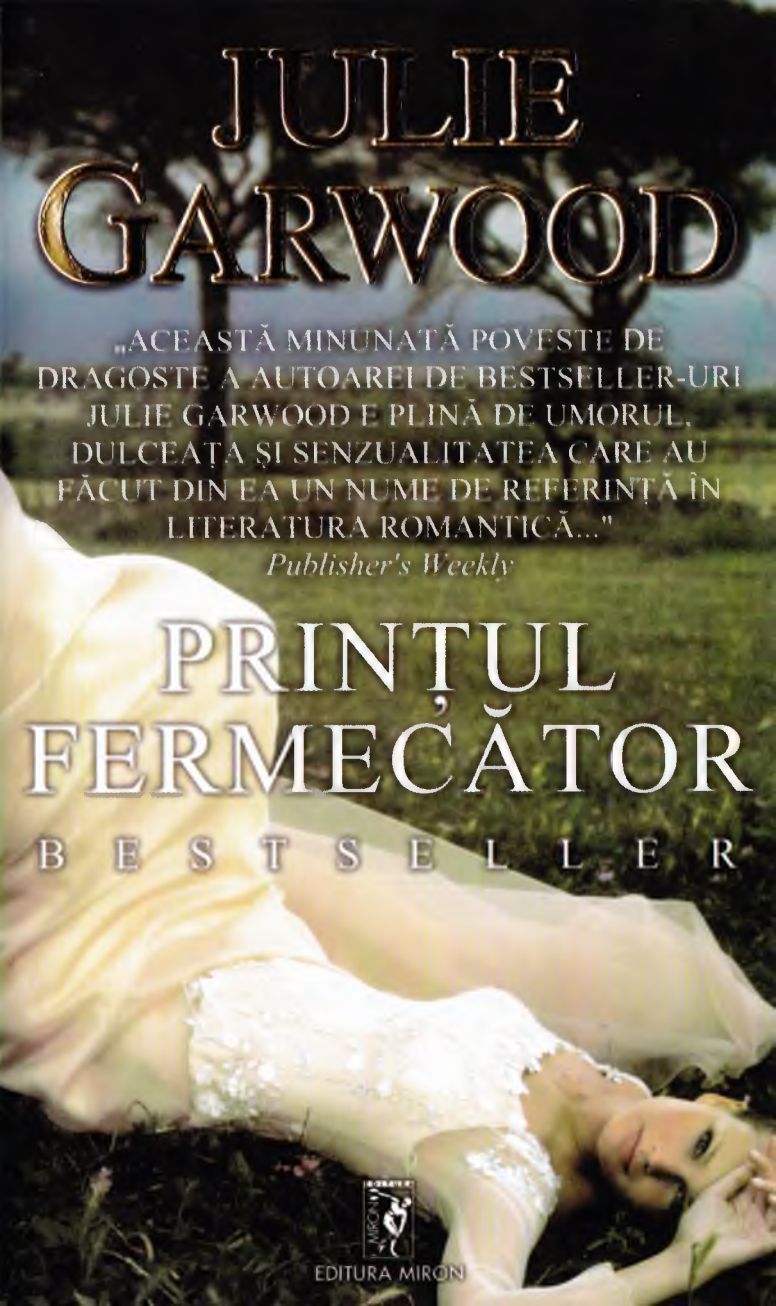
JULIE
GARWOOD
„ACEASTĂ MINUNATĂ POVESTE DE DRAGOSTE A AUTOAREI DE BESTSELLER-URI JULIE GARWOOD E PLINĂ DE UMORUL, DULCEAȚA ȘI SENZUALITATEA CARE AU FĂCUT DIN EA UN NUME DE REFERINȚĂ ÎN LITERATURA ROMANTICĂ..."
Publisher's Weekly
PRINȚUL FERMECĂTOR
BESTSELLER
EDITURA MIRON

Julie Garwood

Prințul fermecător

PRINCE CHARMING

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparţin Editurii MIRON

Julie Garwood

Prințul fermecător

Traducere Mihnea Columbeanu

Capitolul 1

Virtutea e cutezătoare, iar bunătatea, niciodată temătoare.

William Shakespeare, „Măsură pentru măsură"

Londra, Anglia, 1868

Hienele se adunau în vestibul. Salonul era deja plin pînă la refuz, precum şi sufrageria, şi biblioteca de la etaj. Alte fiare în negru se înşirau pe scara arcuită. Din cînd în cînd, cîte două-trei dădeau din cap sorbind din cupele de şampanie. Erau atente, în aşteptare, pline de speranţă. Mai erau şi veninoase, şi dezgustătoare.

Erau neamurile.

Cîţiva prieteni ai contelui de Heavensmound erau şi ei prezenţi. Se aflau acolo ca să-şi arate sprijinul şi compasiunea pentru nefericita tragedie care urma să aibă loc.

Sărbătorirea avea să înceapă mai tîrziu.

Pentru un scurt răstimp, toţi încercaseră să se poarte demn, pe măsura solemnei ocazii. Curînd însă, băutura le dezlegase gîndurile şi zîm-

betele, şi nu peste mult timp au început să se audă chiar şi rîsete, peste clinchetele paharelor de cristal.

Bătrîna murea, în sfîrşit. În ultimul an avuseseră loc două alarme false, dar mulţi credeau că acest al treilea atac avea să săvîrşească marea minune. Era prea bătrînă ca să mai dezamăgească pe toată lumea. Trecuse deja de şaizeci de ani.

Lady Esther Stapleton îşi petrecuse viaţa îmbogăţindu-se, şi era timpul să moară, pentru ca rudele să înceapă să-i cheltuiască averea. În fond, se spunea că era una dintre cele mai bogate femei din Anglia. Se mai spunea şi că singurul ei fiu în viaţă era unul dintre cei mai săraci oameni. Nu era drept, sau cel puţin aşa declarau creditorii lui, plini de compasiune, ori de cîte ori îi putea auzi desfrînatul conte. Malcolm era contele de Heavensmound, pentru numele lui Dumnezeu!, şi ar fi trebuit să poată cheltui cît voia şi oricînd dorea. Fireşte, era un risipitor neruşinat, şi mai era şi un destrăbălat, dar cămătarii nu priveau chiorîş aceste cusururi. Ba chiar, dimpotrivă. În timp ce bancherii mai respectabili refuzau demult să-i mai împrumute bani depravatului conte, creditorii de la colţ de stradă îi făceau cu plăcere hatîrul. Jubilau. Savurau întru totul dezmăţul clientului lor. Fiecare îi pusese dobînzi enorme ca să-l scoată din ultimul fiasco la jocuri, ca să nu mai spună nimic de sumele năucitoare pe care trebuise să le plătească pentru a-i amuţi pe pă-

rinții domnișoarelor seduse și abandonate de el. Datoriile se adunaseră grămadă, însă răbdătorii cămătari aveau să fie în curînd răsplătiți cu prisosință.

Sau, cel puțin, așa credeau toți.

Thomas, tînărul ajutor al majordomului bolnav, dădu afară încă un creditor și trînti ușa cu mare plăcere. Era indignat de comportamentul lor. Nu se îndoia că știau ce se întîmpla. Pur și simplu puțin le păsa.

Thomas trăia în casă de la doisprezece ani și, în tot acel timp, nu mai văzuse ceva atît de rușinos. Scumpa lui stăpînă era sus, chinuindu-se să rămînă în viață pînă i se rezolvau cu bine afacerile, iar nepoata ei favorită, Taylor, sosea să-și ia rămas bun, în timp ce, jos, fiul muribundei făcea frumos, rîzînd și glumind ca un bădăran ce era. Fiica lui, Jane, i se ținea de braț, cu o expresie îngîmfată. Thomas bănuia că înfumurarea se datora faptului că se aștepta ca tatăl ei avea să-și împartă cu ea averea.

Două mere stricate în același coș, își spuse Thomas. O, da, tatăl și fiica semănau și la caracter, și la lăcomie. Valetul nu se considera neloial stăpînei fiindcă avea păreri atît de rele despre rudele ei. Și ea gîndea la fel. În cîteva ocazii o auzise pe Lady Esther numind-o pe Jane *viperă*. Și avea dreptate. În secret, Thomas o făcea în feluri mult mai urîte. Era o tînără rea, cu capul plin de intrigi, și i se părea că n-o văzuse niciodată zîmbind decît după ce călca deliberat în picioare sentimentele cuiva.

Se spunea că majoritatea tinerilor şi a tinerelor care tocmai îşi ocupau locul în societate se temeau de ea, deşi ştiau că n-ar fi fost bine să recunoască acest lucru. Thomas nu ştia dacă bîrfele erau adevărate sau nu, dar de un lucru era sigur: Jane era o distrugătoare de visuri.

De data asta însă mersese prea departe, căci îndrăznise să atace ceea ce preţuia cel mai mult Lady Esther. Încercase s-o distrugă pe Lady Taylor.

Thomas scoase un mormăit de satisfacţie. Nu peste mult timp, Jane şi neruşinatul ei tată aveau să-şi dea seama de ramificaţiile faptelor lor trădătoare.

Draga de Lady Esther fusese prea ocupată cu problemele de sănătate şi necazurile familiale ca să observe ce se întîmpla. Din ziua cînd sora mai mare a lui Taylor, Marian, plecase la Boston cu gemenii ei, Lady Esther intrase în declin. Şi de-atunci, o dusese tot mai rău. Thomas credea că nu renunţase complet numai fiindcă era hotărîtă ca, mai întîi, să-şi vadă măritată şi la casa ei fata pe care o crescuse ca pe propria ei fiică.

Nunta lui Taylor fusese contramandată, în urma amestecurilor lui Jane. Totuşi, din această groaznică umilinţă se alesese şi cu ceva de folos. În sfîrşit, Lady Esther deschisese ochii. Fusese o femeie iertătoare, pînă la această ultimă infamie. Acum, nu mai era decît răzbunătoare.

Unde Dumnezeu era Taylor? Thomas se

rugă să sosească la timp pentru a semna hîrtiile şi a-şi lua rămas bun de la bunica ei.

Servitorul se mai plimbă nervos cîteva minute. Apoi, se ocupă de oaspeţii care tîndăleau atît de insolent pe trepte, conducîndu-i în sera deja plină din spatele casei. Le mai oferi de mîncare şi de băut, ca să le obţină cooperarea. După ce-i înghesui înăuntru şi pe ultimii ticăloşi, închise uşa, apoi reveni grăbit în antreu.

Un zgomot de afară îi atrase atenţia. Se grăbi să se uite pe fereastra laterală. Recunoscu blazonul de pe trăsura neagră, care încă se mai legăna pe arcuri, în mijlocul aleii circulate, oftă uşurat, apoi rosti o scurtă rugăciune de recunoştinţă. În sfîrşit, Taylor sosise.

Thomas privi în salon, ca să se asigure că atît contele, cît şi fiica lui erau ocupaţi cu prietenii. Întrucît stăteau cu spatele spre intrare, se grăbi să închidă uşile salonului. Dacă norocul rămînea de partea lui, o putea conduce pe Taylor prin hol şi pe scară, înainte ca unchiul sau verişoara ei să observe.

Cînd Thomas deschise uşa, Taylor îşi croia drum prin liota de oportunişti îngrămădiţi pe alee. Fu mulţumit să observe că-i ignora complet pe mişeii care încercau să-i atragă atenţia. Cîţiva chiar îi îndesară în mîini cărţile lor de vizită, lăudîndu-se în gura mare că erau cei mai buni consilieri de investiţii din toată Anglia şi-i puteau obţine beneficii triple din banii pe care avea să-i moştenească în curînd. Nu trebuia decît să le dea moştenirea pe mînă. Thomas

era dezgustat de circul lor. Dacă ar fi avut o mătură la îndemînă, i-ar fi luat la goană.

– Hei, voi de-acolo! strigă Thomas, repezindu-se înainte. Lăsați-o în pace!

O luă pe Taylor de cot, într-un gest protector, şi se uită încruntat peste umăr la ceilalți, în timp ce o escorta pe uşă.

– Nişte criminali, pînă la unul, dacă vreți să ştiți părerea mea, mormăi el.

Taylor era întru totul de acord.

– Erai gata să dai iama-n ei, nu-i aşa, Thomas?

Valetul zîmbi.

– Cecil m-ar cîrpi peste urechi dac-ar fi să mă cobor la nivelul lor, remarcă el. Dacă-i vorba să-i păşesc pe urme, trebuie să mă abțin de la comportamentul mîrlănesc. Un valet trebuie întotdeauna să-şi păstreze demnitatea, milady.

– Da, desigur, îi dădu dreptate Taylor. Cum o mai duce Cecil al nostru? Săptămîna trecută i-am trimis un răvaş, dar încă n-am primit nici un răspuns. Oare să-mi fac griji?

– Nu, n-aveți de ce vă face griji pentru Cecil. Cît e dînsul de bătrîn, încă mai e dur ca pielea tăbăcită. S-a ridicat de pe patul de boală ca să-şi ia rămas bun de la Lady Esther. Bunica dumneavoastră îl pensionase deja. Ştiați asta? L-a aranjat cît se poate de bine, Lady Taylor. Cecil nu va mai duce lipsă de nimic, cîte zile o avea.

– A fost majordomul loial al Doamnei vreme

de aproape treizeci de ani, îi reaminti Taylor. Se cuvenea să primească o pensie frumoasă. Dar tu, Tom? Tu ce-ai să faci? Mă îndoiesc că unchiul Malcolm te va lăsa să stai aici.

– Am primit deja o însărcinare de la bunica dumneavoastră. Vrea să văd de fratele ei, Andrew. Înseamnă să mă mut în Higlands, dar nu contează. M-aş duce şi pînă la capătul lumii, ca s-o mulţumesc pe Lady Esther. A pus deoparte o parcelă de pămînt şi o alocaţie lunară pentru mine, dar fac rămăşag că deja ştiţi de-asta. A dumneavoastră a fost ideea, nu-i aşa? Mereu aţi avut grijă de Tom, dumneavoastră. Deşi sînt mai vîrstnic.

Taylor zîmbi. Într-adevăr, ideea fusese a ei, dar era sigură că i-ar fi venit şi Doamnei, dacă n-ar fi fost atît de ocupată cu alte probleme.

– Mai vîrstnic, Tom? îl tachină ea. N-ai decît cu doi ani mai mult decît mine.

– Tot mai vîrstnic sînt, ripostă valetul. Staţi, să vă iau pelerina. Mă bucur să văd că v-aţi îmbrăcat în alb, aşa cum a cerut bunica dumneavoastră. E o rochie foarte frumoasă şi, dacă-mi pot îngădui cutezanţa să adaug, arătaţi mult mai bine azi.

Îşi regretă imediat complimentul, căci nu voia să-i amintească de ultima lor întîlnire. Nu că Taylor ar fi uitat-o vreodată, desigur. Totuşi, nu se cuvenea ca un gentleman să aducă vorba despre acea *umilire*.

Totuşi, arăta într-adevăr mai bine. Nimeni n-o mai văzuse din acea după-amiază, cu şase

săptămîni în urmă, cînd Lady Esther o chemase în salon ca să-i dea ştirea despre logodnicul ei. Thomas stătuse de strajă la uşă, ca să nu le deranjeze nimeni. Văzuse cît de distrusă fusese Taylor de acea veste. Spre lauda ei, nu plînsese. Un asemenea comportament n-ar fi fost potrivit pentru o lady. Îşi păstrase o expresie reţinută, dar se văzuse totuşi cît fusese de rănită. Mîna îi tremura în timp ce-şi aranja nervoasă părul pe umăr, iar faţa-i devenise albă ca zăpada. Ochii ei albaştri, atît de frumoşi şi încîntători, îşi pierduseră complet strălucirea, la fel ca vocea, cînd bunica ei terminase de citit spurcata scrisoare pe care o primise, iar Taylor răspunsese:

– Vă mulţumesc că mi-aţi spus, Doamnă. Ştiu că v-a fost greu.

– Cred că ar trebui să pleci din Londra pentru un timp, Taylor, pînă trece acest mic scandal. Unchiul Andrew se va bucura să-i ţii companie.

– Cum doriţi, Doamnă.

Peste un moment, Taylor se scuzase, urcase în camera ei, ajutase la împachetatul bagajelor şi, după nici o oră, plecase la moşia bunicii sale din Scoţia.

În lipsa ei, Lady Esther nu stătuse cu mîinile-n sîn. Îşi petrecuse timpul cu avocaţii.

– Bunica dumneavoastră se va bucura să vă vadă, Lady Taylor, anunţă Thomas. De cînd a primit scrisoarea aceea misterioasă, deunăzi, e foarte agitată. Cred că se bazează pe dum-

neavoastră că veți şti ce e de făcut.

Îngrijorarea valetului era vizibilă. Observă cărțile de vizită pe care le ținea Taylor în mînă, le puse în vasul din antreu, apoi o urmă spre scară.

– Cum se mai simte, Thomas? Mai bine?

Valetul o luă de mînă şi i-o bătu afectuos. În vocea ei se simțea teama. Ar fi vrut s-o mintă, dar nu îndrăznea. Merita să ştie adevărul.

– Din ce în ce mai rău, milady. De data asta, n-o să-şi mai revină. Trebuie să vă luați acum rămas bun de la ea. E foarte dornică să pună totul la punct. N-o putem lăsa să se mai agite, nu-i aşa?

Taylor clătină din cap.

– Nu, în nici un caz.

Ochii i se umplură de lacrimi. Încercă să şi le stăpînească. Bunica ei s-ar fi necăjit dacă ar fi văzut-o plîngînd, iar plînsul, oricum, nu schimba nimic.

– Nu cumva v-ați răzgîndit în legătură cu planurile Doamnei pentru dumneavoastră, nu-i aşa, Lady Taylor? Dacă ar crede că v-a silit cu adevărat să...

Thomas nu-şi duse gîndul pînă la capăt.

Cu un zîmbet forțat, Taylor răspunse:

– Nu m-am răzgîndit. Ar trebui să ştii de-acum că aş face orice ca s-o bucur pe bunica mea. Vrea ca toate problemele să fie rezolvate înainte de a muri şi, din moment ce se întîmplă ca eu să fiu una dintre problemele ei nerezolvate, sînt responsabilă s-o ajut. N-am să mă

sustrag de la această îndatorire, Thomas.

Din salon se auzi un val de rîsete. Hohotele o iritară pe Taylor. Se întoarse într-acolo şi zări doi necunoscuți îmbrăcați în negru stînd în fundul holului de lîngă scară. Amîndoi aveau în mîini cupe de şampanie. Dintr-o dată, îşi dădu seama că toată casa era plină de vizitatori.

– Ce caută aici toți aceşti oameni?

– Se pregătesc să sărbătorească împreună cu unchiul dumneavoastră, Malcolm, şi cu verişoara dumneavoastră, Jane, răspunse Thomas.

Cînd o văzu cum se înfurie, dădu din cap şi adăugă în grabă:

– Unchiul dumneavoastră a invitat cîțiva prieteni...

Taylor nu-l lăsă să termine.

– Ticălosul ăsta nu are nici măcar o calitate care să-l reabiliteze, nu-i aşa?

Furia din vocea ei o inflamă şi pe a lui.

– Se pare că nu, milady. Tatăl dumneavoastră, Dumnezeu să-l odihnească, pare să fi moştenit toate calitățile bune, cîtă vreme unchiul dumneavoastră, Malcolm, şi progenitura lui...

Se întrerupse, cu un oftat greu. Văzînd că Taylor se pregătea să deschidă uşile salonului, se grăbi să clatine din cap:

– Malcolm şi Jane sînt înăuntru, milady. Dacă vă zăresc, o să iasă o scenă. Ştiu că vreți să alungați pe toată lumea, dar nu aveți timp, zău aşa. Bunica dumneavoastră vă aşteaptă.

Taylor ştia că avea dreptate. Bunica ei era pe primul loc. Se întoarse grăbită, îl luă pe Thomas de braţ şi porni pe scară. Cînd ajunseră pe palier, Taylor se întoarse iar spre servitor.

– Ce spune medicul despre starea Doamnei? N-ar fi posibil să ne facă iar o surpriză? S-ar putea să-şi mai revină, nu-i aşa?

Thomas clătină din cap.

– Sir Elliott crede că acum nu mai e decît o chestiune de timp. Inima lui Lady Esther a ajuns la capătul puterilor. Elliott l-a anunţat pe unchiul dumneavoastră, Malcolm, şi de aceea s-au adunat azi toţi aici. Cînd a aflat, bunica dumneavoastră era să facă o criză, şi cred că lui Elliott încă-i mai ţiuie urechile după săpuneala ce i-a tras-o. Mare minune că nu l-a lăsat şi pe el inima, atunci, pe loc.

Imaginea bunicii ei muştruluind un asemenea uriaş ca Elliott o făcu pe Taylor să zîmbească.

– Doamna e o femeie uluitoare, nu-i aşa?

– Pe cinstea mea că da, răspunse Thomas. Are putinţa de a face bărbaţii să dîrdîie de frică. A trebuit să-mi readuc aminte că mie nu mi-e frică de ea.

– Niciodată nu ţi-a fost frică de ea, rîse Taylor.

Thomas zîmbi.

– Nu mă lăsaţi dumneavoastră să-mi fie frică. Mai ţineţi minte? Mi-aţi spus totul despre Doamna, cînd m-aţi adus cu dumneavoastră acasă.

Taylor dădu din cap.

– Îmi amintesc. Doamna n-a ridicat vocea cînd l-a certat pe Elliott, nu-i aşa?

– Doamne fereşte! replică Thomas. E o lady, în primul şi-n primul rînd. Dar Elliott tresărea ca şi cum ar fi strigat la el. Să-i fi văzut expresia cînd l-a amenințat că nu-i mai lasă bani pentru laboratorul lui cel nou.

Taylor porni pe coridor, cu Thomas lîngă ea.

– Sir Elliott e acum cu Doamna?

– Nu. A rămas peste noapte şi abia a plecat, să se schimbe. Ar trebui să se întoarcă peste vreo oră. Aşa, avem timp destul. Vizitatorii bunicii dumneavoastră sînt în salonul de lîngă odăile ei.

– Atunci, Doamna încă mai insistă să punem planul în aplicare?

– Da, desigur, răspunse Thomas. Dragă milady, o vorbă de prevedere, dacă mi-e îngăduit. Bunica dumneavoastră se va tulbura dacă vă va vedea cu lacrimi în ochi.

– N-o să mă vadă plîngînd, promise Taylor.

Apartamentul lui Lady Esther se afla în capătul culoarului. În pragul dormitorului, Taylor nu ezită. Imediat ce Thomas îi deschise uşa, intră grăbită.

Înăuntru era întuneric beznă. Taylor mîji ochii, încercînd să se orienteze.

Dormitorul era gigantic. Taylor îşi spunea că se întindea cel puțin cît jumătate din Hyde Park. Platforma pătrată pe care stătea patul cu

baldachin era într-o parte. Pe latura opusă se aflau trei fotolii şi două gheridoane mici, plasate oblic în faţa ferestrelor cu draperii grele. Lui Taylor îi plăcuse întotdeauna camera aceea. Cînd era mică, sărea pe pat, făcea tumbe pe covoarele orientale groase şi isca atîta zarvă, cît să trezească şi morţii – sau cel puţin aşa remarca adesea bunica ei.

În cameră nu se aplica nici o restricţie. Cînd bunica ei era binevoitoare, Taylor avea voie să se îmbrace cu frumoasele ei rochii şi să-şi pună pantofii înveliţi în satin. Îşi acoperea capul cu o pălărie plină de flori şi pene deasupra borului larg, îşi petrecea colane întregi de pietre preţioase la gît şi-şi trăgea pe mîini mănuşile albe care-i ajungeau pînă la umeri. După ce se gătea de-a binelea, îi servea ceaiul bunicii sale şi născocea poveşti năstruşnice despre petrecerile la care, chipurile, fusese. Bunica ei nu rîdea niciodată de ea. Îi făcea jocul. Îşi agita cu sîrguinţă evantaiul pictat prin dreptul feţei, şoptea „Nu mai spune!" în toate momentele potrivite, şi chiar exclama, chipurile descumpănită, la auzul scandalurilor pe care le scornea Taylor. Cele mai multe implicau cîte un ţigan, doi, şi niscaiva domnişoare de companie. Ocazional, Doamna inventa chiar şi ea cîteva povestiri scandaloase.

Taylor ţinea mult la camera aceea, cu amintirile ei minunate, aproape la fel de mult ca la bătrîna care locuia acolo.

– Mult ţi-a mai trebuit ca să ajungi aici, dom-

nişoară. Acum, îţi vei prezenta scuzele pentru că m-ai făcut să te aştept.

Vocea gîjîită a bunicii sale reverberă prin cameră. Taylor se întoarse spre pat şi porni într-acolo. Fu cît pe ce să se împiedice de un scăunel. Îşi regăsi echilibrul înainte de a cădea în genunchi, apoi ocoli cu grijă obstacolul.

– Vă rog să mă scuzaţi, Doamnă, spuse ea.

– N-o mai lungi, Taylor. Stai jos. Avem multe de discutat.

– Nu găsesc scaunele, Doamnă.

– Aprinde o lumînare – dar numai una, Janet. Mai mult nu îngădui, îşi instrui Lady Esther camerista. Şi pe urmă, ieşi. Vreau să rămîn singură cu nepoata mea.

În sfîrşit, Taylor găsi fotoliile. Se aşeză pe cel din mijloc, îşi îndreptă faldurile rochiei şi-şi împreună mîinile în poală. Nu-şi distingea bunica. Distanţa şi întunecimea o împiedicau să vadă mare lucru. Continua să stea dreaptă ca un vătrai. Şira spinării îi era ţeapănă ca un jupon apretat. Bunica ei nu suporta să vadă pe nimeni stînd cocoşat, şi de vreme ce avea ochi de pisică, sau cel puţin aşa credea Taylor, fata nu îndrăznea să se relaxeze.

Lumînarea de pe noptieră se aprinse ca un far în noapte. Taylor simţi, mai degrabă, decît s-o vadă, prezenţa cameristei în faţa ei. Aşteptă pînă auzi zgomotul uşii închise, apoi întrebă:

– De ce e aşa de întuneric aici, Doamnă? Nu doriţi să vedeţi soarele astăzi?

– N-aş vrea, replică bunica ei. Mor, Taylor. O ştiu, şi Dumnezeu o ştie, şi diavolul la fel. N-am să fac tărăboi. Nu s-ar cuveni, pentru o lady. Dar nici n-am să mă las cu una, cu două. Moartea va trebui să mă caute pe întuneric. Dacă norocul rămîne de partea mea, nu mă va găsi pînă nu-mi închei toate afacerile aici după cum vreau eu. Lumina ar putea-o ajuta. Mă tem că eşti nepregătită pentru sarcinile care te aşteaptă.

Schimbarea de subiect o luă pe Taylor prin surprindere, dar îşi reveni repede.

– Cer îngăduința să vă contrazic, Doamnă. M-ați instruit bine. Sînt pregătită pentru orice eventualitate.

Lady Esther pufni.

– Am omis o bună parte din instruirea ta, nu-i aşa? Nu ştii nimic despre măritiş, nici ce înseamnă să fii o nevastă bună. De vină e neputința mea de a discuta subiecte atît de intime, Taylor. Trăim într-o societate aşa de restrictivă! Cu toții trebuie să fim foarte cuviincioşi şi puritani. Nici nu ştiu cum ai reuşit, dar eşti plină de compasiune şi iubire, şi-ți voi spune acum că mă bucur că nu ți-am putut răpi aceste calități. Niciodată n-ai înțeles că ar fi trebuit să fii rigidă, nu-i aşa? Dar, lasă. Acum e prea tîrziu ca să te mai schimbi. Eşti o visătoare fără speranță, Taylor. Înamorarea ta de romanele acelea de două parale şi dragostea ta pentru aventurieri o dovedesc cu prisosință.

Taylor zîmbi.

– Se numesc munteni, Doamnă, o corectă ea. Şi am crezut că vă plăcea să mă ascultaţi citind povestirile.

– Nu spun că povestirile nu-mi plăceau, bombăni Lady Esther. Dar nu despre asta e vorba acum. Povestirile lui Daniel Crockett şi Davy Boone e firesc să cucerească pe oricine, chiar şi pe o bătrînă încorsetată.

Încurcase numele. Taylor bănuia că o făcuse anume, ca să nu-i dea de înţeles că o fascinaseră atîta muntenii. N-o corectă.

– Da, Doamnă, spuse ea, bănuind că bătrîna îi aştepta acordul.

– Mă întreb dacă mă voi întîlni cu muntenii aceia în viaţa de apoi.

– Cred că da, răspunse Taylor.

– Va trebui să-ţi cobori capul din nori, o preveni bunica ei.

– Aşa voi face, Doamnă.

– Ar fi trebuit să-mi acord mai mult timp ca să te-nvăţ cum să instruieşti un bărbat ca să fie un soţ bun şi iubitor.

– Unchiul Andrew mi-a explicat tot ce aveam nevoie să ştiu.

Lady Esther pufni din nou.

– Şi de unde să ştie fratele meu ceva despre treaba asta? A dus o viaţă de pustnic, atîţia ani în Highlands. Trebuie să te căsătoreşti ca să ştii despre ce e vorba, Taylor. Să nu dai atenţie la nimic din ceea ce ţi-a spus el. Sigur e greşit.

Taylor clătină din cap.

– Mi-a dat sfaturi înțelepte, Doamnă. De ce nu s-a însurat niciodată Andrew?

– Probabil nu l-a vrut nici una, speculă Lady Esther. Singurul lucru care l-a interesat vreodată pe fratele meu au fost caii uriaşi.

– Şi puştile, îi aminti Taylor. Încă mai lucrează la patentele lui.

– Da, puştile. Sînt curioasă, Taylor, ce ți-a spus despre căsătorie?

– Că dacă doresc să fac dintr-un ticălos un soț bun, trebuie să-l tratez ca pe un cal pe care vreau să-l dresez. Să am mînă fermă, să nu-mi arăt niciodată frica şi să nu-l învrednicesc decît zgîrcit cu afecțiunea mea. Unchiul Andrew a prezis că-l voi face să-mi mănînce din palmă în şase luni. Va fi învățat să mă prețuiască şi să se poarte cu mine ca şi cum aş fi o prințesă.

– Şi dacă nu te prețuieşte?

Taylor zîmbi.

– Atunci, am să iau cu împrumut o puşcă de-a unchiului şi-am să-l împuşc.

Zîmbetul bătrînei se umplu de tandrețe.

– De vreo două ori şi eu am vrut să-l împuşc pe bunicul tău, dar bagă de seamă, copilă, doar de vreo două.

Starea jovială îi deveni melancolică într-o clipă. Cu vocea tremurîndu-i de emoție spuse:

– Copilaşii vor avea nevoie de tine. Doamne sfinte, nici tu nu eşti mult mai mult decît un copil. Cum ai să te descurci?

Taylor se grăbi s-o liniştească:

– De minune. Mă credeți un copil, dar acum

sînt femeie în toată firea. M-ați instruit bine, Doamnă. Nu trebuie să vă faceți griji.

Lady Esther oftă sonor.

– Atunci e-n regulă, n-am să-mi fac griji, promise ea. Mi-ai dăruit iubirea şi devotamentul tău în toți anii ăştia cît... Îți dai seama că nici măcar o dată nu ți-am spus că te iubesc?

– Îmi dau seama, Doamnă.

Răspunsul lui Taylor fu urmat de o scurtă tăcere. Apoi, Lady Esther schimbă iar subiectul.

– Nu te-am lăsat să-mi spui de ce dorea sora ta cu atîta disperare să părăsească Anglia. Acum recunosc, mă temeam de ceea ce aş fi auzit. Din cauza fiului meu a plecat Marian, nu-i aşa? Ce i-a făcut Malcolm? Sînt gata să ascult, Taylor. Acum poți să-mi spui, dacă vrei.

Imediat, Taylor simți un nod în stomac. Trase adînc aer în piept înainte de a răspunde:

– N-aş vrea, Doamnă. A trecut mult de-atunci.

– Încă mai ți-e teamă, nu-i aşa? Doar cînd pomeneşti, îți tremură vocea.

– Nu, nu-mi mai e teamă.

– Ți-am acordat deplina mea încredere şi i-am ajutat pe Marian şi pe soțul ăla al ei bun de nimic să plece, nu-i aşa?

– Da, Doamnă.

– Mi-a fost greu, ştiind că niciodată nu aveam să-i mai văd. În nici un caz nu aveam încredere în judecata lui Marian. Uită-te cu ce

om s-a măritat! George nu era decît cu puțin mai acătării decît un cerşetor. În nici un caz n-o iubea. Pentru bani s-a agățat de ea. Iar ea n-a vrut să asculte, nu-i aşa? I-am dezmoştenit pe amîndoi. Pizmaş lucru din partea mea, acum îmi dau seama.

– George nu era un nevrednic, Doamnă. Numai că nu avea cap de afaceri. Poate să se fi însurat cu sora mea doar pentru bani, dar a rămas cu ea şi după ce i-ai luat moştenirea înapoi. Cred că a învățat s-o iubească, fie şi numai puțin. Întotdeauna s-a purtat frumos şi blînd cu ea. Şi, după toate scrisorile pe care ni le-a trimis, mai cred şi că era un tată minunat.

Lady Esther dădu din cap.

– Da, şi eu cred că a fost un tată bun, recunoscu ea fără tragere de inimă. Tu m-ai convins să le dau nişte bani ca să poată pleca din Anglia. Am procedat bine, nu-i aşa?

– Da, ați procedat cum nu se putea mai bine.

– Marian voia să-mi spună ce se întîmplase? Dumnezeule mare, e moartă de un an şi jumătate, şi abia acum îți pot pune întrebarea asta.

– Marian nu v-ar fi spus, insistă Taylor, cam agitată.

– Dar ți s-a confesat ție, nu-i aşa?

– Da, însă numai fiindcă voia să mă protejeze.

Taylor făcu o pauză, pentru a respira din nou adînc, într-o încercare de a-şi ține cumpă-

tul. Subiectul era atît de tulburător, încît mîinile începură să-i tremure. Nu voia ca bunica ei să ştie cît de necăjită era. Încercă să-şi ascundă tremurul din voce cînd vorbi din nou:

– Aţi arătat cît o iubeaţi, atunci cînd aţi protejat-o fără s-o întrebaţi nimic. Aţi ajutat-o să plece. Ea şi George au fost fericiţi la Boston, şi sînt sigură că Marian a murit cu conştiinţa împăcată.

– Dacă ţi-aş ordona să-i aduci acum fetele acasă, în Anglia, ar fi în siguranţă?

– Nu, răspunse repede şi cu convingere Taylor. Pe un ton mai blînd, adăugă: fetiţele trebuie să crească în ţara tatălui lor. Aşa au vrut atît George, cît şi Marian.

Şi nu sub tutela lui Malcolm, adăugă ea în sinea ei.

– Crezi că holera o fi răpit şi copilaşii? Am fi auzit pîn-acum, nu-i aşa?

– Da, am fi auzit. Sînt bine sănătoase.

Vorbea cu toată convingerea de care era în stare şi se rugă scurt să aibă dreptate. Doica fetiţelor, doamna Bartlesmith, îi scrisese tragica veste. Nu fusese deloc sigură că şi George murise tot de holeră, şi întrucît medicul refuzase să se expună riscului de a se molipsi intrînd în casă după moartea lui George, nimeni nu putea fi sigur. Doica ţinuse fetiţele departe de tatăl lor, cît fusese atît de bolnav. Dumnezeu o luase deja pe Marian, iar acum şi pe George, şi n-ar fi fost atît de nemilos, încît să răpească şi nişte copii de doi ani.

Era îngrozitor ca să se gîndească.

– Am încredere în tine, Taylor, spuse Doamna cu voce obosită.

– Vă mulțumesc, Doamnă.

– Te-am protejat bine cît ai crescut?

– O, da! exclamă Taylor. M-ați apărat atîția ani...

Cîteva minute domni tăcerea.

Apoi, Lady Esther întrebă:

– Eşti pregătită să pleci din Anglia?

– Da.

– Boston e la o lume întreagă distanță de noi. Să le povesteşti fetelor lucruri frumoase despre mine, chiar dacă trebuie să le inventezi. Doresc să fiu amintită cu drag.

– Da, Doamnă.

Taylor încerca disperată să nu plîngă. Îşi privi mîinile şi inspiră de cîteva ori adînc. Lady Esther nu părea să-i observe tulburarea. Intră încă o dată în amănuntele legate de banii pe care-i transferase în banca din Boston.

Cînd termină instrucțiunile, vocea-i era slăbită de oboseală.

– Imediat ce Sir Elliott se întoarce, va anunța că mi-am revenit din nou ca prin farmec. O fi el un imbecil, dar ştie cine-i unge pîinea cu unt. Diseară, ai să te duci la bal şi te vei purta ca şi cum totul ar fi în ordine. Ai să zîmbeşti. Ai să rîzi. Ai să închini în sănătatea mea. Vei sta pînă bate de miezul nopții. Nimeni nu trebuie să ştie că pleci la crăpatul zorilor. Nici un suflet de om.

– Dar, Doamnă, acum, că sînteți atît de grav bolnavă, mă gîndeam să stau aici, cu dumneavoastră.

– N-ai să faci una ca asta! se răsti bunica ei. Trebuie să părăseşti Anglia înainte de a muri eu. Fratele meu, Andrew, îmi va ține companie. N-am să fiu singură. Lui Malcolm şi celorlalți li se va spune că ai plecat abia după ce vaporul va ridica ancora. Nu mă contrazice, Taylor. Eşti datoare s-o ajuți pe bătrîna asta să moară fericită.

– Da, Doamnă, răspunse Taylor, cu vocea întretăiată de un suspin.

– Plîngi?

– Nu, Doamnă.

– Nu suport lacrimile.

– Da, Doamnă.

Bunica ei oftă mulțumită.

– Mi-am dat multă osteneală ca să-l găsesc pe cel mai potrivit. Ştii asta, nu-i aşa, Taylor? Sigur că ştii. Şi acum, mai e doar un document de semnat cu martori. O ultimă ceremonie pe care s-o duc pînă la capăt. Apoi, voi fi împăcată.

– Nu vreau să muriți, Doamnă.

– Nu căpătăm întotdeauna ce voim, domnişoară. Să ții minte asta.

– Da, Doamnă.

– Spune-i lui Thomas să-i aducă pe oaspeții ascunşi în salon. Pe urmă, vino şi stai lîngă mine. Vreau să te văd semnînd hîrtia, înainte s-o atest ca martoră.

Taylor se ridică.

– N-o să vă răzgîndiți?

– Nu, răspunse bunica ei. Tu ai să te răzgîndeşti?

În tonul ei sacadat, categoric, se simțea o undă provocatoare. Taylor reuşi să zîmbească.

– Nu, n-am să mă răzgîndesc, răspunse ea cu aceeaşi convingere.

– Atunci, grăbeşte-te, Taylor. Trece timpul – şi, după cum vezi, timpul mi-e duşman.

Taylor porni spre uşa dintre dormitor şi salonul alăturat. Ajunsese la jumătatea distanței, cînd dintr-o dată se opri.

– Doamnă?

– Ce este?

– Înainte ca Thomas să-i aducă pe ceilalți înăuntru... N-o să mai fim singure şi... aş putea să...

Nu spuse mai mult. Nu era nevoie. Bunica ei înțelese ce-i cerea.

Un oftat sonor umplu camera.

– Dacă ții cu tot dinadinsul... mormăi bătrîna.

– Vă mulțumesc.

– Atunci, zi odată, Taylor.

– Foarte bine. Vă iubesc, Doamnă, din toată inima.

Nu-i venea să creadă c-o făcuse. La naiba, fusese cît pe ce să nu reuşească. Dezgustat, clătină din cap. *Ce fel de om i-ar cere unui frate să cumpere libertatea altui frate? Numai un ti-*

călos, aşa!... îşi spunea. Un ticălos în toată...

Lucas Michael Ross îşi alungă cu forţa gîndurile furioase. Ce era făcut, era bun făcut. Acum băiatul era liber şi gata să înceapă o viaţă nouă.

Numai asta conta. Ticălosul de moştenitor al averii familiei avea să-şi primească în cele din urmă răsplata cuvenită. În ceea ce-l privea pe Lucas, fratele lui mai mare putea să putrezească sau să înflorească în Anglia, că lui puţin îi păsa.

Furia nu voia să-i dea pace. Lucas se rezemă de coloana de lîngă alcov, în maiestuoasa sală de bal, privind cuplurile care se învîrteau prin faţa lui pe pardoseala de marmură. Îl încadrau prietenii fratelui său, Morris şi Hampton. Amîndoi aveau titluri nobiliare, dar Lucas nu-şi mai amintea care erau. Cei doi se aflau în toiul unei discuţii aprinse despre meritele şi pericolele capitalismului în America, şi motivele pentru care n-avea nici o şansă de reuşită. Lucas se prefăcea interesat, dînd din cap ori de cîte ori găsea că se cuvenea, dar în rest nu-i prea lua în seamă.

Era ultima lui noapte în Anglia. Nu voia să savureze seara; voia să se termine mai repede. Nu-i plăcea deloc ţara aceea mohorîtă şi nu-i putea înţelege pe cei care voiau să se stabilească acolo. După ce trăise în sălbăticiile Americii, Lucas nu-şi putea imagina cum ar fi ales cineva Anglia. Pe cei mai mulţi locuitori îi găsea la fel de pretenţioşi şi pompoşi cum erau şi

conducătorii lor, iar monumentele erau la fel de sufocante ca aerul pe care-l respirau oamenii. Detesta înghesuiala, nenumăratele hornuri de fum, ceața negricioasă care plutea peste oraş, portul țipător al femeilor, aerele înțepate ale bărbaților. La Londra, Lucas se simțea ca într-o cuşcă. Îi veni în minte pe neaşteptate imaginea unui urs pe care-l văzuse dansînd în copilărie, la un bîlci de lîngă Cincinnati. Animalul fusese gătit cu nădragi bărbăteşti şi umbla țanțoş în cerc, pe picioarele dinapoi, în jurul stăpînului care-l ținea de un lanț lung şi gros, legat de gît.

Bărbații şi femeile care dădeau ocol ringului de dans îi aminteau lui Lucas de ursul dresat. Mişcările lor erau smucite, controlate, repetate vizibil. Rochiile femeilor aveau toate culori diferite, dar erau identice ca stil şi croială. Iar bărbații arătau ca nişte prostănaci. Toți purtau aceeaşi uniformă neagră formală. La naiba, pînă şi perechile de pantofi le erau identice. Regulile şi legile societății restrictive în care trăiau îi țineau legați ca nişte lanțuri, iar lui Lucas îi părea cam rău pentru ei. Niciodată n-aveau să cunoască adevărata aventură sau libertate, nici spațiile întinse. Aveau să trăiască şi să moară fără a-şi da seama vreodată ce pierduseră.

– De ce te încrunți, Lucas?

Vorbise Morris, cel mai vîrstnic din cei doi englezi. Îl privea pe Lucas, în aşteptarea răspunsului.

Lucas arătă cu capul spre ringul de dans.

– Mă gîndeam că nu e nici un aventurier printre ei, replică el cu accentul său tărăgănat din Kentucky, care părea să-i amuze atît de mult pe ceilalți.

Era clar că Morris nu-l înțelegea. Clătină din cap nedumerit. Hampton era mai prespicace. Îşi înclină capul a încuviințare.

– Se referă la cuplurile care dansează, explică el.

– Şi? întrebă Morris, tot fără să înțeleagă.

– N-ai observat cum seamănă femeile între ele? Fiecare are părul legat la spate şi cele mai multe şi-au înfipt în el penele alea ridicole, care se zbîrlesc care-ncotro. Şi rochiile le sînt identice, adăugă el. Cu parascoveniile alea de sîrmă ascunse sub poale, ca să le facă dosurile să arate aşa de bizar. Nici bărbații nu-s mai grozavi. Sînt îmbrăcați cu toții la fel, şi ei.

Hampton se întoarse spre Lucas.

– Creşterea şi educația ne-au distrus identitatea.

– Şi Lucas e îmbrăcat în ținută formală, la fel ca noi, bolborosi Morris.

Se purta ca şi cum abia atunci i-ar fi venit ideea. Era un om scund şi îndesat, cu ochelari groşi, început de chelie şi opinii ferme despre toate subiectele posibile. Găsea că era de datoria lui s-o facă pe avocatul diavolului şi să contrazică toate părerile celui mai bun prieten al său.

– Îmbrăcămintea care te-a ofuscat aşa, dintr-o dată, e ținuta potrivită pentru bal, Hampton.

Ce-ai vrea să purtăm? Cizme şi cojoace?

– Ar fi o schimbare înviorătoare, replică răstit Hampton.

Înainte ca Morris să răspundă, Hampton se întoarse spre Lucas şi schimbă subiectul.

– Eşti nerăbdător să te întorci în valea ta?

– Într-adevăr, confirmă Lucas, zîmbind pentru prima oară.

– Înseamnă că ţi-ai terminat toate treburile?

– Aproape pe toate.

– Nu pleci mîine?

– Ba da.

– Şi cum îţi poţi termina şi restul de treburi, cînd ţi-a mai rămas atît de puţin timp?

Lucas ridică din umeri.

– Nu mi-a mai rămas de rezolvat decît o mică problemă.

– Îl iei pe Kelsey înapoi cu tine? se interesă Hampton.

– Pentru el m-am întors la Londra. Băiatul e deja în drum spre Boston, cu fraţii lui. Au plecat alaltăieri.

Kelsey era cel mai mic dintre cei trei fraţi ai lui Lucas. Cei doi mai mari, Jordan şi Douglas, erau deja oameni căliţi ai frontierei, care îşi munceau pămîntul în vale. Kelsey nu fusese destul de mare, cu ocazia ultimei călătorii a lui Lucas în Anglia, aşa că-l lăsase încă doi ani la tutorii lui. Acum, Kelsey avea aproape doisprezece ani. Fusese bine educat intelectual, după cum se îngrijise Lucas, dar emoţional fusese neglijat pînă aproape de înfometare. Avusese

grijă de asta ticălosul ăla de moştenitor al familiei.

Nu mai conta că băiatul era prea mic pentru viaţa aspră din sălbăticie. Dacă mai rămînea în Anglia, ar fi murit.

– Păcat că Jordan şi Douglas n-au mai rămas la Londra, remarcă Morris. Le-ar fi plăcut petrecerea din seara asta. Sînt aici şi cîţiva prieteni de-ai lor.

– Voiau să pornească mai repede la drum, cu Kelsey, răspunse Lucas.

Fuseseră hotărîţi să-şi scoată fratele din Anglia cît mai grabnic posibil. Imediat ce ticălosul de moştenitor semnase hîrtiile de încredinţare, îşi cumpăraseră locuri pe vapor.

Se temeau să nu se răzgîndească sau să mărească suma de bani pe care-o voia în schimbul propriului său frate.

Începea să se înfurie din nou. Al dracului de tare mai voia să plece din Anglia. În timpul războiului cu sudiştii, fusese închis într-o carceră cît o cămăruţă de mături. Îl apucase claustrofobia şi crezuse că avea să-şi iasă din minţi înainte de a scăpa.

Dar chinurile încă nu se sfîrşiseră, şi fusese nevoit să îndure încă o atrocitate la gîndul căreia-l treceau şi acum sudori reci. Războiul îl schimbase, ba bine că nu. Nu mai suporta spaţiile închise. Începea să se sufoce şi-i era greu să respire adînc. Iar acum îi venea din nou acea senzaţie. În mintea lui, Londra se transforma cu repeziciune într-o închisoare, şi nu se

putea gîndi la altceva decît să scape. Lucas îşi scoase ceasornicul, îi desfăcu capacul şi privi cadranul. Mai erau douăzeci de minute pînă la miezul nopţii. Putea să reziste. Promisese să stea pînă la miezul nopţii, şi încă douăzeci de minute n-aveau să-l omore.

– Cît aş vrea să pot merge şi eu cu tine în valea ta, izbucni dintr-o dată Hampton.

Morris păru copleşit. Miji ochii spre prietenul său, prin ochelarii cu lentile groase.

– Nu poţi vorbi serios. Ai responsabilităţi aici. Chiar atît de puţin înseamnă pentru tine titlul şi pămînturile tale? Nu cred că vorbeşti serios, omule. Nici un om cu mintea întreagă n-ar renunţa la Anglia şi la tot ce are ea de oferit.

Morris era extrem de ofensat de această extremă neloialitate la adresa ţării lui, cum o considera el. Se avîntă imediat într-o predică menită să-l facă de ruşine pe prietenul său, Hampton. Lucas nu-l asculta. Tocmai îl văzuse pe ticălosul de moştenitor, în cealaltă parte a sălii. William Merritt al III-lea era fiul legitim, întîiul născut. Lucas era cu trei ani mai tînăr. El era bastardul. Tatăl lor vizitase America în tinereţe şi, cu acea ocazie, sedusese o ţărăncuţă nevinovată. Îi jurase iubire şi se culcase cu ea noapte de noapte, în toată luna petrecută în Kentucky, după care se gîndise să menţioneze că avea o nevastă şi un fiu care-l aşteptau în Anglia. Fiul crescuse leit taică-său. Era un demon depravat care nu se gîndea decît la propri-

ile lui plăceri. Loialitatea şi valorile de familie nu însemnau nimic pentru el. Întrucît era privilegiatul prim născut, moştenise pămîntul, titlul şi banii care mai rămăseseră. Tatăl lui nu se deranjase să prevadă nimic pentru ceilalţi fiii legitimi ai săi, iar cel dintîi născut n-avea de gînd să împartă averea. Jordan, Douglas şi Kelsey nu fuseseră doar lăsaţi în frig şi ploaie - fuseseră îmbrînciţi acolo.

Jordan fusese primul care dăduse de urma lui Lucas şi-i ceruse ajutorul. Voise să vină în America şi să înceapă o viaţă nouă. Lucas nu dorise să se implice. Pentru el, Jordan şi fraţii săi erau nişte străini. Nu simţea nici o legătură cu lumea privilegiilor în care trăiau ei. El era un străin şi, deşi aveau acelaşi tată, nu se simţea înrudit în nici un fel cu fraţii lui după acesta. Familia îi era un concept complet străin.

Loialitatea însă era cu totul altceva.

Nu-i putea întoarce spatele lui Jordan, şi refuzase să se întrebe de ce. Apoi, intervenise şi Douglas, iar de-acum era prea tîrziu pentru ca Lucas să se mai răzgîndească. La sosirea în Anglia, văzînd cum era tratat Kelsey, ştiuse că n-avea să termine cu îndatoririle lui pînă nu găsea o cale de a-şi elibera din robie fratele cel mai mic.

Preţul pe care-l avusese de plătit Lucas îi merita cu prisosinţă libertatea.

Valsul se sfîrşi într-un crescendo sonor, chiar în timp ce Morris îşi termina prelegerea spontană. Orchestranţii se ridicară şi făcură o

plecăciune formală, în aplauzele tunătoare.

Bătăile din palme se întrerupseră brusc, inexplicabil. Perechile care mai stăteau pe ringul de dans se întoarseră spre intrare. Se lăsă liniştea. Lucas era intrigat de comportamentul mulțimii. Se întoarse să vadă ce anume le atrăsese atenția, chiar în timp ce Morris îl înghiontea.

– Nu totul e întinat în Anglia, declară el. Aruncă o privire, Lucas. La intrare stă dovada superiorității Angliei.

După entuziasmul din glasul lui, Lucas n-ar fi fost surprins s-o vadă acolo pe Regina Angliei.

– Hampton, dă-te la o parte să vadă şi el, ordonă Morris.

– Lucas e mai înalt cu un cap decît toți bărbații de-aici, mormăi Hampton. Vede destul de bine. Şi-n plus, nu pot să-mi iau ochii de la vedenia asta nici cît să fac un pas. Dumnezeu s-o țină, adăugă el în şoaptă, cu o adorație inconfundabilă. Are curaj, pot să spun. Da, da, curaj în toată regula.

– Uite-ți şi aventuriera, Lucas, anunță Morris, cu glasul îngroşat de mîndrie.

Tînăra în discuție stătea pe prima treaptă de la intrare. Englezii nu exageraseră. Era într-adevăr incredibil de frumoasă. Purta o rochie de seară de un albastru regal, cu un decolteu care nici nu dezvăluia, nici nu acoperea prea multe. Deşi nu-i era croită în talie, ar fi fost imposibil să nu i se observe curbele rotunjite blînd şi

pielea albă ca smîntîna. Era singură şi, după zîmbetul vag de pe faţa ei, nu părea s-o deranjeze deloc agitaţia pe care o stîrnea. Nu părea să-i pese nici că îmbrăcămintea ei nu era considerată modernă.

Nu avea poalele umflate în cele mai neaşteptate locuri, şi se vedea clar că nu purta pe dedesubt o drăcie din acelea de sîrmă. Părul nu-i era împletit strîns într-o coadă. Şuviţele lungi, aurii, i se revărsau în valuri uşoare împrejurul umerilor supli.

Nu, nu era îmbrăcată în uniforma celorlalte femei de la bal, şi poate că şi din acest motiv captase atenţia tuturor bărbaţilor. Era o înviorătoare diversiune în materie de perfecţiune.

Cu siguranţă, Lucas era afectat de o imagine atît de fermecătoare. Instinctiv, clipi din ochi. Viziunea nu dispăru. Nu-i distingea culoarea ochilor, dar ştia deja că erau albaştri... un albastru ca al luminii lumînărilor. Aşa trebuia să fie.

Dintr-o dată, simţi că-i era greu să respire. I se pusese un bolovan în piept, iar inima-i bătea nebuneşte. La naiba, reacţiona ca un şcolar. Era umilitor.

– E într-adevăr o aventurieră, fu Hampton de acord. Ia uită-te la marchiz – stă chiar vizavi. Declar că-i citesc pofta în ochi, chiar şi de la distanţa asta considerabilă. Îmi imaginez că şi noua lui soţie observă. Priveşte cum se încruntă la el! Doamne, chiar că e încîntător! Cred că inima lui neagră capătă, în sfîrşit, ceea

ce merită. În sfîrşit, s-a făcut dreptate. Dumnezeule, Lucas, scuză-mă. Nu se cade să vorbesc atît de nerespectuos despre fratele tău după tată.

– Nu-l consider neam, replică Lucas pe un ton dur, neînduplecat. Pe noi, ceilalţi, ne-a dezmoştenit cu ani în urmă. Şi ai dreptate, Hampton, adăugă el. S-a făcut dreptate, chiar în mai multe sensuri decît îţi dai tu seama.

Hampton îl privi întrebător.

– Mă faci foarte curios, Lucas. Ce ştii tu, şi noi n-am aflat?

– Probabil a auzit totul despre *umilire,* speculă Morris.

Nu aşteptă ca Lucas să confirme sau să nege, grăbindu-se să dea raportul complet, în caz că nu auzise fiecare detaliu.

– Frumoasa vedenie în albastru care zîmbeşte atît de dulce a fost logodită cu fratele tău după tată, dar sînt sigur că ştii deja atîta lucru, începu el. William nu-şi mai încăpea în piele. A fost foarte civilizat în timp ce-i făcea curte, iar ea, atît de tînără şi inocentă, l-a găsit atrăgător, cu siguranţă. Apoi, la doar două săptămîni înainte de data cînd era programată nunta, William a fugit cu verişoara logodnicei lui, Jane. La petrecere fuseseră invitaţi peste cinci sute de oameni şi, desigur, a trebuit să fie anunţaţi cu toţii că se contramandase. A ieşit cel mai mare scandal al sezonului, nici vorbă. Îţi dai seama, ce dizgraţie, să trebuiască să anulezi totul, atît de tîrziu?

Hampton dădu din cap.

– Vezi cum se agață Jane de William? Hai că asta-i bună! Chiar este. William nici măcar nu încearcă să-şi ascundă gîndurile pofticioase. Nu m-aş mira dac-ar începe să-i curgă balele. Jane e o umbră palidă pe lîngă fata la care a renunțat, nu-i aşa?

Lucas nu era amuzat.

– E un nătărău, mormăi el.

Hampton îi dădu dreptate, înclinînd din cap.

– Îl disprețuiesc pe William Merritt. E un escroc şi un manipulator. L-a înşelat pe tatăl meu, după care s-a lăudat în public cu deşteptăciunea lui. Tatăl meu a fost umilit.

– Uită-te şi la ce le-a făcut William propriilor lui frați, adăugă Morris.

– Aproape că i-a distrus pe Jordan şi Douglas, nu? întrebă Hampton.

– Într-adevăr, răspunse Morris. William îşi primeşte răsplata binemeritată, nici pomeneală. Toată viața va fi nefericit. Jane e întru totul la fel de rea ca el. Fac un cuplu înspăimîntător, nu-i aşa? Se zvoneşte că ea e însărcinată. Dacă aşa e, mi-e milă de bietul copil.

– S-ar putea, confirmă Hampton. Îşi făceau de cap cu neruşinare, în timpul logodnei lui. Şi-o să-i pară rău şi lui Jane. Crede că lui William i-a rămas o moştenire frumuşică.

– Şi nu i-a rămas? se interesă Lucas.

Hampton clătină din cap.

– În curînd o să iasă totul la iveală. E mai sărăntoc decît un cerşetor. Neghiobul a specu-

lat şi a pierdut totul, pînă la ultimul ban. Pămînturile lui sînt acum ale bancherilor. Probabil contează pe moştenirea grasă a lui Jane, cînd o să moară bătrîna Lady Stapleton. E bolnavă, dar din cîte înțeleg, iar şi-a revenit ca prin minune.

Muzica începu din nou. Mulțimea fu nevoită să înceteze să mai caşte gura. Taylor îşi ridică poalele rochiei şi coborî treptele. Lucas nu-şi mai putea lua ochii de la ea. Făcu un pas într-acolo, apoi se opri să-şi consulte iar ceasornicul.

Mai avea zece minute. Putea să reziste atîta timp. Încă zece minute, apoi avea să fie liber. Scoase un oftat sonor de mulțumire şi zîmbi cu nerăbdare.

Lady Taylor zîmbea şi ea. Aplicase ca la carte ordinele bunicii sale. În clipa cînd intrase pe uşă, afişase un zîmbet forțat şi, pe toți sfinții, nimeni nu avea să facă sau să spună ceva care s-o determine să se încrunte.

Avea să zîmbească. Avea să sărbătorească. Era un chin. Înlăuntrul ei îi era atît de rău din cauza întregii prefăcătorii, încît parcă i-ar fi luat foc stomacul.

Se străduia să nu se lase pradă disperării. Trebuia să privească spre viitor, îşi spuse ea, repetînd cuvintele pe care i le rostise bunica ei. Copiii aveau nevoie de ea.

Cîțiva tineri fără obligații se apropiară în grabă. Taylor îi ignoră. Privi prin sală, încercînd să-şi găsească însoțitorul. O zări pe Jane, apoi

şi pe William, dar refuză să-i privească. Inima începu să-i bată. Dumnezeule mare, ce putea face dacă veneau la ea? Ce-avea să le spună? Felicitări? O, Doamne, mai curînd ar fi murit, sau măcar ar fi vărsat. Nu se aşteptase să vină şi ei. O preocupaseră grijile pentru bunica sa. Nu rămăsese loc şi pentru alte probleme, mai mărunte. Printr-o ironie, Doamna chiar se mai înzdrăvenise în după-amiaza aceea, iar cînd Taylor îşi luase rămas bun, spera cu adevărat ca bunica ei să mai trăiască într-adevăr.

Un tînăr pe care-l cunoştea, deşi nu mai ţinea minte de unde, îi solicită onoarea de a o escorta pe ringul de dans. Taylor refuză cu eleganţă. Tînărul tocmai se întorsese să plece, cînd se auzi rîsul ascuţit al lui Jane. Taylor îi zări zîmbetul maliţios, apoi observă o tînără lady grăbindu-se spre ieşire. O recunoscu – era Lady Catherine, cea mai mică dintre odraslele lui Sir Connan, în vîrstă de numai cincisprezece ani. Măritişul nu îmbunătăţise dispoziţia lui Jane. Catherine tocmai devenise ultima ei victimă, înţelese Taylor, cînd văzu expresia distrusă de pe faţa bietei fete.

Dintr-o dată, o cuprinse melancolia. Cruzimea era un sport care le făcea mare plăcere unora dintre rudele ei. Era sătulă de răutatea lor, iar în actuala ei stare de spirit, pur şi simplu nu ştia cum s-o mai combată. Se simţea incapabilă, bună de nimic. Întotdeauna ştiuse că nu-şi avea locul în păturile superioare ale societăţii engleze, şi poate tocmai de aceea era

mereu cu capul în nori şi cu nasul în romane ieftine. Da, era o visătoare, aşa cum o acuzase bunica ei, dar nu i se părea un lucru chiar atît de îngrozitor. Adeseori, realitatea era foarte urîtă, şi ar fi devenit complet insuportabilă dacă nu putea să viseze cu ochii deschişi din cînd în cînd. Nu era nimic altceva decît o evadare, pur şi simplu.

Cel mai mult îi plăceau povestirile dramatice. Din păcate, singurii eroi pe care-i cunoscuse vreodată erau cei despre care citise.

Daniel Boone şi Davy Crockett erau favoriţii ei. Muriseră demult, dar legendele romantice care le înconjurau viaţile încă-i mai încîntau pe scriitori şi pe cititori deopotrivă.

Doamna dorea ca Taylor să devină mai realistă, şi numai fiindcă era de părere că nu mai rămăsese nici un erou. Lady Catherine era atît de deznădăjduită, încît fu cît pe ce s-o lovească pe Taylor în drum spre trepte. Nu se gîndea decît cum să scape. Taylor o prinse de braţ.

– Mai încet, Catherine.

– Te rog, lasă-mă să trec, o imploră fata.

Lacrimile îi şiroiau deja pe faţă. Taylor refuză să-i dea drumul.

– Termină cu plînsul, îi ordonă ea. Nu te duci nicăieri. Dacă pleci, îţi va fi cu atît mai greu să mai apari în public. N-o poţi lăsa pe Jane să aibă o asemenea putere asupra ta.

– Nu ştii ce s-a întîmplat, se tîngui Catherine. A zis... c-o să le spună tuturor... că eu...

Taylor o strînse uşor de braţ, ca s-o ajute să se calmeze.

– Toate răutăţile pe care le spune ea n-au nici o importanţă. Dacă te prefaci că n-o bagi în seamă, cu calomniile ei, nimeni n-o s-o creadă.

Catherine îşi scoase o batistă din mîneca rochiei şi se tamponă pe faţă.

– Mi-a fost aşa de ruşine, şopti ea. Nu ştiu ce i-am făcut, de s-a întors aşa împotriva mea.

– Eşti tînără şi foarte drăguţă, îi răspunse Taylor. De-asta e pornită pe tine. Greşeala ta a fost că te-ai apropiat prea mult de ea. Ai să supravieţuieşti, Catherine, la fel ca mine. Sînt sigură că Jane îşi caută deja o nouă victimă. Cruzimea o amuză. E absolut dezgustătoare, nu-i aşa?

Catherine reuşi să zîmbească vag.

– A, da, Lady Taylor. E cu adevărat dezgustătoare. S-o fi auzit numai ce-a spus despre dumneavoastră. Cică safirele pe care le purtaţi ar trebui să fie ale ei.

– Chiar aşa?

Catherine dădu din cap.

– Zice că Lady Esther s-a ramolit, şi...

Taylor o întrerupse:

– Nu mă interesează nimic din ce are Jane de spus despre bunica mea dragă.

Fata privi peste umărul ei.

– Se uită la noi, şopti ea.

Taylor refuză să privească. Doamne, încă puţin numai, îşi spuse ea, şi apoi putea să plece din locul acela îngrozitor.

– Catherine, n-ai vrea să-mi faci o mare favoare?

– Orice, îi promise cu căldură Catherine.

– Pune-ți safirele mele.

– Poftim?

Ridicîndu-şi mîinile, Taylor îşi desprinse colierul de la gît. Apoi, îşi scoase şi cerceii. Catherine o privea cu gura căscată. Avea o expresie de-a dreptul comică. Taylor zîmbi.

– Nu puteți vorbi serios, Lady Taylor. Trebuie să fi costat o avere. Jane o să urle, dacă mă vede cu ele.

– O să se cam enerveze, nu-i aşa? întrebă tărăgănat Taylor, zîmbind din nou.

Catherine izbucni în rîs. Vocea ei răsună prin toată sala. Era veselă, curată, sinceră. Dintr-o dată, Taylor se simți mult mai bine. O ajută pe Catherine să-şi pună bijuteriile, înainte de a vorbi din nou.

– Să nu te laşi niciodată stăpînită de lucruri, şi niciodată, în viața ta, averea să nu fie mai importantă pentru tine decît demnitatea şi respectul față de tine însăți. Altfel, vei ajunge ca Jane, o preveni ea. Şi n-ai vrea asta, nu-i aşa?

– Doamne fereşte, nu! izbucni Catherine, copleşită de idee. Promit că nu voi lăsa obiectele să mă stăpînească. Cel puțin, am să-ncerc. Cu colierul ăsta, mă simt ca o prințesă. Se cuvine să mă simt aşa?

Taylor rîse.

– Da, desigur. Mă bucur că-ți face atîta plăcere.

– Voi avea grijă ca tata să le ascundă într-un loc sigur. Iar mîine, am să vi le aduc înapoi personal.

Taylor clătină din cap.

– Mîine nu voi mai avea nevoie de ele, îi explică ea. Poți să le păstrezi. Niciodată n-o să mai am nevoie de asemenea bijuterii.

Fata fu cît pe ce să cadă pe spate.

– Dar... începu ea; însă era prea uluită ca să continue. Dar...

– Ți le fac cadou.

Catherine izbucni în lacrimi. Era vizibil covîrşită de generozitatea lui Taylor.

– N-am vrut să te fac să plîngi, îi spuse ea. Eşti foarte frumoasă, Catherine, cu sau fără safire. Şterge-ți lacrimile, pînă-ți găsesc un partener de dans potrivit.

Îi atrase atenția Milton Thompson, aşa că-i făcu semn să se apropie. Tînărul veni în fugă. Un minut mai tîrziu, Catherine era escortată pe ringul de dans. Arăta splendid. Chicotea şi flirta, purtîndu-se iar ca o fată de cincisprezece ani. Taylor era mulțumită. Dar sentimentul nu dură mult. Unde era însoțitorul ei? Se hotărî să dea ocol sălii de bal, asigurîndu-se că evita zona unde stătea verişoara ei, iar dacă nu-l găsea, nu-i mai rămînea decît să plece. Ajunsese la o oră potrivit de tîrzie şi avea să plece potrivit de devreme. Zîmbise destul pentru o singură seară, iar bunica ei n-avea să afle niciodată că stătuse doar cincisprezece, douăzeci de minute. Da, Doamna i-ar fi aprobat perfor-

manța. O împiedicară să plece trei prietene bine intenționate, Alison, Jennifer şi Constance. Toate trei fuseseră colege cu ea la Şcoala de şarm şi Aativități şcolare a domnişoarei Lorrison. De-atunci, rămăseseră bune prietene. Alison era cu un an mai mare decît celelalte trei, iar din acest motiv se credea mult mai sofisticată.

Le conduse pe celelalte două spre Taylor. Era înaltă, cam deşirată, şi avea un păr blond-închis şi nişte ochi de culoarea alunelor.

– Scumpa mea Taylor, arăți minunat în seara asta! declară ea. Cred că eu, pe lîngă tine, par o ciumă.

Taylor zîmbi. Alison le spunea tuturor „scumpul meu" şi „scumpa mea". Credea că aşa părea mai sofisticată.

– Nimeni nu te-ar putea face pe tine să arăți ca o ciumă, replică ea, ştiind instinctiv că asta voia Alison să audă.

– Arăt bine, nu-i aşa? Rochia e nouă, explică cealaltă fată. L-a costat pe tata o avere. E hotărît să mă mărite în sezonul ăsta, chiar dacă ajunge la faliment.

Taylor găsea sinceritatea lui Alison înviorătoare.

– Sînt sigură că ai de unde alege.

– Singurul gentleman care mă intersează nici nu se uită la mine, mărturisi Alison.

– A făcut tot ce putea ca să-i atragă atenția, interveni Jennifer, prinzîndu-şi la loc în coada făcută cerc o şuviță de păr castaniu, înainte de

a adăuga: ar putea încerca să leşine în faţa lui, cred.

– Probabil n-ar prinde-o, răspunse Constance. Lasă-ţi părul în pace, Jennifer. Ţi-l faci ca o claie. Şi pune-ţi ochelarii. Dacă mijeşti ochii, faci riduri la colţuri.

Jennifer ignoră sugestiile Constancei.

– Tatăl lui Alison ar avea palpitaţii dacă s-ar ţine după ea omul acela.

Constance dădu din cap a încuviinţare. Părul ei scurt şi buclat tresăltă.

– Chiar arată ca un băiat rău, îi spuse ea lui Taylor.

– Băiat? Scumpo, e bărbat, o corectă Alison.

– Un bărbat cu o reputaţie tenebroasă, replică prietena ei. Taylor, nu arăt prea spălăcită în rochia asta roz? Jennifer a spus că părul meu roşu şi pistruii nu merg deloc bine cu nici o nuanţă de roz, dar îmi plăcea aşa de mult materialul...

– Îţi stă superb, o asigură Taylor.

– Are într-adevăr o reputaţie cam dubioasă, recunoscu Alison. Şi, înţelegi, tocmai asta mă intrigă la el.

– Melinda mi-a spus c-a auzit că-n fiecare noapte s-a culcat cu cîte-o altă femeie, numai în ultima săptămînă, interveni Constance. Îţi vine să crezi? O poate avea pe oricare doreşte. E foarte...

– Seducător? sugeră Alison.

Imediat, Constance roşi.

– Recunosc că exercită o anume atracție crudă. E atît de... uriaş. Şi are nişte ochi, de-a dreptul divini. Sînt de un căprui-închis, închis de tot.

– Despre cine vorbiți? se interesă Taylor, curioasă.

– Încă nu ştim cum îl cheamă, îi explică Alison. Dar astă-seară e aici, şi n-o să plece pînă nu aranjez o prezentare. Are ceva păcătos de erotic.

Făcu o pauză, agitîndu-şi evantaiul în dreptul feței.

– Declar că-mi face inima să bată mai repede.

Dintr-o dată, Taylor observă că Jennifer o privea încruntată şi cu un fel de milă.

– S-a întîmplat ceva, Jennifer? întrebă ea.

– O, Taylor, ai fost atît de curajoasă să vii aici în seara asta!

Alison o lovi pe Jennifer în umăr cu marginea evantaiului.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Jennifer, am spus că nu vom aduce vorba despre umilire.

– Ei, acum ai făcut-o, se răsti Constance. Ruşine să-ți fie, că eşti aşa de necugetată. Taylor, ai inima frîntă rău de tot?

– Nu, de fapt...

Nu avu timp să spună mai mult.

– Se zvoneşte că Jane e grea cu copilul lui, şopti Jennifer. Au fost împreună în tot timpul cît îți făcea curte ție.

– Chiar trebuia să aduci vorba de asta? întrebă Alison.

– Are dreptul să ştie, susţinu Jennifer.

– Nu ştiam, interveni Constance. Altfel, ţi-am fi spus, Taylor. Nu te-am fi lăsat să te măriţi cu o canalie ca el.

– Zău că nu vreau să vorbim...

Încă o dată, Taylor fu întreruptă înainte de a-şi putea duce gîndul pînă la capăt.

– Ştiţi, e aici, le informă Jennifer. Am văzut-o pe Jane luîndu-l de braţ în clipa cînd a intrat Taylor. Şi de-atunci, nu i-a mai dat drumul. William Merritt ar trebui să fie spînzurat pentru păcatele lui.

– Zău că nu vreau să vorbesc despre el, reluă Taylor.

– Nu, sigur că nu vrei, fu Alison de acord. Reţine ce-ţi spun, iubito. Va veni o vreme cînd îşi vei da seama ce noroc ai avut că te-a părăsit.

– Îţi vom sta alături în tot restul serii, îi promise Constance. Dacă încearcă cineva să spună ceva negîndit, personal am să-l pun la punct. Ai cuvîntul meu, Taylor.

– Vă mulţumesc, răspunse Taylor, dar nu e nevoie să vă temeţi că mă va răni cineva. Pot să-mi port şi singură de grijă.

– Da, sigur că poţi, replică Andrew cu milă.

– Încă mai simţi ceva pentru el? vru să ştie Jennifer.

– Nu. De fapt, eu...

– Dar bineînţeles că mai are sentimente

pentru el, decretă Constance. Sentimente de ură.

– Nu-i adevărat... începu Taylor.

– Iubirea şi ura merg mînă-n mînă, începu să explice Jennifer. Cred că ar trebui să-i urască pe toţi bărbaţii în general şi pe William Merritt în particular.

– Nu cred că ura ar rezolva...

– Sigur că trebuie să-l urăşti, susţinu Constance.

Taylor hotărî că era timpul să reia conversaţia sub control şi schimbă subiectul.

– V-am scris tuturor scrisori lungi, cu veşti importante, se repezi ea, înainte de a fi întreruptă din nou.

– Pentru ce? întrebă Alison.

– Veşti? Ce veşti? se interesă şi Constance.

Taylor clătină din cap.

– Trebuie să aşteptaţi pînă mîine. Veţi primi scrisorile spre seară.

– Spune-ne veştile acum, insistă Jennifer.

– Eşti foarte misterioasă, constată Constance.

– Nu vreau să fiu misterioasă. Uneori, mi-e mai uşor să scriu ceea ce am de spus, decît să...

– Zi odată, Taylor! îi ceru Alison.

– Nu ne poţi lăsa aşa, în aer, protestă Constance.

– Pleci undeva? întrebă Jennifer; se întoarse spre Constance. Oamenii scriu scrisori întotdeauna cînd pleacă.

Taylor regreta că menționase scrisorile.

– E o surpriză, încercă ea.

– Ei, acum trebuie să ne spui, declară Alison. Nu pleci de la balul ăsta pînă nu ne spui. N-am să pot dormi pînă nu aud veştile cele misterioase.

Taylor clătină din cap. Expresia de pe fața lui Alison îi spunea că n-avea să se lase păgubaşă. Involuntar, Constance îi veni în ajutor. O zări pe Lady Catherine pe ringul de dans, recunoscu salba de safire de la gîtul ei şi imediat vru să ştie de ce purta bijuteriile lui Taylor.

Taylor începu să le explice pe îndelete motivul.

Lucas o privea din partea cealaltă a sălii de bal. Era prins într-un grup de bărbați care-l bombardau pe rînd cu întrebări despre viața din America. Unele dintre prejudecățile lor îl amuzau, altele îl iritau. Toți englezii păreau să fie fascinați de indieni. Voiau să ştie dacă omorîse mulți.

Le răspundea cu răbdare la întrebările mai puțin ofensive, dar se tot uita la ceas. Nu-l prea interesa dacă era nepoliticos sau nu. La miezul nopții avea să plece. Îşi consultă încă o dată ceasornicul, observă că-i mai rămăseseră doar cîteva minute, apoi continuă să le răspundă oamenilor. Tocmai le spunea că ferma lui era înconjurată de munți şi că indienii Sioux şi Crow îi lăsau pe el şi frații lui să le folosească pămînturile, cînd îl zări pe ticălosul de moştenitor al averii familiei desprinzîndu-se de lîngă soția lui

şi pornind spre Taylor. Proaspăta sa mireasă se luă după el.

Taylor îl văzu şi ea. Părea gata s-o ia din loc. Lucas o văzu ridicîndu-şi poalele rochiei, după care le dădu dintr-o dată drumul, îndreptîndu-se din nou. Era clar că se hotărîse să nu fugă, totuşi.

Nimeni nu putea şti ce panică o cuprinsese, nici chiar cele mai bune prietene ale ei. Taylor jură acest lucru şi zîmbi pînă simţi că-i crăpa faţa. *Umilirea*. Ştia că aşa numea toată lumea desfacerea logodnei. Toţi se aşteptau să se poarte cu umilinţă, presupunea. Ei bine, pe toţi sfinţii, îi aştepta o mare dezamăgire.

Alison tot îndruga verzi şi uscate, dar Taylor nu-i dădea nici o atenţie. Nu voia s-o rănească însă, aşa că se prefăcea foarte interesată. Dădea din cap ori de cîte ori Alison se oprea ca să respire şi zîmbea întruna. Nu putea decît să spere că prietena ei povestea o întîmplare amuzantă, nu o tragedie.

Se apropiau. Wyatt îşi croia drum printre cuplurile de pe ringul de dans. Jane îl urma cu străşnicie.

Taylor şi-ar fi putut controla panica, dacă n-ar fi văzut expresia de pe faţa verişoarei ei. Jane era lividă. Cînd era bine dispusă, putea fi cam maliţioasă, dar cînd îi venea furia... o treceau fiorii numai gîndindu-se.

Simţea că-i venea rău. O, Doamne, pur şi simplu nu se putea. Nobilele ei intenţii de a rămîne fermă duraseră doar un minut, două.

Da, avea s-o ia la fugă. Nu mai avea nici putere, nici chef să se poarte civilizat cu verişoara ei. Cu verii, se corectă în sinea sa. Acum, fostul ei logodnic îi devenise văr prin alianţă.

Într-adevăr, i se făcea rău.

Lucas îi văzu panica din ochi, se opri din explicaţiile despre indiani şi se îmbulzi prin grupul din jur. Morris şi Hampton îl urmară.

– Taylor, ce Dumnezeu faci? întrebă Alison, pe un ton indignat.

– Respiră adînc, observă Constance, încruntată, într-o încercare de a înţelege misterioasa comportare a lui Taylor.

– Dar de ce? se interesă Jennifer.

Taylor încercă să se calmeze.

– Cred că e timpul să plec... începu ea.

– Abia ai venit! protestă Jennifer.

– Da, dar chiar cred...

– Dumnezeule mare, vine încoace! constată încurcată Alison şi imediat începu să-şi îndrepte mînecile rochiei.

Constance se uită pe lîngă ea, scoase o mică exclamaţie, apoi se întoarse iar spre Taylor.

– O, mai stai doar pînă-l cunoşti, îi şopti ea. Chiar dacă mama a declarat că-i un om păcătos de rău, trebuie să recunosc că are cel mai adorabil accent.

– De unde ştii? o descusu Jennifer.

– L-am auzit vorbind cu Hampton.

– Ai tras cu urechea!

Constance dădu din cap.

– Da! recunoscu ea veselă.

Taylor se îndepărta încet. Aruncă o privire peste umăr, judecînd distanța pînă la intrare. Mai avea vreo treizeci de paşi, şi era liberă. Dacă reuşea să ajungă la trepte, ar fi putut să...

– Taylor, trebuie neapărat să vorbeşti cu el, o opri Alison.

– Ați înnebunit toate? N-am să-i spun o vorbă. William Merritt n-are adorabil nici accentul, nici altceva! aproape strigă Taylor.

Prietenele ei se întoarseră s-o privească.

– William? Nimeni n-a zis nimic de William! obiectă Constance.

– Întoarce-te aici, Taylor! îi ceru Alison.

– Vai de mine, şi William vine încoace, anunță Jennifer într-o şoaptă sonoră. Nici nu mă mir că Taylor încerca s-o şteargă.

– Nu încerc s-o şterg nicăieri, o contrazise Taylor. Vreau doar să evit o scenă. Dacă mă scuzați, eu...

Constance o apucă de braț.

– Nu se poate să fugi, şopti ea. Ar fi jalnic, Taylor. Nu te putem lăsa. Nu-l lua în seamă, şi gata. Alison, ai de gînd să nu mai caşti gura la omul ăla?

– Cineva trebuie neapărat să mă prezinte, stărui iar Alison, agitîndu-şi violent evantaiul în față.

– Poate să te prezinte Morris, propuse Jennifer, făcînd un pas înapoi ca să se ferească de evantai. Nu-i aşa că-i frumos?

Pusese întrebarea cu un oftat prelungit.

Alison dădu din cap a încuviințare.

– Bărbații sînt chipeşi, scumpo, nu frumoşi, dar cred că ăsta e şi una, şi alta. Dumnezeule, e uriaş, nu-i aşa? Mă tem că mă lasă inima doar uitîndu-mă la el.

Taylor îşi dădea toată silința să-şi elibereze brațul din mîna Constancei. În sfîrşit, reuşi şi tocmai se pregătea s-o ia la fugă, cînd întîmplător îl zări pe omul despre care vorbeau prietenele sale.

Încremeni. Ochii i se dilatară o clipă, şi crezu că uitase cum să respire, căci dintr-o dată, inexplicabil, o apucase o amețeală cumplită.

Era cel mai incredibil de arătos bărbat pe care-l văzuse vreodată. Înalt ca un uriaş, slab dar musculos în acelaşi timp, cu umeri lați şi păr închis, aproape negru. Pielea îi era bronzată, cu siguranță după zile întregi petrecute la soare, iar ochii... Doamne Sfinte, ochii lui aveau cea mai ispititoare culoare: un căprui închis, ca de ciocolată. Erau încrețiți la colțuri, cu nişte riduri mici şi fermecătoare, probabil pentru că-şi mijea ochii din cauza soarelui.

Nu părea genul care să rîdă prea mult. Nici soiul de om cu care să-ți ardă să te întîlneşti noaptea la un colț de stradă, sau să-ți petreci viața... O, Doamne, ce făcuse?

Smulse evantaliul lui Alison din mînă şi, nelăsîndu-i prietenei sale timp să protesteze, începu să-şi facă vînt cu înverşunare.

Dumnezeule, cald mai era!

N-ar fi fost mai mare ruşinea dacă leşina la picioarele lui? Probabil ar fi păşit peste ea, în drum spre uşă. Taylor clătină din cap. Trebuia să-şi controleze gîndurile şi să se calmeze. Simţea că roşise. Ce ridicol! Nu avea nici un motiv să se ruşineze. Căldura era cauza. Era o zăpuşeală ca în purgatoriu.

Oare uriaşul care venea spre ea era acel individ cu o reputaţie îngrozitoare? Doamne, spera că nu. Spusese cumva Constance că-şi petrecuse fiecare noapte cu altă femeie, în ultima săptămînă? Trebuia s-o întrebe din nou, căci dintr-o dată voia să ştie totul despre misteriosul străin.

Alison îşi smulse evantaiul înapoi. Taylor avu senzaţia că-i sfîşiase rochia de sus şi pînă jos. Se simţi expusă, dar numai o clipă – apoi îşi îndreptă umerii, afişă un zîmbet şi încercă să-şi aducă aminte cum să se poarte ca o lady.

Taylor înţelegea motivul acelei reacţii bizare. Era visul ei adeverit, căci îi amintea de munteni. După ce citise atîtea romane cu Davy Crockett şi Daniel Boone, începuse să şi-i imagineze ca pe nişte rude. Amîndoi se luptaseră cu sute de indieni. Dar nici unul nu fusese scalpat, şi în cele din urmă chiar se împrieteniseră cu sălbaticii. Oftă. Prietenele ei o imitară. Se vedea clar că erau la fel de fascinate ca ea.

William şi Lucas străbăteau sala de bal din direcţii diferite, dar ajunseră la Taylor în acelaşi timp. Îi despărţea doar un metru. William se afla în stînga ei, iar Lucas, în dreapta.

William vorbi cel dintîi. În glasul lui se simțea o undă de furie.

– Taylor, vreau să-ți spun ceva între patru ochi.

– Nu te duci nicăieri cu ea, se răsti nevastă-sa, din spate.

Taylor îi ignoră pe amîndoi. Îl privea drept pe bărbatul care-i risipise orice gînd logic. Avea cei mai frumoşi ochi din lume.

– Eşti mult mai înalt decît îmi aminteam.

Abia şoptise cuvintele. Lucas zîmbi. Vocea ei îl atrăgea. Era guturală, suavă, a dracului de excitantă.

– Eşti mult mai drăguță decît îmi aminteam.

Constance avusese dreptate. Vorbea cu un accent tărăgănat adorabil. În jurul ei domnea haosul. Toți ceilalți începuseră dintr-o dată să vorbească în acelaşi timp. Constance şi Jennifer voiau să ştie cînd îl cunoscuse Taylor pe străin, Alison o ruga să o prezinte, William se certa cu nevastă-sa, iar Hampton şi Morris dezbăteau zgomotos posibilitatea ca Taylor să-l fi întîlnit deja pe american, întrebîndu-se cum era cu putință.

Taylor oftă din nou. Libertatea era la doar cîțiva paşi distanşă.

– E aproape miezul nopții, domnule?

Drept răspuns, Lucas dădu scurt din cap.

– Acum putem pleca.

Toate cele trei fete începură să tragă de ea.

– Să plecați? Taylor, unde crezi că te duci? se revoltă Constance.

– Se duce cu el? întrebă Jennifer. Nu se cade, nu-i aşa? Ce-o să creadă lumea?

– Cînd şi unde anume v-aţi cunoscut voi doi? se interesă Hampton.

– N-aveau cum! insistă cu încăpăţînare Morris.

– Nu pleci nicăieri cu el! strigă William, ca să se facă auzit peste toată zarva; era atît de furios, încît venele gîtului îi ieşiseră în relief, iar chipul i se acoperise cu pete roşii, urîte. Vii cu mine, Taylor. Îţi cer să discutăm ceva în particular. Ţopîrlanul ăsta cu care te cobori să vorbeşti este de fapt...

Alison îl întrerupse:

– Ia mai taci, William! Taylor, scumpo, te rog, prezintă-mă acestui gentleman.

William nu se lăsă descurajat. Dădu s-o prindă pe Taylor de braţ. Ordinul lui Lucas îl opri. Era rostit în şoaptă, dar stîrnea totuşi fiori.

– Eu în locul tău, n-aş atinge-o.

Nu ridicase tonul, şi vorbea destul de blajin, dar avertismentul se simţea clar, iar William reacţionă ca şi cum Lucas ar fi mugit la el. Făcu repede un pas înapoi – probabil instinctiv, îşi spuse Taylor, dar tot grăitor era. William se temea cu adevărat de el.

Jane scoase o exclamaţie ascuţită.

– Ţine-o pe Taylor aici, William, pînă mă duc eu să-l chem pe tata. O să ştie el ce e de făcut.

Îl privi furioasă pe Lucas, adăugînd:

– O fi soţul meu intimidat de tine, dar tatăl

meu n-o să se lase. E tutorele lui Taylor.

Lucas îi acordă lui Jane la fel de multă atenție ca unui țînțar enervant. Nici măcar nu se osteni s-o privească.

Taylor se hotărî să-i urmeze exemplul. Refuză să se uite la ea, cînd răspunse:

– Tatăl tău nu e tutorele meu.

– O să fie! se lăudă Jane. Imediat ce moare bătrîna. Atunci o să-ți pară rău, Taylor. Tata o să te-nchidă-n casă înainte de a ne mai face de rîs. Toată lumea ştie că ai nevoie să te păzească cineva.

Morris şi Hampton se repeziră primii să-i ia apărarea.

– Tu faci lumea de rîs, Jane! aproape că strigă Hampton. Nu te- ai întrebat de ce nici tu şi nici William n-ați primit nici o invitație la petrecerile din sezonul ăsta? Amîndoi ați fost tăiați e pe toate listele.

– N-ați fost invitați astă seară aici decît pentru că ați primit invitația cu o săptămînă înainte să fugiți împreună! se răsti şi Morris. Dar de data asta, ai făcut-o de oaie! Să te porți ca o țoapă, tocmai cu logodnicul lui Taylor. Ia spune-mi: chiar îi porți copilul în burtă, sau ai scornit-o doar ca să-l prinzi în plasă?

– Cum îndrăzneşti să-mi defăimezi aşa caracterul! țipă Jane; îşi bătu soțul pe umăr ca să-i atragă atenția. William, n-ai de gînd să-mi aperi onoarea?

William Merritt nu scoase o vorbă. Era atent numai la Taylor.

– Lady Taylor nu e nici nebună, nici proastă, dar voi sînteţi şi una, şi alta, dacă vă închipuiţi că a făcut ceva ce nu se cuvine! Eşti vrednică de dispreţ, Jane – da, da! întări indignat Morris. Tu şi William vă meritaţi. Mă rog să căpătaţi amîndoi ce vi se cuvine.

Duelul cuvintelor se transformase într-un război al strigătelor, apoi al îmbrîncelilor. Lui Taylor îi era imposibil să mai urmărească cine ce insulte arunca. Alison o trăgea iar de braţ, iar Constance o tot împungea în umăr de la spate, rugînd-o să-i explice ce se întîmpla. Jennifer, împăciuitoarea grupului, încerca să-i convingă pe toţi să vorbească mai încet.

În clipa următoare, William îl făcu pe Lucas bastard. Alison, Jennifer şi Constance scoaseră un ţipăt scurt, aproape la unison. Taylor îl aşteptă pe Lucas să se apere. Trecură cincisprezece secunde pînă-şi dădu seama că nu avea să spună sau să facă nimic.

Dintr-o dată, simţi nevoia să-l apere. Se întoarse indignată spre Alison, îi înhăţă evantaiul din mînă şi, înainte să ghicească cineva ce avea de gînd, îl plesni pe William peste faţă cu evantaiul, apoi reveni spre Alison.

– Mulţumesc, spuse ea, înapoindu-i-l.

Alison o privea cu gura căscată. William, în schimb, nu era în stare să înţeleagă că Taylor ajunsese la capătul răbdării.

– Dacă m-ai asculta numai, începu el, ţi-ai da seama că spun adevărul. Nu e decît un...

Taylor smulse iar evantaiul lui Alison.

– O vorbă de ocară să mai scoți, şi jur că-ți scot ochii!

– Taylor, ce te-a apucat? şopti Alison.

Taylor aruncă evantaiul spre ea. Se întoarse spre Lucas.

– Putem să plecăm, vă rog, domnule?

Părea disperată. Lucas zîmbi.

– Da, răspunse el. E trecut de miezul nopții.

Dădu din cap spre Morris şi Hampton, apoi porni spre ieşire. Trecînd pe lîngă Taylor, o luă de mînă şi-şi continuă drumul. Se lăsă trasă după el – şi, pe toți sfinții, acum zîmbea de-a binelea.

Strigătul lui Hampton îl făcu pe Lucas să se oprească pe treapta de sus.

– O să fie în siguranță cu tine?

Încet, Lucas se întoarse şi răspunse:

– Da, în deplină siguranță.

Alison alergă şi ea, strigînd:

– Taylor, înainte să pleci, nu vrei, te rog, să mă prezinți domnului?

– Da, sigur c-am să te prezint, acceptă Taylor. Este...

Din minte i se risipi orice gînd. Dumnezeule mare, nu-şi mai amintea numele lui. O cuprinse panica. Nu ştia dacă să izbucnească în rîs sau în plîns. Poate că Jane avea dreptate, la urma urmei. Poate că înnebunise şi avea nevoie de un paznic.

Deschise gura să răspundă. Nu ieşi nici o vorbă.

– Ei? nu se lăsă Alison, încruntată, prop-

tindu-şi mîinile în şolduri. Cine e?

– Da, se repezi şi Constance, cine-i?

Taylor îşi privi însoţitorul, sperînd să-i vină în ajutor. Acesta însă parcă amuţise. Nu făcea decît s-o privească, în aşteptare.

Era copleşită. De ce nu-şi putea aminti numele lui? Trase adînc aer în piept, clătină din cap, apoi se întoarse spre prietenele ei.

Nu-şi amintea cine era, dar măcar îşi amintea ce era.

– E soţul meu.

Capitolul 2

Adevărul rămîne adevăr pînă la capătul socotelilor.

William Shakespeare, „Măsură pentru măsură"

Nu primiră deloc uşor vestea. Alison, Jennifer şi Constance erau prea uluite ca să scoată o vorbă, aşa că în schimb începură să zbiere pe rînd. Hampton şi Morris erau vizibil încîntaţi de anunţ. Chiuiră la unison. Jane mugi o blasfemie spurcată, care nu se poate repeta, acoperită doar parţial de răcnetul de refuz al lui William.

Lucas ignora haosul. Luă pelerina lui Taylor de la valet, i-o puse pe umeri, apoi o luă iar de mînă şi ieşi. Fata trebuia să alerge ca să ţină pasul cu el. Cu mîna liberă, îşi ridică poalele rochiei ca să nu se împiedice pe trepte.

Lucas nu încetini decît cînd ajunseră pe aleea circulară. Acolo se opri şi, după ce-i făcu semn vizitiului să aducă trăsura, îi dădu drumul şi se întoarse spre ea.

Imediat, Taylor începu să se aranjeze. Îşi netezi părul pe umeri, îşi potrivi pelerina şi duse mîna la buzunar să-şi scoată mănuşile.

Mîinile îi tremurau. Lucas observă că-i era greu să-şi pună mănuşile. Se vedea clar că era încurcată, poate chiar puţin speriată. Se întrebă dacă din cauza reacţiei prietenilor şi duşmanilor ei faţă de veste, ori dacă era şi el în vreun fel responsabil. Se gîndi s-o întrebe de ce tremura, apoi respinse ideea. Probabil nu i-ar fi plăcut să ştie că era conştient de stînjeneala ei.

La drept vorbind, nici nu prea ştia ce să creadă despre ea. Era atît de delicată şi feminină, dar în acelaşi timp, cu siguranţă, încordată ca un arc. Roşea ca o şcolăriţă şi nu-l putea privi în ochi. Sfiala ei îl amuza. Încercă să şi-o imagineze în sălbăticia Teritoriului Montana şi aproape că izbucni în rîs. Lady Taylor n-ar fi rezistat acolo nici cinci minute. Ştia că o judeca pripit, bazîndu-se numai pe aparenţe. Totuşi, nu credea că se înşela. Arăta la fel de fragilă şi gingaşă ca un bibelou de porţelan fin pe care să-l admire de la distanţă, fără să-l atingă. Porţelanul se spărgea uşor, şi la fel părea şi ea. Nu, n-ar fi putut supravieţui în sălbăticie şi, slavă Domnului, niciodată n-avea să trebuiască să fie pusă la încercare.

Îşi aminti dintr-o dată cum folosise evantaiul acela ridicol de hîrtie ca pe o armă împotriva lui Merritt. În nici un caz nu fusese timidă. Inconsecvenţa ei îl făcu să se încrunte. În sfîrşit, Taylor îşi adună destul curaj ca să-l privească. Simţea că roşea şi se ruga să nu fie atît de necontrolată. Probabil o credea o neroadă. Dumnezeu îi era martor că la fel se simţea şi

ea. Era hotărîtă să se scuze, oricît de jenant ar fi fost. Trebuia să recunoască, din păcate, că nu-şi amintea numele lui. Îl văzu încruntîndu-se şi imediat uită de orice scuze. Presupuse că era iritat pentru că dăduse de gol secretul, şi se simţea destul de vinovată şi fără reproşurile lui.

– Vă rog să nu fiţi supărat pe mine, domnule. Ştiu că n-ar fi trebuit să spun nimănui că sîntem căsătoriţi, dar eram pur şi simplu prea tulburată ca să mai gîndesc limpede. William spunea nişte lucruri atît de îngrozitoare despre dumneavoastră, iar eu tot aşteptam să vă apăraţi. Îmi dau seama că aţi fost învăţat încă de mic să fiţi un gentleman cu orice ocazie, dar există totuşi situaţii în care trebuie să lăsăm la o parte bunele maniere. Zău că ar trebui să învăţaţi să vă apăraţi. Cred că protejarea propriei onoare e mai importantă decît galanteria. Dumneavoastră nu credeţi?

Îl aşteptă să-i răspundă. Lucas se încăpăţîna să tacă. Probabil nu era de acord cu ea. Taylor oftă, pentru a-şi ascunde nervozitatea.

– Să vă gîndiţi la ce v-am spus. Cred că vă veţi da seama, cu timpul, că sugestia mea are o anumită raţiune.

Îl lăsase fără grai. Lucas era pur şi simplu prea uimit ca să spună ceva. Niciodată în viaţa lui nu fusese luat drept un gentleman. Şi nimeni nu încercase vreodată să-i apere onoarea. Era amuzant şi umilitor. Vedea clar, după expresia ei onestă, că sincer credea fiecare cuvînt pe care-l rostea, şi se întreba dacă era cazul s-o

lămurească, sau să mai aştepte. Birjarul scosese în sfîrşit trăsura din aglomeraţia de pe alee. Aceasta încă se mai legăna, cînd Lucas se întoarse să-i deschidă lui Taylor uşa. Răgetul lui William şi exclamaţia şoptită a lui Taylor îl făcură să se oprească.

– Taylor, aşteaptă!

– Vai de mine, acum ce mai vrea?

Instinctiv, Taylor se întoarse spre scară. William cobora în fugă treptele, sărindu-le cîte două. Lucas începea să ajungă la capătul răbdării.

– Urcă-n caleaşcă, Taylor, îi ordonă el, iritat. Mă ocup eu de el.

Taylor îi ignoră ordinul.

– Doresc foarte mult să mă lase în pace şi sînt hotărîtă să i-o spun. Nu puteţi duce luptele mele în locul meu, domnule. Trebuie să mă apăr singură. Ştiţi că era cît pe ce să mă mărit cu el?

Făcu o pauză de efect, cu un fior dramatic, apoi continuă:

– Vă puteţi imagina? Îi mulţumesc lui Dumnezeu aproape în fiecare oră că am scăpat de o asemenea tragedie.

Lucas se întoarse spre ea. Cînd îi văzu expresia nemulţumită, zîmbi.

– Oră de oră? repetă el.

– Oră de oră, dădu din cap Taylor.

În sfîrşit, William ajunse pe treapta de jos.

– Amintiţi-vă ce v-am învăţat, şi apăraţi-vă, îi şopti Taylor lui Lucas.

– Nu joci cinstit, Taylor, începu William, oprindu-se la doi paşi de ea. Nu mi-ai dat ocazia să-ţi explic de ce a trebuit să mă însor cu Jane. Măcar atîta lucru îmi datorezi. Tot tot timpul pe care l-am petrecut făcîndu-ţi curte...

– Nu-ţi datorez nimic, William. Pleacă şi lasă-mă-n pace. Nu mai am nimic să-ţi spun.

William parcă nici n-ar fi auzit-o.

– Putem continua ca înainte. Ai să vezi. Te voi face să uiţi că sînt căsătorit.

Fu atît de şocată, încît ar fi căzut de pe picioare, dacă nu s-ar fi ţinut de braţul lui Lucas. Acesta îi vorbi, fără să- şi ia privirea de la William.

– Voi încheia cu plăcere această discuţie în locul tău. Ajunge să-mi spui.

Taylor clătină din cap.

– Mîine am să trec pe la tine, în zorii zilei, înainte de a se trezi Jane, continuă William pe cel mai firesc ton. Vom găsi un loc liniştit unde să putem sta de vorbă. Trebuie să te ajut să înţelegi. Ştiu că te-am rănit. Totuşi, ăsta n-a fost în nici un caz un motiv suficient ca să minţi că te-ai măritat. Ce te-o fi făcut să născoceşti o poveste atît de scandaloasă?

Taylor fu prea şocată de sugestia lui William ca să facă mai mult decît să-l privească încruntată. Dumnezeule mare, ce-o fi găsit la el? Cum îl putuse găsi vreodată chipeş? Părul lui negru şi ochii verzi n-o mai atrăgeau. Îl crezuse un om fermecător. Acum nu mai vedea în el decît un diavol uns la vorbă. Doamne, ce

idioată fusese! William Merritt nu avea nici o calitate. O dezgusta, căci îi lipseau trăsăturile pe care ea le prețuia cel mai mult: onoarea, integritatea şi loialitatea.

– Îndrăzneşti să sugerezi că aş mai avea de-a face cu tine după... după...

Era prea indignată ca să mai continue. Nu voia să facă o scenă. Şi-n plus, nimic nu l-ar fi făcut să înțeleagă cît de grav o insultase. Chiar credea că s-ar fi gîndit, măcar, să devină amanta lui?

I se întorcea stomacul pe dos. Simțea cum îi ardeau obrajii. Clătină din cap, apoi se întoarse spre uşa trăsurii. Lucas o luă de cot ca s-o ajute să se urce, apoi porni după ea.

William făcu un pas înainte.

– Nu trebuie să-l laşi să te conducă acasă! strigă el. E un bastard, să ştii, cu o reputație la fel de păcătoasă ca a diavolului!

Taylor se înfurie din nou. Deschise uşa mai larg, gata să-l lovească pe Lucas cu ea.

– N-ai să vorbeşti despre soțul meu cu o asemenea lipsă de respect! Piei din ochii mei, William, şi niciodată să nu mai îndrăzneşti să-mi adresezi o vorbă! Eşti un om rău, şi nu vreau să mai am de-a face cu tine.

Şi, apucînd strîns clanța, trînti uşa.

Lucas o auzi bombănind. William era încăpățînat ca un catîr. Refuza să creadă cel mai elementar adevăr. Rezemîndu-se de trăsură, Lucas îşi încrucişă brațele pe piept, aşteptînd să vadă ce-avea să facă în continuare.

– Eşti foarte tulburată, Taylor. Înţeleg ce simţi. Crezi că te-am abandonat şi din cauza asta ai minţit că te-ai măritat. Mîine dimineaţă, la prima oră, vom sta de vorbă. Atunci, ai să mă ierţi.

Taylor renunţă. Îşi aruncă mîinile în sus, vexată, apoi îl bătu pe Lucas pe umăr, prin fereastră.

– Urcaţi, vă rog. Acum aş dori să plecăm.

– Nu mi-a venit şi mie rîndul? întrebă Lucas. Sînt sigur că l-aş putea convinge.

William îl fulgeră cu privirea. Lucas îi zîmbi.

– Prefer să nu vă amestecaţi, domnule, spuse Taylor din trăsură.

– Sînt amestecat deja, acum că eşti soţia mea, Taylor.

William scoase un zbieret ca de animal rănit. Lui Taylor i se păru că suna ca guiţatul unui porc înjunghiat.

– Chiar te-ai măritat cu el? Eşti nebună? Nu-ţi dai seama ce-ai făcut?

Taylor deschise iar uşa. Se aplecă afară, cu gîndul să-i tragă o ultimă săpunealâ, dar expresia de pe chipul lui Lucas o făcu să tacă. Ochii lui deveniseră... reci. Probabil voia să evite o scenă, căci pe trepte începuseră să se adune şi alte cupluri, privindu-l în tăcere pe William cum se făcea de rîs.

Hampton şi Morris coborîră în fugă scara. Cu un zîmbet forţat, Taylor se retrase în trăsură.

– N-am putea să plecăm acum, vă rog?

şopti ea, sperînd ca Lucas s-o audă.

– Ba da, fu el de acord.

Se întoarse să se urce în trăsură, dar următoarele cuvinte ale lui William îl opriră iar.

– Călătorie sprîncenată la amîndoi! Ce simţi la gîndul că mai întîi a fost a mea, frate? Aduni resturile după mine. Nu-i bună decît pentru un sălbatic ca tine! răcni el.

Insulta o copleşi pe Taylor. Apoi văzu expresia lui Lucas – şi, într-o clipă, o cuprinse spaima. Niciodată nu mai văzuse o asemenea furie. Părea gata să facă moarte de om. Sub ochii ei, se transformase într-un barbar.

– Acum e rîndul meu.

Nu-i plăcea deloc cum sunau acele cuvinte. Scutură insistent din cap, dar Lucas o ignoră.

William îşi dădu seama că mersese prea departe cînd văzu expresia de pe chipul lui Lucas. Instinctiv, făcu un pas înapoi, după care se întoarse la stînga, apoi la dreapta, căutînd o cale de scăpare. Nu găsi nici una. Hampton, alb la faţă ca făina, şi Morris, roşu ca focul, îi tăiau drumul prin ambele direcţii. Auziseră ce spusese despre Taylor şi nu-şi mai reveneau din indignare.

Lucas îl domina cu statura lui. Întinse mîna, îl apucă pe William de gît şi-l ridică în aer, după care îi trînti un pumn în faţă.

Continuă să-l ţină suspendat, în timp ce-i vorbea.

– Dacă mai repeţi vreodată o asemenea infamie, mă întorc aici şi te omor cu mîinile mele.

După această promisiune cruntă, îl aruncă pe trotuar. William se prăbuşi la pămînt cu o bufnitură înfundată.

Lucas le zîmbi lui Morris şi Hampton. Pe un ton blajin, îi întrebă:

– O să mă anunţaţi dacă mai spune ceva necuviincios despre soţia mea, nu-i aşa, băieţi?

Hampton dădu din cap, atent la William, care se chinuia să se adune pe picioare.

Lucas se urcă în trăsură, închise uşa şi se rezemă de spătar, în faţa lui Taylor. Pe chip avea un zîmbet de satisfacţie.

În sfîrşit, porniră. Taylor încercă să se strîngă în colţul opus, ca să stea cît mai departe de el. Era o încercare ridicolă, în spaţiul strîmt al trăsurii, dar pe moment nu gîndea prea logic. Era prea ocupată să-şi înfrunte panica. Trase de două ori aer în piept, adînc, ca să se calmeze. N-o prea ajută, dar voia să-şi ascundă nervozitatea. Avea şi ea mîndria ei, la urma urmei.

– Un gentleman nu rezolvă disputele cu pumnii, decretă ea.

Îl aşteptă să-şi prezinte scuzele. Lucas nu scotea o vorbă. Se hotărî să insiste.

– Cred că i-aţi rupt nasul. Nu aveţi nimic de spus, domnule?

– Doamne, ce bine m-am simţit!

– Mă scuzaţi?

Lucas o privi cum îşi frîngea mîinile, atît de agitată încît mănuşile începuseră să-i iasă. După cîteva momente, repetă:

– Am spus că m-am simțit foarte bine. N-ai vrea să te mint, nu-i aşa?

– Nu, desigur că n-aş vrea să mă mințiți. Nu vă pare rău deloc?

– Nu. De mult voiam să-l pocnesc.

– Da, dar o dată ce ați... încheiat această acțiune spontană şi necontrolată, şi ați avut timp să vă gîndiți la toate ramificațiile unei asemenea conduite nedemne de un gentleman, n- ați ajuns la concluzia...

– Am ajuns la concluzia că visele se adeveresc, o întrerupse el, tărăgnat. Asta e singura mea concluzie.

Taylor oftă sonor. Lucas hotărî să schimbe subiectul.

– Nu-ți mai aminteşti numele meu, nu-i aşa?

În glasul lui se simțea un anume amuzament. Taylor nu-i vedea chipul, căci în trăsură era întuneric, dar bănuia că zîmbea. Într-o bună zi, poate că şi ea avea să vadă hazul situației. Deocamdată, însă, era prea copleşită. Pe lista ororilor care-i încărcau conştiința, primul era faptul că fusese atît de uitucă. Urma imaginea lui William trîntit la pămînt. Începea să se teamă din nou, şi numai fiindcă era singură cu acest om. Dumnezeule mare, se măritase cu un bărbat complet străin!

– De obicei, nu sînt atît de uitucă, spuse ea. E adevărat că nu mi-am amintit numele dumneavoastră, dar numai fiindcă eram atît de încurcată.

– Ce te-a făcut să le spui...?

Taylor nu-l lăsă să-şi termine întrebarea.

– Sînteţi soţul meu, vreţi, nu vreţi.

– Sînt ocrotitorul tău legal, o corectă el, căci îi plăcea mult mai mult cum suna.

Taylor ridică din umeri.

– V-aţi căsătorit cu mine ca să-mi deveniţi ocrotitor. Făcea parte din acord, mai ştiţi?

Lucas oftă.

– Mai ştiu.

Părea iritat. Taylor nu putea să conchidă decît că împrejurările nu-l prea încîntau. Încercă să nu se simtă ofensată. Ştia că nu voise să se însoare, chiar bunica ei i-o spusese. Prin urmare, era ridicol să se simtă lezată. În fond, abia îl cunoştea. Şi-n plus, încă se mai temea de el. Nu avea timp pentru alte griji.

Cum putuse crede vreodată că era un gentleman? Doamne, îl învăţase să se apere singur! Simţi că roşea.

Dintr-o dată, fu foarte recunosătoare că în trăsură era atît de întuneric.

Învinge-ţi teama, îşi spuse ea. O femeie liberă o putea face, nu? Îşi drese vocea.

– Cînd aţi vorbit prima oară cu William Merritt, expresia din ochii dumneavoastră mi-a reţinut atenţia. M-aţi făcut...

– Te-am făcut să ce...? se interesă Lucas, mirat de sfiala ei neaşteptată.

– Să mă îngrijorez, recunoscu Taylor. Ştiu că mi-a defăimat caracterul şi de aceea l-aţi lovit, dar am senzaţia că vă displăcea încă dinainte de a fi spus acele lucruri neplăcute de-

spre mine. Aşa e? Îl antipatizaţi şi înainte...

– Îl urăsc pe ticălosul ăsta.

Nu putea vorbi mai clar decît atît. Taylor zîmbi, fără să-şi dea seama de ce. Probabil îngrijorarea îi cam lua mințile.

– De aceea v-aţi însurat cu mine? Vă gîndeaţi să-l pedepsiţi pe fratele dumneavoastră?

– Nu, răspunse el. Aveam nevoie de bani. Bunica ta mi-a făcut o ofertă pe care n-o puteam refuza. Răzbunarea a fost un stimulent în plus. Taylor, probabil ar trebui să vorbim despre cum va merge aranjamentul ăsta. Pînă acum n-am avut timp.

– Nu avem ce să vorbim. Eu am să mă ţin de cuvînt. Nu trebuie să vă faceţi griji. Ştiu că nu voiaţi să vă însuraţi. Şi, înţelegeţi, acesta este unul dintre numeroasele motive pentru care bunica mea v-a găsit atît de atrăgător.

Nu înţelegea.

– M-ai ales fiindcă nu voiam să mă însor?

– Da, răspunse simplu Taylor.

– N-are nici un sens, Taylor.

– Pentru mine are sens, susţinu ea. Voiam să fiu liberă, iar căsătoria cu dumneavoastră mă ajuta în acest scop. În nici un caz nu voiam să mă mărit, nici eu. Dar unchiul Malcolm aştepta să mă ia în primire, iar Doamna şi cu mine ştiam că, la moartea ei, m-ar fi silit să mă mărit cu cine voia el. Acum am o protecţie legală împotriva unchiului meu, adăugă ea dînd din cap. Pentru că vă port numele. Apropo, care este?

– Ross, răspunse el. Lucas Ross.

Nici acum nu-şi amintea să-l mai fi auzit înainte. Nu voia să recunoască, însă. Ar fi crezut-o complet imbecilă.

– Da, desigur. Lucas Ross. Acum îmi amintesc, minți ea. E un nume foarte... american, nu-i aşa?

Lucas nu avea nici cea mai vagă idee la ce se referea. Toată situația i se părea ridicolă. Era atît exasperat, cît şi amuzat de mireasa lui. Dumnezeule, se căsătorise cu adevărat, iar acum, dacă stătea să se gîndească, îşi dădea seama că nu ştia nimic despre ea. Decît că era o femeie incredibil de arătoasă. Iar asta, îşi spunea, n-ar fi trebuit să conteze cu nimic.

– În zilele noastre, nici o femeie nu mai poate fi forțată să se mărite împotriva voinței ei, remarcă el.

Taylor pufni, deloc ca o lady.

– Poate în America, dar nu şi în Anglia. Şi-n nici un caz cînd sînt la mijloc moşii, fabrici şi conturi în bancă. Mai există şi alte împrejurări pe care nu le cunoaşteți şi de fapt nici nu e nevoie să le ştiți, domnule. De ajuns să spunem că Doamna v-a ales fiindcă ştia că vă veți achita de învoială, apoi vă veți retrage. După ce ajung la Boston, totul va fi în regulă. Nu v-ați răzgîndit, nu-i aşa?

În voce i se distingea îngrijorarea. Lucas răspunse:

– Nu, şi nici n-am să mă răzgîndesc.

– Bine... oftă Taylor.

Era atît de tînără, atît de inocentă... Datoria lui era aceea de a o duce la Boston cu bine şi a o da în primire avocaţilor de-acolo, după care era liber să plece.

– Mai sînt şi alţi oameni, în afară de avocaţii tăi, care să aibă grijă de tine?

– Să aibă grijă de mine? Sînt capabilă să-mi port singură de grijă, domnule Ross.

Părea indignată. Lucas zîmbi. Era clar că o iritase cu întrebarea lui formulată neinspirat. Totuşi, în reacţia ei scandalizată nu se simţise şi teamă, iar Lucas reţinu acest amănunt, pentru viitor. Cînd era furioasă, Taylor uita să se mai teamă.

Şi-i era teamă, ba bine că nu, îi era teamă de el. Din momentul cînd îl văzuse venind spre ea prin sala de bal, se speriase ca un iepuraş prins în capcană. Dar nu cumva observase şi uşurare? N-avea nici un sens. Cum putea să fie speriată şi uşurată în acelaşi timp?

– Voiam să te întreb dacă mai ai rude la Boston, explică el.

– Da, am.

Omise intenţionat să precizeze detaliul că rudele respective erau în vîrstă de numai doi ani. Nu era nevoie să ştie şi acest amănunt.

– Bun.

Părea uşurat. Taylor încercă să nu se enerveze.

– În America, femeile trebuie să fie îngrijite ca nişte copii?

– Unele, da.

– Ei bine, nu şi eu, declară ea. Sînt foarte descurcăreaţă. Oricum, lăsînd la o parte rudele şi avocaţii care mă aşteaptă, mai sînt şi cîţiva bancheri dispuşi să-mi uşureze integrarea în societatea bostoniană. Sînt sigură că cineva mi-a şi găsit o locuinţă potrivită. Dumneavoastră unde locuiţi, domnule?

– Nu-mi mai tot spune „domnule". Mă cheamă Lucas.

– Iar pe mine, Taylor.

O, Doamne, dar ştia deja!

– Voiam să spun că vă dau permisiunea să-mi spuneţi Taylor. Aveţi o fermă undeva, în sălbăticie, nu-i aşa?

Iar părea îngrijorată. Lucas ar fi vrut s-o liniştească, dar nu ştia cum să procedeze. Era nărăvaşă ca un mînz. Drumul pînă în America avea să dureze o veşnicie, dacă Taylor continua să fie aşa de timidă cu el.

– Bunica ta nu ţi-a spus detaliile?

– Nu. N-a avut timp. Înţeleg că a petrecut destul de mult timp cu dumneavoastră. Aţi vizitat-o de multe ori, pînă s-a hotărît să vă roage să vă însuraţi cu mine, nu-i aşa?

– Da.

– Eu m-am întors din Scoţia abia în după-amiaza asta. Dumneavoastră eraţi acolo, aşteptînd, iar Doamna a spus că pastorul întîrziase din cauza unei logodne. S-ar fi agitat dacă începeam s-o iau la întrebări.

– Deci, m-ai luat de bărbat fără să ştii nimic despre mine?

– Doamna a spus că sînteți acceptabil, replică Taylor. Nici dumneavoastră nu ştiți prea multe despre mine, decît ceea ce v-o fi spus Doamna despre trecutul meu, dar devreme ce după ce ajungem la Boston nu ne vom mai vedea, nici nu prea are importanță, nu-i aşa?

– Da, confirmă el, cred că nu are.

Apoi, se hotărî să-i răspundă la întrebarea dinainte.

– Am o fermă într-o regiune numită Teritoriul Montana, la marginea văii. E izolată, populată răzleț, acum că goana după aur a luat sfîrşit, şi singurul oraş din apropiere are doar două străzi, pe lungime şi lățime. Nu ți-ar plăcea.

– De ce credeți că nu mi-ar plăcea?

– Singurele mondenități de acolo sînt întrunirile de duminica, în fața magazinului general, la lectura ziarului din Rosewood. Nu au loc petreceri, nici baluri. Acolo, supraviețuirea e mult mai importantă decît viața socială.

– Şi vă atrage asta?

Nu-i răspunse.

– Cum se numeşte oraşul?

– Redemption.

„Mîntuirea". Suna minunat.

– S-ar putea rătăci cineva acolo? E spațiu destul ca să mergi o zi întreagă fără să mai întîlneşti pe nimeni?

Dacă întrebarea i se părea ciudată, Lucas nu spuse. Tăsura se opri lîngă strada care cobora spre port. Vaporul pe care aveau să se

îmbarce se numea *„Emerald"*, un vas de două mii de tone, cu zbaturi, ancorat în mijlocul fluviului. Un vaporaş cu aburi ducea pasagerii la bord.

Taylor ardea de nerăbdare să pornească. Era trecut de ora unu noaptea, dar străzile şi cheul forfoteau de activitate. Trăsura lor nu mai putea înainta din cauza căruţelor şi a poştalioanelor din care se descărcau scrisori, pachete şi pasageri.

– Geamantanele noastre sînt deja la bord? întebă ea. Sau trebuie să ni le găsim în aglomeraţia asta?

– Sînt deja în cabina noastră.

– În cabina noastră? Nu avem odăi separate, domnule?

Se străduia să nu intre iar în panică. Lucas nu-i mai dădea atenţie, iar aceasta era o binecuvîntare. Ştia că pălise. O lua cu leşin. Oare se aştepta să se şi culce în pat cu el? Cerule, nici nu se gîndise la o posibilitate atît de obscenă!

Lucas trase zăvoraşul uşii, dădu perdeaua la o parte, apoi se întoarse spre ea.

– Bunica ta a insistat să călătorim împreună, Taylor. Voia să se rezerve doar o singură cabină. Te simţi în stare să mergi pe jos mai departe?

Îi venea s-o ia la fugă. În schimb, dădu din cap. Lucas coborî din trăsură, apoi se întoarse s-o ajute. Taylor îşi lăsase pelerina înăuntru. Lucas întinse mîna să i-o ia, văzu că mănuşile

îi căzuseră pe jos şi le ridică şi pe ele, apoi se întoarse s-o ajute să-şi ia pelerina pe umeri. Poate că nu era tocmai un barbar.

– Cum de n-am observat cît de înalt sînteţi?

Nu-şi dădu seama că rostise această întrebare decît cînd era prea tîrziu.

– Stăteai pe treapta platformei de sub patul bunicii tale.

Privind-o într-o doară, Lucas observă că se uita la el, şi se întrebă ce i se întîmplase. Fata roşea. Cît de inocentă era! Părea aproape hipnotizată. Ce Dumnezeu se întîmpla cu ea?

– La ce te gîndeşti? o întrebă.

– Sînteţi foarte chipeş... murmură ea.

Imediat, regretă că-i spusese adevărul. Părea exasperat. Doamne, cît ar fi dorit să fie mai umblată prin lume, mai sofisticată...

– Desigur, sînt îngrozitor de nepricepută să judec oamenii, se grăbi ea să adauge. Probabil aţi înţeles asta, de-acum.

– Şi de ce, mă rog?

Acum începea ea să fie exasperată.

– Voiam să mă mărit cu William, îi aminti.

Lucas ridică din umeri. Ce voia să însemne asta, Taylor n-avea idee.

– Cred că ar trebui să-i urăsc pe toţi bărbaţii, spuse ea.

La asta, Lucas rîse.

– Eşti prea tînără ca să urăşti pe cineva.

– Cîţi ani aveţi?

– Destui ca să urăsc întreaga lume.

Nu voia să mai discute. O luă de mînă şi

porni. Taylor fu nevoită să alerge ca să țină pasul cu el. Din fericire, mulțimea se îndesea lîngă colțul străzii, silindu-l să încetinească.

O ținea strîns de mînă. Taylor se simțea în siguranță. Era o senzație interesantă, copleşitor de plăcută, căci de mult nu se mai simțise aşa. Situația se profila mult, mult mai optimist.

Îşi croiră drum prin mulțime. Căruțe pline cu cufere şi geamantane stăteau părăsite în mijlocul străzii. Vînzători ambulanți îşi strigau prețurile şi-şi arătau marfa, ocolind obstacolele, în timp ce mai multe cupluri îngrmădăite laolaltă stăteau la coadă la casa de bilete. Hoții de buzunare se repezeau de colo-colo prin mulțime, unii avînd nu mai mult de opt ani, alții bătrîni de optzeci, dar nici unul nu se apropia de Taylor. Lucas n-ar fi îngăduit. Bărbații căscau ochii la ea, dar nu se atingeau. Observă cîțiva domni privind-o şi bănui că ținuta ei formală le atrăgea atenția. Cum mîna liberă, îşi strînse capa pe umeri.

Lucas observă.

– Ți-e frig?

Taylor clătină din cap.

– Încerc să nu atrag atenția, explică ea. Nu sînt îmbrăcată potrivit pentru călătorie.

Nici lui nu-i plăcea cum o priveau bărbații. Avea un sentiment posesiv şi nu putea înțelege de ce. Reacțiile lui față de ea nu aveau nici un sens, şi totuşi nevoia de a o proteja era covîrşitoare. La naiba, abia dacă o cunoştea. Şi totuşi, era a lui. Îi devenise soție. Şi ce Dumnezeu

putea să facă în legătură cu asta? O privea încruntat. Stările lui erau la fel de contradictorii şi imprevizibile ca vremea.

– Ar fi trebuit să-mi schimb rochia după bal, anunță Taylor, negăsind altceva de spus.

– N-ar fi folosit la nimic.

Părea ursuz, deşi Taylor se bucură să observe că neplăcerea lui părea acum îndreptată spre un grup de tineri rezemați de stîlpii pentru priponirea cailor.

Dar nu pierdu mult vremea gîndindu-se la schimbarea lui bruscă de dispoziție, căci trecură de colț şi zări în depărtare vaporul. I se tăie respirația. Arăta magnific. Scăldat în lumina lunii, părea să aibă o mărime mistică. *„Emerald"* arăta solid ca un munte şi primitor ca un pastor duminica dimineața.

Taylor era impresionată. Se opri locului, privind cu fascinație.

– Nu-i aşa că-i minunat, domnule Ross?

Mirarea din vocea ei îl făcu să zîmbească. Privi nava, apoi se întoarse spre ea.

– Da, e foarte frumoasă.

– Cred că are cel puțin cincizeci de mii de tone.

– Nu mai mult decît două, o corectă el. Nu sîntem la biserică, Taylor. N-ai de ce să vorbeşti în şoaptă.

Nu-şi dăduse seama că şoptea.

Rîse încurcată.

– Arată foarte maiestuos, nu-i aşa? remarcă ea, mai tare.

Lucas nu voia să-i risipească entuziasmul. Călătorise cu nave mai mari şi mai impresionante, dar plăcerea de pe fața ei îl făcu să tacă.

Taylor observă că o privea.

– Casc ochii, domnule Ross?

– Doar puțin.

Zîmbi.

– Mă tem că nu sînt prea sofisticată, recunoscu ea.

– N-ai mai plecat niciodată din Anglia?

– Am fost în Scoția, de multe, multe ori, răspunse ea. Dar pe ocean n-am călătorit niciodată. Ard de nerăbdare.

– Să sperăm că nu vei avea rău de mare.

– A, n-o să am. Sînt o femeie foarte puternică, se laudă Taylor. Nu mi se face rău niciodată.

Lucas îi aruncă o privire care sugera că n-o prea credea. Taylor preferă să schimbe subiectul.

– Bunicul meu Taylor şi cumnatul lui, Andrew, au navigat cu prima *„Emerald"*. Andrew era prea mic ca să-şi mai amintească, dar bunicul tot povestea despre viața la bord şi prietenia lui cu notoriul pirat Black Harry. Ați auzit vreodată despre el, domnule Ross?

Lucas clătină din cap.

– Bunicul şi unchiul tău ştiu că vei călători cu o altă *„Emerald"?*

– I-am spus unchiului Andrew, şi mi-a dat binecuvîntarea. Bunicul Taylor a murit acum

peste zece ani, dar sînt sigură, în adîncul inimii, că ştie. Poate-o să rîdeţi, dar mă gîndesc la el ca la un protector. Nu va lăsa să mi se întîmple nimic.

Se însurase cu o nebună. Lucas nu ştia ce să răspundă la nişte credinţe atît de prosteşti. El era un realist. Ea se vedea clar că nu era. O asemenea naivitate ar fi costat-o viaţa, în sălbăticie. Dar nu se ducea în Teritoriul Montana, îşi reaminti el. Mergea la Boston. Acolo viaţa era civilizată şi oarecum mai sigură.

Totuşi, după părerea lui, avea nevoie de un protector în carne şi oase, nu de o fantomă.

– Ai spus că unchiul tău Andrew ştie? Asta înseamnă că trăieşte?

– Trăieşte bine mersi, răspunse ea. Stă în Highlands-urile din Scoţia. E considerat oaia neagră a familiei, adăugă, cu o oarecare mîndrie în voce. Doamna se temea adesea să nu fiu influenţată de fratele ei mai tînăr.

– Şi de ce o îngrijora asta?

– De ce? Fiindcă e un om ciudat.

– Înţeleg... murmură Lucas, negăsind nimic altceva mai potrivit de spus.

– Unchiul meu e un profesor extraordinar, şi m-a învăţat multe lecţii importante.

– Ca de pildă?

– M-a învăţat să cînt la pian în stil mare.

Lucas nu rîse.

– Cred că asta-ţi va fi de folos în saloanele din Boston.

Părea cam condescendent.

Taylor preferă să adauge:

– M-a învățat şi despre puşti şi pistoale, domnule Ross. Unchiul Andrew e un colecționar respectat. Dacă voi locui la frontieră, am să-mi pot purta singură de grijă. Şi m-a instruit bine, domnule. Aa că, după cum vedeți, lecțiile lui mi-au dezvoltat atît distincția, cît şi spiritul practic.

– Ai putea să împuşti un om?

Taylor ezită înainte de a răspunde.

– Cred că da. Depinde.

– Depinde de ce?

Lucas nu-şi putea ascunde zîmbetul. Nu şi-o imagina nici măcar cu arma în mînă, necum să mai şi tragă.

Taylor îşi spuse că se amuza pe seama ei. Altfel, de ce-ar fi zîmbit? Spinarea îi deveni țeapănă.

Pe un ton autoritar, începu să-i explice:

– Ar depinde de împrejurări. Dacă aş apăra o ființă dragă, sigur aş putea să rănesc pe cineva. N-aş vrea s-o fac, se grăbi ea să adauge. Însă aş face-o. Dar dumneavoastră? îl întrebă apoi. Ați putea lua viața altcuiva?

Lucas răspunse imediat:

– Fără să clipesc.

Nu atît cuvintele lui, cît felul cum le spusese o făcu pe Taylor să se îngrijoreze. Parcă ar fi discutat despre vreme, atît de firească îi era atitudinea. O neliniştea. Nu se putu stăpîni să-l întrebe:

– Ați omorît vreodată?

Lucas îşi dădu ochii peste cap.

– Am luptat în războiul contra Sudului, Taylor. Sigur că am omorît.

– La datorie, remarcă ea, uşurată. Am citit mult despre conflictul dintre state.

– Deci, ai fost botezată după bunicul tău.

Era clar că încerca să schimbe subiectul. Taylor se grăbi să-i facă plăcerea.

– Da.

Lucas dădu din cap, apoi îi strînse mai tare mîna şi porni din nou. Taylor tot încerca să se uite pe unde păşea, în acelaşi timp nescăpînd vaporul din ochi. Se împiedică de două ori. A doua oară, Lucas observă. Încetini, iar cînd aglomeraţia deveni prea mare, o cuprinse cu braţul pe după umeri şi o trase lîngă el.

Abia cînd ajunseră unul lîngă altul în mijlocul mulţimii de pasageri din vaporaşul cu aburi, în drum spre *„Emerald"*, Taylor îşi dădu seama ce se întîmpla. Ar fi trebuit să fie înfricoşată. De obicei, îşi făcea griji cu cîte un plan de acţiune pînă se tocea ca un şirag de mătănii, dar de data asta n-o frămînta nimic. Doamna propusese căsătoria, iar Taylor acceptase ideea imediat. Ce era făcut, era bun făcut. Începu să se gîndească la fetiţe. Curînd, avea să le poată ţine iar în braţe. Se întrebă dacă urma să le recunoască. Ultima oară cînd le văzuse, nu umblau nici măcar de-a buşilea. Acum mergeau şi vorbeau, şi Doamne, abia-şi mai putea stăpîni emoţia. Închise ochii şi rosti o rugăciune de recunoştinţă, pentru că pornise, în sfîrşit, la

drum, apoi încă una, cu gîndul la viața cea nouă pe care avea s-o înceapă.

Urma să ia fetele cu ea imediat ce ajungea la Boston, şi să le ducă într-un loc sigur. Avea să le ascundă undeva unde unchiul Malcolm nici nu s-ar fi gîndit să le caute.

În minte începea să i se contureze o idee. Redemption. Doamne, dar mult îi mai plăcea cum suna numele oraşului! Era posibil să fie sanctuarul pe care-l căuta?

Lăsă să-i scape un mic oftat. Redemption...

Capitolul 3

Dulcea milostenie e adevăratul blazon al nobleței.

William Shakespeare, „Titus Andronicus"

Lady Victoria Helmit îşi rasolea sinuciderea.

N-ar fi trebuit să se mire, căci Dumnezeu îi era martor cum îşi rasolise şi viața, întocmai cum preziseseră părinții ei. O, numai de-ar fi văzut-o acum! S-ar fi prăpădit de rîs, apoi şi-ar fi ţuguiat buzele cu satisfacție. Fiica lor aiurită şi bună de nimic se ridica la înălțimea tuturor aşteptărilor. Nu putea nici măcar să se întrerupă din plîns destul ca să ridice piciorul şi să se urce pe copastie, ca să se arunce în ocean. Victoria era întru totul aşa cum spuseseră, şi chiar mai mult. Pe deasupra, mai era şi laşă.

Pentru străini, părea o femeie care nu ducea lipsă de nimic. În aparență, se vedea cu ochiul liber că zeii o binecuvîntaseră. Era frapant de drăguță, cu un păr arămiu închis şi ochi verzi şi strălucitori ca iarba din Irlanda, primăvara. Moştenea coloratia din partea dinspre mamă a familiei. Bunica Aisley fusese din Comitatul Clare. Pometii înalți ai Virginia şi tră-

săturile ei patriciene proveneau tot din partea mamei. Bunicul ei se născuse şi crescuse într-o mică provincie din nordul Franţei. Întrucît rudele bunicii nu puteau nici măcar să pronunţe numele francezului fără a se avînta într-o serie de vulgarităţi zgomotoase şi pătimaşe, şi de vreme ce familia bunicii îl disprețuia la fel de intens pe irlandezul pierde-vară şi beţiv, cînd cei doi îndrăgostiţi nepotriviţi s-au căsătorit, s-au stabilit în Anglia, pe un teren considerat neutru.

În timp ce bunicii ei trăiau, Victoria fusese răsfăţată. Bunicului ei îi plăcea să se laude că fata moştenise de la el talentul dramatic şi iubirea pentru Shakespeare, iar bunica afirma că de la ea avea temperamentul iute la mînie şi firea pasională.

Părinţii ei, însă, n-o vedeau cu ochi la fel de buni. Altfel, n-ar fi aruncat-o în stradă. Îi făcuse de rîs şi de ocară. Îi spuneau că erau dezgustaţi doar cînd o vedeau. O făceau în toate felurile spurcate care le treceau porin minte, care cuvîntul care se repeta la nesfîrşit în memoria ei era: „proastă".

Şi aveau dreptate. Era o proastă. Victoria recunoscu acest adevăr, cu un suspin scăzut, prelungit. Imediat îşi impuse să nu mai scoată un sunet şi privi repede în stînga şi-n dreapta, ca să se asigure că era singură. Trecuse de ora trei dimineaţa.

Ceilalţi pasageri de pe *„Emerald"* dormeau adînc, iar echipajul era ocupat în altă parte.

Acum ori niciodată. „*Emerald*" ridicase ancora de trei zile. Apa nu putea deveni mai adîncă, iar dacă voia s-o facă, bănuia că aceea era ocazia cea mai nimerită, căci era complet singură.

Se înşela. Lucas stătea de cealaltă parte a scării, privind-o. Nu înţelegea ce Dumnezeu încerca să facă aiurita aia.

Apoi, auzi alt sunet. Era un foşnet de mătase pe mătase. Se întoarse şi o zări pe Taylor urcînd scara. Nu-l văzuse, şi nu-şi anunţă prezenţa, privind-o din umbră. Voia să afle ce naiba avea de gînd, plimbîndu-se pe punte în toiul nopţii.

Femeia care suspina îi atrase iar atenţia. Se chinuia să tîrască pe punte o ladă grea.

Victoria era vlăguită de atîta plîns. Părea să dureze o veşnicie pînă a reuşit să aducă lada lîngă parapet. Îşi simţea picioarele ca de plumb. În sfîrşit, ajunse, se urcă pe ladă şi se prinse de balustradă. Era gata să sară, dacă reuşea să-şi ridice destul de sus piciorul. Se ţinea strîns de margine, iar jupoanele albe fîlfîiau în jurul ei ca steagul alb al capitulării. Mai stătu aşa o secundă, două, deşi ei i se părea o eternitate. Suspina tot mai tare de spaimă şi deznădejde. Dumnezeule mare, nu putea s-o facă. Pur şi simplu nu putea.

Coborî de pe ladă, apoi se prăbuşi pe punte şi începu să suspine învinsă. Ce să facă? Ce Dumnezeu putea să facă acum?

– Rogu-vă să-mi iertaţi amestecul, dar aş

dori să vă ajut, dacă pot. Aţi păţit ceva?

Întrebarea fusese rostită în şoaptă. Victoria miji ochii în întuneric, clătinînd din cap cu îndîrjire.

Taylor făcu un pas înainte, în lumina lunii aflate în primul pătrar. Îşi împreună mîinile în faţă, încercînd să-şi păstreze calmul. Nu voia s-o sperie, căci nu ajunsese destul de aproape ca s-o oprească dacă încerca iar să sară peste parapet.

O privi cum îşi ştergea lacrimile cu dosurile mîinilor. Trase de cîteva ori aer în piept, încercînd vizibil să-şi recapete calmul. Tremura din cap pînă-n picioare. Tristeţea din ochii ei era sfîşietoare. Taylor nu mai văzuse niciodată o fiinţă atît de nefericită – decît pe sora ei, Marian. Marian arătase la fel de învinsă în dimineaţa cînd o prevenise pe Taylor ce avea de gînd să-i facă unchiul Malcolm.

Îşi alungă imaginea din minte.

– Ce Dumnezeu voiaţi să faceţi? o întrebă.

– A fi sau a nu fi.

Taylor fu sigură că nu auzise bine.

– Mă scuzaţi?

– A fi sau a nu fi, repetă furioasă Victoria. La asta mă gîndeam.

– Acum îmi citaţi din Shakespeare?

Nu era în toate minţile?

Furia Victoriei pentru că fusese întreruptă se risipi la fel de repede precum izbucnise. Acum era epuizată, învinsă.

– Citatul din Shakespeare mi s-a părut po-

trivit, şopti ea, cu o voce lipsită de orice emoţie. Nu vreau să mai exist, înţelegeţi, dar n-am destul curaj să-mi pun capăt zilelor. Vă rog să plecaţi. Vreau să rămîn singură.

– N-am să vă las singură, se opuse Taylor. Spuneţi-mi cu ce vă pot ajuta.

– Ajutaţi-mă să sar peste bord.

– Nu mai vorbiţi aşa.

Vocea îi era mai tăioasă decît intenţionase. Clătină din cap cu reproş. Femeia avea nevoie de ajutor, nu de predici. Făcu încă un pas înainte.

– N-am vrut să ridic tonul la dumneavoastră. Nu cred că vreţi cu adevărat să săriţi, adăugă ea repede. Deja aţi luat hotărîrea să nu vă sfîrşiţi viaţa. Tocmai voiam să vă opresc, cînd aţi coborît. Mi-aţi tras o mare sperietură, trebuie să recunosc. Cînd am dat colţul şi v-am văzut acolo...

Amintirea o făcu să se înfioare. Îşi frecă braţele înfrigurate.

– Cum vă numiţi?

– Victoria.

– Victoria e un nume foarte frumos, remarcă Taylor.

Altceva nu-i trecuse prin minte. Îi venea s-o apuce de umeri şi s-o zgîlţîie pînă-i intrau minţile-n cap. Se stăpîni însă, preferînd să recurgă la raţiune.

– Vă rog să-mi spuneţi ce s-a întîmplat. Aş dori să vă ajut.

Cînd Taylor făcu încă un pas spre ea, Victo-

ria se lipi cu spatele de copastie. Arăta ca un animal încolțit, aşteptîndu-şi moartea. Ochii i se dilataseră de spaimă, şi-şi ținea mîinile încleştate atît de tare, încît brațele începură să-i tremure.

– Nu mă poate ajuta nimeni.

– N-am de unde să ştiu dacă vă pot ajuta sau nu, pînă nu-mi explicați situația.

– Dac-ați şti... mi-ați întoarce spatele şi ați lua-o la fugă, se tîngui Victoria.

– Mă îndoiesc, replică Taylor. Vă rog să aveți încredere în mine şi să-mi spuneți ce s-a întîmplat.

Victoria îşi îngropă fața în mîini şi începu iar să suspine. Taylor nu mai suportă. Se repezi în fața ei şi întinse o mînă.

– Tot ce trebuie să faci e să mă ții de mînă, Victoria. Am să fac eu restul.

Victoria o privi mult timp pe Taylor, încercînd să se hotărască. Apoi, tocmai cînd Taylor începea să se convingă că oferta ei de prietenie avea să fie respinsă, spre surprinderea ei, Victoria întinse încet, timid, mîna.

Taylor o ajută să se ridice în picioare, apoi o cuprinse de umeri, cu gîndul s-o îndepărteze de copastie. Dar Victoria simțea cu atîta disperare nevoia atingerii umane şi a unei vorbe tandre, de mîngîiere, încît se aruncă în brațele ei, cît pe ce să cadă amîndouă pe punte. Taylor îşi regăsi repede echilibrul. Victoria plîngea necontrolat, cu capul pe umărul ei. Era cu un deget, două, mai înaltă, iar lui Taylor îi venea cam

greu s-o consoleze. O bătu pe spate, cu un gest liniştitor. Mai mult nu încercă. Se vedea clar că Victoria simţea nevoia să plîngă. După părerea lui Taylor, plînsul putea fi primul pas spre vindecare. Marian nu plînsese niciodată, iar Taylor bănuia că şi din acest motiv devenise o femeie atît de aspră şi de dură.

Nu peste mult însă, suspinele Victoriei începură s-o impresioneze. Încercă să rămînă calmă, dar nu putea sta neafectată de chinurile acelea şi, în cîteva minute, şi ochii ei se umplură de lacrimi.

Victoria îndruga vorbe fără şir şi fraze incoerente amestecate cu o mulţime de citate din tragediile lui Shakespeare, dar cînd mărturisi că avusese încredere în acel bărbat, că-l iubise cu adevărat şi crezuse din toată inima că avea s-o ia de soţie, Taylor începu să înţeleagă de ce era atît de distrusă.

Era însărcinată.

Cînd află, Taylor izbucni:

– Doamne fereşte, asta-i tot? Vei avea un copil, nu-i aşa? Credeam că ai comis cine ştie ce crimă atroce.

– Este atroce...! se văicări Victoria.

Taylor pufni sonor, neelegant.

– Ba nu, o contrazise ea, să-l omori pe bărbatul care te-a minţit şi a profitat de inocenţa ta ar fi atroce.

Făcu o pauză, oftînd.

– Dar, la urma urmei, poate că nici n-ar fi chiar atît de atroce...

– Viața mea s-a sfîrşit.

Taylor făcu un efort să-şi țină cumpătul. Probabil că biata femeie avusese parte de destule acuzații. Încercă să găsească ceva pozitiv de spus.

– Viața pe care ai dus-o s-a sfîrşit, da, dar acum vei începe pur şi simplu alta. Vino să stai jos şi să te liniştești.

Victoria era moleşită şi secătuită de atîta plîns. Taylor o conduse spre o bancă de lîngă perete. Acolo, Victoria se aşeză, îşi aranjă fustele, apoi îşi împreună mîinile în poală. Îşi ținea capul în piept, abătută. Lucas, mulțumit că pericolul trecuse, se retrase şi mai mult în umbră, ca să le poată privi fără să le deranjeze.

Taylor era prea agitată ca să stea jos. Se plimba încoace şi-ncolo prin fața Victoriei, frămîntînd problema în minte.

– Îl mai iubeşti pe omul ăsta?

– Nu! răspunse Victoria cu tărie.

Taylor dădu din cap.

– Bine. Nici nu merită să-l iubeşti. Ai rude care să-ți ofere un adăpost în America?

– Nu. N-am plănuit să mă duc acolo. Mi-am folosit toți banii ca să-mi cumpăr biletul. Nu mi-am luat cu mine şi hainele decît pentru că tatăl meu le-a aruncat pe toate în stradă.

– Părinții tăi te-au dat afară din casă? exclamă Taylor, copleşită.

Victoria dădu din cap.

– Nu pot să-i condamn. Am fost o dezamăgire pentru ei.

– Eu pot cu siguranță să-i condamn, ripostă Taylor. Sînt părinții tăi. Ar fi trebuit să-ți stea alături. Bunica mea așa ar fi făcut.

– Dacă trăia, şi bunica mea mi-ar fi stat alături, spuse Victoria.

– Şi bărbatul răspunzător pentru situația ta? Ştie că eşti însărcinată cu copilul lui?

– Da.

– Şi? insistă Taylor, văzînd că nu continua.

– Nu vrea să se implice.

– E cam tîrziu pentru decizia asta, nu crezi?

– Voia să se însoare cu Lady Margaret Kingsworth. Are o zestre mare.

Lui Taylor i se stîrni curiozitatea. O cunoştea pe Lady Margaret şi se întreba cine era ticălosul.

– Cine-i omul care...

– N-am să-i rostesc niciodată numele! aproape că strigă Victoria.

Taylor se grăbi s-o liniştească.

– N-am să te mai întreb, îi promise ea. Eşti sigură că nu-l mai iubeşti?

– Acum nici nu-mi dau seama ce-am găsit. Ar fi trebuit să urmez sfatul lui William, care a scris: „Iubeşte cu măsură; aşa dăinuieşte dragostea; prea repede soseşte şi tot atît de iute piere." Doamne, iar îl cita pe Shakespeare! Şi plîngînd, pe deasupra. Taylor încercă să nu-şi piardă răbdarea – o sarcină foarte dificilă.

– Trecutul e trecut, Victoria. Nu poți desface ceea ce-ai făcut. Acum trebuie să priveşti spre viitor.

– Am crezut din toată inima că se va mărita cu mine.

– De multe ori, o spînzurătoare bună împiedică o căsnicie proastă, replică Taylor, răspunzîndu-i nefericitei tot cu cuvintele lui Shakespeare.

Pentru prima dată, Victoria zîmbi.

– Cred că mi-ar plăcea să-l văd spînzurat, pentru toate minciunile pe care mi le-a îndrugat. Totuşi, am participat... de bunăvoie.

– Ai fost naivă, iar el a profitat de tine. Individul e o năpîrcă.

– Şi eu am fost responsabilă de greşeala mea.

Taylor nu putea să n-o admire pentru felul cum îşi asuma răspunderea propriilor fapte. Nu dădea vina pe altcineva, nici măcar pe porcul care o sedusese. Tocmai se pregătea să i-o şi spună, cînd Victoria o întrebă cine era.

– Cum vă numiți?

– Taylor.

– Taylor? Acea Lady Taylor?

– Ai auzit de mine?

– A, da, toată lumea a auzit de dumnea-voastră, milady.

– Cum aşa? întrebă Taylor.

– Umilirea... Vai de mine, n-ar fi trebuit să pomenesc un subiect atît de nedelicat.

Lui Taylor îi căzură umerii. Oare toată lumea din Anglia ştia despre dizgrația pe care o suferise?

– N-a fost o umilire. În ce mă priveşte pe

mine, a fost o binecuvîntare.

Doamne, de cîte ori rostise aceste cuvinte în timp ce se afla la Londra? De cel puțin o sută de ori.

– Îl mai iubiți? întrebă Victoria.

– Nu l-am iubit niciodată, recunoscu Taylor. Acum îmi dau seama. M-am măritat cu fratele lui, adăugă ea dînd din cap, cînd Victoria o privi surprinsă. Nici pe el nu-l iubesc. Dar recunosc că mă atrage. Oricum, e bărbat şi, probabil, un ticălos. Aşa sînt cei mai mulți. Totuşi, soțul meu e un om onorabil. I-am observat deja această calitate.

– Poate că pînă la urmă o să vă îndrăgostiți de el, sugeră Victoria.

Ce gînd îngrozitor! Lucas avea s-o părăsească în clipa cînd ajungeau la Boston.

– Poate, repetă ea, pentru ca Victoria să creadă că-i dăruise o speranță.

Se aşeză lîngă noua ei prietenă. Cu delicatețe, aduse vorba despre starea Victoriei.

– În noaptea asta ai luat o hotărîre importantă.

– Chiar aşa? Ce hotărîre?

– Să trăieşti. Restul va merge uşor, îți dau cuvîntul meu.

Victoria nu înțelegea. Taylor îi spuse că avea să-i explice mai tîrziu. O întrebă ce credea că voia cel mai mult să realizeze cu viața ei. Ce visuri şi speranțe avea? Dacă i s-ar fi putut împlini o singură dorință, care ar fi fost aceea?

Victoria îi răspunse la toate întrebările. Vorbi aproape două ore. Taylor o asculta aproape tăcută. Discutarea temerilor Victoriei le făcea mai suportabile.

Recunoscu că necunoscutul o înspăimînta. Şi singurătatea. Asta o speria cel mai tare. Taylor o înțelegea mult mai bine decît îşi închipuia Victoria.

Gîndul de a fi singură... şi răspunzătoare de doi copii, o îngrozea, dar ar fi făcut tot ce putea pentru ca gemenele să fie în siguranță. Şi simțea că şi Victoria avea să fie la fel de protectoare cu micuțul ei.

– Trebuie să te obişnuieşti mai întîi cu ideea, îi spuse Taylor.

– Care idee?

– De a fi mamă. Pun rămăşag că nu peste mult îți vei iubi copilul din toată inima.

– Nu m-am prea gîndit la copil. Eram prea ocupată să-mi plîng singură de milă.

Taylor o bătu pe mînă.

– Fuseseşi trădată. Era firesc să-ți pară rău.

Victoria căscă zgomotos, se scuză, apoi spuse:

– S-a întețit vîntul. Căpitanul a spus că se anunță furtună.

O rafală neaşteptată de vînt mătură puntea. Victoria începu să tremure. Taylor nu observase că se făcuse frig. Acum tremura şi ea.

– Mai bine să ne întoarcem în cabine, propuse.

– Într-adevăr.

Victoria se ridică, apoi se întoarse spre Taylor.

– Vă mulțumesc că m-ați scultat. Ați fost foarte bună, milady.

Taylor nu ştia ce să-i răspundă. Nu se simțea deloc bine cînd i se făceau complimente. Pînă acum, primise prea puține. Rareori fusese lăudată pentru faptele ei. Doamna pretindea un anumit comportament, iar Taylor nu auzea comentarii decît cînd o dezamăgea.

Victoria părea s-o aştepte să spună sau să facă ceva, aşa că dădu din cap a încuviințare. Apoi îşi drese vocea. Pe un ton serios, foarte asemănător cu al bunicii ei, spuse:

– Mîine, aş vrea să ne întîlnim în biblioteca navei, la ora două. În ultimele cîteva zile, am observat că acolo e pustiu de obicei la ora aceea, şi vom avea destulă linişte ca să ne facem nişte planuri.

– Serios?

– Aşa cred.

– Ce planuri, milady?

Întrebarea o surprinse pe Taylor.

– Păi, planuri pentru viitorul tău, desigur. Credeai c-am să te bat pe umăr cu compasiune şi pe urmă voi pleca?

– Nici nu ştiam ce să cred, milady.

– Mai lasă-mă cu „milady". În America, titlurile nu au nici o semnificație.

– Sînteți sigură?

– A, da. Am citit într-o carte, deci aşa trebuie să fie.

Victoria dădu din cap.

– Chiar mă veți ajuta?

– Cum aş putea să nu te ajut?

Doamne, iar începuse să plîngă. Taylor nu voia să treacă printr-o nouă rundă de plînsete şi consolări.

– Te rog să încetezi, îi ceru ea. Ai să te istoveşti de pomană. Nu-mi vine să cred c-ai crezut că te voi abandona. Ruşine să-ți fie, Victoria.

– Nu vreau să fiu o povară pe capul dumneavoastră, sau să vă sugerez să...

Taylor o luă de braț şi o conduse spre scară.

– Sigur că nu vrei să fii o povară. Şi nici n-ai să fii, îți promit. Am un obicei îngrozitor, mărturisi ea apoi. Tind să cred că ştiu ce e mai bine pentru toți cei din jur.

– Nu cred că a şti ce e mai bine pentru altcineva e un obicei îngrozitor, replică Victoria.

– Nu doar pentru altcineva – pentru toată lumea, preciză Taylor. Şi, da, e un cusur nesuferit. Doamna îl numeşte viciul meu. Spune că n-ar trebui să mă amestec şi că e foarte arogant din partea mea să cred că pot schimba viețile altora. Chiar foarte arogant. Întocmai aşa mi-a spus, în repetate rînduri. Şi mă tem că are dreptate. Îți dau cuvîntul meu că n-am să te silesc să faci nimic ce nu vrei. Dar insist să te ajut.

– Îți mulțumesc, Taylor.

– Mai vorbim mîine, după ce dormi bine o

noapte, cînd n-ai să mai fii atît de obosită.

– Ți-aş fi cum nu se poate mai recunoscătoare pentru orice sfat...

Victoria tăcu o clipă, înainte de a continua.

– Eşti în stare tot timpul să ştii ce e cel mai bine pentru tine însăți?

Lui Taylor i se înmuiară umerii.

– Asta-i problema cu viciul ăsta de pe capul meu, mărturisi ea. Niciodată nu ştiu ce e cel mai bine pentru mine. Numai pentru alții.

Uimirea din vocea ei o făcu pe Victoria să zîmbească.

– Poate-am să ştiu eu ce e cel mai bine pentru tine.

Taylor zîmbi şi ea.

– Poate.

Întrucît scara era lată doar pentru o singură persoană, îi făcu semn Victoriei s-o ia înainte.

– Am să te conduc pînă la uşa cabinei, ca să ştiu unde să te găsesc.

Pe prima treaptă, Victoria se opri din nou. O privi pe Taylor cu o expresie solemnă.

– O să fim prietene?

Taylor nu ezită.

– Cred că sîntem deja.

Ştia prea bine ce sarcină îşi asuma, şi nu se codea. Urma să aibă grijă de Victoria pînă se întrema îndeajuns ca să se descurce singură. Şi să-şi crească şi copilul, adăugă Taylor în sinea ei. Nu trebuia să uite de copil.

Prietenii se ajută între ei, da, însă promisiunea lui Taylor însemna mai mult decît atît. Mult,

mult mai mult. Copiii, toți copiii, trebuiau să fie prețuiți şi protejați de către toți adulții capabili să-i apere. Nu era o regulă; după părerea lui Taylor, era o sfîntă poruncă şi avea de gînd să dacă totul pentru a garanta siguranța Victoriei şi a copilului ei...

Cu price preț. Nu avea de ales. Era datoria ei.

Nobilele ei intenții urmau să moară o dată cu ea. N-avea să mai poată ajuta pe oricine, şi cu atît mai puțin pe sine însăşi. Vaporul se scufunda, şi nu putea face nimic. Avea convingerea că mai erau doar cîteva minute pînă să doarmă cu toții pe fundul oceanului. Ar fi îngenuncheat să se roage şi să ceară iertare pentru toate gîndurile rele pe care le avusese la adresa oricui – cu excepția unchiului ei Malcolm, desigur – dar îi era imposibil să îngenuncheze, cînd vînturile uraganului legănau micul vapor încoace şi-ncolo. Stătea ghemuită în colțul patului, cu umerii rezemați de pereți. Încerca să nu se teamă – dar, Doamne, îi era imposibil. Poate n-ar fi fost atît de îngrozitor dacă nu era noapte, şi întuneric beznă. Taylor detesta întunericul, dar nu îndrăznească aprindă iar lampa, de teamă să nu dea foc pereților. Aşa că stătea pe întuneric, cu ochii închişi şi o pernă strînsă în brațe. ascultînd cum cuferele ei se loveau ba de un perete, ba de altul. Îşi înfrunta panica şi teroarea cu ajutorul rugăciunilor, în timp ce aştepta sfîrşitul.

Ce-avea să se întîmple copilaşii surorii sale? Gemenele aveau nevoie de o mamă. Nici măcar nu putea să-şi imagineze ce urma să se aleagă de ele. Iar Victoria... Ce se întîmpla dacă ea supraviețuia, şi Taylor nu? Îi promisese s-o ajute, şi cum putea să se descurce Victoria în America, fără bani şi rude?

O, Doamne, erau atît de multe pe care voia să le facă... Nu era drept să moară aşa. Suspină sonor, lăsîndu-se pradă lacrimilor. Nimeni, nici chiar o tînără lady autoritară, arogantă şi care credea că le ştia ea pe toate, nu merita să moară aşa. Nu voia să moară singură. Voia să mai fie cineva cu ea. Şi, cel mai mult, o dorea pe Doamna.

Uşa se deschise cu o trosnitură. Taylor sări cît colo. În prag apăruse domnul Ross. Aproape că umplea tot cadrul uşii. Îl vedea clar, de la lumina lămpii agățate în suportul de piele, pe culoar.

Niciodată în viața nu se bucurase mai mult la vederea cuiva. Arăta ca un zeu. Sau ca un prinț din poveşti. Era ud leoarcă din cap pînă-n picioare. Părul negru îi cădea pe frunte, iar cămaşa albă şi pantalonii negri îi erau lipiți de trup.

Muşchii voluminoşi ai brațelor şi coapselor îl făceau să pară invincibil. Semăna cu un războinic viteaz de pe vremuri, acel Făt-Frumos uriaş cu care era căsătorită, iar simpla lui prezență o calma pe Taylor. Era un personaj atît de autoritar, iar dezinvoltura mişcărilor lui arăta

aşa de graţios pentru un asemenea gigant, încît o captiva şi o liniştea.

– Suflă un vînt ca toţi dracii, comentă el pe un ton nepăsător, făcînd un pas în cabină. Sînt leoarcă.

Apoi se întorse, îşi aruncă aşternutul ud în colţul cabinei, lîngă sacii lui, şi-şi scutură capul ca un cîine în ploaie. Stropii de apă zburară în evantai.

Îi zîmbi lui Taylor. O singură privire spre faţa ei îl înştiinţă că era îngrozită. Îi observă lacrimile şiroind pe obraji. Ochii-i erau mari ca farfuriile. Îl privea ţintă.

Nu-i putea reproşa reacţia. La drept vorbind, şi el se simţea cam la fel. Mai trecuse prin furtuni, dar nici una nu fusese atît de violentă. Erau cu adevărat în pericol să se scufunde.

Dar n-avea de gînd să i-o spună lui Taylor. Ultimul lucru de care avea nevoie era o femeie isterică, aşa că se strădui să se mişte încet, normal, ca şi cum ar fi avut tot timpul. Începu chiar şi să fluiere.

Cînd nava se înclină din nou, Taylor îşi schimbă poziţia în pat.

– Preferi să stai pe întuneric?

Avu nevoie de aproape un minut pentru a-şi regăsi graiul.

– Nu, şopti ea. Dar mi-era frică să nu dau foc cabinei, dacă aprind iar lampa.

Lucas se întoarse iar spre uşă.

– Unde vă duceţi, domnule Ross?

Panica îi făcea tonul tăios şi vocea tremu-

rătoare. Nu reuşea să se calmeze. Dar nici nu voia ca Lucas să ştie cît de speriată era. O putea crede laşă. Era într-adevăr de rîs, probabil, să se preocupe de opinia lui acum, cu doar cîteva minute înainte de a muri amîndoi – dar oricît de prostesc părea, încerca totuşi să-i ascundă teama. Lucas n-o cunoştea foarte bine, iar Taylor nu voia să se ducă pe lumea cealaltă crezînd că se însurase cu o fricoasă.

– Merg doar să aduc felinarul de pe culoar, răspunse el.

Nici nu-şi terminase bine explicaţia, că se şi întoarse. Taylor îl văzu închizînd uşa, apoi ducîndu-se în partea cealaltă a cabinei şi legînd felinarul de cîrligul metalic ce ieşea din perete. În timp ce-i lega baza de suport, unul dintre cuferele ei alunecă pe lîngă el. Nava se înclinase periculos de tare. Taylor se lipi cu spatele de perete şi-şi înfipse călcîiele în saltea, încercînd să-şi ţină echilibrul. Totuşi, fu aruncată într-o parte. Lucas nu se clintise. Avea un impresionant simţ al echilibrului. Şi nu părea deloc îngrijorat.

Taylor se simţi datoare să-i atragă atenţia.

– Sîntem în toiul unui uragan, domnule. Cred că nu mai e mult pînă cînd ne vom scufunda.

Lucas ridică din umeri, chipurile indiferent. Apoi începu să-şi scoată pe îndelete cămaşa. Ocoli cufărul, îl împinse în colţ şi se aşeză pe el, ca să se descalţe.

– Nu sînteţi îngrijorat, domnule Ross?

– Nu e decît un vînticel cam puternic, Taylor. E prea devreme pentru uragane. În vreo două ore o să treacă.

Mințise fără să clipească din ochi. Taylor îl privea cu atenție, pîndind cel mai mic semn de îngrijorare.

Nu zări nici unul.

– Chiar deloc nu sînteți alarmat, domnule Ross?

Nu-i lăsă timp să răspundă.

– Ați mai trecut prin furtuni ca asta?

– O mulțime, minți el.

– Atunci, e bine... oftă Taylor prelung, uşurată. Reuşi chiar şi să zîmbească.

Se simțea mult mai bine, aproape în siguranță. Imediat, fără voie, Lucas strică tot efectul. Îşi scoase pantalonii.

Taylor închise strîns ochii.

– Domnule Ross, ce aveți de gînd?!

Aproape că strigase. În sfîrşit, Lucas îşi pierdu răbdarea.

– Ai de gînd să nu-mi mai spui „domnule Ross"? întrebă el, răstit, cu o iritare care o surprinse.

– Dacă aşa vreți...

Rămase cu ochii închişi. Îl auzi mormăind ceva nedesluşit – probabil o blasfemie, îşi spuse ea încruntată, sperînd sincer că Lucas îi vedea expresia.

După ce se dezbrăcă de tot, Lucas se duse la geamantan să-şi ia o pereche de pantaloni uscați. În mod normal, dormea gol, dar acum,

pentru că pînă atunci se culcase pe punte era nevoit să rămînă îmbrăcat. Şi avea să poarte pantaloni şi acum, numai din cauza acelei tinere lady pe care şi-o luase pe cap şi care se purta ca o afurisită de puritană.

„Dumnezeu să mă apere de fecioare", îşi spuse el. Probabil avea să facă un atac de cord cînd îşi dădea seama că urma să împartă patul cu ea.

Avea mintea atît de plină cu orori de-ale căsniciei, încît nu observă că vaporul se înclinase din nou. Cufărul îl lovi în picior. Bombăni o înjurătură, smulgîndu-se din gînduri, şi-şi trase pantalonii.

Taylor îl privea. Era fascinată de fizicul lui şi, întrucît Lucas nu ştia că se uita la el, nici nu roşi la vederea lui.

Lucas Ross era suplu ca o panteră. Muşchii întinşi peste coapse şi umeri păreau să i se unduiască la fiecare mişcare. Pielea-i era bronzată, iar talia îngustă. Cu umerii lui incredibil de laţi, era într-adevăr un specimen rar de perfecţiune masculină. Dacă ar fi fost slabă de inimă, Taylor ar fi leşinat de mult. Îl găsea magnific.

Se pomeni dorindu-şi să se întoarcă spre ea cu faţa. Lucas, încă, nu-i făcu pe plac. Îşi încheie pantalonii şi veni spre marginea patului. Avea pieptul acoperit cu un strat des de păr negru, îngustat spre mijloc.

Dintr-o dată, nava săltă din nou. Taylor era atît de mesmerizată de înfăţişarea soţului ei,

încît uită să se rezeme. Zbură cît colo, iar Lucas o prinse în brațe tocmai cînd era gata să cadă pe podea.

Reacția ei îl surprinse. Taylor începu să rîdă. Lucas se rugă să n-o apuce istericalele în brațele lui.

– Ce-i așa de amuzant?

Ridică din umeri. Pielea lui era caldă la atingere. Observase asta înconjurîndu-i gîtul cu brațele. Vasul se clătină iar. Era pretextul pe care-l așteptase. Își rezemă capul de umărul lui, ținîndu-se strîns.

– N-ai să te întorci pe punte, nu-i așa? N-ai face decît să te uzi iar.

– Nici nu mă gîndeam să mă întorc pe punte.

Taylor nu slăbi strînsoarea. Se temea prea tare să rămînă singură. Lucas devenise refugiul ei sigur împotriva furtunii.

– Nu poți dormi pe jos, izbucni ea. V-ar lovi cuferele, așa cum zboară care-ncotro.

– Și ce propui?

– Va trebui să te culci cu mine.

Fu cît pe ce s-o scape din brațe. Lăsîndu-se pe spate, Taylor îl privi. A dracului, avea cei mai frumoși ochi pe care-i văzuse vreodată. Și gura... Un om putea să se piardă privind în ochii aceia albaștri și gîndindu-se ce-ar fi vrut să-i facă Taylor cu acele buze dulci și senzuale.

– Am să mă acopăr cu pătura, iar tu poți dormi deasupra, se repezi ea.

Expresia de pe chipul lui o surprinse. Nu voia s-o creadă neruşinată, ci numai practică.

– E o soluție firească, dădu ea din cap. Şi foarte civilizată.

Lucas o aruncă în mijlocul patului. Taylor îşi dădu seama că i se ridicase cămaşa de noapte pînă în dreptul genunchilor. Se grăbi să-şi tragă poalele în jos, ascunzîndu-se în aşternut. În timp ce Lucas o privea cu mîinile în şolduri şi o expresie stranie, de nepătruns, pe chip, se trase la perete, îşi potrivi perna sub cap şi închise ochii.

Lucas era prea obosit ca să se mai gîndească de ce Taylor nu se mai temea de el. Avea de gînd să profite de acel noroc temporar, vîrîndu-se în pat fără a-i lăsa timp să se răzgîndească. Făcu mai mică flacăra felinarului, dădu la o parte un cufăr din drum şi se întoarse la pat.

Taylor încerca să rămînă lîngă perete, dar tangajul navei o împiedica, iar Lucas tocmai se întinsese pe spate, cînd se pomeni cu ea alături. Taylor se scuză insistent, apoi se trase iar la perete.

Dar se tot rostogolea înapoi, ciocindu-se de el la fiecare înclinare a navei. Lucas bănuia că dimineața avea să fie plină de vînătăi. Şi ori de cîte ori îl lovea, gemea. Fiecare geamăt era preludiul unor scuze.

Parcă ar fi dormit cu un peşte. Începea să-şi piardă răbdarea. Se întoarse pe o parte, îşi aruncă brațul peste talia ei şi piciorul peste ale

ei, şi o strînse lîngă el. Taylor nu protestă. Ba chiar, era recunoscătoare că o ținea locului. Totul avea să fie în regulă. Căscă sonor. Ciudat, dar teama îi trecuse complet. Căldura trupului soțului ei o liniștea, şi în cîteva minute se relaxă de-a binelea.

– Domnule Ross?

Nu-i răspunse.

– Lucas?

– Da?

Suna morocănos. Se prefăcu că nu observa.

– Ți-e somn?

– Da.

Taylor îşi încrucişă brațele pe piept, cu grijă să nu-i atingă brațul.

– Nu e ciudat că nici unul dintre noi nu are rău de mare?

– Dormi, Taylor.

Trecu un minut încheiat pînă să vorbească din nou.

– Sînt frîntă de oboseală, şopti ea. Dar nu mi-e somn deloc. Nu e curios?

Lucas nu-i răspunse.

– Poate că, dacă-mi vorbeşti, o să-mi vină somnul.

– De ce te-ar adormi vorbele mele?

– S-ar putea să fie plictisitoare.

Spunea cele mai năstruşnice lucruri. Lucas zîmbi.

– Bine, am să-ți vorbesc pînă adormi. Te interesează vreun subiect anume?

– Povesteşte-mi despre Redemption.

Fu surprins că-şi amintea numele oraşului. Nu-şi putea imagina ce-o făcea curioasă în legătură cu locul acela uitat de lume.

– Ți-am spus deja totul despre Redemption. N-ai putea să-l suferi. Mai bine gîndeşte-te la petrecerile la care ai să mergi la Boston. Asta ar trebui să te adoarmă. Dumnezeu mi-e martor că eu n-aş rezista.

Petrecerile erau ultimul lucru la care voia să se gîndească. Detesta formalismele, iar gîndul că niciodată nu mai trebuia să participe la o întrunire artificială de bigoți pompoşi şi încrezuți o făcu să zîmbească.

– Nu urăşti Redemption, nu-i aşa?

– Începe, răspunse el cu un căscat. Cu fiecare zi devine tot mai întins şi mai aglomerat. Mă voi bucura să plec de-acolo.

– Să pleci? De ce să pleci?

– Nu-mi plac mulțimile.

– Frații tăi nu sînt acolo?

– Ferma e la o zi distanță, călare.

– Şi atunci?

Oftă sonor. Avea să-l piseze întruna pînă primea toate răspunsurile. Scrîşni din dinți, frustrat. Taylor îl împunse în umăr.

– Chiar ai de gînd să-ți abandonezi frații?

– Jordan şi Douglas au adunat destui cai şi vite. Nu mai au nevoie de mine. Am să-l ajut pe Kelsey, cel mai mic, să se instaleze, apoi voi pleca. Au să se descurce de minune.

Atitudinea lui i se părea nesimțitoare şi

rece, dar nu comentă. Nu voia să şi-l înstrăineze. Şi-n plus, o interesau răspunsurile, nu o discuţie în contradictoriu.

– Şi unde-ai să te duci?

– La vînătoare.

– Ce să vînezi?

– Un om.

Nu se aşteptase la un asemenea răspuns. Crezuse că voia să vîneze aur sau argint. Deşi goana după aur se încheiase oficial, citise că încă mai soseau rapoarte despre filoane găsite în vest. Dar... să vîneze un om?

– Şi cînd ai să-l găseşti?

Mult timp, Lucas nu-i răspunse. N-avea de gînd să-i spună adevărul, că era hotărît să-l omoare pe ticălos. Nu credea că firea ei delicată ar fi făcut faţă unor asemenea intenţii, aşa că-i spuse doar atît:

– Voi termina ce-a început el.

– E un om rău?

– Da.

Taylor stătu cîteva momente pe gînduri. Diferenţele dintre ei doi îi erau tot mai clare. Ea fugea de răutatea oamenilor, iar Lucas o urmărea ca să se confrunte. Era oare un om curajos, sau îşi lăsa viaţa stăpînită de răzbunare?

Se hotărî să afle.

– Şi ce-a...

O întrerupse:

– Cînd termin, am să mă întorc în munţi, unde nici un om nu poate fi ţinut în ţarc.

Taylor pricepu aluzia. Se vedea clar că

domnul Ross voia să pună capăt discuției. Preferă să-i facă pe plac. Era o femeie răbdătoare. Putea aştepta pînă să afle toate amănuntele.

– Doamna mi-a spus că te-ai născut în Kentucky.

– Da.

– Dar ai luptat în armata Nordului?

– Da. M-am mutat în Nord, de mult.

– Înainte de Teritoriul Montana?

– Da.

– Credeai în război?

– Credeam că fiecare om din America are dreptul la libertate.

– Şi fiecare femeie şi copil, adăugă ea. Ar trebui să aibă aceleaşi drepturi. Nici un om n-ar trebui să aibă puterea de a fi stăpîn pe viața altuia... nu-i aşa?

– Aşa e.

– Ai spus că în cele din urmă te vei întoarce în munți. Vrei să fii complet liber, asta e? Să te duci unde te poartă vîntul.

– Da.

– N-ai să te simți singur?

– Nu.

– Eşti foarte antisocial.

Lucas nu-şi putu stăpîni zîmbetul. Părea să-i pară rău pentru el.

– N-are de ce să-ți fie milă de mine, Taylor. Nu-mi doresc o familie.

„Prea tîrziu," fu ea gata să răspundă. Avea o familie, şi pentru ea nu conta că nu-şi dorea una. Copiii erau pe primul loc.

– Aşa c-ai să... le întorci spatele tuturor?

„Ai să-mi întorci spatele", voise să spună. Doamne, ce-avea să se facă dacă mai avea nevoie de el?

Cum să se descurce, cu gemenele, Victoria şi copilul ei?

Panica lui Taylor fu scurtă. Se calmă aproape imediat. Avea să se descurce de minune. Nu plănuise să aibă nevoie de Lucas Ross sau să-l dorească în viaţa ei. Ce ridicol, să se simtă nervoasă! Era o femeie independentă.

Oftă uşor. Într-o şoaptă abia auzită, îl întrebă:

– Te-a chinuit vreodată o spaimă atît de iraţională, încît să simţi că te devora de viu?

Nu aşteptă răspunsul.

– Ţin mine că odată, cînd era mică, m-am speriat de un şoim pe care l-a adus tatăl meu acasă. Degeaba stătea în colivie. Nu puteam nici măcar să intru în hambar. Pînă la urmă, nici curtea n-am mai suportat-o. Am ajuns să stau închisă în camera mea.

Această reacţie atît de ciudată îi stîrni lui Lucas curiozitatea.

– De ce crezi că ţi-era aşa de teamă?

– Unchiul meu Malcolm mi-a spus că şoimului îi plăceau ochii albaştri. Încă mă mai trec fiorii cînd mă gîndesc la ce mi-a spus. Ai observat vrodată cît de ascuţite sînt ghearele unui şoim?

– Unchiul tău avea un simţ crud al umorului.

– Mi-era frică şi de el, la fel ca de şoim, mărturisi ea, tot în şoaptă.

– Şi era tot o spaimă iraţională?

– Nu. De el aveam motive să mă tem. E uşor să găseşti pe cineva într-un oraş, nu-i aşa? Acum, că există telegraful, şi trenurile circulă aproape peste tot, e foarte uşor să dai de cineva... dacă-l cauţi. Nu-i aşa?

– Da. De ce întrebi?

Nu voia să-i spună adevărul. Poate că-şi făcea griji fără rost. Desigur, cînd unchiul Malcolm primea banii mamei ei, n-avea să se mai gîndească la ea şi la gemene. Ce motiv ar mai fi avut să vină după ea?

Şi totuşi, ştia că ar fi făcut-o.

– Sînt o proastă.

– Ce alte temeri iraţionale ai mai avut?

– Îmi închideam uşa camerei cu zăvorul în fiecare seară, de teamă să nu intre cineva în timp ce dormeam.

– Nu mi se pare deloc iraţional.

– Poate că nu era. Dar mai împingeam şi scrinul greu de stejar în dreptul uşii.

– Cine credeai că ar fi putut să intre peste tine cînd dormeai? Cineva anume, sau oricine?

– Cineva anume.

Schimbă subiectul înainte de a apuca să-i mai pună şi alte întrebări.

– Dacă te întorci în munţii tăi...

– Nu „dacă", Taylor. *Cînd.*

– Ce-o să se întîmple dacă fraţii tăi au nevoie de tine?

– Vor şti unde să mă caute. N-ar dura decît o lună, două, pînă să mă găsească.

– Sînt sigură că asta o să-i încurajeze, în caz că apare vreo urgență.

– Au să se descurce ei, insistă Lucas.

– Eu în nici un caz n-aş veni să te caut.

– Nici nu mă aşteptam.

Taylor pufni. Lucas zîmbi. Femeiuşca avea temperament. Tot încerca să şi-l ascundă de el, dar nu prea reuşea. Îi strîngea brațul ca într-o cătuşă. Unghiile ei i se înfigeau înpiele. Se îndoia că-şi dădea seama.

Cum putea să ştie care era viața lui? Lucas n-avea de gînd s-o facă să înțeleagă. Niciodată nu vorbea despre război, şi n-avea s-o facă acum. Părerea ei despre el nu era importantă.

Recunoscu imediat minciuna. Din cine ştie ce motiv, îl interesa părerea ei. Nu-şi dădea seama de ce şi ştia că n-avea nici un sens. Era obosit, atîta tot. Îi era greu să mai judece limpede. Furtuna continua să urle afară, şi nu s-ar fi mirat să audă clopotul de alarmă anunțînd pasagerii să abandoneze nava. Mai bine să nu-şi facă griji pentru lucruri asupra cărora nu avea nici o putere. Dacă vaporul se scufunda, avea s-o înhațe pe Taylor şi să înoate spre cel mai apropiat țărm, sau să moară încercînd.

Nici în legătură cu vecinătatea ei nu putea face nimic. Era minunat de mătăsoasă şi moale. Şi mirosea atît de frumos... A trandafiri. Pielea ei netedă, numai bună de sărutat, putea scoate un bărbat din minți, şi nu voia decît să-şi

ngroape fața în adîncitura gîtului ei şi să adoarmă nspirîndu-i parfumul.

Iar mințea. Voia să facă dragoste cu ea, să se îngroape în...

– Frații tăi ştiu că ai să-i părăseşti?

Îi fu recunoscător pentru întrerupere. Asemenea gînduri puteau să-l bage în belea.

– Pari indignată, remarcă el cu un căscat sonor.

– Cred că sînt puțin cam scandalizată. Îmi dau seama că nu mă privesc frații tăi şi problemele lor, dar...

N-o lăsă să termine.

– Ai dreptate. Nu te privesc. Dormi.

– Deci, am terminat de discutat despre responsabilitățile de familie?

Îi ignoră întrebarea, lăsînd tăcerea să fie singurul răspuns.

Taylor se întrebă la ce se gîndea. Pe neaşteptate, se întorsese cu spatele. Probabil că-l neliniştea furtuna. Aroganța şi mîndria nu-i îngăduiau să-şi recunoască îngrijorarea, dar nu părea genul care să aibă motive ascunse. Această posibilitate o atrăgea mai mult decît orice la el. Mai era şi faptul că voia să ducă o viață de muntean. Taylor nu-i putea reproşa nimic acestui scop. Dacă ea ar fi fost un bărbat fără nici o responsaiblitate, ar fi făcut acelaşi ucru. Se întrebă dacă citise vreuna dintre cările despre Daniel Boone şi Davy Crockett.

Era păcat, zău aşa. Un om ar fi trebuit să-şi poată urma visul.

Şi o femeie, de asemenea. Totuşi, Lucas n-avea să poată trăi în munți singur, cel puțin nu pentru multă vreme... pînă cînd fetele creşteau destul ca să-şi poarte singure de grijă.

Avea să se ducă la Redemption.

Luase hotărîrea pe nesimțite. În adîncul inimii, ştia că era soluția cea mai înțeleaptă. Orăşelul cel izolat era perfect pentru ea şi gemene. Dacă Victoria voia să vină şi ea, cu atît mai bine.

Planul ei nu avea decît un singur cusur. Se codea să recunoască dar, de vreme ce era în toiul nopții şi probabil avea să se scufunde pe fundul oceanului înainte de crăpatul zorilor, bănuia că putea să-şi admită vulnerabilitatea.

Avea nevoie de Lucas Ross.

Capitolul 4

Drumul dragostei adevărate niciodată n-a mers lin.

William Shakespeare, „Visul unei nopți de vară"

Abia aştepta să scape de ea. Atracția fizică nu scăzuse în timpul călătoriei. Noaptea, cînd furtuna păruse să-i amenințe cel mai tare, se trezise peste Taylor, cu nasul îndesat în gîtul ei. N-avea idee cum ajunsese acolo. Nu ştia decît că o dorea cu o intensitate cum niciodată nu mai simțise. Iar dorința nu era numai chinuitoare, ci îl mai şi speria îngrozitor. Slavă Domnului că se trezise la timp, înainte de a-i scoate cămaşa de noapte, băgînd-o în toți sperieții. Noroc că Taylor era atît de epuizată, încît dormise buştean. Era mult prea încrezătoare ca să-i fie bine. Şi totuşi, Lucas era soțul ei, fie şi doar cu numele, şi trebuia să se simtă în siguranță cu el. Era dator s-o protejeze, nu să profite de ea.

Lucas îşi petrecu restul traversării oceanului înfruntîndu-şi propriile pofte pătimaşe. Cînd debarcară la Boston, se simțea ca un căpcăun libidinos. Numai autodisciplina îl împiedica să

se şi poarte ca atare. Taylor îi ceruse să doarmă în continuare în cabină, chiar şi după ce furtuna trecuse. Era clar că aceasta o speriase de moarte. Se simţea în siguranţă cu el şi, deşi era un fel de compliment, mai era şi o mare ironie, căci dacă ar fi avut idee la ce se gîndea încontinuu, s-ar fi îngrozit.

Ultima noapte pe *„Emerald"* fusese şi cea mai dificilă. Lucas aşteptase pînă fusese sigur că Taylor dormea, apoi intrase în cabină cît mai încet posibil.

Se culcase pe salteaua lui, aşternută pe podea. Nu era incomod. În anii cît trăise în aer liber, învăţase să doarmă oriunde. Nu, podeaua tare nu era o problemă. Taylor era problema.

O găsise aşezată pe scaun, într-un halat de noapte alb, un şal şi o pereche de papuci albi cu nişte fundulițe de satin roz ridicole. Se pieptăna. Şi fredona. Efectul era hipnotic. O privi un minut încheiat. Taylor zîmbi în semn de salut. Drept răspuns, Lucas se încruntă. Îi venea s-o ia la fugă. Cu un mare efort, se întoarse încet spre uşă.

– Unde te duci?

Taylor se grăbi să-şi pună peria pe cufărul de lîngă scaun şi se ridică. Îi răspunse fără să se întoarcă:

– Pe punte.

– Te rog, nu pleca. Am să-ţi vorbesc.

Lucas întinse mîna spre clanţă.

– Culcă-te, Taylor. O să vorbim mîine.

– Dar eu vreau să-ți vorbesc acum.

Frustrat, Lucas scrîşni din dinți. Nu exista nici o scăpare de tortura aceea. Trebuia să se uite iar la ea, s-o vadă în halatul acela subțire ca hîrtia şi să se poarte ca şi cum nu l-ar fi afectat cu nimic. Începea deja să-şi imagineze ce ascundea pe dedesubt.

– La dracu'.

– Poftim?

Lucas se întoarse. Încrucişîndu-i brațele pe piept, se rezemă de uşă. Apoi oftă sonor. Era un oftat suficient de puternic ca să clatine vaporul.

– Despre ce vrei să vorbim?

– Despre noi, izbucni ea.

Înălță o sprînceană. Taylor zîmbi forțat. Încerca înnebunită să nu se lasă intimidată de manierele lui arțăgoase. Nu voia să se certe cu el. La drept vorbind, detesta conflictele de orice fel. Dintotdeauna fusese o împăciuitoare. Obişnuia să-i spună Doamnei că dorea ca toți să se înțeleagă bine. Bunica ei o informase că această dorință era irealizabilă. Acum, la maturitate, îşi stabilise țeluri mai accesibile şi nu voia decît ca Lucas să se înțeleagă cu ea.

– Am făcut sau am spus ceva care te-a supărat? întrebă ea.

– Nu.

Încercă să-şi păstreze calmul. În nici un caz nu voia să-l facă să creadă că subiectul o tulbura.

– Eşti sigur?

– Sînt sigur.

Nu-l credea.

– M-ai evitat aproape tot timpul călătoriei. N-am avut nici o conversaţie care să dureze mai mult de cinci minute, şi nu pot să nu mă întreb dacă nu cumva am spus ceva...

O întrerupse:

– E tîrziu, Taylor. Culcă-te. Mîine o să...

Îl întrerupse şi ea:

– Mîine o să debarcăm. Avem de discutat planurile. Nu vreau să vorbesc despre nişte probleme atît de personale în faţa unor străini.

Îşi frîngea mîinile, vizibil agitată, roşie la faţă. Lucas se simţea îngrozitor de vinovat, ştiind că el era cauza tulburării ei. Şi avea dreptate, desigur. O evitase. Făcuse tot posibilul să se distanţeze de ea. N-avea să-i explice de ce. Adevărul n-ar fi făcut-o decît să se simtă şi mai stînjenită în preajma lui.

Se purta nobil, pentru prima oară, după părerea lui, iar Taylor n-avea s-o ştie niciodată. Se desprinse de uşă, traversă cabina şi se aşeză pe scaunul eliberat de ea. Îşi întinse picioarele înainte, se rezemă de spătar şi o privi.

Taylor se duse lîngă pat, unde se aşeză cu mîinile împreunate în poală. Nu-şi lua ochii de la el. Era hotărîtă să obţină nişte răspunsuri.

Frumoasa şi intangibila lui soţie arăta nefericită. Asta-l făcea să se simtă de zece ori mai vinovat.

– Te-am evitat cît am putut de mult, recunoscu el.

Şi mi-a fost îngrozitor de greu, adăugă în gînd. Erau pe un vapor, pentru numele lui Dumnezeu, iar *„Emerald"* părea să fi devenit tot mai mic şi mai mic de cînd plecaseră din Anglia.

– Mi-a fost greu, recunoscu, dînd din cap.

– Chiar aşa?

– Da.

– De ce?

– Ascultă, Taylor, i-am promis bunicii tale că voi avea grijă de tine. Am încercat să mă asigur că totul va fi în regulă şi nimeni n-o să te supere, dar în acelaşi timp am căutat să păstrez distanţa. Şi, da, pe toţi dracii, mi-a fost greu.

Îl privea uimită. Îşi trecu mîinile prin păr. Lui Lucas îi venea să-i ceară să înceteze. Era un gest provocator, excitant. Avea farmecele unei vrăjitoare, ba bine că nu, şi nici măcar nu ştia. Lucas simţea că se apropia de sfinţenie.

– Încă nu mi-ai explicat de ce ai simţit nevoia să mă eviţi, îi aminti ea.

Se ţinea scai de el. N-avea să se lase păgubaşă. Hotărî că nu-i mai rămăsese decît o singură soluţie: s-o mintă.

– N-am vrut să te ataşezi de mine.

Începea să se simtă iar mîndru de el. Minţise fără să rîdă.

Taylor se încruntă.

– Vorbeşti serios, sau doar îţi rîzi de mine?

Nu-i dădu timp să răspundă.

– Întîmplător, sînt soţia ta! îi reaminti ea, aproape strigînd.

Al dracului să fie dacă nu-şi răsfira iar părul! Lucas aproape că simţea textura mătăsoasă trecîndu-i printre degete, aproape să-i inhala mirosul, aproape că... Închise ochii ca să n-o mai vadă. Era complet dezgustat. Avea la fel de multă autodisciplină ca un ţap.

– Te rog să mă ierţi că am ridicat tonul, spuse ea.

Trase adînc aer în piept, îşi relaxă umerii şi-şi impuse să se destindă. Ştia că, dacă nu-şi controla temperamentul, nu rezolva nimic. Sarcina de a obţine răspunsuri clare de la Ross avea să se dovedească una dintre cele mai dificile. Mai era şi înnebunitoare, şi enervantă. Omul se purta fără pic de sens. Taylor nu credea că i-ar fi plăcut opiniile ei, aşa că se hotărî să adopte o tactică diferită: avea să folosească diplomaţia.

– Ştiu că nu doreşti să te căsătoreşti.

– Mai degrabă mă spînzur!

Ar fi trebuit să se simtă insultată sau, cel puţin, iritată de atitudinea lui. Avu tocmai reacţia opusă. Sinceritatea lui o înviora şi o amuza. Nu rîse, dar nici nu-şi putu ascunde zîmbetul.

Lucas deschise ochii şi o privi, ca să-i vadă reacţia. Zîmbetul ei îl luă prin surprindere. Se pomeni zîmbind şi el.

– Sîntem într-o încurcătură a dracului de mare, nu?

– Nu-s sigură că înţeleg ce vrei să spui.

Prefera să nu-i explice. Se aplecă înainte în scaun şi începu să-şi scoată pantofii. Apoi îşi

scoase şi şosetele. Căscă de-i trosniră fălcile – o aluzie nu prea subtilă că-i era somn.

Taylor nu mai scoase o vorbă. Continuă să stea pe marginea patului, privindu-şi soţul. Doamne, cît de frustrată o făcea să se simtă! Se întrebă dacă Doamna îşi dăduse seama cît de contradictoriu şi de încăpăţînat era Lucas. Bunica ei îi spusese că cercetase subiectul în amănunţime şi avusese cîteva discuţii lungi cu el. Taylor nu se îndoia că Lucas îi răspunsese la toate întrebările. Ştiind cum proceda de obicei bunica ei, presupunea că discuţiile lor fuseseră nişte interogatorii aproape nedisimulate. Era sigură că Lady Esther primise toate răspunsurile pe care le dorea. Oftă sonor. Îşi dorea să-i fi moştenit această capacitate. Uneori, brutalitatea avea meritele ei.

Lucas nu-i dădea nici o atenţie. Îşi scoase cămaşa, desfăşură salteaua, făcu lumina mai mică, apoi se întinse peste pătură. Culcuşul lui se afla în partea opusă a cabinei. Chiar şi cînd dormea, stătea la cea mai mare distanţă posibil. N-avea de gînd să lase să se mai repete situaţia de cînd se trezise culcat peste Taylor.

Taylor renunţă la orice încercare de a mai vorbi cu el. Se ridică, îşi scoase halatul, apoi se strîrî în pat. După ce se instală comod, îi ură:

– Noapte bună, domnule Ross.

Ştia prea bine că nu suporta să-l numească „domnule Ross", şi tocmai de aceea o făcuse. Se vedea clar că era furioasă pe el. Mormăia printre dinţi şi făcea destul zgomot cu pernele

ca să arate cît de nemulțumită era. Femeiușca era străvezie ca aerul. Nu părea să fi învățat vreodată meșteșugul de a-și ascunde sentimentele. Cu frumusețea și inocența ei, ar fi fost o pradă ușoară pentru orice căutător de comori din Boston. Lui Lucas i se strică iar dispoziția. Gîndul la Taylor cu orice alt bărbat îl irita îngrozitor. Ce naiba se întîmpla cu el? De ce-i păsa cu cine avea să fie, după ce-și desfăceau legal căsnicia?

– Dormi? șopti Taylor în întuneric.

Nu-i răspunse. Asta n-o descurajă. Nu făcu decît să repete întrebarea, mai tare.

Lucas renunță la orice prefăcătorie.

– Ce este?

Întorcîndu-se pe o parte, Taylor încercă să-l distingă prin întuneric.

– Mă gîndeam doar că ar trebui să-ți reamintesc de întîlnirea noastră cu bancherii. Voi stabili ora după ce ajungem la hotel. Va trebui să rămîi destul timp ca să vorbești cu ei.

– Așa voi face.

– S-ar putea să însemne să mai stai în Boston o zi, două.

– Știu.

Mult timp, nu mai scoase o vorbă. Tocmai cînd Lucas era sigur că adormise, îl chemă în șoaptă.

– Acum ce mai e?

Taylor îi ignoră iritarea.

– Ai renunțat la viitorul tău pentru mine. A fost un sacrificiu nobil.

– N-a fost nobil deloc, Taylor.

Nu-l contrazise.

– Îmi promiți ceva?

– Dacă-ți promit, mă lași să dorm?

– Da.

– În regulă. Ce vrei să-ți promit?

– Că n-ai să pleci fără să ne luăm rămas bun.

Îngrijorarea din vocea ei era inconfundabilă.

– Îți promit. N-am să plec nicăieri fără să-mi iau rămas- bun.

– Mulțumesc.

Taylor închise ochii şi-şi spuse rugăciunile de seară. Lucas închise şi el ochii, încercînd să-şi alunge toate gîndurile carnale care-i umblau prin minte. Se hotărî să înşire toate motivele pentru care nu voia să se căsătorească. În primul rînd, şi cel mai important, libertatea lui. Era un hoinar, nu un familist. O soție ar fi fost o piatră atîrnată de gîtul lui, o complicație de care n-avea nevoie.

Un gînd neaşteptat îi risipi concentrarea. Îi spusese că renunțase la viitorul lui. Întrucît nu avea de gînd să se mai însoare cu nimeni după ce Taylor dispărea din viața lui, lauda ei nu-şi avea locul. Nu din noblețe se căsătorise cu ea. O făcuse pentru bani, ca să răscumpere libertatea lui Kelsey.

Ce motive avusese Taylor? Îşi aminti că fusese surprins şi curios în ultima lor seară la Londra, cînd o văzuse scoțîndu- şi bijuteriile şi dăruindu-le. Era atît de bogată încît îşi putea

permite să înlocuiască nestematele fără s-o intereseze cît costau?

Ceva nu era în regulă. Lucas îşi petrecuse destul timp cu Taylor ca să descopere cîteva lucruri. Felul cum îşi îngrijea hainele, cu atîta atenţie şi băgare de seamă, îi spunea că era obişnuită să se descurce singură. Nu insistase să-şi aducă o cameristă. Desigur, nici el n-ar fi îngăduit, dar ea nici măcar nu întrebase.

La bordul lui *„Emerald"* exista serviciu de cameră. Taylor nu-l folosise. Nu lăsase pe nimeni să facă curăţenie în cabină, ocupîndu-se singură de asta. Pentru o femeie bogată şi răsfăţată, era un comportament surprinzător.

– Taylor?

– Da?

– În ultima seară, la Londra, de ce i-ai dat colierul tău acelei fete?

Ce ciudat, că se gîndea tocmai la asta acum! Taylor îşi stăpîni un căscat, înainte de a răspunde:

– I-a făcut plăcere să-l primească.

Lucas nu se mulţimi cu atît.

– Şi?

– Ştiam că nu mai aveam nevoie de el.

Explicaţia ei îl făcu să se încrunte.

– La Boston nu se poartă bijuterii scumpe?

– Ba cred că unele femei le poartă.

Jocul se întorsese. Lucas era frustrat că nu putea obţine un răspuns clar de la ea. Însă n-avea de gînd să se dea bătut.

– Bunica ta mi-a spus că prin căsătorie

moştenirea îți va fi apărată de unchiul tău.

– Da, aşa e. Şi ce ți-a mai spus Doamna?

– Să am grijă de tine.

– Pot să am singură grijă de mine.

Părea indignată. Lucas zîmbi. Ce inocență, să creadă că putea înfrunta lumea şi toate relele din ea!

Îşi împreună mîinile sub cap, privind în tavan, pe cînd îşi aduna gîndurile.

– Dar moştenitea nu e singurul motiv pentru care te-ai măritat cu mine, aşa-i?

– Doamna a muncit din greu ca să-şi adune averea. Nu voia să se risipească. Şi eu eram de aceeaşi părere.

– Atunci, de ce-ai dăruit colierul? Presupun că era valoros. Avea pietre veritabile, nu?

– Da.

– Atunci, de ce...?

– Ți-am explicat deja, insistă ea. Nu mai am nevoie de asemenea fleacuri.

Reveniseră la punctul de pornire. Lucas recunoscu, fără tragere de inimă, că Taylor era întru totul la fel de abilă ca el cînd voia să dea răspunsuri evazive.

– Eu tot vreau să ştiu...

Îl întrerupse:

– Sînt foarte obosită, domnule Ross. Lasă-mă să dorm, te rog.

Se întoarse cu fața la perete, închise ochii şi căscă forțat.

Se ruga ca Lucas să priceapă aluzia. Voia să înceteze cu întrebările şi să se culce. Tre-

buia să afle despre gemene, desigur, dar mai bine mai tîrziu. Nu avea nici un motiv să-i explice încă. Deja se dovedise cam încăpățînat, iar Taylor ştia că dacă afla că plănuia să-l urmeze la Redemption, putea încerca s-o oprească. Oftă. Sigur că ar fi vrut s-o oprească. Şi din cele mai nobile motive. După părerea lui, locul ei era în saloanele din Boston, sorbind ceai şi purtîndu-se ca o fetişcană proastă. Nu avea ce să caute la Redemption. Nu spusese că ar fi detestat oraşul?

Din minte îi pieri orice gînd, cînd simți pătura dată la o parte. Se întoarse pe spate şi scoase un mic strigăt de surpriză. Lucas stătea aplecat asupra ei. În cabină era întuneric, dar i se distingea totuşi expresia încruntată.

– Ce faci? întrebă ea.

Lucas se aşează. Taylor încercă să se dea la o parte. Cămaşa de noapte i se prinsese sub coapsa lui, şi vru să şi-o smulgă, dar Lucas o opri, punîndu-i mîinile pe umeri.

– Uită-te la mine, îi porunci el.

Glasul îi era ursuz, iritat. Taylor nu-şi ascunse nici ea nemulțumirea.

– Ştii, domnule Ross, îți sare țandăra cît ai bate din palme.

– Vreau să-mi răspunzi la o întrebare.

– În regulă. Ce întrebare?

– De ce te-ai măritat cu mine?

Cînd îi răspunse, nu-l putu privi în ochi. Se uita la gîtul lui.

– Ca să-mi protejez moştenirea.

– Şi? insistă el.

Taylor oftă. N-o slăbea o clipă. N-avea să se oprească pînă nu-i răspundea la toate întrebările.

– Ca să-l împiedic pe unchiul Malcolm să mă mărite cu primul derbedeu pe care-l găsea.

Lucas clătină din cap. Încă nu-i spunea totul, ea sigur.

– Ce alte motive ai mai avut?

– M-am măritat cu tine pentru binele cel mai important. Poftim, ți-am spus tot ce trebuie să ştii.

– Şi care e binele cel mai important?

Clătină din cap.

– N-ar trebui să stai pe patul meu, îi reproşă ea, cu toată indignarea de care era în stare. Nu se cuvine. Eu dorm sub pătură, iar tu deasupra, mai ştii?

– Sîntem căsătoriți, se răsti el. Se cuvine orice.

Taylor deschise gura să răspundă, apoi o închise prompt la loc. Din minte îi pierise orice gînd. Îl privi lung, aşteptînd să vadă ce-avea să facă.

Nu se temea de el. În clipa cînd îşi aminti acest lucru atît de important, începu să respire din nou.

Nu avea idee de cît timp stăteau aşa, uitîndu-se unul la altul. Părea o eternitate. Lucas arăta ca şi cum s-ar fi pregătit să ia o hotărîre importantă şi, după expresia lui încruntată, nu una foarte plăcută.

– Eşti soţia mea, Taylor.

Nu-i plăcea cum suna.

– Vrei să spui că ai dori să-ţi... exerciţi drepturile de soţ?

Abia reuşise să pronunţe întrebarea. Simpul gînd părea s-o doboare. Reacţia lui îl întărîta şi mai mult. Dintr-o dată, îi venea s-o strîngă de gît şi s-o sărute în acelaşi timp.

Pe neaşteptate, Lucas îşi înţelese greşeala. Se apropiase prea mult de ea. Îi simţea căldura pielii sub mîini şi nu se mai putea gîndi decît s-o atingă. Voia s-o guste, s-o devoreze. Un sărut, îşi spuse el, doar un sărut. Apoi, avea să fie satisfăcut.

Pe naiba, iar se mînţea. Nu dorea doar un sărut. Voia totul.

– Nu, nu vreau să-mi exercit drepturile de soţ.

Părea furios. Taylor nu putu să nu se simtă atinsă de atitudinea lui. Nu era nevoie să arate atît de îngrozit de simpla idee. Ştia că ar fi trebuit să fie uşurată. Dar nu era. Deşi n-ar fi fost nici dispusă şi nici pregătită să i se dăruiască lui Lucas Ross, dorea totuşi s-o găsească măcar puţin dezirabilă. Fiecare soţie voia ca bărbatul ei s-o considere atrăgătoare, nu? Taylor era destul de cinstită ca să recunoască: dorea ca Lucas s-o găsească cel puţin drăguţă.

El, însă, părea oripilat doar la simplul gînd de a o atinge.

Era ridicol că fie rănită. Şi totuşi, era distrusă. Nu era decît obosită, conchise ea. Cu

siguranță, din acest motiv refuzul lui o făcea să se simtă atît de prost.

Da, în seara aceea era hipersensibilă, iar Lucas era un mîrlan complet insensibil.

– Unii bărbați mă găsesc atrăgătoare.

Nu voise s-o spună cu voce tare. Oftă.

– Cel puțin, așa cred. Nu-ți prea plac, nu-i așa, Lucas?

– Îmi placi foarte mult, replică el.

Părea să nu-l creadă. I se citea pe față că era rănită. Lucas se hotărî să se explice.

– Știi de ce nu vreau să te ating?

– Da, răspunse ea. E foarte simplu de înțeles, pentru oricine. Nu mă dorești. Și o imbecilă și-ar putea da seama.

– N-am spus că nu te doresc.

– Ba ai spus.

– Te doresc.

Taylor făcu ochii mari, surprinsă. Apoi clătină din cap. Conversația luase o întorsătură uluitoare. Lucas se hotărî să meargă pînă la capăt.

– La naiba, da, te doresc, mormăi el, apoi precizează: numai că nu vreau să fiu însurat cu tine.

– Nu se poate și una și alta, Lucas.

– Asta ce vrea să însemne?

Nici ea nu era sigură. Dar începea să se simtă mai bine, acum cînd Lucas recunoscuse că-l atrăgea.

Apoi își dădu seama de insulta voalată pe care i-o adresase.

– Scrie pe fruntea mea că vreau să fiu jignită? se răsti ea. Pe toți sfinții, mai întîi mă insultă William Merritt, propunîndu-mi să-i devin țiitoare, iar acum mă insulți şi tu, spunînd că vrei să... ştii tu ce, dar să nu fim căsătoriți. Ei, cum e? întrebă ea.

Avea să-i răspundă la întrebări, şi cu ocazia asta să-i spună şi că nu-i convenea să-l pună în aceeaşi categorie cu ticălosul de Merritt. Dar Taylor îi distrase atenția înainte de a apuca să se apere. Îl atinse. O şuviță de păr îi căzuse pe frunte. O scotea din minți. Pe negîndite, i-o potrivi la loc. Lucas se smuci înapoi, ca şi cum l-ar fi lovit. Imediat, Taylor se simți stînjenită.

– Doamna spune că bărbații s-ar împreuna şi cu o stîncă, dacă ar putea.

Această afirmație scandaloasă captă din nou atenția lui Lucas.

– Şi ştii de ce? îl mai întrebă ea.

Îşi spuse să n-o întrebe. Ştia că nu i-ar fi plăcut răspunsul. Dar îl birui curiozitatea.

– Nu, de ce?

– Pentru că bărbații nu gîndesc cu capul, ci cu...

O întrerupse, acoperindu-i gura cu mîna.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Taylor, nu vorbi aşa.

– Voiam doar să-ți spun că mi-a explicat Doamna despre bărbați, şopti Taylor, în clipa cînd Lucas îşi retrase mîna. E adevărat, nu? Pofta carnală e întotdeauna pe primul loc în mintea unui bărbat.

– Nu toți bărbații sînt așa.

– Dar tu cum ești?

O fulgeră cu o privire arzătoare. Apoi îi cuprinse obrajii în palme și se aplecă încet spre ea.

– Nu sînt la fel. Vreau să înțelegi un lucru, Taylor. Mă tulburi îngrozitor, dar niciodată n-am să mă așez la casa mea, oricît de ispititor ar fi gîndul.

– De-asta stai așezat pe patul meu în toiul nopții și-mi ții predici? Ca să mă convingi că n-ai să te așezi la casa ta? Cred că mi-ai explicat deja cît se poate de clar acest lucru, Lucas.

– Mai voiam și să știi că ești în siguranță cu mine. Deși mă atragi, n-am să profit de împrejurări.

– Vei fi onorabil.

– Într-adevăr.

Taylor dădu din cap. Lucas se enerva tot mai tare. Glasul îi devenise scrîșnit, iar expresia dură, furioasă.

Încercă să-l bine-dispună.

– Nu vreau să-ți faci griji pentru mine.

Lucas clătină din cap.

– Nu-mi fac griji.

– Cred că te pot liniști în legătură cu atracția asta și spațiul strîmt în care ne aflăm.

– Cum?

– Întreabă-mă dacă vreau să mă atingi.

– Vrei să te ating?

– Mai degrabă m-aș spînzura.

O privi surprins, dar numai o clipă, apoi

zîmbi larg. Păruse sinceră, dar licărirea din ochii ei îi spunea că-i ardea de joaă. Începea să-i placă felul cum îi răspundea cu propriile lui cuvinte. Era obraznică şi isteaţă.

– Îţi rîzi de mine?

Taylor îl privi cu ochii aceia mari care-i luau mințile.

– Da.

Lucas rîse. Proasta dispoziţie îi dispăru ca prin farmec. Clătină din cap, apoi se aplecă să-i depună un sărut cast pe frunte.

După aceea, o sărută pe rădăcina nasului. O trata ca pe un copil înainte de culcare. Lui Taylor numai de aşa ceva nu-i ardea. Curiozitatea ei de a afla cum ar fi fost să fie sărutată cu adevărat de Lucas învinse dintr-o dată orice prudenţă. Fără să se poată stăpîni, îi cuprinse obrajii în palme şi se ridică. Gura ei o atinse pe a lui. Era o atingere uşoară ca fulgul, scurtă de-o clipă şi, după părerea ei, foarte drăguţă. Îi plăcea senzaţia pielii lui aspre sub degete. Lucas nu se bărbierise, dar ţepii bărbii de-o zi îl făceau să arate extrem de aspru.

Taylor era mulţumită. Îşi satisfăcuse curiozitatea. Îi dădu drunul şi se lăsă la loc pe pernă.

Lucas o urmă. Îi prinse bărbia într-o mînă şi o sili să-l privească.

– De ce naiba ai făcut asta?

Se grăbi să-l liniştească.

– N-a fost decît un sărut, Lucas.

Lucas clătină din cap.

– Nu, Taylor. Uite, ăsta e un sărut.

Gura lui se lăsă cu forță peste a ei. O luă în stăpînire. Taylor vru să protesteze, iar Lucas profită imediat. Limba lui se strecură înăuntru, pentru a se împerechea cu a ei. Rămase năucită. Nu ştia dacă voia să-l respingă sau să-l tragă mai aproape – şi ce Dumnezeu căuta limba lui în gura ei? Niciodată nu mai auzise de cineva să sărute aşa. Era prea intim, prea devorator. Şi, Cerul s-o țină, îi plăcea! Mîinile ei îl cuprinseră pe după gît. Se agăță de el, în timp ce Lucas o sorbea cu blîndețe. Dar nu mai putu rămîne pasivă multă vreme. Începu să-l sărute şi ea. Limba i se frecă de a lui, la început încet, apoi mai îndrăzneț. Sărutul deveni lasciv. Arşița care dogorea între ei era la fel de excitantă ca amestecul de mirosuri.

Nu se mai sătura de ea. Îi simțea sînii apăsîndu-i pieptul, prin materialul subțire al cămăşii de noapte, şi-l înnebuneau. O strînse şi mai tare, înclinîndu-i capul într-o parte pentru ca limba lui s-o poată pătrunde mai adînc. Tremura de dorință. Era atît de delicioasă, atît de dulce, iar micile scîncete pe care le scotea din gîtlej îi spulberau orice autocontrol.

N-avea să se mai oprească. Această revelație îl readuse brutal la realitate. Întrerupse brusc sărutul. Dar nu reuşi să se desprindă la fel de brusc de ea. Fu nevoit să-i desfacă încet mîinile şi s-o culce la loc, cu blîndețe.

Lui Lucas i se tăiase respirația. Taylor nu mai respira de mult. O copleşise. Încă-i mai simțea gustul pe buze, încă îi mai simțea fier-

binţeala gurii devorînd-o pe a ei. Sărutul scăpase complet de sub control, în doar cîteva secunde. În piept, inima lui Lucas continua să bată tunător. Pasiunea se risipea prea încet. Iar Taylor nu-l ajuta nici ea. Avea ochii înceţoşaţi şi buzele încă inflamate de atingerea lui.

– Eşti periculosă, cucoană.

Frustrarea îi îngroşa glasul. Se ridică, îşi luă ghetele, cămaşa şi salteaua, şi ieşi valvîrtej din cabină. N-avea de gînd să mai rişte. Ajunsese la limită, îl chinuia nevoia de a se înfige adînc în ea, şi de vreme ce aşa ceva era peste putinţă, nu-i mai rămînea decît să plece.

Se duse în căutarea unei găleţi cu apă pe care să şi-o toarne în cap.

Imediat ce uşa se închise în urma lui, Taylor izbucni în lacrimi. Începu să tremure din cap pînă-n picioare.

Nu mai putea de ruşine. Ce-o fi avut în cap, să-l provoace s-o sărute? Se jucase cu focul. În nici un caz n-avea să mai continue. Îi era prea uşor să-şi piardă din vedere propriile scopuri.

Taylor nu mai avea încredere în judecata ei. Se crezuse îndrăgostită de William Merritt şi, Doamne, nu se făcuse de rîs? Poate că Lucas o fi fost altfel, dar tot bărbat era şi, prin urmare, nu putea avea încredere în el cînd era vorba de dragoste şi angajamente.

Cel puţin, fusese cinstit cu ea de la început. Îi spusese că n-o dorea şi nici nu avea nevoie de ea. Iar ea, cum îi răsplătise sinceritatea? Aruncîndu-se în braţele lui.

Era copleşită. Dacă ar fi avut mai puțină minte, ar fi crezut că începea să se poarte ca o nevastă. Nici nu era de mirare că Lucas fugise mîncînd pămîntul.

Taylor gemu prelung, se întoarse cu fața la perete şi-şi trase pătura peste cap. Jură să-i ceară iertare lui Lucas dimineața la prima oră şi să-i promită că n-avea să-l mai confrunte cu curiozitățile ei. Peste cîteva minute, adormi. Şi îl visă.

Lucas avea coşmaruri cu ea. Se trezi scăldat în sudori reci. Resturi ale acelui vis îngrozitor încă-i mai stăruiau în minte. Taylor era prinsă într-o peşteră. El intra s-o salveze, dar tocmai cînd întindea brațele spre ea, pereții şi plafonul se prăbuşeau peste ei. Aerul se transforma dintr-o dată în mîl. Nu mai puteau să se mişte, să respire. Încerca disperat s-o scoată înainte de a muri... la fel ca şi ceilalți.

În somnul lui Lucas se amestecau două coşmaruri. Unul era imaginar, celălalt real. Ceilalți care apăruseră ca prin farmec în peşteră, lîngă Taylor, erau soldați pe care-i cunoscuse, camarazi de-ai lui, care fuseseră conduşi, la fel ca el, într-o capcană a morții, de propriul lor ofițer.

Maiorul John Caulder îşi vînduse resturile unității ca să-şi salveze pielea. Dar n-o făcuse numai din laşitate. Îl mînase şi lăcomia. La fel ca Iuda, trădarea lui fusese răsplătită generos, cu o sumă mult mai mare decît treizeci de ar-

ginți. Caulder personal sustrăsese o parte mare dintr-un transport de aur pe care trebuia să-l protejeze.

Lucas era singurul supraviețuitor, deşi numai fiindcă renegații îi spuseseră lui Caulder că toți cei nouă oameni muriseră. Maiorul, însă, nu se mulțumise cu atît.

Nu era destul că fiecăruia îi fusese tras cîte un glonț în spate. Voia să fie sigur că nu mai respira nimeni. Trebuia să-şi apere cariera, ca şi gîtul, şi nu voia să-i păteze nimic faptele de vitejie. Nu, n-avea să rişte. Nu voia să miroasă nimeni adevărul, la sfîrşitul războiului. Aşa că procedase ca orice om meticulos: îngropase urmele.

Propriul său strigăt de furie îl trezi pe Lucas. Sudoarea îi şiroia pe frunte, şi gîfîia sufocat. Mintea i se limpezi repede, dar mai petrecu cîteva minute plimbîndu-se nervos pe pune pînă-i trecu apăsarea din piept.

Era obişnuit să aibă coşmaruri din timpul războiului. Faptul că în mijlocul visului apăruse şi Taylor era altceva. Cum Dumnezeu se întîmplase asta? Nu era îngrijorat pentru ea. Ştia că era însiguranță, dar deşi nu se îndoia că dormea adînc, trebuia să-i arunce o privire doar ca să se asigure.

Se opri lîngă pat şi o privi cîteva minute. Nu se mai îndura să plece. Ştia că Taylor ar fi fost dezgustată dacă-i afla trecutul. În numele războiului şi al onoarei, făcuse lucruri de nedescris ca să supraviețuiască.

Clătină din cap. Nu voia să mai înfrunte ispita. Atracția inocenței şi a purității ei era prea puternică pentru a-i întoarce spatele.

Nici măcar nu încercă. Se aşeză, îşi scoase ghetele şi ciorapii, apoi se întinse lîngă ea. Taylor se ghemui lîngă el.

Întorcîndu-se pe o parte, Taylor o cuprinse în brațe. Îşi îngropă fața în adîncitura gîtului ei şi închise ochii.

Peste un minut, dormea adînc.

Dumnezeu fu milostiv în noaptea aceea. Demonii îl lăsară în pace.

Capitolul 5

Cuvintele neînsoțite de gînduri nu ajung niciînd în paradis.

William Shakespeare, „Hamlet"

Promptitudinea nu era una dintre calitățile lui Taylor. Lucas o aştepta de peste o oră să vină pe punte. Avusese timp destul să se gîndească la cele din noaptea trecută. Ce l-o fi apucat să se vîre-n pat cu ea? Ce slăbiciune îl împinsese s-o ia în brațe şi s-o strîngă la piept? Nici măcar nu-şi amintea să mai fi dormit vreodată atît de adînc şi liniştit. Era iritant. Şi-l nedumerea al dracului.

Apoi oftă. Slavă Domnului să se trezise la timp. Îşi aminti că zăcea tolănit peste trupul ei dulce, cald şi moale, şi imediat se sili să nu se mai gîndească. Taylor nu se trezise, şi numai asta conta.

Voia să pornească odată. Ajunsese la capătul răbdării şi tocmai se pregătea să coboare în cabină şi s-o tragă afară, cînd Taylor apăru grăbită pe scară.

Arăta încurcată, îngrijorată şi fermecătoare. Purta o rochie roz pal cu bococi mici de tran-

dafiri albi brodați pe corsajul cu guler înalt. Culoarea rochiei îi avantaja pielea, iar Lucas își spuse că-n viața lui nu mai văzuse o ființă mai feminină.

Scoase un oftat prelung care sună ca un mormăit de urs și o privi încruntat.

Taylor îi zîmbi. Presupunea că din cauza întîrzierii ei era nevros. Se scuză că-l lăsase să aștepte, uitîndu-se tot timpul pe punte, după Victoria. Prietena ei nu se vedea nicăieri. Întrucît majoritatea pasagerilor debarcaseră deja, Taylor conchise că Victoria îi aștepta în locul unde se depozitau bagajele. Fusese deja în cabina ei, dar aceasta era goală.

– Abia aștept să păşesc pe pămînt american, spuse ea.

– N-aş fi crezut, replică Lucas.

O luă de braț și se întoarse spre schelă.

O ironiza fiindcă-l făcuse să aștepte. Taylor îi ignoră sarcasmul și privi către port.

La prima vedere, orizontul oraşului îi amintea de Londra, deşi pe o scară mai mare. Observă însă aproape imediat o diferență esențială între cele două oraşe. Peste clădirile Londrei plutea întotdeauna o ceață cenuşie. Cerul de deasupra Bostonului era de un albastru imaculat – sau cel puțin aşa i se părea ei.

Taylor nu-i mai spuse o vorbă lui Lucas pînă ajunseră la căruțele cu bagaje. Era atît de copleşită de priveliştile și sunetele noii ei țări, încît abia dacă putea să lege un gînd cu cap și coadă. Voia să închidă ochii și să asculte toate

limbile şi accentele enorm de diferite din jur, încercînd să ghicească din ce ţări erau. Dar erau atît de multe limbi străine, încît în curînd se contopiră laolaltă, iar Taylor abandonă jocul. Încerca să se uite peste tot în acelaşi timp. Erau atît de multe de văzut şi de explorat, atît de multe...

– Taylor, ai de gînd să fii atentă la ce-ţi spun?

În sfîrşit, îl privi.

– Nu-i aşa că-i minunat, Lucas?

Mirarea din vocea ei îl făcu să zîmbească.

– Bostonul?

– America.

Lucas dădu din cap.

– Mai ai pînă să vezi America, îi spuse el. Dar o să-ţi placă viaţa la Boston. E foarte cosmopolitană, la fel ca la Londra.

– Îmi place deja la Boston, dar nu vreau să semene cu Londra.

După această declaraţie se uită din nou la haosul din jurul ei. Lucas o privi cîteva momente. Era sigur că-l provoca intenţionat, cu zîmbetul acela al ei plin de vino-ncoa'. Pînă şi felul cum îl privea, cu acei ochi albaştri şi vrăjitori, era destinat să-i capteze atenţia.

– N-ar trebui să ne luăm bagajele?

Întrebarea ei îl smulse din gînduri. Lucas reveni la realitate.

– Stai aici, îi ordonă el. Mă întorc într-un minut.

Taylor nu avu timp decît să dea din cap

înainte ca Lucas să se îndepărteze. Ținea strîns în mînă bonurile de bagaje. Lucas rezervase locuri la Hamilton House, chiar lîngă oraş, conform instrucțiunilor explicite ale Doamnei. Era unul dintre cele mai bune hoteluri din America, la acelaşi nivel cu States Hotel, deşi pe o scară mai mică. Doamna citise despre amîndouă şi ajunsese la concluzia că Hamilton House era puțin mai distins. Îi spusese lui Lucas că States Hotel servea prea mulți oameni de afaceri, şi nu voia ca nepoata ei să se amestece printre cei pe care-i numea „lucrători de rînd". Lucas n-o contrazisese. Avea s-o lase pe Taylor unde voia bunica ei, să mai petreacă o noapte sau două în oraş, în funcție de întîlnirile cu bancherii, apoi să pornească spre casă.

Peste cîteva minute, reveni la Taylor cu un recepționer de la Hamilton House. Nimeri taman la țanc. Taylor tocmai îi dădea bonurile de bagaje unui om care o convinsese că era reprezentantul hotelului.

Lucas smulse bonurile din mîinile hoțului şi-l puse pe fugă. Taylor fu copleşită de acest comportament pe care-l considera grosolan şi necuviincios. Dar, cînd observă că omul de lîngă Lucas avea pe pălărie o emblemă a hotelului, se îngrozi de apropia ei naivitate.

– Ne-ar fi furat bagajele!

Lucas dădu din cap. Taylor, însă, n-avea de gînd să se lase cu una cu două. Îşi ridică poalele rochiei şi o luă la fugă după hoț. Lucas o prinse înainte de a se pierde în mulțime.

– Unde Dumnezeu crezi că te duci?

– Să-l prind pe mişel! strigă ea. Cineva ar trebui să anunțe autoritățile.

Lucas nu-şi ascunse exasperarea. O luă strîns de mînă şi se întoarse spre şirul de trăsuri.

– Nu faci nimic? întrebă ea.

– S-a dus, Taylor. În veci n-o să-l mai găsim, în mulțimea asta.

– Îmi amintesc cum arată.

Lucas nu rîse. Era atît de-al dracului de onestă...

– Ce-ai fi făcut dacă-l prindeai?

Taylor nu se gîndise la asta. Ridică din umeri.

– L-aş fi ținut pe loc şi aş fi strigat după ajutor.

Lucas îşi dădu ochii peste cap.

– Şi ce s-ar fi întîmplat dacă nu stătea cuminte în timp ce tu strigai, Taylor?

– Cred c-ar fi trebuit să-l lovesc.

Era o lăudăroşenie aruncată în vînt, şi o ştiau amîndoi.

– Cred c-ar trebui să începi să te gîndeşti la consecințe, remarcă Lucas.

Abia dacă-i mai dădea atenție. Ajunseseră la trăsuri. Se opri să-i spună unui vizitiu destinația.

Taylor încerca să-şi desprindă mîna dintr-a lui. În sfîrşit, Lucas observă ce făcea, cînd se întoarse să-i deschidă uşa.

– Urcă.

– Încă nu putem pleca. Îmi aştept prietena. Va veni cu noi, la hotel. Trebuie să ai răbdare, Lucas. Aveam întîlnire la bagaje. Scuză-mă cîteva minute, pînă mă duc s-o caut.

– N-ai s-o găseşti niciodată în înghesuiala asta.

– Uite-o! strigă Taylor.

O chemă pe nume, dar prietena ei n-o auzi. Nu-şi putea desprinde mîna dintr-a lui Lucas, aşa că-l trimise în locul ei.

– Du-te şi adu-o pe Victoria.

Lucas îi dădu drumul, întorcîndu-se spre mulțime.

– Care e Victoria?

Vorbea în gol. În clipa cînd o eliberase, Taylor o şi luase la picior. Mormăind o înjurătură, Lucas porni după ea. O ajunse din urmă tocmai cînd se oprea în spatele unei femei cu părul roşcat.

– Victoria, întoarce-te! îi ceru ea.

Prietena ei fu vizibil surprinsă. Tresări violent, apoi se răsuci în loc. Pe față i se aşternu o uşurare vizibilă, iar în ochi îi apărură lacrimi.

– O, cît mă bucur că te văd, Taylor! Credeam că m-ai lăsat aici. Nu mai țineam minte unde trebuia să ne întîlnim, adăugă ea în grabă.

Taylor văzu cît de tulburată era, şi se grăbi s-o liniştească.

– Şi eu încurcasem locul de întîlnire, îi spuse ea. Credeam că ne înțeleseserăm să ne întîlnim pe punte, unde se adunau bagajele

pentru debarcare. Dar nu contează, adăugă grăbită. N-aş fi plecat fără tine. Şi-n plus, dacă se întîmpla ceva şi nu ne-am fi găsit, ştiai numele hotelului. Ai fi putut ajunge acolo singură.

Victoria dădu din cap. Îi era ruşine să spună că nu avea bani de trăsură. Ar fi trebuit să meargă pe jos pînă la Hamilton House. Totuşi, Taylor avea dreptate. Se considera destul de descurcăreaţă ca să fi găsit o cale. Îşi dorea doar să nu fie atît de emotivă. Ultima săptămînă fusese o grea încercare pentru ea, cu toate schimbările din viaţa şi din trupul ei, şi părea să plîngă aproape tot timpul.

– De obicei nu sînt aşa de emotivă, milady, declară ea.

Şi izbucni în lacrimi. Taylor îşi scoase din mînecă o batistă de dantelă, i-o oferi, după care îi spuse s-o ia de mînă. Apoi se întoarse spre Lucas şi făcu repede prezentările.

– Victoria e o bună prietenă a mea, îl informă.

– De ce plînge?

Taylor se încruntă cu reproş că adusese vorba despre asta. Victoria încerca eroic să se stăpînească.

– A trecut printr-o perioadă grea, explică ea. E în doliu.

– În doliu? întrebă Victoria în şoaptă.

Taylor dădu din cap:

– Da, în doliu.

Se întoarse iar spre Lucas.

– Ţine doliu după iubitul ei soţ.

Lucas nu mai puse nici o întrebare. Ştia foarte bine cine era. Îşi mai amintea toată discuţia celor două femei din noaptea cînd Taylor venise în ajutorul Victoriei. Simţea milă pentru ea, desigur, ca şi puţină compasiune. N-avea să-i fie uşor. Nici propriei lui mame nu-i fusese.

Nu putea să n-o admire pe Taylor pentru că-i purta de grijă.

– Ai s-o ajuţi pe Victoria să se stabilească în Boston? întrebă el.

– Aşa am de gînd.

Zîmbi. Taylor nu ştiu cum să-i interprezete reacţia, aşa că zîmbi şi ea.

– N-ar trebui să mergem? Vor pleca toate trăsurile, domnule.

Lucas confirmă. Dintr-o dată, şi el dorea să ajungă la destinaţie. O luă pe Taylor de mîna stîngă şi pe Victoria de dreapta şi porni spre vehicule.

Boneta cu flori a Victoriei era în pericol să-i zboare de pe cap, atît de repede mergea Lucas. Îşi ridică mîna stîngă să şi-o ţină pe loc.

Taylor încerca să nu se împiedice de fuste.

– Nu arde nicăieri, domnule Ross! strigă ea.

Lucas încetini pasul. Îi dădu birjarului destinaţia, apoi deschise uşa şi se întoarse spre Victoria.

– Ţi-ai trimis bagajele?

– Bonurile mele erau la Taylor, răspunse Victoria.

Vorbea cu privirea în pămînt. Era o fată timidă, iar Lucas se întrebă cum avea să su-

pravieţuiască, numai cu Taylor care să-i poarte de grijă. Hotărî să-i ia pe bancheri deoparte şi să stea devorbă cu ei. De vreme ce contul din bancă era substanţial, iar din investiţii ieşea un profit frumos, Lucas era sigur că s-ar fi ocupat cu plăcere de Taylor şi Victoria. De asemenea, Taylor avea rude la Boston. Cu siguranţă, unul sau doi membri de familie urmau să aibă grijă de soţia lui şi de prietena ei.

Soţia lui. Lucas clătină din cap cu uimire. Dacă în urmă cu şase luni i-ar fi spus cineva că avea să se căsătorească, l-ar fi umflat rîsul. După care, probabil l-ar fi pocnit în nas pe profetul mincinos pentru că spusese o asemenea blasfemie.

– Sîntem gata, domnule Ross.

Lucas se întoarse spre Victoria şi-i zîmbi. Fata găsi de cuviinţă să-şi scoată boneta înainte de a se urca în trăsură. Taylor observă repede că era extrem de răbdător cu prietena ei. Îi ţinu pînă şi boneta, în timp ce-şi aranja fustele. După ce Victoria se instală, Lucas se întoarse spre Taylor. Nu lipsi mult s-o ia pe sus şi s-o arunce în trăsură.

Taylor voia să stea lîngă Victoria, dar Lucas avea alte gînduri. Pînă se aşeză omeneşte pe bancheta unde o aruncase, se pomeni cu el alături, înghesuind-o în colţ. Nu mai putea să se urnească din loc. Se încruntă la el, apoi îşi dădu seama că ar fi putut să nu se deranjeze. Lucas nu-i dădea nici o atenţie. Se uita pe fereastră, pierdut în gînduri.

– Uite, Taylor! îi arătă Victoria. Cafeneaua Morrison's! Şi noi avem una la fel, la Londra.

Vocea-i trepida de emoţie.

– Iar acolo e Tyler's Bootery! În Anglia e faimoasă!

Taylor se aplecă înainte să se uite pe fereastră.

– Par să fie multe magazine englezeşti aici, remarcă ea. O dezamăgire, nu-i aşa?

– De ce e o dezamăgire? se interesă Lucas, nedumerit.

Taylor preferă să nu-i spună adevărul, şi anume că nu voia să găsească în America lucruri care-i aminteau de Anglia.

N-ar fi înţeles-o.

– Vreau doar ca totul să fie altfel.

– A, majoritatea magazinelor sînt diferite! anunţă Victoria. Vom avea nevoie de ceva timp ca să ne obişnuim, nu-i aşa? America pare atît de mare!

Taylor dădu din cap. Încerca să fie atentă la ceea ce spunea Victoria, dar gîndurile i se îndreptau spre copii. Erau acolo... în oraşul acela minunat, şi imediat ce-şi termina treburile cu bancherii şi Lucas pornea spre Redemption, avea să le ia pe gemene şi pe doica lor, doamna Bartlesmith. Urmau să stea toate cel puţin o săptămînă în Boston, în timp ce Taylor angaja ajutoarele de care avea nevoie şi cumpăra hainele necesare fetelor pentru anotimpul următor.

Şi-ar fi dorit să-şi poată vedea nepoatele

imediat. Dacă avea grijă, Lucas n-avea să afle că plecase. Doar pentru o oră, îşi spuse ea. Urma să închirieze o trăsură şi să se întoarcă la hotel înainte de a i se simți lipsa.

Doamna Bartlesmith avea să se bucure de companie. Taylor urma să-i explice planurile ei şi să angajeze pe cineva ca s-o ajute la împachetat. Era atît de emoționată, încît îl luă pe Lucas de mînă.

Fu surprins de gestul ei afectuos. Îi văzu expresia bucuroasă de pe față şi zîmbi.

– Negreşit, îți place la Boston, observă el.

– Pare un oraş foarte frumos.

Nu părea deosebit de entuziasmată de oraş. Totuşi, în expresie i se vedea clar că ceva o emoționa. Lucas era curios să afle ce anume.

Victoria comenta întruna despre oraş. Din cînd în cînd, Taylor dădea din cap, dar curînd deveni evident că era preocupată.

În sfîrşit, Lucas o înghionti, pentru a-i atrage atenția.

– Spune-mi la ce te gîndeşti.

– La rudele mele, răspunse ea.

Zîmbi.

– Bănuiam eu.

– Şi...

– Da?

Taylor oftă.

– Mă mai gîndeam şi la binele cel mai mare.

Lucas nu înțelese la ce se referea, şi nici Victoria.

– Binele cel mai mare e Bostonul? întrebă prietena ei.

Taylor clătină din cap. Vru să adauge ceva, dar atenția îi fu atrasă de faptul că-l ținea pe Lucas de mînă; pînă atunci nu observase. Îi dădu imediat drumul.

– Te rog să-mi ierți îndrăzneala, spuse ea.

Lucas clătină din cap, exasperat. Taylor se întoarse să se uite iar pe fereastră, nelăsîndu-i timp să-i răspunde la scuza aceea ridicolă. Victoria părea uimită. Îşi privi lung prietena, aşteptînd să spună ceva, iar cînd Taylor rămase tăcută, întoarse capul spre Lucas. Acesta vru să-i dea o explicație, apoi se răzgîndi.

– Apune soarele, anunță Taylor.

Părea abătuă.

– Într-o jumătate de oră o să se-ntunece, socoti Lucas. Te deranjează?

– Da.

– De ce?

– Voiam să-mi vizitez rudele. Acum, va trebui să aştept pînă mîine.

– Oamenii fac vizite şi seara, replică el.

– Au să doarmă.

Nu spuse mai mult. Se întoarse să privească pe fereastră. Lucas presupuse că rudele respective erau bătrîne şi bolnave, dacă se culcau atît de devreme. Victoria se uita de la unul la altul. Voia să-i întrebe de ce se comportau atît de formal. Însă n-ar fi fost politicos, aşa că se lăsă păbugaşă. Parcurseră restul drumului în tăcere şi peste cîteva minute ajunseră la

destinație. La prima vedere, Hamilton House era o mare dezamăgire. În timp ce Lucas plătea cursa, Victoria şi Taylor coborîră pe trotuar şi priviră clădirea uriaşă, cenuşie, de granit. Victoria şopti că arăta cam mohorîtă. Taylor fu mai categorică: declară că era urîtă ca păcatul.

Din cine ştie ce motiv, opinia ei îl amuză pe Lucas. Îi ceru să vorbească mai încet, dar nu fără un zîmbet. Taylor nu ştia ce să înțeleagă. Observă că se purta iar plin de solicitudine cu Victoria, şi se bucură. Lucas dovedea că putea fi un gentleman, cînd îşi dădea silința.

Victoria se chinuia să-şi pună boneta. Avu nevoie de trei încercări ca să-şi lege panglica de satin într-o fundă perfectă. Taylor ar fi vrut să i-o înnoade în locul ei, atît de nerăbdătoare era să pornească. Lucas se purta de parcă ar fi avut tot timpul. Stătea cu mîinile la spate, aşteptînd-o pe Victoria să termine. Apoi îi oferi brațul. Victoria i-l luă, cu un zîmbet dulce.

Rămasă pe trotuar, Taylor îi urmă înăuntru. Întrucît Lucas se ocupa de Victoria, se simți liberă să exploreze parterul. Era plin de magazine, iar în centrul sălii se afla o uşă dublă care ducea la recepție. În fața intrării stăteau mai mulți bărbați, fumînd. Majoritatea purtau costume de oraş, deşi unii aveau şi cojoace din piele de oaie. Cîțiva căscară ochii la ea, într-un fel care o făcu să se simtă stînjenită. Ținîndu-şi capul sus, intră grăbită pe uşa pe care i-o deschisese portarul.

Dintr-o dată, Lucas păru să-şi aducă aminte

că avea şi o nevastă. Se întoarse, o luă de mînă şi o trase lîngă el, încruntat. Taylor nu înţelese ce-l apucase. Victoria însă păru să înţeleagă, dacă zîmbetul ei însemna ceva, iar Taylor avu impresia că prietena ei era gata să izbucnească în rîs, atît de amuzantă părea să găsească atitudinea lui Lucas.

Se hotărî să-şi ignore soţul pînă-i trecea proasta dispoziţie. Începu să comenteze hotelul cu Victoria. Era clar că proprietarii se hotărîseră să-şi cheltuiască banii cu interiorul. Arăta grandios, îi şopti Taylor prietenei sale. Pardoseala era din dale de marmură albe şi negre, iar în jurul foaierului gigantic se înşirau nişte coloane albe magnifice.

Totul lucea de curăţenie. Canapelele din holul spaţios erau acoperite cu piei de bizon. Taylor vru să atingă una.

Victoria îi atrase atenţia, cu o remarcă şoptită:

– Ai observat că aici nu sînt doamne?

– Am văzut, răspunse Taylor.

– E o intrare separată pentru doamnele care călătoresc singure, le explică Lucas. Dar de vreme ce sînteţi cu mine, e normal să fiţi aici. Aşteptaţi pentru bagaje pînă semnez şi iau o cameră şi pentru Victoria.

Lucas îşi însoţi ordinul cu o expresie semnificativ de încruntată spre Taylor, apoi se îndepărtă.

Bagajele fură uşor de găsit. Formau o piramidă în mijlocul holului.

Taylor era cam copleşită de haosul din jurul ei. Cel puțin două sute de gentlemeni circulau în toate părții, alții citeau ziarele pe canapele, iar unii stăteau de vorbă, în grupuri. Rumoarea îngreuna orice conversație.

Victoria fu nevoită s-o întrebe de două ori pînă o auzi:

– Ce face dacă toate camerele sînt ocupate?

– Atunci ai să stai cu mine.

– Dar soțul tău?

– A, el are cameră separată.

– Bine, dar sînteți căsătoriți!

– Într-adevăr, îi dădu dreptate Taylor, bătînd-o pe mînă. În starea ta delicată, n-ar trebui să-ți bați capul cu fleacuri. Cred c-ar fi mai bine să stai jos. Pari obosită. Hai să încercăm canapelele astea cu piei de bizoni.

Victoria dădu din cap a încuviințare. Îşi ciupi obrajii ca să şi-i înroşească, sperînd să-şi ascundă oboseala, şi o urmă pe Taylor spre o canapea liberă.

Se aşezară una lîngă alta. Taylor mîngîie pielea cu degetele, zîmbind.

– Acum ne putem lăuda că am stat pe un bizon.

Victoria zîmbi vag. Îşi împreună mîinile în poală şi coborî privirea în pămînt.

– Nu eşti îngrijorată, nu-i aşa?

– Ba da, recunoscu Victoria. Mă gîndesc că n-ar fi trebuit să-i spui soțului tău că am fost măritată. Dacă mai continuăm cu minciuna

asta, şi voi întîlni cunoscuți care s-au mutat aici de la Londra...

Nu mai continuă. Taylor se simți imediat vinovată.

– N-ar fi trebuit să mint, şi te rog să mă scuzi că te-am pus într-o situație penibilă. Dacă-ți spun ceva, îmi promiți că n-ai să scoți o vorbă în fața domnului Ross?

– Da.

– Nu am intenția să locuiesc la Boston. Nici tu nu e nevoie să stai aici, Victoria. Mai există încă cel puțin o duzină de alte oraşe din care am putea alege.

Victoria făcu ochii mari.

– Dar l-am auzit pe soțul tău spunînd...

– A, da, el crede c-am să stau la Boston, şi e mai bine să nu ştie adevărul, încă.

– Nu înțeleg. N-o să observe dacă pleci?

– E complicat, răspunse Taylor. Mîine dimineață, după ce te odihneşti bine, o să stăm de vorbă. Va fi totul în regulă, îți promit. Cerule, sînt aşa de emoționată că am ajuns la Boston, încît nici nu mai pot sta locului!

O statuie frumoasă de marmură, a unui războinic grec cu un disc în mînă, îi atrase atenția. Era înaltă de cel puțin trei metri. Taylor se ridică, îi spuse Victoriei că avea să se întoarcă imediat, apoi traversă holul să vadă mai bine statuia.

Mai mulți domni încercară pe rînd să-i atragă atenția, salutînd-o. Taylor nu-i luă în seamă, dar cînd ajunse la impresionanta sculp-

tură, se pomeni înconjurată de străini dornici să lege o conversație.

Cu toții erau americani şi, fie şi numai din acest motiv, îi fu imposibil să-şi mențină aerul distant. Cît ai bate din palme, începu să zîmbească. Americanii erau foarte deschişi şi prietenoşi, aşa cum citise. Un domn o salută cu *howdy* în loc de *hello,* vorbind cu cel mai fermecător accent pe care-l auzise vreodată. Era încîntată. Uită curînd de orice etichetă. Se prezentă, explicînd că tocmai venise de la Londra, din Anglia, apoi le ceru să-i spună fiecare unde locuia. Toți încercară să-i răspundă în acelaşi timp. Unul află ea, locuia în centrul Bostonului şi venise la hotel pentru o întîlnire de afaceri. Vorbea de parcă s-ar fi ținut de nas. Alt domn locuia în valea Ohio, doi erau din Missouri, iar trei stăteau în Texas. Aveau nişte accente de-a dreptul divine.

Se legă o conversație însuflețită. Fiecare încerca să-i întreacă pe ceilalți cu poveşti despre locurile lui natale. Lui Taylor îi era greu să-şi stăpînească rîsul. Erau nişte oameni atît de buni şi încîntători! Se mîndreau cu patria lor şi era clar că voiau ca şi ea să iubească America la fel de mult ca ei.

Voia ca Victoria să-i cunoască pe noii ei prieteni şi tocmai voia să-i cheme, cînd atitudinea grupului se schimbă brusc. Rîseseră şi glumiseră, iar acum arătau de parcă şi-ar fi pierdut cea mai bună prietenă. Cîțiva se încruntau, semn că ceva îi îngrijora foarte tare. Cei din

fața ei nici măcar nu se mai uitau la ea. Priveau țintă ceva aflat deasupra capului ei. Domnul din Boston, observă, chiar bătea în retragere.

Se lăsase o tăcere grea. Taylor presimțea că ştia ce, sau mai degrabă cine, era cauza. Încet, se întoarse, şi văzu că nu se înşelase.

În spatele ei stătea Lucas. Expresia de pe fața lui, însă, o surprinse. Era destul de înfricoşătoare ca să-i facă unei femei obişnuite părul măciucă. Nici nu era de mirare că domnii nu mai rîdeau. Lucas arăta de parcă ar fi vrut să-i împuşte pe cîțiva dintre ei.

Pînă şi pe ea o cam neliniştea. În nici un caz nu-i era teamă, îşi reaminti Taylor în grabă, doar... era cam nervoasă. Hotărî să ia taurul de coarne. Îşi împreună mîinile, afişă un zîmbet şi spuse:

– Iată-te în sfîrşit, domnule Ross. Abia aşteptam să te prezint noilor mei prieteni.

Lucas n-avea de gînd să-i înghită şiretlicul. Clătină din cap.

– Taylor, țin minte că ți-am spus clar să aştepți lîngă bagaje. Dacă...

Lui Taylor nu-i ardea de predici. Îi risipi concentrarea, luîndu- l de mînă. Apoi se întoarse spre ceilalți ca să li-l prezinte pe soțul ei, dar cel mai vîrstnic dintre texani vorbi primul.

– Iepşoara asta-i a lu' matale? întrebă el, vorbind atît de tărăgănat încît păru să treacă un minut întreg pînă-şi termină întrebarea.

Taylor nu era sigură dacă să se simtă jignită sau nu. Deschise gura să-l întrebe pe texan

dacă se obişnuia adesea ca în America femeile să fie numite iepe, dar nu apucă. Lucas îi puse mîinile pe umeri şi i-i strînse.

Mesajul era clar. Trebuia să tacă. Se hotărî să se supună deocamdată. Dar Dumnezeu să-l ferească pe Lucas Ross cînd rămîneau singuri. Atunci avea să-i spună vreo două, pentru că se purta atît de arogant în public.

– E nevastă-mea, anunţă Lucas pe un ton vădit posesiv; ciudat, dar nu se strîmbă cînd rosti cuvîntul „nevastă". Ba chiar, i se părea că suna aproape plăcut. Aproape.

– Da' n-are inel, remarcă alt texan, privind-o bănuitor pe Taylor.

– Cu sau fără inel, tot doamna Ross e, declară Lucas.

– Ross? Păi n-a zis c-o cheamă Ross, replică primul texan.

Taylor făcu ochii mari. Fu cît pe ce să izbucnească în rîs.

– Am uitat! se scuză ea. Sîntem proaspăt căsătoriţi, adăugă în grabă.

Nu păreau s-o creadă. Oftă, îşi desprinse umerii de sub mîinile lui Lucas şi trecu lîngă el, fără să-i scape pe ceilalţi din ochi.

– Domnilor, aş dori să faceţi cunoştinţă cu soţul meu, domnul Lucas Ross.

Ceea ce se întîmplă în clipa următoare o surprinse atît de mult pe Taylor, încît nu-şi putu ascunde uimirea. Cel mai vîrstnic dintre texani miji ochii spre Lucas, apoi şopti aproape cu veneraţie:

– Lucas Ross ăla din Teritoriul Montana?

Lucas dădu scurt din cap. Apoi începu să se retragă. Ridicînd privirea, Taylor văzu că expresia lui se schimbase dramatic. Acum părea prudent şi teribil de stînjenit. O intriga. Dintr-o dată, simți nevoia să-l salveze, deşi nu ştia ce ce anume l-ar fi salvat.

– Lucas Ross *ăla?* se bîlbîi neîncrezător domnul din valea Ohio.

Lucas oftă.

– Da.

Taylor nu ştia că bărbații în toată firea obişnuiau să se emoționeze ca nişte copii, dar aceştia aşa făcură.

Toți ca unul, se repeziră înainte. Apucă să se dea la o parte în ultima clipă, căci sigur ar fi strivit-o de soclul statuii, dacă nu se grăbea. Îl înconjurară pe Lucas din toate părțile. Toți vorbeau în acelaşi timp. Voiau să-i strîngă mîna şi să-l bată pe spate.

Cei mai admirativi erau texanii.

– Ei nu că asta le întrece pe toate! tot repeta cel mai vîrstnic dintre veri.

Vestea că Lucas Ross era în holul hotelului Hamilton House se răspîndi ca whisky-ul gratuit, şi în cîteva minute majoritatea domnilor din jur se alăturaseră grupului de admiratori. Toți voiau să cunoască legenda vie.

Taylor era stupefiată. Auzea repetate la nesfîrşit cuvintele *erou* şi *legendă,* şi fiindcă domnul din Boston menționă războiul, presupuse că Lucas îşi cîştigase reputația în timpul disputei

dintre Nord şi Sud. Era familiarizată atît cu cauzele războiul, cît şi cu deznodămîntul, desigur. Citise tot ce găsise despre secesiunme. Ciudat, nu-şi amintea să fi întîlnit nicăieri numele lui Lucas Ross.

Stătu privindu-i pe Lucas şi entuziaştii lui adoratori un sfert de ceas. Observă că şi el se tot uita la ea, ca şi cum ar fi vrut să fie sigur că mai era acolo.

Nu părea deloc încîntat de toată atenţia care i se acorda. Şi nu-i plăcea nici să stea cineva la spatele lui, observă Taylor, cînd văzu cum se postase drept în faţa statuii de marmură. Părea hotărît să-şi apere spatele, ca toţi pistolarii faimoşi – sau cel puţin aşa citise Taylor în nenumăratele ei romane ieftine.

Un gînd duse la altul. Dumnezeule mare, oare Lucas era pistolar? Aşa-şi formase reputaţia? Taylor alungă ideea în aceeaşi clipă. Nu, în nici un caz. Era temperamental şi avea o fire arţăgoasă, dar nu era un ucigaş. Doamna îi investigase meticulos trecutul, iar Taylor ştia că bunica ei n-ar fi măritat-o cu un om care nu era onorabil, curajos şi nobil.

Mai era şi faptul indiscutabil că toţi pistolarii căutau gîlceava cu lumînarea, Povestirile pe care le citise despre Ornery Eddie din Wolkum Junction o confirmaseră. Eddie voia mereu să se lupte. Se mîndrea cu fapul că întotdeauna omora cîte un om la zece minute după ce ajungea în cîte un oraş nou.

Lucas avea o atitudine complet opusă. Îşi

dorea singurătatea şi spațiile întinse. Şi se părea că detesta mulțimile. Expresia cu care o privea acum părea să indice că o socotea responsabilă pentru că-l făcuse să devină centrul atenției.

Deşi nu greşise cu nimic, Taylor se simți vinovată.

Trebuia să-l salveze cumva. Oftă, apoi îşi croi drum prin mulțimea de bărbați. Cînd ajunse la Lucas, îl luă de mînă şi anunță cu glas sonor că aveau să întîrzie la o întîlnire importantă, dacă nu plecau imediat.

– N-ar trebui să vă duceți la întîlniri în luna de miere, declară unul dintre texani, cu accentul lor lent şi tărăgănat.

– Sînt proaspăt căsătoriți? întrebă un domn care venise mai recent.

Cineva din grup strigă:

– Hai c-asta le întrece pe toate!

Întrucît auzise deja acea remarcă ilogică, Taylor presupuse că era o expresie tipic americană. O reținu pentru viitor.

– S-a agățat, ba bine că nu! comentă altul.

Urmă o rundă de felicitări inimoase, alte bătăi pe spate, deşi unul dintre domni greşi ținta şi o pocni pe Taylor drept între omoplați. Soțul ei o împiedică să cadă pe burtă. Strîngînd-o de mînă, se încruntă la omul cel neatent şi porni spre marginea grupului.

În sfîrşit, bărbații îi lăsară în pace. Lucas o tîrîse după el jumătate din lățimea holului, înainte ca Taylor să protesteze în sfîrşit:

– Poți să-mi dai drumul, domnule, şi nu te mai uita aşa urît. Oamenii vor crede că nu sîntem fericiți în căsnicie.

Lucas ignoră ambele sugestii. Privindu-l, Taylor se încruntă şi ea.

– Eşti un individ foarte năzuros, anunță în şoaptă, ca să nu audă şi alții.

– Înainte nu eram, răspunse el.

– Vrei să spui că erai binevoitor?

– Da.

Taylor aproape că pufni neîncrezător, dar se stăpîni la timp.

– Cînd? îl întrebă.

– Cînd nu eram căsătorit.

Încercă să nu se simtă ofensată.

– Mă acuzi pentru haosul de-aici, nu?

Nu-i dădu timp să răspundă.

– Nu te-aş fi prezentat acelor domni, dacă mi-ai fi spus dinainte că eşti un băiat atît de popular.

– De ce-ai vorbit cu ei? o întrebă el.

– Poftim?

Lucas oftă.

– Taylor, nu te-a învățat bunica ta că-i periculos să vorbeşti cu străinii? continuă, vorbind într-un mîrîit gros.

– Eram în deplină siguranță. Nimeni n-ar fi îndrăznit să mă acosteze în mijlocul unui hol de hotel.

– Nu zău? Şi de ce, mă rog?

Era complet pregătit să-i audă răspunsul, apoi să-i țină o predică pentru naivitatea ei. La

naiba, holul era atît de aglomerat, încît oricine ar fi putut s-o înhațe şi s-o tîrască afară fără ca nimeni altcineva să observe. Nu ştia nimic de pericolele proprii oraşelor? Se vedea clar că nu. Ei bine, pe toți sfinții, avea s-o facă să înțeleagă.

Taylor îl privea cu o expresie inocentă în ochii ei mari. Îi venea s-o ia de umeri şi s-o zgîlțîie. În schimb, se gîndi s- o sperie.

– Explică-mi de ce n-ar îndrăzni nimeni să te acosteze, îi ceru el pe un ton de-a dreptul răutăcios.

În timp ce-i răspundea, îl privi drept în ochi.

– Nu i-ai fi lăsat tu.

Lucas se dezumflă total. Răspunsul ei, atît de prompt şi firesc, îl atinse drept în inimă. Nu-şi mai găsea cuvintele. Complimentul îl şoca. Era prea încrezătoare, şi cum putea avea o asemenea încredere în el? Era de-a dreptul umilitor.

– Ai dreptate cînd spui că n-aş lăsa pe nimeni să te atingă, se pomeni el mormăind.

Taylor zîmbi. Lucas se încruntă. Dintr-o dată, simți un imbold irezistibil s-o sărute.

Următoarele ei cuvinte îi schimbară intențiile.

– Întîmplător, ştiu că prin această țară magnifică orice femeie poate călători singură, fără a avea de ce se teme c-ar supăra-o vreun străin.

Iar îi venea s-o zgîlțîie.

– Taylor... începu el ca o introducre a predicii despre opiniile ei ridicole.

– Am citit într-o carte, aşa că trebuie să fie adevărat. Jurnalul de călătorii al doamnei Livingston e foarte instructiv. N-a fost acostată niciodată.

– Nu cumva era bătrînă şi zbîrcită?

– Ce importanță are?

Lucas îi privi lung ochii aceia incredibili.

– Are o foarte mare importanță, se răsti el.

Taylor se hotărî să pună capăt discuției, avînd ea ultimul cuvînt.

– Te rog, nu-ți mai face griji. Te asigur că nu voi fi acostată de străini.

– Nu? Dar de soți?

Capitolul 6

Aceia ce-şi arată dragostea nu iubesc.
William Shakespeare, „Doi domni din Verona"

Avea un simț pervers al umorului. Taylor trebui să se gîndească aproape un minut ca să înțeleagă ce sugera. Nu se înfurie – se enervă doar.

– Nu mă tem deloc că aş fi acostată de tine, domnule Ross. Ar trebui să mă tem?

– Taylor...

Îi rostise numele pe un ton prevenitor.

– Da?

– Vin imediat. Să nu pleci de-aici.

Îi strînse umerii pînă cînd Taylor dădu din cap. Apoi se întoarse la recepție. Îl privi cum preda o cheie unui angajat al hotelului. Se aplecă spre el i-i spuse ceva, apoi se întoarse şi reveni drept spre ea.

– Vom sta în aceeaşi cameră.

Taylor făcu ochii mari. Domnul Ross nu părea deloc mulțumit de acel aranjament.

– N-ai reuşit să obții şi tu o cameră?

– Am dat-o înapoi.

– De ce?

– Fiindcă ai atras atenția oamenilor.

– Ce vrea să însemne asta?

– Nimic. Acum sîntem căsătoriți şi am dormit deja în acelaşi pat.

– Dar, domnule Ross...

– Nu mă contrazice.

O luă de mînă şi porniră spre prietena ei. Rămase încruntat pînă ajunseră la Victoria, căreia îi zîmbi şi o ajută să se ridice de pe canapea.

– Mergem sus să te instalezi în camera ta? îi propuse el, cu un glas plăcut şi blînd ca o adiere de vară.

– Deci, mi-ați putut găsi o cameră? întrebă Victoria. Erau atîția domni în hol, încît am fost convinsă că toate camerele au fost închiriate.

Expresia ei îngrijorată o înştiința pe Taylor că se neliniştise pentru aranjamentele lor de cazare. Se simțea îngrozitor. Noua ei prietenă nu şi-ar fi făcut griji dacă stătea lîngă ea să-i alunge temerile. În starea ei delicată, n-ar fi trebuit să se alarmeze pentru nimic. Femeile gravide aveau nevoie de o ambianță liniştitoare. Şi de odihnă. Iar biata Victoria arăta epuizată. Taylor făcu un pas înainte să-i vorbească.

– Am fost foarte neatentă, se scuză ea. Trebuia să stau cu tine. Îmi pare rău, Victoria.

– A fost în regulă, răspunse Victoria, jenată că i se dădea atîta atenție. Cîțiva domni au încercat să-mi țină companie, dar i-am alungat. Nu-mi spuneți şi mie ce s-a întîmplat adineaori? De ce chiuiau toți oamenii aceia?

– Aşteaptă hamalul, anunţă Lucas. Taylor o să-ţi explice mai tîrziu. Nu mergem sus?

Nerăbdarea lui era vizibilă. În drum spre scară, se uită în urmă de mai multe ori, semn că abia aştepta să scape de admiratori. Camerele lor erau la etajul trei. Odaia Victoriei se afla la capătul unui coridor lung şi întortocheat, iar cea a lui Lucas şi Taylor, în capătul opus. Lucas o lăsă pe Taylor s-o ajute pe Victoria la despachetat şi porni cu hamalul spre camera lor, ca să ducă bagajele. Cuferele aveau să fie lăsate la păstrare în pivniţa hotelului pînă plecau.

Camera Victoriei era zugrăvită într-un galben ca lămîia deschis, despre care Taylor declară că era foarte liniştitor pentru ochi. Nu era mare, dar avea mobilă elegantă, de cireş lăcuit. Taylor îşi trecu degetele peste încrustaţiile fine de pe uşile dulapului. Pesemne tîmplarii lucraseră luni de zile să sculpteze frunzele delicate de pe acesta şi de pe scrin. În timp ce agăţa în dulap rochiile Victoriei, prietena ei se duse să se uite pe fereastră.

– Nu ştiam că Bostonul e aşa de sofisticat, remarcă ea. Este aproape la fel de modern ca Londra, nu-i aşa?

– Cred că da, încuviinţă Taylor. Jos e o spălătorie, Victoria. Dacă ai nevoie să ţi se spele şi să ţi se calce ceva, personalul hotelului se laudă că va fi gata în mai puţin de o zi. Doamna mi-a spus că, din cîte-a citit, cele mai bune hoteluri au spălătorii cu aburi, iar oamenii

de afaceri nu trebuie să-şi ia la drum mai mult de o cămaşă. Şi ştii de ce? Rufele sînt spălate în nişte maşini care le fierb. Aburii le învîrtesc, şi sînt stoarse printr-o metodă ciudată numită forță centrifugă. Apoi, cămăşile sînt uscate cu curenți de aer. Pe cinstea mea, pot fi spălate, uscate şi călcate în doar cîteva minute. Nu-i aşa să-i uluitor?

Victoria nu-i răspunse. Taylor fusese atît de ocupată cu despachetatul, încît nu observase cît de retrasă devenise prietena ei. Neprimind nici un răspuns, se întoarse s-o privească. Victoria stătea pe marginea patului dublu, cu mîinile împreunate în poală şi bărbia în piept. Arăta îngrozitor de abătută.

Imediat, Taylor veni în fața ei.

– Te frămîntă ceva?

– Nu, răspunse în şoaptă Victoria.

Suna jalnic. Îngrijorată, Taylor se încruntă. Era ceva în neregulă, nici vorbă, şi era hotărîtă să afle ce anume.

– Ți-e rău?

– Nu.

Îşi privi prietena aproape un minut. Ar fi vrut să-i spună ce se întîmplase. Dar o lady bine-crescută nu insista, şi niciodată n-ar fi bătut-o la cap. După părerea Doamnei, aceasta era ce-a de-a unsprezecea poruncă.

– Ai vrea să te odihneşti înainte de cină?

– Cred că da.

– Acum ți-e foame?

– Cred că mi-e.

Cu greu, Taylor îşi ţinu cumpătul. Se aşeză pe marginea patului, lîngă Victoria, şi aşteptă să-i spună ce-o preocupa. Era complet nedumerită de acel acces neaşteptat de timiditate. în timpul călătoriei, stătuseră în biblioteca vaporului şi discutaseră despre toate subiectele cunoscute. Victoria îi povestise totul despre familia ei, şi cîte ceva despre bărbatul care o trădase, deşi se încăpăţîna să nu-i dezvăluie numele, şi-i mai împărtăşise şi cîte ceva din visurile şi năzuinţele ei. Taylor nu vorbise deloc despre sine. În schimb, îi spusese Victoriei zeci de poveşti pe care le citise despre viaţa în sălbăticia din America, împărtăşindu-i şi speranţa de a întîlni cîndva un muntean adevărat.

Din cauza furtunilor, călătoria durase mai mult decît se prevăzuse. Petrecuseră pe navă douăsprezece zile încheiate, şi în tot acel timp, Victoria nu fusese niciodată sfioasă sau rezervată cu ea. Taylor credea că-i încredinţase toate secretele ei. Această schimbare neaşteptată de dispoziţie o îngrijora. Poate că mai exista un secret nedezvăluit.

După cîteva minute de tăcere, Taylor ajunse la concluzia că aşteptase destul, Victoria arăta nefericită. O bătu uşor pe mînă, hotărîtă să afle care era problema şi s-o ajute s-o rezolve.

– E ceva ce nu mi-ai spus? Ceva ce te frămîntă acum?

– Nu.

Taylor oftă sonor.

– Ai să mă sileşti s-o fac, nu-i aşa? întrebă ea pe un ton dramatic.

În sfîrşit, Victoria o privi. Taylor observă că avea lacrimi în ochi.

– Ce să faci? întrebă prietena ei, intrigată de remarca lui Taylor.

– Ai să mă sileşti să te pisez pînă-mi spui ce te neliniştește.

Victoria izbuti un zîmbet palid. Taylor suna jalnic de amărîtă.

– Înțeleg că nu-ți place să fii pisăloagă, replică ea, puțin mai înveselită.

– Îmi place la nebunie, mărturisi Taylor, dar ştiu că nu se cade. Şi acum, spune-mi ce problemă ai, te rog. Vreau să te ajut.

Prietena ei izbucni în lacrimi.

– O inimă grea nu îndură o limbă sprintenă, cită ea în şoaptă.

Taylor îşi dădu ochii peste cap. Victoria nu-i observă exasperarea. Era prea ocupată să-şi privească mîinile. Iar cita din Shakespeare. Părea să fie o ciudățenie a ei, căci ori de cîte ori era tulburată, se ascundea după replicile poetice ale vestitului dramaturg.

– Cu alte cuvinte, ți-e greu să-mi spui ce te necăjeşte, îi interpretă Taylor cuvintele. Aşa e?

Victoria dădu din cap.

– Spune şi gata. Nu putem rezolva problema asta pînă nu mi-o explici.

– Nu pot plăti camera.

– Păi sigur că n-o poți plăti, replică Taylor. Ştiam asta. Am să...

Victoria n-o lăsă să termine.

– Mă simt ca o sărăntoacă. Acasă, puteam să-mi cumpăr tot ce voiam. Părinții mei aveau conturi la toate magazinele elegante din Londra. O, Doamne,sînt complet falită! se văietă ea.

Taylor o bătu pe mînă, cu compasiune. Apoi se ridică şi începu să se plimbe prin cameră. Analiză problema cîteva minute, înainte de a propune o soluție care i se părea rezonabilă.

– N-ai să fii falită decît pînă mîine.

Cuvintele ei atraseră atenția Victoriei. Se tamponă cu batista la colțurile ochilor, apoi întrebă ce Dumnezeu însemna ciudățenia aia.

– Cum pot să fiu falită azi, iar mîine nu?

– Doamna îmi spunea că modul cel mai bun de a înțelege ce simte cineva e să te pui în pielea lui. Ştiu că nu mi-ar plăcea să fiu...

– Însărcinată? completă Victoria.

Dădu din cap înainte ca Taylor să răspundă, atît de sigură era de concluzia prietenei sale. Spre surprinderea ei, Taylor clătină din cap.

– Nu asta voiam să spun, explică ea. Dar, de fapt, aş dori foarte mult să fiu însărcinată cîndva. Dacă stai să te gîndeşti – într-o lumină diferită, desigur – şi dacă laşi deoparte pentru moment toate motivele pentru care ai vrea să nu fii gravidă...

– Da? întrbă Victoria, văzînd-o că ezita.

Lui Taylor îi era dificil să exprime în cuvinte emoțiile pe care le simțea.

– E o binecuvîntare, izbucni ea în cele din urmă. Şi un miracol. Cu adevărat aşa este. În tine creşte o viaţă nepreţuită. Gîndeşte-te la asta, Victoria. O viaţă nouă şi nevinovată. Te invidiez.

Mîna Victoriei se depuse pe abdomen.

– Niciodată n-am ţinut un copil în braţe, mărturisi ea.

– Vei fi o mamă minunată, prezise Taylor.

– Ţie ţi-e destul de uşor să spui că vrei să fii însărcinată. Eşti măritată, şi... De ce crezi că aş fi o mamă minunată?

– Pentru că eşti bună, iubitoare şi plină de consideraţie.

Victoria începu să roşească.

– Destul cu complimentele, ceru ea. Mi se urcă la cap, şi pe urmă nu va mai fi chip să te înţelegi cu mine.

Taylor zîmbi. Se bucura să vadă că prietena ei era mai bine dispusă. Se hotărî să revină la problemele financiare.

– Acum un minut voiam să-ţi spun următoarele, reluă ea. Ştiu că nu mi-ar plăcea să mă simt ca o sărăntoacă, aşa că mîine, cînd am să mă întîlnesc cu bancherii Doamnei, voi transfera nişte fonduri într-un cont pentru tine. Pînă după prînz, vei deveni o femeie complet independentă.

Victoria începu să clatine din cap înainte ca Taylor să fi terminat să-i explice planul.

– Nu pot accepta mila ta, protestă ea vehement. Nu s-ar cuveni.

Ochii i se umpleau iar de lacrimi. Cum putea să rîdă şi să plîngă de două ori în acelaşi minut rămînea un mister pentru Taylor. Se gîndi că poate starea ei delicată o făcea mai emotivă. Dacă aşa era, avea să-i treacă. Taylor fusese învăţată să nu-şi exteriorizeze niciodată sentimentele. Nu se considera potrivit pentru o lady să rîdă cu hohote în public, iar lăcrimatul era întotdeauna privit chiorîş, indiferent de împrejurări. Îi era greu să trateze cu cineva care încălca întotdeauna această regulă sacrosanctă.

– Ţi-am promis că te voi ajuta, îi reaminti ea prietenei sale.

– Şi m-ai ajutat, insistă Victoria. Îmi eşti o prietenă foarte bună.

Acum era încăpăţînată. Taylor se hotărî s-o convingă citînd din Shakespeare. Victoria părea să pună mult preţ pe cuvintele lui înţelepte. Problema, însă, era că nu-i venea nici o frază potrivită în minte, aşa că inventă una. Poate că Victoria era prea tulburată ca să observe.

– E mult mai bine să primeşti decît să refuzi, declară ea pe un ton plin de autoritate. Shakespeare, adăugă dînd din cap, cînd Victoria o privi întrebător.

– N-a spus niciodată asta.

Atîta despre vicleşugul ei!

– Ar fi spus-o, dacă mai trăia.

Victoria clătină iar din cap, scoţînd şi un pufnet deloc elegant. Taylor încercă imediat o tactică diferită:

– Banii sînt pentru copil.

Era sigură că la asta prietena ei n-ar mai fi avut ce să spună.

– Am să-mi găsesc de lucru. Sînt puternică şi destul de descurcăreaţă.

– Şi însărcinată, îi reaminti Taylor. Nu te pot lăsa să faci ceva care ar putea pune copilul în pericol.

Cînd văzu că Victoria era gata s-o contrazică iar, ridică o mînă.

– Ştiu că n-ai face nimic intenţionat ca să-i faci vreun rău, dar dacă munceşti ore întregi în fiecare zi, sigur ai să te epuizezi. Ai nevoie de cît mai multă odihnă, şi copilul la fel. Nu, Victoria, nici nu vreau s-aud. Ai să iei banii. Doamna ar vrea să-i primeşti.

Victoria o privi mult timp fără să mai scoată nici o vorbă. Mintea îi alerga de la un gînd la altul. Era uluită de generozitatea prietenei sale. În acelaşi timp însă, era şi îngrozitor de nedumerită. Nu mai întîlnise niciodată pe cineva ca Taylor. Era bună, iubitoare şi plină de compasiune. După opinia Victoriei, părea un înger coborît din cer în momentul cînd avusese cea mai mare nevoie şi o luase sub aripa sa.

Dar mai era şi umană, îşi reaminti Victoria, şi brusc îi trecu prin minte că de fapt ştia foarte puţin despre prietena şi binefăcătoarea ei.

– Am petrecut ore întregi împreună pe vapor, nu-i aşa?

Schimbarea de subiect o nedumeri pe Taylor.

– Da, într-adevăr.

– Ți-am spus totul despre mine, nu-i aşa?

Taylor dădu din cap.

– Ce vrei să...

Prietena ei o întrerupse.

– În timpul călătoriei, am fost preocupată numai de mine, recunoscu ea. Şi pentru că mă devorau atît de tare propriile mele probleme, nici n-am observat, pînă acum, cît de puțin mi-ai spus despre tine. Tocmai mi-am dat seama cît de secretoasă ai fost.

– Nu secretoasă, o corectă Taylor. Doar... discretă.

– Nu sîntem prietene?

– Ba sigur că sîntem.

– „Un prieten trebuie să poarte infirmitățile celuilalt."

– De ce-l citezi pe Shakespeare ori de cîte ori eşti tulburată? vru să ştie Taylor.

Victoria ridică din umeri.

– A fost un întăritor pentru mine, în timp ce creşteam, îi explică ea. Cînd mă adînceam în cîte una din piesele lui, puteam să uit de problemele mele. Existau momente cînd... îmi era foarte dificil, acasă. Şi tu faci acelaşi lucru, Taylor.

– Nu-i adevărat.

Victoria zîmbi.

– Toate povestirile acelea despre Daniel Boone şi Davy Crockett. Ei erau prietenii tăi. Nici ție nu ți-a fost prea uşor, aşa-i?

Taylor clătină din cap.

– Intenționat schimbi subiectul, Victoria?

– Ai încredere în mine?

Nu ezită decît o secundă, două, înainte de a-i răspunde:

– Da.

– Atunci, de ce mă simt...

– De ce te simți cum?

– Exclusă.

Lui Taylor i se înmuiară umerii. Se întoarse la pat şi se aşeză iar lîngă prietena ei.

– Îmi pare rău dacă ți-am dat senzația asta, spuse ea. Doar că... mi-e foarte greu să vorbesc despre mine însămi sau despre familia mea într-un fel care să nu fie superficial.

– Datorită felului în care ai fost crescută?

– Poate.

Victoria oftă.

– Prietenele îşi fac confidențe, spuse ea. Nu mi-ai împărtăşit nimic din confidențele sau grijile tale. Nu ai nici una?

Taylor aproape că izbucni în rîs, atît de ridicolă era întrebarea.

– A, ba da, am griji destule, recunoscu ea. Nici nu le mai ştiu numărul.

Victoria o luă de mînă.

– Ai şi grija mea?

– Nu, o asigură Taylor. Aveam mare nevoie de o prietenă, şi dintr-o dată ai apărut. A fost aproape... mistic. Cerule, sînt foarte dramatică, nu-i aşa?

Prietena ei zîmbi.

– Eu mă gîndeam că îngerii mi te-au trimis,

recunoscu ea. Oricît ar părea de ilogic, e singurul răspuns care-mi vine în minte. Ai apărut din senin şi m-ai salvat de la un dezastru.

Toate aceste laude începeau s-o stînjenească pe Taylor. Se grăbi să schimbe subiectul.

– În legătură cu banii, reluă ea. Trebuie neapărat să lămurim acum chestiunea.

– Mai întîi vreau să te întreb ceva.

– Da?

– Tu ai primi bani de la mine? Fii absolut sinceră, Taylor. Ai primi?

– Aş face orice ca să ajut copiii. Orice.

În vocea ei se simţea o convingere nestrămutată. Totuşi, mîndra Victoria nu ceda uşor.

– Nu cumva îmi spui doar ce crezi că aş vrea să aud? Chiar ai accepta caritatea altcuiva?

– Aş şi cerşi-o, dacă n-aş avea încotro.

Oftînd adînc, Taylor îşi trecu degetele prin păr, cu un gest frustrat.

– Dumnezeule mare, Victoria, am făcut deja lucruri pe care nu le- aş fi crezut posibile. M-am măritat cu un om complet necunoscut, numai ca să...

– Ce-ai făcut?!

Taylor se ridică şi începu să se plimbe prin cameră, adunîndu-şi gîndurile.

– E o poveste ea, spuse ea în cele din urmă. Am să-ţi explic totul mîine, îţi promit. Deocamdată, te rog să accepţi faptul că ai un motiv foarte serios să-ţi păzeşti sănătatea şi să faci tot ce trebuie ca să supravieţuieşti în lumea

asta ostilă, iar eu am două asemenea motive. Acumsînt prea obosită ca să intru în amănunte şi ştiu că şi tu eşti la fel de extenuată. Hai să luăm o cină liniştită şi să ne culcăm devreme în seara asta. Am să-ţi răspund la toate întrebările mîine, după ce mă întîlnesc cu bancherii. De acord?

De cînd Taylor recunocuse că era măritată cu un necunoscut, Victoria o privea cu gura căscată. Amuţise de-a binelea. Nici nu era de mirare să i se adresa mereu cu „domnule Ross". Totul începea să aibă sens, numai motivul căsătoriei rămînea un mister, iar Victoria abia aştepta ziua următoare, ca să-l afle.

În sfîrşit, îşi regăsi graiul.

– Da, vom aştepta pînă mîine. Acum, mai răspunde-mi numai la o întrebare, te rog.

– De acord, se învoi Taylor.

– Ţie nu ţi-e frică niciodată? Ştiu că e o întrebare prostească, dar eram curioasă, se repezi Victoria să se justifice, cînd îi văzu expresia; prietena ei arăta incredibil de tristă. Tot timpul emani atîta încredere! Drept să-ţi spun, mă încurajezi foarte mult. Mereu simt că ştii perfect ce să faci... chiar şi peste douăzeci de ani de-acum încolo.

Dintr-o dată, Taylor se simţi răpusă de oboseală. Ajunsese cu nervii la limită şi nu voia nimic mai mult decît să-i poată lăsa garda jos, fie şi numai pentru un minut, două.

– Frică? O, da, mi-e şi mie frică. Uneori, mi-e atît de frică în sinea mea, încît tremur.

Vocea îi vibra de emoție. Îi fusese greu să facă o asemenea mărturisire. Imediat, Victoria se simți vinovată că abordase subiectul.

– Ai dreptate, declară ea. Amîndouă sîntem foarte obosite. Să aşteptăm pînă mîine, şi atunci vom sta de vorbă.

Taylor dădu scurt din cap.

– Şi banii? întrebă ea.

– Am să-ți primesc cu bucurie ajutorul.

– Îți mulțumesc.

– Eu ar trebui să-ți mulțumesc, spuse Victoria, ridicîndu-se; voia s-o înveleasească, văzînd că arăta ca şi cum ar fi luat pe umeri toate greutățile lumii. Mai spune-mi o poveste cu Daniel Boone, îi ceru ea.

Taylor fu încîntată. Începu imediat una dintre povestirile ei favorite cu omul munților. Acea poveste duse la alta, apoi la alta, şi numai cînd stomacul începu să-i protesteze îşi dădu seama ce oră tîrzie era.

– Cred că domnul Ross se plimbă încoace şi-ncolo aşteptîndu-mă, spuse. Mîine, insist să-i acordăm acelaşi timp şi lui Davy Crockett, adăugă ea cu un zîmbet. Şi el era un personaj foarte galant.

– Într-adevăr, fu Victoria de acord. Iar cînd termini, îți voi recita versurile mele favorite dintr-una din cele mai celebre piese ale lui William.

Taylor rîse.

– Cred că amîndouă avem ciudățeniile noastre, remarcă ea. Trebuie că ți-e foarte foame –

mie, una, ştiu că mi-e. Copilaşul tău are nevoie de hrană. Nu cred că mai am timp să mă schimb. Dau numai o fugă pînă-n camera mea ca să-l iau pe domnul Ross.

Porni spre uşă, dar Victoria o opri cu un comentariu aruncat într-o doară.

– Cînd vorbeam despre finanțe, ai spus că ai face orice ca să ajuți copiii, mai ştii?

Taylor se întoarse.

– Da, îmi amintesc.

– Sînt destul de sigură că nu voi avea decît un copil. Nu-mi pot imagina că aş avea doi, continuă Victoria, cu o undă de amuzament în voce. Iar în familia mea nu se prea nasc gemeni.

Prietena ei îi zîmbi.

– Într-a mea, da.

– Serios?

– Georgie şi Allie sînt gemene.

– Ale cui sînt?

– Ale mele.

Victoria o privi uluită. Genunchii i se înmuiară, şi trebui să se aşeze.

– Ale tale? şopti ea.

– Da.

– Ai doi copii?

Nu părea capabilă să înțeleagă. Taylor zîmbi. Se auzi o bătaie în uşă, întrerupîndu-le conversația. Nici una dintre ele nu se mişcă.

– Ceea ce ți-am spus trebuie să mai rămînă confidențial un timp, adăugă Taylor. Mîine am să-ți explic totul.

Aşteptă ca prietena ei să accepte, înainte de a se întoarce spre uşă.

– Domnul Ross ştie despre gemene?

– Încă nu.

– Sfinte Cerule!

– Întocmai.

– Sînt ale lui?

Taylor îşi continuă drumul spre uşă, iar în timp ce punea mîna pe clanţă răspunse:

– Vor fi. Dacă am nevoie de el ca să le ţin în siguranţă.

Deschise uşa şi-l văzu pe Lucas în prag. Arăta iritat, nerăbdător şi absolut minunat. Taylor îşi dădu seama din nou că nu se putea obişnui cu mărimea lui. O domina, chiar şi cînd stătea rezemat de tocul uşii, într-o poziţie relaxată care sugera că aştepta de mult timp să-i deschidă. Expresia lui încruntată n-o deranja prea mult. Era prea ocupată să-i observe schimbările. Îşi luase o pereche de pantaloni negri şi un veston de aceeaşi culoare. Cămaşa albă strălucea de curăţenie şi era proaspăt apretată, sugerînd că profitase de uluitoarea spălătorie a hotelului. Albeaţa cămăşii îi făcea pielea să pară şi mai bronzată.

Îl măsură cu privirea din cap pînă-n picioare, înainte de a se uita în ochii lui. Pantofii-i erau proaspăt lustruiţi, pantalonii mult prea strînşi pe picior, umerii păreau să se fi lăţit şi mai tare în ora cît nu se văzuseră, şi avea părul încă umed, semn că făcuse o baie. Mirosea la fel de frumos pe cît arăta.

Taylor oftă uşor. Apoi, în sfîrşit, îl privi în ochi. Culoarea acestora era principala lui calitate fizică. Un căprui atît de închis, catifelat, cu o undă de auriu. Cînd zîmbea, păreau să-i strălucească. Avea să fie un tată minunat. Doamne, cît spera să îndrăgească fetiţele! Dacă nu voia, sau nu putea? Era o posibilitate înfiorătoare.

Lucas era complet exasperat de Taylor. Tocmai se pregătea s-o întrebe dacă terminase inspecţia şi dacă nu ştia că soţiile n-ar fi trebuit să-şi privească bărbaţii cu atîta curiozitate, dar ceva din ochii ei îl împiedică să facă orice remarcă sarcastică. Zîmbetul îi pierise. Era serioasă, dar se mai simţea încă ceva, o stare cam nedefinită. La fel de stranie era şi propria lui reacţie. Dintr-o dată, îi venea s-o ia în braţe şi să-i spună că totul avea să fie în regulă.

Voia s-o protejeze. Voia s-o ţină în siguranţă. Voia să îmbătrînească alături de ea.

Uluitorul gînd îi răsărise în minte înainte de a apuca să-l oprească. Lucas simţea laţul strîngîndu-i-se în jurul gîtului. Al dracului să fie dacă avea să-şi petreacă toată viaţa alături de ea. Se desprinse de tocul uşii şi o privi aproape încruntat pe femeia care încerca să-i întoarcă viaţa cu josu-n sus.

Dispoziţia lui Taylor se schimbă în acelaşi timp. Reculegîndu-se, afişă un zîmbet forţat.

Părea să-i fi observat abia atunci iritarea.

– De ce stai încruntat? îl întrebă ea. Ai primit vreo veste proastă?

– Nu.

– N-ai să digerezi bine mîncarea dacă eşti nervos la masă, domnule. Îți sugerez să scapi cît mai repede posibil de proasta dispoziție.

Îi venea s-o strîngă de gît.

– Taylor, ştii ce oră e?

Soția lui clătină din cap.

– De peste două ore te aştept, continuă Lucas.

– Serios?

– Da, serios! răspunse el răstit. Ce Dumnezeu a durat atît de multă vreme?

Taylor ridică din umeri. Continuînd să-l privească în ochi, îl întrebă:

– Mă aştepți de mult?

Nu i-o spusese cu o clipă înainte? Ce era cu ea? Îi datora scuze, şi imediat. Şi totuşi, îl privea cu o expresie care sugera că nici măcar nu era atentă la ce vorbeau. Se vedea clar că era cu mintea în altă parte.

Lucas se hotărî să-i atragă atenția. Pe toți sfinții, trebuia să-i ceară iertare, şi imediat ce termina, avea să-i spună cît de mult detesta să aştepte oamenii, şi că ar fi fost bine ca din acel moment să devină mai punctuală.

– Domnule Ross?

– Da? răspunse el dur, aproape cu răutate. Ştia al dracului de bine că nu suporta să-i spună „domnule Ross", şi totuşi insista să i se adreseze în felul acela formal. Mai curînd avea să se ducă în mormînt, înainte de a-i reaminti încă o dată că voia să-l numească Lucas.

Un minut încheiat, Taylor nu mai scoase o vorbă. Lucas presupuse că-şi căuta cuvintele potrivite cu care să-şi prezinte scuzele. Probabil nu-i plăcea să-şi recunoască greşelile şi, întrucît el, unul, nu se scuzase faţă de nimeni înviaţa lui, putea s-o înţeleagă. Se hotărî să-i uşureze sarcina.

– Îţi pare rău, da?

– Poftim?

– Îţi pare rău că m-ai lăsat să aştept. Să nu se mai repete. Dacă aţi terminat cu despachetatul, acum vom merge la cină. Mor de foame, iar peste o oră am o întîlnire pe care nu vreau s-o pierd.

Taylor habar n-avea despre ce vorbea.

Era preocupată cu întrebarea pe care-şi dăduse seama că trebuia să i-o pună. Cerule, cum de nu-l întrebase mai dinainte? Îşi scuză imediat greşeala, spunîndu-şi că fusese ocupată cu altele. Şi-n plus, Doamna îl întrebase, cu siguranţă – sau cel puţin aşa spera.

În clipa cînd Lucas tăcu, i se adresă pe nume.

– Da? întrebă el, convins că urma să adauge cîteva cuvinte scuzelor pe care el le formulase atît de frumos în locul ei.

– Îţi plac copiii?

Capitolul 7

Scurtimea e sufletul hazului.
William Shakespeare, „Hamlet"

– Nu prea.

Taylor păru distrusă. Nu înțelegea de ce reacționase așa. Doar nu ea urma să nască, ci Victoria.

– De ce nu-ți plac copiii? vru ea să știe.

Lui Lucas îi era tot mai greu să-și păstreze calmul. Oftă zgomotos. Apoi clătină din cap spre ea, îi făcu semn să se dea la o parte și porni spre Victoria. Pe un ton blînd, o întrebă dacă era gata să-l însoțească în sala de mese.

– În hotel sînt două, îi explică el, plin de solicitudine. *Ladies Ordinary* e pentru familii și invitații lor. Cealaltă e numai pentru oameni de afaceri. Am auzit că mîncarea e foarte bună în ambele locuri. Mergem?

Atenția pe care i-o acorda o făcu pe Victoria să roșească. Îl luă de braț, lăsîndu-l s-o conducă în hol. Taylor îi urmă, luînd din mers cheia camerei și încuind ușa.

Cina fu efectiv haotică. Taylor nu mîncă cine știe ce din cele șapte feluri de mîncare,

fiind prea ocupată să se uite la americanii care tot circulau prin jur. Sala era aglomerată ca o gară, cu uşile batante în continuă mişcare. Şi mai era şi extrem de zgomotoasă. Observă că americanii aveau obiceiul ciudat de a-şi înfuleca mîncarea cu o repeziciune uluitoare. Se simţea ca o fată de la ţară venită pentru prima oară la bîlci. Încerca să vadă totul în acelaşi timp. Era pe cît de interesant, pe atît de obositor.

Toţi se purtau extrem de prietenos. Bărbaţi pe care nici măcar nu-i cunoştea o salutau cu căldură şi încercau să lege cîte o conversaţie. Lucas însă îi descuraja cu priviri semnificative. Întîlni două cunoştinţe cu care discută îndelung, şi mai dădu, spre uimirea lui Taylor, şi peste un văr de la Londra.

Dacă Taylor suporta uşor toate intervenţiile, Victoria nu se simţea deloc la largul ei. Păli vizibil cînd o tînără din New York o salută amintindu-i că se cunoscuseră cu un an înainte, la balul familiei Smithers. Voia să ştie cît stătea Victoria la Boston şi, înainte de a primi răspunsul, insistă să se revadă cît mai curînd, pentru ca la întoarcerea la Londra să-i viziteze pe scumpii ei părinţi şi să le povestească despre întîlnirea cu fiica lor.

La întoarcere, Victoria era retrasă. Taylor presupuse că nu era decît obosită şi avea nevoie de somn. O însoţiră amîndoi pînă la uşa camerei. Taylor îi ură noapte bună, cu o îmbrăţişare, sugerîndu-i să fie gata a doua zi di-

mineața la ora opt, ca să ia micul dejun împreună. Lucas întîrziase deja la întîlnire, aşa că Taylor îşi propuse să nu mai aştepte şi să se ducă. Cu siguranță, putea ajunge şi singură în camera lor. În fond, uşile erau numertate. Dar Lucas nici nu vru s-audă. Insistă să se asigure că era înăuntru, încuiată şi în siguranță, înainte de a pleca.

Începură o discuție destul de agitată despre siguranța hotelurilor. Taylor considera că personalul o proteja bine. Lucas era sigur că prin toate cotloanele întunecoae pîndeau răufăcători, aşteptînd doar să se repeadă asupra primei femei neînsoțite.

Discuția aprinsă se sfîrşi cînd deschise uşa apartamentului. Taylor năvăli înăuntru, apoi se opri brusc. Exclamă în şoaptă:

– O, domnule Ross, dar e absolut fermecător, nu-i aşa?!

Mirarea din vocea ei îl făcu să zîmbească. Totuşi, reacția îl cam surprindea, căci Taylor crescuse într-un mediu mult mai elegant decît tot ce se găsea la Boston. Ar fi trebuit nu numai să fie obişnuită cu luxul, ci chiar să se aştepte la el.

– Aş fi crezut că toate acestea erau foarte fireşti pentru tine.

Taylor clătină din cap. Era prea ocupată să se uite prin jur, cînd îi răspune:

– Am învățat, domnule Ross, să nu fiu niciodată prea sigură de nimic.

Lucas închise uşa, apoi se rezemă de ea,

cu brațele încrucișate pe piept. Știa că întîrziase la întîlnire, dar nu voia să plece de lîngă Taylor. Era pentru prima oară, după mult timp, cînd erau singuri, și voia să mai petreacă doar cîteva minute cu ea.

Îi plăcea s-o privească. Fiecare expresie a ei era atît de sinceră... Avea niște reacții înviorătoare și chiar și cînd îl contrazicea și-l scotea din minți cu părerile ei ilogice și nepractice, o parte din el se bucura și se amuza de încăpățînarea și inocența ei.

– Vrei să-ți desfac bagajele sau să te ajut să despachetezi?

Oferta o surprinse pe Taylor. Oare bărbații americani erau obișnuiți să facă treburi femeiești?

– Mulțumesc, nu, domnule. Îmi voi despacheta doar cît să-mi ajungă pentru patru sau cinci zile. Cît timp plănuiești să mai stai la Boston?

– Am să plec poimîine. Înainte, vom avea o lungă discuție, ca să înțeleg niște detalii.

– Da, desigur.

O privi curios.

– Credeam că vei sta în hotel pînă-ți găsești o casă pe care să ți-o cumperi.

Taylor dispăru după un colț, fără să-i dea nici o explicație. Lucas se duse la arcada de la intrarea în dormitor și-și găsi soția așezată pe marginea patului. Zîmbea încîntată.

– Are o saltea de puf delicioasă, îi spuse ea.

Lucas dădu din cap.

– De ce-ți despachetezi doar pentru patru, cinci zile?

– Mi-e mai uşor aşa, îi răspunse ea intenționat doar pe jumătate.

Apoi schimbă subiectul:

– Nu întîrzii la întîlnire?

– N-o va deranja să mai aştepte cîteva minute.

„N-*o?*" Taylor îşi arcui spatele. Se întîlnea cu o femeie? Zîmbetul îi pieri de pe față. Făcu un efort să nu se alarmeze. Puteau exista destule motive inocente de a se întîlni cu o femeie. Poate că era o asociată de afaceri, deşi aşa ceva i se părea cam ciudat. Poate că moştenise nişte bani sau o companie de la o rudă. Da, probabil că asta era. Mai bine să nu se repeadă la nici o concluzie înainte de a afla toate faptele.

– Şi ai o discuție de afaceri cu această femeie? se interesă ea.

– Nu.

Domnul Ross nu era omul care să intre în detalii. Taylor trebuia să-i smulgă informațiile cu cleştele.

– Ce fel de întîlnire e? Sînt doar curioasă, se grăbi ea să explice.

– Nu e tocmai o întîlnire. Ne-am înțeles doar să ne vedem în hol la ora opt, atît. De ce?

Taylor ridică din umeri.

– Mă întrebam doar, răspunse ea pe cel mai firesc ton. Mai vin şi alte persoane?

– Nu.

– Şi? insistă Taylor, pe un ton puțin mai tăios decît intenționase.

Dintr-o dată, îi venea să-l ia în şuturi. În mintea ei, concluziile posibile se împuținaseră considerabil. Dar, dacă voia să aibă o legătură amoroasă, de ce i-o spunea? Îşi impuse să nu exagereze. Nu-i păsa cu cine se vedea, sau de ce. Ba îi păsa. Enorm. Dintr-o dată, simțea că turba de furie. Lucas nu înțelegea ce i se întîmplase. Părea lovită de trăsnet.

– S-a-ntîmplat ceva?

– Nu.

Nu, pe dracu'! Mai aşteptă un minut, două, iar cînd Taylor rămase tăcută, încetă să mai speculeze asupra cauzelor iritării ei.

– Ai să-ntîrzii la întîlnirea cu femeia aia.

– Se numeşte Belle.

– Belle, repetă ea în şoaptă.

Nu mai găsea nimic de spus. Parcă i s-ar fi frînt inima. Îi venea să plîngă şi făcea mari eforturi să-şi ascundă sentimentele. Numai mîndria o împiedica să-i spună vreo două.

– Taylor, trebuie să te odihneşti. Eşti frîntă de oboseală. Ne vedem dimineață.

Taylor scoase o mică exclamație.

– Ai să stai toată noaptea?

– Nu, dar cînd mă întorc eu, ai să dormi.

– Chiar atît de mult vrei să întîrzii?

Lucas ridică din umeri. Cu Belle, nu puteai şti niciodată. Prietena mamei lui era o vorbăreață. Şi, Doamne, cît mai putea să bea! Ultima

dată cînd se întîlniseră, îl băgase sub masă. Se mîndrea că putea întrece la băutură orice bărbat, oricînd. Şi nu era o lăudăroşenie în vînt. Lucas îşi mai amintea clar îngrozitoarea mahmureală de după ultima lor întîlnire. Dar istoria n-avea să se repete. Hotărîse deja să nu bea mai mult de un brandy.

– Noapre bună, Taylor, spuse el, înainte de a se întoarce să plece.

– Distracţie plăcută! îi ură ea.

– Aşa va fi.

Nu-i mai venea să-l pocnească. Ar fi fost prea puţin. Acum voia să-l omoare. Lucas aproape ajunsese la uşă, cînd Taylor sări de pe pat şi o luă la fugă după el. Îi spuse primul lucru care-i trecu prin minte:

– Nu eşti prea obosit ca să mai ieşi?

– Nu, răspunse el peste umăr. Încuie uşa după mine. Am cheie.

Întinse mîna spre clanţă. Taylor se repezi să se strecoare între el şi uşă, tăindu-i drumul.

– Cît anume ai să lipseşti?

– O vreme.

– A.

– Ce, a?

Taylor ridică din umeri. Lucas nu-şi ascunse exasperarea.

– Ce Dumnezeu se întîmplă cu tine? o întrebă, nedumerit.

– Nimic, minţi ea. Du-te. Îţi doresc o seară frumoasă.

– Mai întîi, trebuie să te dai la o parte.

Vru să se supună, apoi se răzgîndi. Chiar cînd Lucas voia să deschidă uşa, se repezi înapoi.

– Răspunde-mi la o întrebare, înainte să pleci.

– Ce întrebare?

– Ceva străchini, în seara asta?

– Ce? întrebă el, nevenindu-i să creadă.

– Străchini, de călcat în ele, încercă Taylor să explice mai concret. Ai să calci în străchini?

Nu-i venea să creadă ce-l întrebase. Apoi înţelese. Era geloasă. Îl uimea prea tare ca să mai spună ceva. Făcu un pas înapoi, privind-o.

Taylor oftă sonor. Mersese prea departe. Putea foarte bine să ajungă pînă la capăt – sau, cum obişnuia Doamna să spună, să termine ce începuse.

– Domnule Ross... începu ea.

– Eşti geloasă? o întrebă el în acelaşi timp.

– Nu, în nici un caz.

– N-aş fi crezut.

Nu-şi putu stăpîni zîmbetul. Umerii lui Taylor se îndreptară. Începea să se enerveze. La urma urmei, se amuza pe socoteala ei.

– Taylor, îţi pot explica totul despre Belle.

– Puţin îmi pasă de femeia aia, replică ea. Mă doar-n cot cum îţi petreci timpul, domnule.

Nu ceea ce spusese, ci felul cum o spusese îl provocă. Dumnezeule, îndărătnică mai era. Mai bine s-o lase cu închipuirile ei. Dimineaţa avea s-o lămurească, dar numai dacă nu mai vorbea ca o scorpie posomorîtă.

– Vrei să te dai la o parte din drum?

– Da.

Nu se clinti. Lui Lucas nu-i mai rămînea decît s-o ia pe sus şi s-o arunce pe pat, cu ordinul de a nu se mai mişca de-acolo. Tocmai întindea mîinile, cînd Taylor i le dădu la o parte.

– Căsnicia e ca o sarcină, anunţă ea.

Lucas făcu un pas înapoi. Categoric, îi captase atenţia cu acest comentariu.

– Cum adică? întrebă el, nedumerit.

– Sau eşti, sau nu eşti, răspunse Taylor pe cel mai firesc ton.

– Taylor...

Îl întrerupse:

– Nu există nuanţe intermediare. Pînă se vor anula legal hîrtiile, cred că amîndoi ar trebui să încercăm să ne respectăm jurămintele. Ar trebui să fim...

– Fideli? completă el, văzînd că nu mai continua.

– Da, ar trebui să ne fim fideli unul altuia. Aşa ar fi politicos.

Îşi lăsă capul în piept, pentru ca Lucas să nu vadă cît o jena subiectul acela atît de intim.

– Vrei să spui că ar trebui să duc o viaţă de celibat?

– Eu aşa voi face.

– Nu e acelaşi lucru.

– De ce nu e acelaşi lucru?

Nu avea nici un răspuns pregătit. La drept vorbind, abia acum îşi dădea seama cît de straniu îi sunau cuvintele.

– Şi femeile au aceleaşi instincte, încercă el să-i explice. Dar mai întîi trebuie să iubească. Bărbaţii, nu.

Pentru Lucas, un asemenea raţionament părea foarte logic. Taylor nu era de aceeaşi părere. Clătină din cap.

– Vrei să spui, domnule, că majoritatea femeilor sînt virtuoase şi practică reţinerea, cîtă vreme majoritatea bărbaţilor, inclusiv tu, se împreunează cu cine se nimereşte.

– Pe scurt, cam aşa ceva, îi dădu el dreptate, numai ca s-o enerveze.

Taylor îşi păstră cumpătul. Efortul aproape o ucidea. Refuza să se ia la ceartă cu el. Belle. Detesta atît numele, cît şi femeia. Se hotărî să-i dea lui Lucas o temă de gîndire, pe drumul spre întîlnirea cu ţiitoarea lui.

– Doamnele nu au instincte, domnule, cum cu atîta lipsă de delicateţe ai declarat. Numai ţoapele de rînd nutresc gînduri carnale.

Ca Belle, adăugă ea în gînd. Încercă să se îndepărteze, dar Lucas n-o lăsă să plece. Îşi rezemă mîinile de o parte şi de alta a capului ei, imobilizînd-o în dreptul uşii. Era clar că nu terminase de discutat problema.

– Chiar aşa? întrebă el.

Ridică privirea spre el, cu gîndul de a-i spune că da, aşa era, apoi să-i amintească despre ora tîrzie, dar cuvintele îi pieriră din minte. Expresia de tandreţe din ochii lui îi captase total atenţia. Pur şi simplu nu mai exista loc şi pentru altceva. Dumnezeule, frumos mai era!

Şi Lucas îşi spunea acelaşi lucru despre ea. Ochii aceia... Erau magici şi limpezi ca albastrul cerului de deasupra Teritoriului Montana.

Da, era frumoasă, ba bine că nu. Dar mai era şi încăpăţînată ca un catîr bătrîn şi avea nişte idei fixe ca ale unui politician demis din funcţie. În inocenţa ei, vorbea cu cea mai deplină autoritate despre nişte subiecte de care habar n-avea. Ca de pildă, instinctele.

Nu-şi mai putea lua ochii de la ea. Încet, se aplecă. Gura lui o atinse pe a ei, într-o mîngîiere blîndă. Ştiu că o surprinsese, căci Taylor încercă să se smulgă. N-o lăsă. O sărută din nou, mai stăruitor de astă dată. Pasiunea se aprinse cu o iuţeală uluitoară. Taylor nu era deloc pasivă. Braţele ei îl cuprinseră pe după talie. Degetele i se înfipseră în spatele lui. Îi simţea pielea înfierbîntată, prin cămaşă. Şi puterea. Avea muşchii supli şi tari ca oţelul. Dumnezeu s-o ajute, voia să nu mai înceteze niciodată s-o atingă. Scînci încet, din adîncul gîtului. Sunetul îl împinse pe Lucas la limita controlului. Ştia că era timpul să se oprească. Şi-o imagina deja goală şi se gîndea cît de minunat avea să fie cînd se înfigea în ea, cu picioarele ei împrejurul trupului şi sînii frecîndu-i-se de piept.

Geamătul care i se aduna în gît se transformă într-un mîrîit. Îşi desprinse gura de a ei şi încercă să se stăpînească. Respiraţia îi era aspră, întretăiată. Ţinea ochii strîns închişi, şi făcu un efort să-i dea drumul. Taylor nu-i uşura

deloc situația. Încă îl mai mîngîia, făcîndu-l să ardă de dorință. O simțea tremurînd. Această observație îi trezi o mulțumire de-a dreptul arogantă. Pe naiba, n-avea instincte!

Niciodată în viața ei nu se mai simțise atît de copleşită. Tremura la fel ca pe vapor, cînd crezuse că aveau să se scufunde. Atunci, frica fusese cauza. De astă dată, vina era a pasiunii.

O, Doamne, se purta ca o țoapă! Imediat, mîinile îi căzură pe lîngă trup. Rămase rigidă lîngă el, cu ochii închişi, în timp ce încerca să-şi încetinească respirația.

– Vrei să mă opresc? întrebă el într-o şoaptă răguşită.

Sigur că voia să se oprească. Tocmai îşi amintise unde se ducea şi cu cine avea întîlnire. Bruta! S-o sărute aşa, iar peste un moment să alerge la altă femeie!

– Vrei? repetă el.

Taylor îl cuprinse iar de talie.

– Nu ştiu...

O scotea din minți. Gura lui fierbinte îi umbla pe gît. Îşi înclină capul într-o parte, ca să-i facă loc.

– Miroşi frumos. A flori.

A săpun, vru ea să răspundă. Era parfumat. Nu reuşi să vorbească. Domnul Ross îi făcea chisăliță mințile şi simțurile.

– Belle e un nume de vacă.

Cu buzele pe gîtul ei, Lucas zîmbi. Se purta ca şi cum nu i-ar fi auzit comentariul. Taylor se simți datoare să-l repete.

– Am citit în jurnalul doamnei Livingston şi, dacă a fost tipărit, înseamnă că e adevărat. Scria clar că fermierii îşi botează vacile Belle.

Lucas o sărută pe frunte.

– Ai vrea să te sărut în continuare, nu-i aşa, Taylor?

Doamne, arogant mai era! Şi avea dreptate. Era destul de cinstită ca să recunoască adevărul.

– Da, răspunse ea.

– Ştii ce cred eu?

Felul cum îi pusese întrebarea o făcu să ofteze din nou. Glasul îi era profund şi senzual – şi cît îi mai plăcea accentul acela tărăgănat...!

– Ce crezi? întrebă ea, cu răsuflarea tăiată.

– Că ai şi tu vreo cîteva instincte ale tale. Înţelegi ce vreau să spun?

Voia să recunoască faptul că şi femeile aveau aceleaşi pofte lascive ca bărbaţii şi că avusese dreptate tot timpul.

– Da, înţeleg ce înseamnă.

Umerii i se prăbuşiră. Se desprinse de el şi încercă să se îndepărteze. Lucas o prinse, îi încercui talia cu braţele, apoi se aplecă şi-i ceru să-i explice.

– Spune-mi ce ai descoperit adineaori, îi ordonă el, aşteptîndu-i nerăbdător răspunsul, ca să se poată împăuna în pene bărbăteşte aşa cum se cuvenea.

– Că sînt o ţoapă. Poftim, acum eşti mulţumit? Vezi să nu se sature Belle să te tot aştepte.

– O să bea întruna pînă ajung acolo.

– Fermecător.

– Într-adevăr, e fermecătoare, replică el. Iar tu nu eşti o ţoapă.

Taylor se desprinse din îmbrăţişare, apoi se întoarse să-l privească, proptindu-şi mîinile în şolduri.

– De obicei nu sînt, preciză ea. Dar tu mă faci să doresc lucruri pe care în mod normal nici nu m-aş gîndit să le fac. Cînd mă atingi, sînt... ei bine, cu tine, nu sînt decît o ţoapă. Prin urmare, sugerez să nu ne mai apropiem unul de altul. Iar acum te rog să pleci, pînă nu mă fac iar de ruşine.

Părea gata să izbucnească în plîns. Lucas se simţea vinovat pentru că o excitase. Se mai simţea şi anormal de încîntat de sine. Complimentul pe care i-l făcuse, deliberat sau nu, îl făcea să zîmbească. O tulbura cînd o atingea. Nici un bărbat nu şi-ar fi putut dori mai mult.

Simţea că ar fi trebuit să spună ceva ca s-o calmeze. Era soţul ei, la urma urmei, şi măcar atîta lucru putea face. Soţii trebuiau să încerce să-şi linişească nevestele cînd erau tulburate, nu? Ce importanţă avea dacă nu erau căsătoriţi decît pentru o bucată de vreme?

– Eşti soţia mea. E foarte firesc să se porţi ca o „ţoapă" cu mine.

Taylor se stăpîni înainte să pufnească. Expresie ei însă arăta că era vexată.

– Dar mai curînd te-ai spînzura decît să te căsătoreşti, mai ţii minte?

Doamne, grozav mai arăta cînd era întărîtată! Ochii ei scăpărau de furie, iar expresia de pe fața ei l-ar fi făcut pe un om mai slab să se simtă spăşit imediat. Lucas îşi reaminti că el nu era un om slab.

– Aici ai nimerit-o, replică el.

Vizibil agitată, Taylor îşi răsfiră părul cu degetele.

– Te rog să pleci, domnule.

Părea o idee foarte bună. Se duse la uşă, puse mîna pe clanță, apoi se opri. Cu mîna dreaptă îşi atinse buzunarul vestonului, ca să se asigure că avea cheia la el, apoi celălalt buzunar, cînd pe primul îl găsi gol.

Se întoarse din nou şi se duse la dulap. Taylor îi urmărea fiecare mişcare. Încerca să-şi stăpînească emoțiile. Pe toți sfinții, nu-şi mai înțelegea propria minte. Domnul Ross nu făcuse nimic ca s-o tulbure aşa. Şi totuşi, îi venea să plîngă. Lucas găsi cheia în buzunarul vestonului pe care-l purtase înainte. Închise dulapul, apoi se întoarse s-o privească pe Taylor.

– Belle mi-a dat de mîncare cînd eram mic... după ce a murit mama mea. Au fost prietene apropiate.

Nu era sigur de ce-i oferise această explicație. Probabil pentru că nu voia s-o lase îngrijorată. Şi nu voia nici să-l creadă un căpcăun.

Taylor se simți covîrşită de uşurare. Belle nu era o vacă. Era o prietenă de familie. Fusese sincer cu ea, aşa că ajunse la concluzia că acum era rîndul ei.

– Am fost geloasă, mărturisi ea. În legătură cu asta, ai avut dreptate.

Confesiunea ei îi făcu plăcere. După tensiunea pe care i-o auzea în voce, îşi dădu seama că-i fusese greu s-o recunoască. Pentru că-l privea cu o expresie atît de solemnă, nu zîmbi. Dădu scurt din cap, înainte de a se întoarce.

Taylor nu voia să-l lase să plece supărat. Poate, se gîndi ea, dacă începea o conversaţie plăcută, fie şi numai pentru un minut, două, avea să-l mai bine-dispună. Nu voia ca soţul ei să se ducă încruntat la întîlnirea cu prietena mamei lui. Belle putea să tragă concluzia pripită că nu era fericit în căsnicie.

O, Doamne, chiar îşi pierdea minţile! Pe moment, nu părea să conteze prea mult. Lucas avea să plece zîmbind, chiar dacă asta o costa viaţa. Căută un subiect de discuţie şi, tocmai cînd Lucas deschidea uşa, alese unul despre care era sigură că avea să-i placă.

– Nu mă pot hotărî dacă să cer anularea căsătoriei, sau divorţ.

– Ai menţionat deja anularea, îi reaminti el.

– Serios? Nu mai ţin minte. Cred că un divorţ e mai uşor de obţinut.

– De ce?

– Par să existe mai multe motive acceptabile în instanţă, explică Taylor, mulţumită că o asculta. M-am gîndit la cele mai multe. Le-am memorat pe toate, înţelegi, dar n-am putut alege nici unul anume...

Lucas zîmbi.

– Ai memorat motivele pe care le-ai putea prezenta pentru un divorț?

Taylor dădu din cap. Avu plăcerea să vadă că nu mai era deloc încruntat.

– Există părăsirea – dar, desigur, pe asta n-o putem folosi. N-am trăit împreună destul timp, adăugă ea.

Subiectul începea s-o captiveze. În voce îi răsuna entuziasmul, cînd continuă:

– Pe urmă, m-am mai gîndit la beție, şi am respins-o imediat. Nu te-am văzut niciodată bînd cît timp am fost împreună. M-am gîndit chiar să te acuz de cruzimi extreme şi repetate, dar asta ar fi fost o minciună sfruntată şi oricum nu se potrivea deloc cu mine. Trebuie să ținem seama şi de reputația ta, şi chiar dacă a mea nu e deloc importantă, am şi eu o anumită mîndrie. Nu m-aş fi măritat niciodată cu un bărbat care să mă bată şi, prin urmare, nu mi-ar plăcea să mint şi să spun că am făcut-o.

– Bărbații nu-şi pierd vremea cu prostii deastea, ca mîndria, cum fac femeile, remarcă el.

– Mulți, da.

– Eu, nu.

Poate că, dacă n-ar fi sunat atît de arogant, i-ar fi spus adevăratul motiv pe care avea să-l prezinte. Dar orgoliul lui masculin începea să scape de sub control. Devenise un adevărat steag roşu în fața ochilor ei.

Vasăzică, n-avea nici o problemă cu mîndria? Ei bine, asta rămînea de văzut.

– Nu-ți place să minți?

– Nu, replică ea. Pari surprins.

– Sînt o femeie cinstită, explică el cu un zîmbet. E cu adevărat surprinzător.

Taylor refuză să se lase insultată.

– N-ai cunoscut multe femei cinstite, nu-i aşa, domnule?

Ridică din umeri.

– Termină ce-ai început, îi ordonă el. Nu pierde timpul cu ce- ai fi putut să faci. Spune-mi ce motiv vei prezenta pentru anulare.

– Da, desigur.

Taylor zîmbi cu o expresie pe care o spera cît mai dulce şi se duse la uşă. Îl dădu uşurel la o parte, explicîndu-i în tot acel timp diferenţele complicate dintre cererea unei anulări şi a unui divorţ, în instanţă. Cînd termină, îi ură noapte bună şi se rezemă de tocul uşii. Îl privi cum se îndepărta pe culoar. Se întrebă cît avea să treacă pînă-l biruia curiozitatea. Lucas ajunsese la mijlocul coridorului cînd îşi dădu seama că încă nu-i spusese ce motiv avea să folosească pentru anulare. Se întoarse, parcurse jumătate din distanţa care-i despărţea, ca să nu trebuiască să strige, apoi o întrebă, pe un ton aproape exasperat:

– Dacă nu sînt nici beţiv, nici dezertor, nici un mîrlan care-şi bate nevasta, cum sînt?

Zîmetul lui Taylor deveni şi mai dulce. Începînd să închidă uşa, îi spuse cu o voce plină de veselie suavă:

– Eşti impotent.

Capitolul 8

Fortuna aduce corăbii ce nu-s cîrmite.
William Shakespeare, „Cymbeline"

Îi stricase seara.

Lucas nu se putea gîndi decît la scandaloasa remarcă a lui Taylor. Impotent, pe dracu'! Jura că avea să se ducă în mormînt rîzînd înainte de a o lăsa să scrie porcăria asta de motiv pe o cerere pe care s-o citească toată lumea din tribunal.

Fierbea de peste o oră, cînd în sfîrşit reuşi să se aşeze şi să chibzuiască. Reluă în minte conversaţia de cel puţin o duzină de ori, revăzînd tot timpul luminiţa care apăruse în ochii ei, iar cînd îşi termină analiza, ajunsese la concluzia că şarjase. *Mîndria.*

Cuvîntul i se ivi în minte imediat, urmat de lăudăroşenia lui: că bărbaţii nu se preocupau de mîndrie, ca femeile. Nu aşa spusese? Şi nu atunci se aprinsese scînteia în ochii ei? O, da, şarjase, nici pomeneală. Şi-i mai dăduse şi o lecţie.

Începu să zîmbească. Taylor era o femeie deşteaptă.

– Era şi timpul să nu mai stai încruntat şi să te simţi bine.

Vorbise Belle. Lucas se smulse imediat din gînduri, acordîndu-i toată atenţia.

Prietena mamei lui se schimbase considerabil în ultimii zece ani. Acum părea firavă, cînd înainte fusese o femeie masivă, robustă. Era la fel de înaltă, cît el chiar, dar în postură şi pe piele i se citea vîrsta. Trecuse printr-o perioadă grea. Viaţa de la frontieră era nemiloasă cu femeile, le îmbătrînea înainte de vreme. Belle nu făcea excepţie. Trăise în sălbăticie treizeci de ani, înainte de a se întoarce în est, la Boston. Vremea aspră îi tăbăcise pielea, iar munca de zi cu zi îi cocoşase umerii şi-i îndoise spatele.

Taylor îşi amintea că avusese păr şaten închis. Acum era alb. Ochii însă nu i se schimbaseră. Erau la fel de calzi, de buni şi primitori. Bărbaţii încă se mai simţeau atraşi de ea, după cum stătea dovadă cel aşezat alături, un anumit domn Winston Champhill. Bătrînul era pe jumătate cît ea, dar Lucas îi observase expresia de adoraţie din ochi de fiecare dată cînd o privea.

Belle îşi îngropase deja trei soţi. Lucas se gîndea că Winston avea toate şansele să devină al patrulea.

Cei doi se aşezaseră în salonul domnilor, o zonă strict interzisă pentru femei, dar lui Belle nu-i păsa de reguli. Angajaţii hotelului nu voiseră să facă o scenă. Trimiseseră după admi-

nistrator. Lucas tocmai se aşezase în faţa celor doi, cînd administratorul apăruse lîngă Belle. Se aplecase şoptindu-i ceva, iar Belle îi dăduse un răspuns care-l făcuse să iasă repede din salon, roşu la faţă.

Lucas prefera să nu ştie ce-i spusese. După ce-şi alungase din minte problema cu soţia lui, se putuse concentra asupra veştilor din oraşul său de baştină. Se născuse şi fusese abandonat în localitatea Kerrington. O dată ce crescuse destul ca să plece, nu mai stătuse pe loc. Şi de-atunci nu se mai întorsese.

Conform Bellei, oraşul nu se dezvoltase prea mult în ultimii douăzeci de ani. Revenise la Kerrington de cîteva ori, pentru nunţi şi reuniuni e familie. Desigur, cu atît de mulţi soţi, avea o familie extrem de întinsă. Şi, cu inima ei iubitoare, îşi îmbrăţişa toate rudele.

Era trecut de unu noaptea cînd tremină cu deşertatul sacilor, cum spunea ea. Domnul Champhill adormise pe scaun cu o oră în urmă. Belle se amuza enorm de comportamentul însoţitorului ei. Făcu un semn spre el, apoi îi zîmbi ironic lui Lucas.

– E la pămînt, îi spuse încet, ca că nu-şi deranjeze curtezanul. Are cu zece ani mai puţin decît mine, şi tot nu rezistă. Nu contează cît de tineri mi-i aleg, tot îi obosesc, remarcă ea, pe un ton lăudăros.

Lucas zîmbi.

– Ai să te măriţi cu el?

– Cred că da, răspunse Belle, apoi oftă.

Noaptea mi se face frig, şi e destul de mare ca să mă încălzească. Poate că ăsta o să mă țină mai mult decît ceilalți. Dar tu, fiule? Ai să găseşti vreodată o femeie, să te aşezi şi tu la casa ta?

Lucas se rezemă se spătar şi-şi luă paharul. Toată seara sorbise din acelaşi brandy. Niciodată nu fusese un mare băutor. Nu gustul îi displăcea, ci efectele. Era un om care voia întotdeauna să fie stăpîn pe situație, iar băutura îi răpea această putere.

Nu era nici omul care să-şi discute problemele personale, dar el şi Belle se cunoşteau de mult. Îi fusese ca o mamă şi chiar îl luase în grijă cînd mama lui murise.

Era singura lui rudă pe care o considera ca atare şi singura legătură cu trecutul său din Kentucky.

– M-am însurat, Belle.

Avu nevoie de cîteva minute ca s-o convingă că spunea adevărul, apoi o mai aşteptă două minute să-şi revină din surpriză.

Era vizibil uluită, mai ales cînd îi spuse că încheiase o căsătorie doar cu numele, iar Belle începu să rîdă cu poftă, clătinînd din cap.

– Dacă asta nu le-ntrece pe toate...! tot comenta ea la nesfîrşit.

Voia să afle toate amănuntele. Lucas îi spuse aproape totul. Îi explică de ce se întorsese îi Anglia, îi povesti despre Kelsey şi despre felul cum Merritt se răzgîndise dintr-o dată şi-i ceruse să plătească o răscumpărare.

Cînd termină această parte a relatării, Belle era încruntată ca un judecător gata să condamne un inculpat la spînzurătoare.

– Unde-i băiatul acum? întrebă ea.

– În drum spre fermă, cu Jordan şi Douglas. Se vor opri în Denver, pentru vreo săptămînă. E acolo o şcoală despre care Jordan crede c-ar fi bună pentru Kelsey. Dacă va corespunde aşteptărilor lui, băiatul va începe în toamna următoare.

– Băieţii ăştia mai mari... lucrează tot la ferma ta de lîngă Redemption?

Lucas dădu din cap.

– Ferma e la o zi călare de Redemption, spuse el. Am să le-o dau lor trei. Probabil o vor împărţi între ei, se vor căsători şi, în cele din urmă...

– Vor trăi fericiţi pînă la adînci bătrîneţi?

Lucas zîmbi.

– Poate. Acum se ceartă. Douglas vrea să cultive pămîntul, iar Jordan vrea să mai adauge vite şi să folosească pajiştile pentru păscut. Au muncit din greu, Belle. Vor munci şi mai greu, dacă pămîntul e al lor.

– Dar tu şi noua ta mireasă?

– Eu am să mă întorc în munţi. Ea va locui la Boston. N-ar putea trăi în sălbăticie, Belle. E prea gingaşă.

– O să se înăsprească.

Lucas clătină din cap.

– E foarte rafinată, o adevărată lady. Taylor provine dintr-o familie aristocratică. Niciodată

n-a avut de făcut munci fizice, şi n-aş vrea s-o văd...

Se opri înainte de a recunoaşte că nu voia s-o vadă îmbătrînită prematur şi obosită de viaţă.

– Merită să aibă un trai bun.

– Are bani de la familia aia aristocratică a ei?

– Da.

– Doamnele rafinate cu bani se descurcă la fel de bine ca femeile de rînd fără bani, decretă Belle. Adevărul este că, fiule, cu bani îşi poate plăti toate ajutoarele de care are nevoie.

– Nu şi în sălbăticie, o contrazise el. Femeile sînt atît de rare în Teritoriul Montana, încît nu e nevoie să muncească pentru altcineva.

– În momentul de faţă, la Bozeman locuiesc paisprezece femei, afirmă ea. Şi în curînd se vor mai stabili în zonă şi altele.

Lucas n-o întrebă de unde ştia. De cînd o cunoştea, Belle avusese întotdeauna capul plin de informaţii. Cele mai multe erau adevărate.

– Eu nu locuiesc lîngă Bozeman, îi aminti el.

– Ce contează? Poţi angaja nişte oameni la muncă... Ce-i, de ce clatini din cap?

– Al dracului să fiu dacă mai las un alt bărbat să lucreze în apropiere de ea.

Belle zîmbi larg.

– Deci, nu vrei să-i dea alţi bărbaţi tîrcoale, remarcă ea. Foarte curios.

Lucas nu ştia ce să răspundă. Ridică din umeri, ca să-şi ascundă stînjeneala. Subiectul îl tulbura şi prefera să nu-i fi spus despre căsătorie.

– Îți dai seama cît de contradictoriu vorbeşti? îl întrebă Belle. Tocmai mi-ai spus că al dracului să fii înainte de a lăsa alt bărbat să muncească în apropierea nevesti-tii, în Teritoriul Montana, dar cu cinci minute înainte spuseseşi c-o vei lăsa la Boston, singură, în timp ce tu ai să te întorci în munți.

– Ştiu că pare...

– Contradictoriu?

Lucas oftă. Avea dreptate. Suna contradictoriu, într-adevăr. Belle clătină din cap.

– N-ai stat să te gîndeşti pe îndelete, aşa e?

Ar fi vrut să nu-i dea dreptate. Cum dracu' să nu se fi gîndit? Ar fi trebuit să fie un aranjament simplu, şi doar pentru un timp limitat. Dar Taylor complicase situația. În nici un caz nu se aşteptase să-l atragă, nici să simtă încontinuu nevoia de a o proteja şi de a simți o posesivitate atît de crudă de fiecare dată cînd se uita la ea.

– Sigur că-mi dau seama de ce ai acceptat căsătoria. Ai oferit protecția ta, pentru banii de care aveai nevoie ca să răscumperi libertatea băiatului. Cum ziceai că-l cheamă?

– Kelsey.

Belle dădu din cap.

– Ți-l amineşti pe tinereul ăla numit MacCowan? Parcă-mi aduc aminte cînd ai omorît

cu mîinile tale doi şobolani ca să scapi băiatul din ghearele lor. Şi pe urmă, mai era şi fetiţa aia irlandeză – cum o chema?

– E mult de-atunci, Belle, şi n-are nici o legătură cu căsătoria mea.

– Îţi amintesc doar că-ţi stă în fire să aperi oamenii, replică ea.

– Îmi mai stă în fire şi să fiu liber.

Belle chicoti.

– Altă contradicţie, fiule. Ba spui că eşti căsătorit, ba că nu eşti. Cît ai de gînd s-o mai ţii aşa?

– O să am o discuţie cu Taylor şi-am s-o întreb cît timp vrea să rămînem căsătoriţi. Am vorbit despre o anulare sau un divorţ. Nu cred că pentru ea are vreo importanţă.

– Tu ce preferi?

– Anularea. Ar fi un stigmat mai uşor.

Femeia pufni, neîncrezătoare.

– Dacă vine dintr-o familie cu bani, e sociabilă. Ori aşa, ori aşa, tot o să fie ostracizată. Ştie?

– Nu pare să-i pese.

– Ce ciudat, remarcă Belle. Celor mai multe femei le-ar păsa.

Îşi goli paharul, îi făcu semn lui Lucas să-i mai toarne, apoi se aplecă înainte.

Începu să-l descoasă cu întrebări despre Taylor. Voia să ştie cum se îmbrăca, şi cum se purta, ce-i plăcea să mănînce, ce bea, cum îi trata pe ceilalţi şi cum se aştepta să fie tratată.

Contradicţiile se acumulau. Taylor provenea

dintr-o familie bogată, dar pe drum nu se purtase în nici un caz ca o tînără răsfățată care avea nevoie de cocolşeală.

– Se descurcă în mare parte singură, mărturisi Lucas.

– Nimic nu se potriveşte, la mireasa asta a ta, declară Belle. Numai de-un lucru sînt sigură, fiule. A avut alt motiv să te ia de bărbat, unul mai important decît reputația ei.

Binele cel mai mare, îşi aminti Lucas. După ce-o iscodise, Taylor sfîrşise prin a recunoaşte ce nu urmărise numai să-şi apere averea de unchiul ei. Se mai măritase cu el şi pentru binele cel mai mare. Ce mama dracului voia să mai însemne şi asta?

Hotărî că era timpul să afle.

Belle îi distrase atenția, întinzîndu-se peste masă să-şi trezească din somn cavalerul. Cei doi plecară peste cîteva minute. Lucas îi conduse pînă la uşă.

– Dacă n-aş pleca mîine la St. Louis, aş insista să-ți cunosc mireasa, Lucas. Aşa, aş afla şi eu răspunsurile la cîteva întrebări.

Lucas zîmbi. Putea să şi-o imagineze pe Belle încercînd să smulgă de la Taylor tot ce voia să afle. Cu siguranță, prietena mamei lui era mai vîrstnică şi avea mai multă experiență, dar Taylor era mai isteață. Ar fi rezistat.

Deşi mai dormiseră unul lîngă altul, nu avea încredere să împartă patul cu ea şi-n acea noapte. O dorea prea mult. Dar îşi dăduse cu-

vîntul față de bunica ei şi avea să şi-l țină, chiar de s-ar fi transformat într-un eunuc. Îi promisese că urma s-o protejeze.

Taylor se întoarse pe o parte. Mişcarea ei îl readuse la realitate. Dădu masa la o parte, ca să se apropie de ea, şi deodată se opri, cînd văzu hîrtia pe care o ținea strîns în mîini. Era o cablogramă. Îi privi fața.

Ajunsese destul de aproape ca să-i vadă lacrimile pe gene. Obrajii îi erau încă umezi. Dintr-o dată, îl cuprinse groaza. Indiferent ce conținea mesajul, era clar că o distrusese pe Taylor, căci plînsese pînă adormise.

Taylor strîngea atît de tare hîrtia, încît trebui să-i desprindă uşurel degetele ca să citească mesajul. Ghicise deja vestea, dar voia să fie sigur.

Şi hîrtia era umedă. Doamne, cît plînsese! Încet, Taylor despături cablograma şi o citi.

Doamna murise.

Pesemne lui Taylor i se frînsese inima. Înclinîndu-şi capul, Lucas închise ochii. Nu avea obiceiul să se roage, dar se pomeni recitînd o rugăciune pe care o învățase de la Belle cu ani în urmă. Nu-şi mai amintea decît cîteva fraze, dar bănuia că Dumnezeu i-ar fi înțeles oricum cererea.

Îl rugă pe creator să-i dăruiască Doamnei linişte şi fericire. Rugăciunea era o reacție instinctivă, dar nici vestea în sine nu-l lăsase rece. Avea sufletul plin de tristețe. N-o cunoscuse prea bine pe Lady Esther, dar aceasta

avusese totuşi un efect profund asupra lui. Era o femeie atît de puternică, plină de pasiune şi cu opinii ferme. Dădea un sens cu totul nou cuvîntului *eleganță*. Fusese o bătrînă dură, nici vorbă, dar ceea ce-l afecta pe Lucas cel mai mult era hotărîrea ei de a face orice pentru a-şi şti nepoata în siguranță.

Lucas deschise ochii şi o văzu pe Taylor privindu-l. Nici unul dintre ei nu scoase o vorbă. Puse telegrama pe masă, apoi se apropie de ea. Taylor nu se opuse. Lucas o luă în brațe.

N-avea s-o mai lase să se îndepărteze de el. Taylor avea nevoie să se descarce de durere, să plîngă fără reținеri... să-şi înceapă doliul.

O consolă în singurul fel cum ştia – şoptindu-i cuvinte despre care spera că puteau s-o liniştească, mîngîindu-i încet spatele.

Chiar şi după ce fu sigur că adormise, rămase cu ea în brațe.

Nu voia să-i mai dea drumul niciodată.

Iar se trezi deasupra ei. Era aproape patru dimineața. Îşi freca buzele şi nasul de gîtul ei şi încerca să-i strecoare între coapse genunchiul, cînd îşi dădu seama ce făcea.

Deja îi ridicase cămaşa de noapte împrejurul şoldurilor. Nu purta nimic pe dedesubt. Şi nici nu se împotrivea. Picioarele ei erau întrepătrunse printre ale lui, îl ținea cu brațele pe după gît, şi-l săruta la fel ca el pe ea.

Nu voia să se oprească. Mîna i se ridică pe

sub cămaşa ei, atingînd-o, mîngîind-o. Îi cuprinse partea de sus a unui sîn. Degetul lui îi frecă sfîrcul. Taylor scoase un geamăt scăzut şi-l strînse şi mai tare. Dintr-o dată, Lucas avu nevoie să-i simtă gustul. Mişcările îi deveniră mai aspre. O apucă de ceafă şi o sili să se întoarcă spre el. Gura lui îi pecetlui buzele, înăbuşindu-i orice protest.

În clipa următoare, Taylor începu să tremure. Lucas îşi desprinse gura de pe a ei şi începu să-şi descheie pantalonii. Era erectat, pulsînd de nevoia de a se înfige adînc în ea.

Respiraţia-i era întretăiată de dorinţă. Nu putea înceta s-o sărute, în timp ce se dezbrăca, şi abia cînd simţi gustul sărat al lacrimilor pe obrazul ei reveni la realitate.

Ce naiba făcea? Avu senzaţia că tocmai i se turnase o găleată cu apă rece în cap. Trase de cîteva ori aer în piept, adînc, tremurător, încercînd să-şi încetinească bătăile inimii. Primul lui gînd logic nu fu plăcut deloc. Profita de ea într-un chip îngrozitor. Era exclus ca Taylor să gîndească limpede. Tocmai primise vestea că bunica ei murise. Avea nevoie de mîngîiere, nu de desfrîu.

Încercă să se retragă. Îi trase cămaşa de noapte în jos, şi făcu un efort să se întoarcă. Problema, însă, era că Taylor veni după el. Nu putea scăpa din braţele ei. Gura ei îi era pe gît, deschisă, şi se freca de el erotic, chemîndu-l înapoi fără cuvinte.

Nici nu se gîndea. Îi desprinse braţele din

jurul gîtului şi încercă s-o împingă la loc pe partea ei de pat. Taylor nu se lăsă. Îl cuprinse de talie şi se ţinu ca şi cum de asta ar fi depins viaţa ei.

Avea nevoie s-o iubească. În clipa cînd îi veni acest gînd, deveni ţeapănă. O, Doamne, ce făcea?

Dintr-o dată, o copleşi mila de sine şi deznădejdea. Doamna nu mai era. Asupra altui lucru nu putea să se concentreze. Nu-şi putea imagina viaţa fără ea. Cum avea să continue, singură? Dacă problemele vieţii în sălbăticie deveneau peste puterile ei, Taylor ştia că i-ar fi putut scrie scumpei sale bunici, pentru a-i cere sfatul. Doamna i-ar fi spus ce să facă, şi chiar dacă nu-i urma sfaturile, Taylor ar fi simţit că-i mai păsa cuiva de soarta ei. Lady Esther îi fusese ca o mamă, în toate sensurile cuvîntului. Îl mai avea şi pe unchiul Andrew, desigur, dar el nu-i era ca un tată. Era doar unchiul ei drag, excentric şi retras, tovarăşul ei de joacă din copilărie, care-i devenise un bun prieten. Îi mai putea scrie şi lui, dar nu era acelaşi lucru.

Îi era dor de bunica ei. Durerea o năucea. Crezuse că era pregătită s-o piardă.

O, Doamne, cît o durea – atît de tare, încît căuase cu deliberare să-şi seducă soţul, în căutarea unei consolări... şi a iubirii, oricît de falsă, numai ca să-şi uşureze îngrozitorul chin din inimă.

– Nu mă doreşti, Lucas?

Lucas îi auzi vocea întrerăiată. Nu-i venea

să creadă că-l întreba aşa ceva. Răspunsul lui nu fu chiar ca al unui gentleman. Se întoarse pe spate, o luă de mînă şi i-o duse fără menajamente între propriile lui picioare. După aceea, nu mai fu nevoie de nici un cuvînt. Reacţia lui Taylor fusese cea aşteptată. Îşi retrase mîna ca şi cum s-ar fi fript.

Se retrase de lîngă el şi se ridică în capul oaselor.

– Atunci, de ce te-ai oprit?

Înainte de a-i răspunde, Lucas îşi împreună mîinile sub cap. Numără pînă la zece.

– N-am vrut să te opreşti.

Lucas gemu. Îşi ţinea fălcile încleştate strîns şi avea fruntea îmbrobonată de transpiraţie. În întuneric, Taylor abia îi putea distinge expresia, printre lacrimile care-i şiroiau pe obraji. Şi le şterse cu dosurile mîinilor. Se simţea umilită şi nefericită. Ar fi vrut să se ascundă şi să plîngă – şi, o, Doamne, o voia pe bunica ei înapoi.

Nu mai scoase o vorbă. Se retrase pînă pe marginea patului, încercînd să se îndepărteze cît mai mult de el, apoi se acoperi cu pătura. Se strînse ghem, închise ochii şi căută să-şi stăpînească suspinele.

Trecură cîteva minute în tăcere. Credea că Lucas adormise. Ar fi vrut să iasă din dormitor şi să se culce pe canapeaua din salon. Ştia că era la un pas de a-şi pierde calmul, căci şi-l simţea dezintegrîndu-i-se chiar şi acum, şi nu credea că putea exista ceva mai umilitor decît să cedeze în faţa lui. Trecuseră ani de zile de

cînd Doamna n-o mai văzuse plîngînd. Ar fi fost indignată şi ruşinată pentru nepoata ei. Taylor nu credea că ar fi suportat ca domnul Ross să-i vadă durerea. Cu siguranţă, lipsa ei de disciplină şi control l-ar fi dezgustat. Îi crăpa obrazul de ruşine doar gîndindu-se la o asemenea posibilitate.

Trebuia să plece. Dădu păturile la o parte, se ridică şi-şi coborî picioarele peste marginea patului.

Lucas o prinse înainte de a se ridica. Nici măcar nu avu timp să se zbată. Se mişcase cu viteza fulgerului. O trase peste pat, îi încercui talia cu braţele şi o strînse lîngă el. Posteriorul lui Taylor îi se lipi de pîntec. Bărbia lui se rezemă pe creştetul capului ei. N-avea de gînd s-o lase să plece nicăieri.

– Taylor?

Nu-i răspunse. Lucas nu se lăsă descurajat.

– Ai vrut să fac dragoste cu tine din cele mai nepotrivite motive.

Taylor încercă să se smulgă. O strînse şi mai tare.

– Mă doreai, nu-i aşa?

N-avea de gînd să-i răspundă la întrebare, dar imediat Lucas începu s-o strîngă, făcînd-o să-şi dea seama că n-avea să renunţe pînă nu-i spunea.

– Da, şopti ea.

– Dimineaţă, ai fi regretat.

Taylor se gîndi cîteva momente la afirmaţia lui. Apoi şopti, numai ca să-l potolească:

– Probabil.

Totuşi, n-o credea. Îl dorea pe Lucas cu o intensitate cum niciodată nu mai simţise. O îngrozeau propriile ei sentimente. Întotdeauna îşi dorise să fie stăpînă pe situaţie şi pe sine însăşi. Fusese efectul fricii. Şi al lui Marian. Taylor învăţase multe de la sora ei mai mare. Marian nu făcuse doar s- o apere de poftele unchiului Malcolm, dar o învăţase şi cum să-şi ia toate măsurile de prevedere imaginabile, atît pe plan mintal cît şi fizic, ca să se asigure că niciodată n-avea să-i cadă victimă vreunui bărbat.

Şi apoi, apăruse Lucas Ross. Taylor nu ştia cum să se apere de el. Ani de zile se descurcase de minune, ba chiar se logodise cu William Merritt şi planificase o nuntă, fără ca în tot acel timp să-i dăruiască logodnicului ceva din inima ei. Deşi trădarea lui o distrusese, adevărul era că mai mult o afectaseră scandalul şi umilinţa, decît pierderea lui William. Nici măcar nu fusese prea surprinsă, pentru că, în fond, Merritt nu înşelase aşteptările nimănui.

Lucas era cu totul altceva. Nu se compara cu nici unul dintre bărbaţii pe care-i cunoscuse. Era bun şi iubitor şi plin de consideraţie – şi. o, Doamne, tare ar fi dorit să înceteze. Fără să încerce măcar, îi spulbera toate pavezele, iar Taylor ştia că dacă nu stătea tot timpul în gardă, s-ar fi furişat şi i-ar fi furat inima din piept.

– Taylor?

Vocea lui era o şoaptă aspră.

– Da? şopti şi ea.

– Cînd ai să fii a mea pentru prima oară, te vei gîndi numai la mine.

Îşi frecă bărbia de creştetul capului ei, într-o mîngîiere blîndă.

– Astă noapte te-ai gîndit la bunica ta. E diresc, adăugă el. Ai nevoie s-o plîngi.

Taylor clătină din cap.

– Doamna mi-a spus că n-am voie să plîng după ea.

Se întoarse în braţele lui Lucas, rezemîndu-şi obrazul de pieptul său.

– M-a pus să-i promit că n-am să mă îmbrac în negru. Trebuie să privesc spre viitor, nu în trecut.

Suspinul o luă prin surprindere. Lucas o strînse puţin mai tare, masîndu-i spatele.

– Şi ce ţi-a mai spus?

– Să n-o uit, şopti Taylor.

Acum lacrimile îi curgeau mai repede. Erau ca un torent pe care nu-l putea opri.

– Voia să le spun copiilor poveşti frumoase despre ea.

Lucas presupuse că se referea la copiii pe care urma să-i aibă cîndva.

– N-o să fie uitată, spuse el.

Nu credea că Taylor îl auzise. Suspina tot mai tare, şi din minut în minut se scuza.

– Iubito, e-n regulă să plîngi.

Taylor nu era de aceeaşi părere, dar nu se putea opri din plîns destul timp ca să-i spună.

Nici nu ştia de cît timp o ţinea aşa – de-o veşnicie, i se părea. Apoi o apucă şi sughiţul – şi, Dumnezeule, în ce hal era, plîngînd la pieptul lui Lucas, cu sughiţurile acelea oribile, atît de nepotrivite pentru o lady!

Pe Lucas nu părea să-l deranjeze. Se ridică, găsi o batistă, reveni în pat şi i-o dădu. După ce Taylor se şterse pe obraji, Lucas luă batista înapoi, o aruncă pe noptieră, şi iar o cuprinse pe Taylor în braţe.

Era extrem de blînd. Gingăşia pe care i-o arăta n-o făcea decît să plîngă şi mai tare.

După un timp, încercă s-o calmeze.

– Taci, iubito. Acum e-n regulă.

Probabil repetase aceleaşi cuvinte de vreo zece ori. Nimic n-avea să mai fie vreodată în regulă, îşi spuse ea.

Doamna nu se mai întorcea.

Taylor era acum singură şi complet responsabilă de două fetiţe de zece ani, iar Lucas Ross habar n-avea ce era în regulă şi ce nu.

Era prea istovită ca să-l mai contrazică. Plînse pînă adormi, ţinîndu-se de soţul ei şi lăsîndu-l s-o consoleze.

Se simţea în siguranţă şi apărată. Dumnezeule mare, nu voia să-i mai dea drumul niciodată.

Capitolul 9

Fortuna ştie că cel mai mult o disprețuim atunci cînd ne dăruieşte mai ales lovituri.
William Shakespeare, „Antoniu şi Cleopatra"

Taylor încă nu se trezise. Victoria veni s-o caute la opt şi jumătate. Era îngrijorată şi-i explică grăbită lui Lucas că Taylor întîrziase la micul dejun.

Era cumva bolnavă, sau uitase că se înțeleseră să mănînce împreună în Salonul Doamnelor, cu o jumătate de oră în urmă?

Lucas nu-i spuse despre bunica lui Taylor. Îşi trezi soția, apoi o conduse pe Victoria la micul dejun.

Nu-i era foame, aşa că mîncă doar o singură porție de cîrnați, peşte, biscuiți, griş, mere coapse cu scorțişoară, ochiuri fierte în apă şi cartofi. Victoria mîncă un singur pesmete şi bău un pahar cu suc de mere proaspăt stoarse.

În dimineața aceea, prietena soției lui era nervoasă. Se tot uita îngrijorată prin sala de mese, iar Lucas presupuse că era alarmată din cauza celorlalți clienți. Încercă s-o liniştească, mai întîi întrebînd-o despre familia ei.

Îşi dădu seama de greşeală în clipa cînd ochii Victoriei se înceţoşară. Era clar c-o tulbura să vorbească despre părinţii şi prietenii ei de la Londra.

Atunci, Lucas aduse vorba despre viitorul ei la Boston. Victoria deveni şi mai agitată.

Cineva de la altă masă rîse ascuţit. Victoria fu cît pe ce să sară de pe scaun, apoi aruncă o privire grăbită peste umăr, încruntată teribil.

– S-a-ntîmplat ceva? întrebă Lucas.

Înainte ca Victoria să-i răspundă, Taylor apăru la masă.

Imediat, Lucas se ridică şi-i trase scaunul. Taylor îi mulţumi fără să-l privească, apoi se aşeză.

Rămase cu privirea în jos, dar Lucas îi observă roşeaţa din obraji. Se vedea clar că era jenată. Probabil din cauza felului cum o atinsese în noaptea trecută.

Se îmbrăcase complet în negru. Lui Lucas nu-i plăcea cum îi stătea, şi nu-l încînta nici ideea că nesocotise intenţionat dorinţa bunicii ei de a nu ţine doliu.

Avea părul legat la spate, într-o pieptănătură austeră, care- i scotea în evidenţă pielea ireproşabilă a feţei.

Lucas îşi dădu seama din nou cît de frumoasă era, şi se uită prin jur, ca să vadă dacă n-o privea nici un alt bărbat.

Era a lui, fir- ar toţi ai dracului să fie, şi n-avea de gînd să lase pe nimeni să se zgîiască la ea.

Îşi dădu seama aproape imediat cît de ridicol se purta.

Clătină din cap şi începu să dea ordine.

– Taylor, mănîncă şi tu ceva. Victoria, spune-mi ce te frămîntă.

Soţia lui insistă că nu-i era foame. Bău un pahar de lapte, declară că se săturase şi-şi împături şervetul.

Nu voia nici acum să-l privească. Lucas era exasperat de amîndouă. Se hotărî să se ocupe mai întîi de soţia lui.

Avea să afle ce o supăra, apoi urma să vadă şi de Victoria.

Cu această hotărîre în minte, acoperi mîna lui Taylor cu a lui. Încet, îi porunci să-l privească.

Taylor nu se grăbi să îndeplinească ordinul. Lucas aştepta cu răbdare. Cînd în sfîrşit o văzu privindu-l, îi spuse:

– N-ai de ce să te simţi stînjenită. Azi-noapte nu s-a întîmplat mare lucru.

Voia să-i amintească şi că erau căsătoriţi, în fond, şi cîteva sărutări şi mîngîieri între un soţ şi o soţie nu reprezentau în nici un caz un motiv de jenă.

Nu apucă să-şi prezinte argumentele logice. Taylor îl privi neîncrezătoare, apoi spuse:

– Am plîns în faţa ta. E firesc să fiu stingherită şi ruşinată, adăugă ea dînd din cap, în timp ce se înroşea şi mai tare la faţă. Îţi promit că n-o să se mai întîmple. De obicei, sînt foarte disciplinată.

La asta, Lucas nu mai ştiu ce să spună. Dădu s-o contrazică, apoi se răzgîndi. Observă că nici Victoria nu se mai uita prin sala de mese. Era complet captivată de conversaţia lor. Mai era şi încruntată, iar ţinta revoltei ei părea să fie el.

Vru s-o întrebe ce naiba o apucase. Datorită stării ei delicate, formulă mai blînd întrebarea.

– S-a întîmplat ceva?

– Ai făcut-o pe Taylor să plîngă?

Lucas oftă. Se purta de parcă ar fi crezut că-şi insultase soţia.

– Nu, răspunse el. Din alt motiv era necăjită.

O lăsă pe Taylor să explice despre bunica ei.

– Victoria, ţi-ai terminat micul dejun? întrebă Taylor, încercînd să schimbe subiectul.

Victoria nu mai era atentă la prietena ei. Se uita numai la Lucas.

Părea să încerce să ia o anumită hotărîre, şi tocmai cînd Lucas se pregătea să se ridice de la masă, îi ceru să rămînă pe loc.

– Dacă ţi-ai cunoaşte soţia mai bine, ai şti că nu plînge niciodată, domnule Ross.

– Chiar aşa?

Victoria dădu din cap. Cu vocea tremurîndu-i de nervozitate, adăugă:

– Nici nu mănîncă vreodată la micul dejun. Întotdeauna bea numai un pahar de lapte. Nici asta nu ştiai, nu-i aşa?

Deşi îi venea să zîmbească, Lucas nu îndrăzni.

Victoria era furioasă pentru Taylor. Se vedea clar că ştia despre ea mai multe decît el.

– Cînd era la unchiul ei, a locuit într-un bordei timp de...

Taylor o întrerupse. Nu voia ca Victoria să-i spună lui Lucas despre antrenamentul ei pentru viaţa la frontieră.

Atunci, ar fi luat-o la întrebări, şi nu era pregătită să răspundă la nici una dintre ele.

– Bancherii, se repezi ea. Avem întîlnire cu domnul Sherman şi domnul Summers, la ora zece. Birourile lor sînt la numai două străzi deaici. Cred că putem merge pe jos pînă la bancă, nu-i aşa, Lucas?

Lucas dădu din cap, rămînînd însă cu privirea la Victoria.

– În ce-a locuit?

Victoria roşi.

– În nimic. Taylor, aş dori să discutăm ceva important, dacă ai cîteva minute.

– Da, desigur, fu imediat Taylor de acord, uşurată de schimbarea subiectului.

– Nu cred că pot locui la Boston.

După ce făcu această declaraţie, Victoria îşi coborî privirea spre tăblia mesei.

– Foarte bine.

Capul Victoriei se ridică brusc.

– Nu te superi?

La vederea expresiei ei surprinse, Taylor zîmbi.

– Sigur că nu mă supăr. Tu ştii mai bine decît oricine ce poţi şi ce nu poţi să faci, Victoria.

Prietena ei simţi nevoia să-i explice.

– Am început deja să întîlnesc vechi cunoştinţe, şopti ea.

Lucas o auzi. I se părea că explicaţia ei avea la fel de mult sens ca jena lui Taylor pentru că plînsese.

– Şi e vreo problemă dacă întîlneşti prieteni vechi? se interesă el.

– Da, răspunseră Victoria şi Taylor într-un glas.

Lucas renunţă la orice încercare de a înţelege.

Îşi aruncă şervetul pe masă şi se ridică.

– Dacă mă scuzaţi, eu mă întorc în cameră. Taylor, să te schimbi înainte de a merge la bancă.

Nu-i lăsă timp să-l contrazică. Se întoarse şi ieşi din sala de mese.

Imediat, Victoria o întrebă:

– De ce eşti îmbrăcată în negru?

– În memoria bunicii mele, răspunse Taylor. Azi-noapte, am primit o cablogramă. Doamna a murit acum patru zile. Unchiul Andrew a avut nevoie de ceva timp ca să mă găsească.

Încerca să vorbească pe un ton firesc, dar nu prea reuşea. Cînd termină de explicat, era gata să izbucnească iar în plîns.

Victoria nu avea nici un motiv să-şi ţină emoţiile sub control.

Doamna ar fi fost indignată de conduita ei, îşi spuse Taylor, cînd o văzu izbucnind în lacrimi.

Dar, cu toată indisciplina ei, Victoria îi era foarte loială, iar Doamna considera că loialitatea era a doua calitate ca importanţă pe care o putea avea o persoană.

Se situa mult mai sus pe scara ei de valori decît iubirea, şi doar cu o treaptă sau două sub cea mai mare calitate din toate: curajul.

– „Cuvintele sincere şi simple pătrund cel mai bine în urechea durerii", cită Victoria în şoaptă, ştergîndu-şi lacrimile cu şervetul.

– William? întrebă Taylor, deşi ştia prea bine cine scrisese această cugetare.

– Da, răspunse prietena ei. Şi avea dreptate. Cuvintele simple sînt cele mai bune, aşa că n-am să-ţi spun decît cît de rău îmi pare de pierderea ta. Ştiu că Doamna îţi era ca o mamă şi cred că ţi se frînge inima...

Nu mai putu continua. Acum plîngea de-a binelea. Taylor nu era deloc stînjenită de scena făcută de prietena ei.

Reacţia Victoriei o făcea să se simtă efectiv umilită. Nici cuvintele ei de consolare nu aveau nici un efect, şi fu nevoită să respire adînc de cîteva ori ca să-şi regăsească autocontrolul.

– Îmi eşti o prietenă foarte bună, şopti ea, după ce fu convinsă că n-avea să i se frîngă vocea. Sînt aşa de norocoasă că te-am găsit...!

– Şi eu pe tine, replică Victoria, cu vocea înfundată în şervet. „Oricine poate ascunde o

durere în afară de acela care o are," adăugă ea. Îmi dau seama cît te doare.

Taylor nu-i răspunse, din simplul motiv că ar fi început să plîngă.

N-ar fi îndrăznit să facă de rîs memoria Doamnei încălcînd o asemenea regulă cardinală şi plîngînd în public.

Mai degrabă ar fi murit.

– „A plînge înseamnă a împuţina adîncimea durerii", cită Victoria.

Doamna n-ar fi fost de acord cu acest citat din Shakespeare, îşi spuse Taylor. Se hotărî să încerce să destindă atmosfera.

– Şi crezi că, pentru că William al tău a scris acest dictat, nu pot să te contrazic?

Victoria reuşi să zîmbească.

– Nu, nu poţi. În fond, William e o autoritate.

– Ştii ce-am să fac?

– Ce?

– Am să mă duc pînă la cea mai apropiată librării şi-am să cumpăr toate operele lui William Shakespeare. Le-am citit, desigur, dar nu am stat să memorez totul cuvînt cu cuvînt, aşa cum ai făcut tu. Într-o lună, două, îţi promit că am să ţi-l pot folosi pe William în avantajul meu, ori de cîte ori voi dori să-mi dai dreptate.

Victoria păru încîntată. Evident, nu înţelesese că Taylor o tachina.

– Îţi împrumut cu plăcere exemplarele mele, spuse ea cu aprindere.

Taylor îi mulţumi, apoi chemă un ospătar şi comandă cîte un ceai pentru fiecare.

Sala de mese se degajase îndeajuns ca să poată discuta în liniște.

– Victoria, dacă nu vrei să locuiești la Boston sau în apropiere, unde ai dori să te duci?

– Cu tine, se repezi prietena ei, apoi roși. Dacă mă primești, se grăbi ea să adauge. Și dacă nu se supără domnul Ross.

– Mi-ar face plăcere compania ta, răspunse Taylor, apoi se opri să-și adune gîndurile.

Victoria îi înțelese greșit ezitarea. Umerii i se prăbușiră, într-o postură abătută.

– Dar nu crezi că e o idee prea bună. Înțeleg. O femeie însărcinată ar fi o povară pentru tine, și...

Taylor o întrerupse.

– Lasă-mă să termin, insistă ea. Mi-ar plăcea mai mult decît orice pe lume să te iau cu mine. Mi-ai devenit ca o rudă.

– Dar e totuși o problemă?

Dădu din cap. Chelnerul veni cu serviciul de ceai.

Puse ceainicul înflorat pe masă, apoi farfurioarele și ceștile, după care făcu o plecăciune și se retrase.

Înainte de a continua, Taylor turnă ceaiul.

– Nu poți lua o hotărîre pînă nu știi toate faptele. Trebuie să înțelegi unde mă duc, și de ce. După ce-am să-ți explic...

– În legătură cu copiii? o întrerupse Victoria.

– Da. Georganna și Alexandra sînt fetele surorii mele mai mari. Acum au doi ani și jumătate. Marian... sora mea, a murit la scurt timp

după ce s-au stabilit la Boston. Copiii au rămas în grija tatălui lor, George. A murit şi el, acum o lună şi ceva. N-a lăsat în urmă nici o rudă, aşa că fetele au fost luate în primire de doica lor, doamna Bartlesmith.

– „Cînd vine necazul, nu vine ca o iscoadă singuratică, ci în oştiri întregi."

Taylor dădu din cap a încuviinţare. Aici Shakespeare avea dreptate. Necazurile veneau ca armatele.

– Ai să le duci pe cele mici înapoi în Anglia?

– Nu. De fapt, vreau să le duc cît mai departe posibil de Anglia. Sora mea se temea de unchiul nostru Malcolm. Şi pe bună dreptate, adăugă Taylor. Nu voia ca fetele să fie în apropierea acelui om rău, şi tocmai de-asta s-a mutat la Boston. Soţul ei, George, era din America, şi a fost întru totul de acord cu hotărîrea ei.

– Ţi-e frică de unchiul tău? vru să ştie Victoria.

Taylor se simţi datoare să fie complet sinceră cu prietena ei.

– Ar fi o prostie să nu-mi fie frică de el. E un om foarte rău.

– Le-ar face vreun rău copiilor?

– În cele din urmă, da, le-ar face.

– Cum?

Clătină din cap.

– Nu pot vorbi despre Malcolm fără să-mi vină rău de la stomac. Totuşi, acum că au murit şi George, şi Doamna, problema custodiei a

devenit îngrijorătoare. Unchiul Malcolm ar cere la judecătorie ca fetele să fie date în îngrijirea lui, şi mai curînd l-aş ucide decît să îngădui aşa ceva. Micuţele ar fi mai în siguranţă pînă şi cu Lucifer. Mă rog ca Malcolm să fi uitat complet de ele. Nu l-am informat despre moartea lui George şi, întrucît Doamna n-a lăsat nici un ban pentru gemene, sper să nu ne facă necazuri. Totuşi, n-am să risc. Va trebui să dispar, Victoria. Nu-ţi dau seama? Pînă cînt fetele vor fi destul de mari ca să-şi poartă singure de grijă, răspund de soarta lor. Marian m-a protejat atîţia ani. Acum trebuie să le protejez şi eu pe fiicele ei.

– Mă tem că va fi foarte dificil să dispăreţi, remarcă Victoria. Lumea devine din ce în ce mai mică. Acum avem telegraful, şi vapoare cu aburi care pot face de la Londra în America mai puţin de două săptămîni. Există trenuri care fac legătura între aproape toate oraşele, şi...

– M-am gîndit la toate astea, o întrerupse Taylor. La început, m-am gîndit să ducem fetele într-un oraş îndepărtat, dar pe urmă m-am răzgîndit. Există un loc unde Malcolm n-o să le caute niciodată – şi anume, la frontieră. Domnul Ross mi-a spus despre un oraş numit Redemption. A spus că acolo un om poate merge o milă întreagă fără să întîlnească pe altcineva. Fetele şi cu mine am putea dispărea uşor.

– În adîncul inimii... crezi că unchiul tău va încerca să vă găsească?

Taylor dădu din cap.

– Nu cred că e o teamă nerezonabilă. I-ar plăcea să-mi facă rău. E un om pizmaş şi răzbunător. Are o cicatrice care-i trece peste ochiul stîng. Era să-şi piardă vederea. De la mine o are, Victoria, de cînd aveam zece ani. Nu-mi pare rău decît că nu l-am orbit. De fiecare dată cînd se uită în oglindă, îşi aminteşte ce i-am făcut... şi de ce. Va încerca să mă găsească, ba bine că nu. Cred că numără zilele pînă cînd va putea să pună mîna pe moştenire şi pe moşii... şi pe mine.

Victoria se înfioră. Începea să înţeleagă şi ceea ce Taylor nu-i spunea. Se hotărî să încerce pe ocolite să afle dacă presupunerile ei erau corecte.

– Dacă gemenele erau băieţi, Marian ar fi fost tot aşa de obsedată să fugă?

– Nu.

Victoria oftă.

– Malcolm e un om vanitos?

– Da.

Zîmbi.

– Foarte bine. Iar cicatricea aia este atît de urîtă pe cît sper eu că e?

– Da.

– Cu atît mai bine.

Taylor dădu din cap.

Spusese destul.

Deşi gravidă, Victoria era totuşi foarte inocentă, după părerea ei.

N-ar fi putut înţelege poftele denaturate ale unor oameni.

Pînă şi Taylor abia putea să înţeleagă.

Prietena ei ar fi fost copleşită şi dezgustată să afle tot adevărul.

– Ce ironie, comentă ea în continuare. Cel mai mare vis al meu era să vin într-o bună zi să trăiesc în sălbăticie. Unchiul Andrew îmi împărtăşea gîndurile. De fiecare dată cînd îl vizitam, îmi citea cîte ceva nou, ca să mă înveţe. Credea în visul meu şi voia să fiu pregătită. Cred că era un joc, pentru noi.

– Ca atunci cînd a construit bordeiul şi te-a pus să locuieşti în el?

– Da, zîmbi Taylor. Servitorii lui mă credeau la fel de ciudată ca el. Nu conta. Era doar un joc.

– Ştii ce cred eu? În inima ta, ai ştiut întotdeauna că vei veni să locuieşti în sălbăticia din America. Gemenele ţi-au complicat planurile, şi de aceea te-ai gîndit la un oraş mai mic, undeva în vest.

– Da, m-am gîndit că pînă la urmă voi ajunge în munţi. De cînd am citit prima povestire despre Daniel Boone, am fost...

– Intrigată?

– Da, intrigată.

– Voi face tot ce pot ca să te ajut, îi jură Victoria. Spune-mi un lucru, te rog. Ce părere are Lucas despre...

– Nu ştie nimic despre Malcolm sau despre copii, şi trebuie să-mi promiţi că nu-i vei spune o vorbă.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Taylor! Gîn-

deşte-te bine. Nu crezi că va observa dacă te muți la Redemption?

Taylor rîse.

– Sigur c-o să observe, dar atunci va fi prea tîrziu. Dacă-mi află acum planurile, va încerca să mă oprească. Nu crede că pot supraviețui în sălbăticie. Crede că ar trebui să mă concentrez asupra rochiilor pe care le voi purta la petrecerile din Boston. Îți poți imagina ceva mai ridicol?

Victoria zîmbi. Acum, că o cunoştea pe Taylor mai bine, era într-adevăr comic să creadă că şi-ar fi irosit zilele cu frivolități.

– Vreau să dispar şi eu împreună cu tine. Ascultă-mă pînă la capăt, înainte să mă previi. Sînt tînără, puternică şi destul de inteligentă. Am să mă descurc de minune în sălbăticie.

– Şi copilul? Nu te-ai gîndit cum ar fi să naşti într-un bordei?

– Au mai născut şi alte femei în bordeie.

– Va trebui să discutăm pe îndelete, spuse Taylor. Poate-ar fi mai bine să vii la mine după ce naşti. Fără îndoială, ar fi mai sigur.

Victoria îşi împreună mîinile.

– Deci eşti de acord ca, acum sau mai tîrziu, să mă mut la Redemption?

– Ai idee în ce te bagi?

– Da.

Taylor oftă. Apoi dădu din cap.

– Cred că ar trebui să ținem un toast.

Ridică ceaşca de ceai, o aşteptă pe Victoria să-i imite gestul, apoi şopti:

– Pentru sălbăticie şi noua noastră viață.

Îşi ciocniră ceştile.

– Şi pentru libertate, adăugă Victoria.

– Taylor, o să întîrziem, se auzi glasul lui Lucas.

Taylor fusese atît de absorbită, încît nu observase că soţul ei revenise în sala de mese.

Nu părea prea mulţumit. Taylor zîmbi forţat, încercînd să-l îmbuneze.

– Mai avem timp destul.

– Vreau să terminăm mai repede, replică el.

O luă de braţ şi o ridică în picioare aproape cu forţa.

– N-ar trebui să dureze prea mult, nu-i aşa? La amiază, am întîlnire cu un prieten. N-aş vrea s-o contramandez. Are un armăsar sănătos de vînzare.

– Discuţia n-ar trebui să dureze mai mult de o oră, răspunse Taylor. Victoria, imediat ce termin cu bancherii, am să vin în camera ta. Poate ieşim la cumpărături, după-amiază. Vii şi tu cu noi, domnule Ross?

Lucas le urma pe coridor.

Gîndul de a face cumpărături cu ele îi smulse o strîmbătură.

– Am o întîlnire, îi reaminti el.

– Toată după-amiaza?

– Şi aproape toată seara. Ferma e în afara oraşului. Voi face vreo două ore pînă acolo. N-am să mă întorc la hotel înainte de opt.

– Domnule Ross, de ce eşti aşa de arţăgos?

– Nu suport să fiu lăsat să aştept.

– Nici eu, replică ea, cu o voce de o veselie scrîşnită.

– Nu cred că se cuvine să mergem la cumpărături, Taylor, interveni Victoria. Eşti în doliu.

– N-are voie să ţină doliu, anunţă Lucas. Aşa i-a promis bunicii ei.

– Am să găsesc o biserică şi voi aprinde o lumînare pentru ea, spuse Taylor.

– Sînt sigură c-o să-i placă, fu Victoria de acord.

Taylor nu avea chef de tîrguieli, dar trebuia să cumpere o mulţime de lucruri pentru fete. Singurul lucru pe care dorea cu adevărat să-l facă era să le vadă.

Desigur, timpul era o problemă, şi ştia că trebuia să le termine pe toate cît mai repede posibil.

Întrucît Lucas îşi făcuse planuri pentru după-amiază şi prima parte a serii, Taylor se hotărî să se ducă în vizită la gemene. Lucas n-avea să afle că ieşise din hotel.

Şi nu era nevoie nici să se grăbească, îşi dădu ea seama, zîmbind nerăbdătoare. Dacă norocul rămînea de partea ei, o putea chiar convinge pe doamna Bartlesmith să vină cu ea şi cu gemenele. Era foarte improbabil, dar merita să încerce.

Nu intenţiona să-i spună nimic concret doicii pînă nu porneau la drum. Cu cît ştiau mai puţini oameni despre adevărata ei destinaţie, cu atît mai bine. Putea face chiar o aluzie că se îndreptau spre Texas.

Pe palierul etajului lor, Victoria se întoarse într-o direcție, iar Taylor şi Lucas porniră pe culoarul opus. Lui Taylor îi era imposibil să țină pasul cu soțul ei fără să fugă, şi nu voia să alerge printr-un hotel atît de elegant.

– Te rog, mergi mai încet, sau dă-mi drumul şi am să vin în urma ta.

Lucas îi eliberă mîna imediat. Se duse înainte, descuie uşa şi o aşteptă.

– Ai auzit vreodată expresia „greoi ca melasa"? întrebă el.

Taylor intră în dormitor înainte de a răspunde:

– Nu.

– Ți se aplică.

Ignorîndu-i împunsătura, Taylor intră în alcovul din dormitor, să caute hîrtiile pe care voia să le ducă la bancă. Făcuse o listă considerabilă a întrebărilor pe care le avea de pus şi nu dorea să uite nici una. Trebuia să aranjeze totul înainte de a dispărea... şi înainte ca Lucas să se întoarcă în munții lui.

Adună hîrtiile, le împături şi porni să-şi caute mănuşile. Lucas îi tăie calea.

– Am vorbit serios, Taylor. Vreau să-ți schimbi rochia asta oribilă.

– E o ținută potrivită.

– I-ai dat bunicii tale cuvîntul tău, insistă el.

Se duse la dulap şi deschise uşile, începînd să caute printre haine, pînă alese o rochie pe care o luă cu umeraş cu tot şi se întoarse spre Taylor.

– Poftim, pune-ți-o pe asta. Şi grăbeşte-te, o să întîrziem.

Cînd văzu rochia pe care i-o alesese, Taylor aproape că izbucni în rîs.

– Roşie? Vreo să port o rochie roşie?

– O să meargă.

La asta, rîse de-a binelea.

– E o rochie de seară, domnule, şi nu se potriveşte deloc.

– Mie-mi place, insistă el. Şi bunicii tale i-ar fi plăcut.

Venea spre ea cu rochia în mînă. Îşi ieşise din minți dacă-şi închipuia că avea să îmbrace o rochie de seară din catifea roşie la întîlnirea cu bancherii.

– Nu-mi vine bine, minți Taylor.

– Ai s-o porți, repetă el.

– Doamna n-ar aproba.

Îşi încrucişă brațele pe piept şi-l privi sfidător. N-avea de gînd să cedeze, şi cu asta, basta.

Văzîndu-i fălcile încleştate îndărătnic, conchise că nici el nu era dispus să se lase. Se părea că ajunseseră într-un impas. În sfîrşit, Lucas spuse:

– Sînt sigur că Doamna ar fi de acord. În cer se poartă culori vesele, Taylor, fără îndoială. Şi acum, pune-ți-o. O să întîrziem.

Taylor se simțea copleşită de ceea ce-i spusese. Lucas era absolut absurd. Şi minunat. „În cer se poartă culori vesele..."

Fără îndoială, era cel mai frumos lucru pe

care i l-ar fi putut spune. Credea cu adevărat că Doamna ajunsese în cer.

– Lucas Ross, eşti un om foarte fermecător. Ştiai că Doamna te-a numit „Făt-Frumosul" meu, prima dată cînd a vorbit despre tine?

Începea să-l exaspereze. Ce aiureli vorbea! Vocea ei devenise blîndă şi caldă ca o briză de vară. Nu putea să înţeleagă ce anume cauzase acea transformare neaşteptată, dar era hotărît s-o lămurească în legătură cu farmecele.

– Taylor, nu sînt nici „făt", nici „frumos". Mă port ca un gentleman doar ca să-ţi fie ţie mai uşor. Şi mi-e greu al naibii, adăugă el. Pe toţi sfinţii, nu ştiu cît am să mai pot continua cu prefăcătoria asta.

Nu-l credea.

– Zău? Rogu-te, spune-mi, ce-ai face acum, în clipa asta, dacă nu te-ai purta ca un gentleman?

– Vrei să-ţi spun ce-aş dori cu adevărat să fac?

– Da.

Lucas zîmbi ştrengăreşte.

– Te-aş dezbrăca în pielea goală.

Deveni roşie la faţă ca rochia, făcîndu-l să rîdă.

– Ai vrut să fiu sincer, nu?

– Da, desigur...

O tulburase atît de tare, încît nu mai putea gîndi limpede.

– Am să-mi pun rochia, se bîlbîi ea. Cu un mantou pe deasupra.

Unul negru, adăugă în gînd, care s-o acopere pînă la glezne. Îi smulse rochia din mîini şi se întoarse spre alcov ca să se schimbe.

– E îngrozitor de decoltată, remarcă ea. Parcă mi s-ar revărsa pieptul din corsaj.

Imediat, Lucas întinse mîna peste umărul ei şi-i smulse rochia înapoi.

Pînă la urmă, Taylor îşi puse o bluză albă şi o fustă bleumarin. Cînd în sfîrşit îşi lergă o panglică viu colorată în păr, Lucas se plimba nervos prin cameră.

Totuşi, ajunseră cu cinci minute mai devreme. Lucas se grăbi să precizeze că ar fi întîrziat dacă el nu insista să ia o trăsură.

Domnul Harry Sherman îi întîmpină în uşa băncii şi-i conduse în biroul preşedintelui, unde-i aştepta domnul Peter Summers. Sherman era mai vîrstnic.

În Anglia, îi fusese ani de zile consilier financiar şi sfătuitor Doamnei. Avea aproape şaizeci de ani, dar cu cinci ani în urmă, la doar o lună după ce soţia îi murise de boală, anunţase că pleca din Anglia.

Îşi dorea o aventură şi se oferise să ajute la deschiderea sucursalei din Boston a băncii. Doamna fusese uluită, căci îl credea pe Harry un om fixat în obiceiurile lui. Dar îi sprijinise decizia şi chiar îl ajutase să se stabilească peste ocean, depunînd o sumă mare la sucursala americană. Rămăseseră prieteni, scriindu-şi la fiecare două săptămîni.

Doamna spusese întotdeauna că Sherman avea minte de afaceri, iar Summers, charismă. Avusese cu siguranță dreptate, își spuse Taylor zîmbind, în timp ce Peter Summers o cotropea cu complimente.

Era alunecos ca uleiul şi sincer ca un fante dulce la vorbă. O asigură că se cunoscuseră, deşi Taylor nu-şi amintea, spunîndu-i că fusese foarte mică şi tot timpul se ținea de fustele bunicii sale.

– Aveați un comportament foarte amuzant, îi spuse el, şi cam ciudat. Era acolo şi unchiul dumneavoastră Malcolm, dar de fiecare dată cînd ieşea din bibliotecă, vă desprindeați de fustele bunicii şi începeați să faceți tot felul de pozne. Bunica dumneavoastră era foarte indulgentă. Vă lăsa frîu liber. Scotoceați prin birou, în căutare de comori, cred, dar imediat ce unchiul dumneavoastră revenea în birou, vă repezeați iar drept la fustele bunicii. S-a întîmplat de mai multe ori, căci unchiul dumneavoastră tot pleca şi revenea. Cred că se ducea să bea whisky, în hol.

– Tot ce se poate, răspunse Taylor. Doamna n-ar fi îngăduit să bea nimeni spirtoase în compania ei.

Bancherul continua să-şi amintească întîmplări hazlii, toate implicînd comportamentul lui Taylor în compania unchiului ei Malcolm.

Amintirile n-o făceau să zîmbească, iar Lucas se întreba peste cît timp avea să-şi dea seama Sherman că Taylor nu găsea nimic

amuzant la unchiul ei. Ceea ce-l surprindea era că încă se mai temea de el. Felul cum îşi încleşta mîinile, împreună cu expresia din ochii ei, arătau că teama i se învecina cu teroarea.

Tocmai se pregătea să schimbe subiectul, cînd Summers termină cu amintirile şi o întrebă pe Taylor cum fusese călătoria.

Sherman participă şi el la conversaţie, iar Lucas stătu în spatele soţiei sale, pe cînd cei doi domni continuau să-i dea atenţie.

Erau destul de inofensivi, dar nu-i plăcea totuşi felul cum se uita la ea cel mai tînăr.

Harry Sherman aşteptă ca Taylor să se angajeze din nou în conversaţie cu colegul lui, apoi îl chemă pe Lucas în fundul încăperii. Cu glas scăzut, îl întrebă dacă Taylor aflase despre moartea bunicii ei.

– Unchiul ei Andrew a trimis o cablogramă, îi răspunse Lucas.

Sherman păru uşurat.

– N-aş fi vrut să primească vestea de la mine. Erau foarte apropiate, ca o mamă şi o fiică. Şi mie mi-e greu. O să-mi fie dor de ea.

Taylor tocmai se aşeza, cînd Sherman îl întrebă pe Lucas dacă se simţea în stare să discute toate detaliile testamentului.

– Bunica ei a făcut cîteva schimbări, şi nu cred că Taylor e la curent cu toate implicaţiile. Termenii vor cauza destulă agitaţie în familie. Reţineţi-mi cuvintele, vor fi probleme.

O oră mai tîrziu, după ce fuseseră explicate

toate condițiile, Taylor simțea că-i venea rău de la stomac.

Lucas se temea să nu leşine. Fața-i devenise la fel de albă ca mănuşile. Sherman plecase deja să caute martori pentru documente. Taylor trebuia să le semneze, iar Sherman, văzîndu-i schimbarea de spirit, îi aduse un pahar cu apă.

Lucas se aşează lîngă Taylor.

Aşteptă să rămînă singuri, apoi o luă de mînă.

– Ai să-ți revii?

Taylor nu-i răspunse. Îşi privea mîinile şi părea pierdută în gînduri.

O strînse de mînă ca să-i atragă atenția şi, cînd nici astfel nu obținu nici o reacție, o luă de bărbie, silind-o cu blîndețe să-l privească.

Avea lacrimi în ochi. Tremura. Taylor nu-şi înfrunta durerea, ci teama. În ochii ei se citea adevărul.

Era îngrozită, iar Lucas se hotărî să afle de ce.

– O, Lucas, ce-a făcut Doamna? întrebă ea, strîngîndu-i cu putere mîna.

Întrebarea ei îl luă pe nepregătite.

– Eşti tulburată fiindcă a lăsat atîția bani pentru acțiuni de caritate, Taylor?

Îşi răspunse singur la întrebare, înaintea ei.

– Nu, în nici un caz. Probabil că tu i-ai sugerat să-şi împartă aşa averea. Îți vor reveni totuşi destui bani. Nu te aşteptai?

– N-ar fi trebuie s-o facă. Nu-ți dai seama?

Acum unchiul meu va veni după mine. N-o să aibă de ales. Va face orice ca să pună mîna pe bani.

Îi strîngea mîna mai-mai să i-o strivească. Devenea tot mai agitată, iar Lucas habar nu avea ce să-i spună ca s-o calmeze.

Trebuia să-i explice în ce consta pericolul, înainte ca el să caute o soluție.

Taylor își coborî iar privirea. Știa că trebuia să-și stăpînească emoțiile. Probabil Lucas credea că-și ieșise din minți.

– Mi-am mai revenit, minți ea.

Îl privi, reușind să zîmbească vag.

Lucas era încruntat de îngrijorare.

– Îmi pare rău, izbucni ea. N-am vrut să mă pierd așa cu firea. Dar a fost o surpriză atît de mare... Acum mi-e bine, serios.

N-o crezu nici o clipă.

– Te-ai întrebat: „Ce-am să fac?" Acum ești măritată, Taylor. Întrebarea care se pune este: „Ce-o să facem?" Ai înțeles?

Vorbea pe un ton ursuz și părea furios. Iar se purta ca un Făt-Frumos cu o vrăjitoare.

Făt-Frumosul ei, Doamne, ce-i făcuse? Merita ceva mai bun. N-ar fi trebuit să fie înșeuat cu o căsnicie pe care n-o dorea și cu niște rude ca Malcolm.

Lucas îi strînse iar mîna, iar Taylor își dădu seama că aștepta răspunsul.

Dădu din cap, doar ca să-l împace.

– Da, am înțeles. Întrebarea ar trebui să fie: „Ce-o să facem?"

Lucas mormăi. Probabil asta însemna că era satisfăcut.

– Eşti un om foarte fermecător, Lucas Ross, chiar şi cînd scoţi sunetele astea obscene din gîtlej.

Clătină din cap, privind-o. N-avea s-o lase să schimbe subiectul.

– Spune-mi în legătură cu ce te întrebai ce să facem. Nu te pot ajuta pînă nu ştiu care e problema.

– Da, desigur.

Lucas aşteptă un minut încheiat, pînă-şi dădu seama că n-avea să mai scoată o vorbă.

Se hotărî să-i smulgă cuvintele cu cleştele.

– Ai spus că va veni după tine, să ia banii. Te refereai la unchiul tău Malcolm, aşa e?

Privindu-l, Taylor dădu încet din cap.

– Acum, că eşti măritată, nu se mai poate atinge de moştenirea ta.

– Ştiu asta.

Încercă să se ridice. Lucas o opri, ţinînd-o de braţ.

– Mai încet, ordonă el. Spune-mi de ce eşti supărată.

Fu scutită de a-i răspunde, căci tocmai atunci reveniră Summers şi Sherman.

Sherman îi dădu un pahar de apă. Lucas fu nevoit să-i elibereze mîna, iar Taylor profită de ocazie şi se ridică. Sorbi din apă, îi înapoie paharul banchetului cu un cuvînt de mulţumire, apoi traversă biroul şi se opri lîngă fereastră.

Îşi încrucişă braţele pe talie, cu privirea la

pietonii care treceau grăbiți pe stradă. Summers se așează la birou, întorcîndu-se în scaun spre clienta sa.

– Draga mea, va trebui să semnezi cîteva hîrtii ca să ai acces la fonduri.

Taylor se întoarse.

– Și ce se întîmplă dacă refuz să semnez?

Bancherul crezu că glumea. Ideea că cineva ar fi refuzat de bunăvoie orice sumă de bani îl făcea să zîmbească.

– N-ar conta dacă semnezi sau nu. De fapt, nu e decît o formalitate, pentru evidențele băncii. Banii vor rămîne în cont, aducîndu-ți o sumă frumoasă din dobînzi, dacă te hotărăști să nu-i cheltuiești acum.

– Vă rog să-mi mai spuneți o dată detaliile. Cum anume sînt împărțiți banii?

– Două treimi din avere se va duce la acțiunile de caritate, după cum ți-am explicat, repetă Summers.

Nervoasă, Taylor își dădu părul pe spate.

– Da, da, la caritate. Știam despre operele de caritate, dar unchiul Malcolm... Ați spus că nu va primi restul. Nu înțeleg. Înseamnă că Doamna nu i-a lăsat fiului ei nimic?

– S-o luăm pas cu pas, propuse Sherman, încercînd s-o calmeze. Treimea rămasă după donații reprezintă o sumă apreciabilă, draga mea. Unchiul tău Andrew va primi o alocație frumoasă și dreptul de proprietate asupra moșiei din Scoția. Restul se împarte între tine și copii.

Taylor închise ochii.

– Doamna a spus doar „copii", sau a precizat ceva mai concret?

– A precizat foarte concret. Georgiana şi Alexandra Henson primesc o treime.

Se întoarse spre Lucas.

– Sînt strănepoatele gemene ale lui Lady Esther.

– Testamentul a fost citit la Londra? întrebă Taylor.

– Lectura este programată pentru marți, îi răspunse Summers.

– Mîine, spuse şi Sherman în acelaşi timp.

– Doamna nu i-a lăsat nimic fiului ei şi familiei lui?

– Ba da, replică Sherman. Dar e o sumă de nimic.

– Nu tocmai, îl contrazise Sherman. Malcolm va primi un mic stipendiu lunar. Nu e mult, dar dacă adoptă un stil de viață frugal, ar trebui să-i ajungă de minune. Lady Esther i-a lăsat soției lui Malcolm exact o sută de lire sterline. A spus că echivalează cu greutatea pe care a pus-o pe ea nora ei de cînd s-a măritat. Doamna avea un simț al umorului cam ciudat, adăugă el.

Se întoarse spre Lucas, explicîndu-i:

– Lady Esther nu prea ținea la Loreen. Spunea că era o cusurgioaică.

– Şi Jane? întrebă Taylor. Ei i-a lăsat ceva totuşi?

– Aceeaşi sumă ca mamei sale, răspunse

Sherman. Exact o sută de lire sterline şi nici un şiling mai mult.

Taylor clătină din cap. Viitorul o îngrozea.

– Cînd Malcolm va afla ce-a făcut mama lui, mugetul lui o să se- audă pînă peste ocean. O să fie revoltat.

Sherman, care-l cunoştea pe Malcolm mai bine decît Summers, dădu din cap.

– Va încerca să creeze probleme, nici vorbă. Am prevenit-o pe bunica ta, dar n-a vrut să asculte. Le-a spus avocaţilor ei să se asigure că testamentul e inatacabil.

– Şi pămînturile lui Malcolm? se interesă Taylor.

– După cum probabil ştii, a ipotecat deja proprietatea. Bunica ta a alocat destui bani ca să acopere toate datoriile considerabile ale fiului ei. Totalul depăşeşte cincizeci de mii de lire sterline.

Lucas păru să fie singurul uimit de acea cifră. Cum putea un om să le datoreze altora atît de mult? Ce cumpărase pe credit?

Involuntar, Taylor îi răspunse la întrebare, precizînd:

– N-o să se lase de jucat.

– Bunica ta îi cunoştea prea bine viciul. S-a hotărît să-i ofere o ultimă şansă pentru un nou început. Dacă adună iar datorii, va trebui să găsească altă metodă să le achite. Averea mamei lui nu-l va mai scoate la liman.

– A, o să găsească el altă cale, şopti Taylor. Unchiul poate fi foarte inventiv.

– Ei, ei, nu chema necazul, o sfătui Summers.

Umerii lui Taylor căzură.

– Ştiu la ce te gîndeşti, draga mea, îi spuse Sherman. N-o să reziste nici o lună fără să-ncerce să cerşească sau să împrumute de la tine.

Se întoarse spre Summers, explicîndu-i:

– Malcolm e un om al excelor. N-o să se astîmpere cu una, cu două.

– O să vină după mine.

În timp ce rostea aceste cuvinte, Taylor îl privi pe Lucas. Părea pe jumătate adormit. Stătea cu picioarele întinse înainte, mîinile rezemate pe braţele fotoliului şi ochii întredeschişi.

– N-o să conteze, insistă Summers. Chiar dacă ai vrea să-i dai o parte din moştenire, nu poţi. Bunica ta a precizat foarte clar: tot ce nu cheltuieşti, va rămîne în cont pentru copii.

– Şi dacă mor?

Lucas se burzului imediat:

– N-ai să mori!

– Dar dacă aş muri? îl întrebă ea pe Harry Sherman.

– Malcolm n-ar primi banii nici atunci. Singurul care are de cîştigat e soţul tău.

Făcu o pauză, zîmbind.

– Din felul categoric cum ţi-a vorbit, nu pot decît să presupun că va face tot ce trebuie ca să ai o viaţă lungă şi sănătoasă. Nu mai vorbi despre moarte, Taylor. Malcolm nu-ţi poate face nimic. Nu mai ai de ce să te temi de el. Şi

eu îmi amintesc ce frică ți-era de unchiul tău, cînd erai mică. Dar acum eşti o femeie în toată firea, măritată. Uită de spaimele copilăriei. Nu uita, ne desparte un ocean de Anglia.

– Da, aveți dreptate, simulă ea un zîmbet.

În sfîrşit, trecură la lucruri concrete. Taylor semnă hîrtiile necesare, iar după ce formele fură atestate cu martori şi executate, deschise două conturi. Unul era comun, pe numele ei şi al domnului Ross, avînd nevoie de ambele semnături, iar celălalt, pe numele Victoriei.

Domnul Sherman acceptă să aducă hîrtiile necesare la hotel, după-amiază la ora patru, ca s-o întîlnească pe Victoria şi să-i obțină semnătura.

– Eşti extrem de generoasă cu prietena ta, remarcă el, în timp ce Taylor se pregătea să plece.

– Doamna ar fi fost de acord, replică ea.

Peste cîteva minute, erau în drum spre hotel. Taylor voia să meargă pe jos. Lucas îi spuse că nu aveau timp. N-o lăsă să meargă singură pe stradă, insistînd să ia amîndoi o trăsură. O ajută să se urce, apoi se aşeză în fața ei.

– De ce ți-e frică de unchiul tău?

Taylor îi răspunse la fel de direct:

– E o năpîrcă.

– Şi?

– Şi detest şerpii.

În ciuda frustrării, Lucas zîmbi. Taylor era iscusită cu cuvintele şi se pricepea şi mai bine

să evite răspunsurile directe. Dacă mai stătea mult cu ea, avea să-l scoată din minți.

– Cînd pleci din Boston? îl întrebă ea.

N-avea de gînd să plece nicăieri pînă nu se asigura că era în siguranță. Numai Dumnezeu putea şti cînd avea să se întîmple asta. Ardea de nerăbdare să pornească la drum, dar gîndul de a o lăsa singură îi întorcea stomacul pe dos. Adevărul era inevitabil: nu voia să se ducă nicăieri fără ea.

Taylor nu era sigură ce-l apucase pe soțul ei. O privea cu expresia aceea gen „mai-bine-mă-spînzur-decît-să-fiu-însurat-cu-tine" care începea să-i displacă intens, şi nu s-ar fi mirat dacă-l auzea începînd să mîrîie ca un urs.

Mintea ei făcu un salt de la acest gînd la altul.

– Sînt urşi în Teritoriul Montana?

De unde-i mai venise şi ideea asta?

– Da.

– Mă aşteptam, dar am vrut să fiu sigură. Care specie predomină?

– Cei negri. Şi bruni, cred.

– Şi grizzly?

– Şi aceia.

– Sînt foarte deştepți.

– Chiar aşa?

Taylor dădu din cap.

– Se ştie că-şi vînează vînătorii. Îi iau pe ocolite şi le cad în spate. Şi sînt răi. Daniel Boone a omorît o duzină întreagă înainte de a împlini zece ani.

Doamne, naivă mai era!

– Chiar aşa?

– De fiecare dată cînd spui „chiar aşa?“, de fapt vrei să zici că nu crezi o vorbă din ce-ți spun. N-am dreptate, domnule Ross?

Nu se deranjă să-i răspundă. Trăsura se opri în fața hotelului. Lucas o ajută să coboare, plăti cursa, apoi o luă de mînă şi o trase prin hol.

– Sînt absolut capabilă să ajung în cameră şi singură, domnule Ross. Te rog să-mi dai drumul.

– Oriunde te duci, atragi o mulțime de gură-cască.

Taylor pufni.

– Tu eşti cel popular, nu eu.

Lucas urca treptele cîte două. Cînd ajunseră la uşă, Taylor abia mai respira.

– Oameni îți spun în vreun fel anume?

– Lucas, o repezi el. Prietenii mă numesc Lucas. Şi nevastă-mea la fel. Ai priceput?

În timp ce Lucas îşi căuta cheia, Taylor se rezemă de perete. În viața ei nu mai alergase aşa.

– Ar fi foarte nerespectuos din partea mea să-ți spun Lucas, dar dacă insişti...

– De ce?

– În sălbăticie, soțiile îşi numesc soții „domnule“. Numai servitorilor li se adresează pe numele mic. Aşa e politicos.

Nu părea s-o creadă. Întrebarea lui o confirmă.

– Cine zice?

– Doamna Livingston. Scrie în jurnalul ei.

– Ar fi trebuit să mă aştept.

– Şi dacă tot vorbim despre ce se cuvine şi ce nu, aş dori să subliniez că majoritatea bărbaților, căsătoriți sau nu, nu înjură niciodată în fața unei femei. E considerat necuviincios, domnule Ross, şi un semn de foarte proastă creştere.

– Chiar aşa?

Începea să deteste expresia asta.

– Da, chiar aşa.

Lucas îi deschise uşa, dar cînd Taylor vru să intre, o luă de umeri şi o întoarse cu fața spre el.

– Să ne înțelegem. Cînd îmi spui „domnule Ross", de fapt eşti respectuoasă, n-o faci numai ca să mă enervezi? Am priceput bine?

Taylor dădu din cap.

Lucas zîmbi.

– Cred c-am să întîrzii.

Mîna lui o atinse pe gît, apoi pe obraz, potrivindu-i o şuviță de păr după ureche. O străbătu un fior. Nu-şi putea desprinde ochii dintr-ai lui.

Lucas îi privea gura.

– Culcă-te, să nu mă aştepți.

– Probabil am să-mi petrec seara în camera Victoriei.

Era o minciună, desigur, dar cum nu ştia cît dura drumul pînă acasă la doamna Bartlesmith şi nici cît timp urma să stea cu nepoatele ei, voia să fie sigură.

Nu dorea ca Lucas s-o caute.

– Victoria vrea să discutăm unele lucruri, continuă ea. S-ar putea să stau acolo pînă la miezul nopții, poate chiar mai mult.

Lucas abia dădu atenție cuvintelor ei. Voia s-o sărute. O aştepta cu răbdare să termine de vorbit.

Taylor se întrerupse, iar el se aplecă. Undeva, pe coridor, se trînti c uşă.

În clipa următoare, răsună rîsul unui bărbat. Apoi al unei femei. Vraja se risipi, şi deodată Taylor îşi dădu seama unde era şi ce făcea. Comportarea ei de țoapă o îngrozi.

Reacționă ca şi cum ar fi fost surprinsă furînd. Îl împinse din fața ei, se răsuci în loc şi intră grăbită. Mai strigă un cuvînt de rămas bun peste umăr, după care închise uşa.

Lui Lucas nu-i venea să creadă ce se întîmplase. Al dracului să fie dacă nu-i trîntise uşa în față. Şi ce naiba o făcuse să roşească?

– Femeile, mormăi el.

N-aveau pic de minte. Clătină din cap şi porni pe culoar. Cînd ajunse la scară, se opri. În cameră, Taylor tocmai se prăbuşise într-un fotoliu, oftînd prelung, cînd auzi o bătaie în uşă. Bănui că era Victoria. Se ridică, îşi aranjă fusta şi se duse repede să deschidă. Lucas umplea tot cadrul uşii. Stătea rezemat de uşor, cu brațele încrucişare pe piept, ca şi cum ar fi aşteptat acolo de multă vreme.

– Ai uitat ceva, domnule Ross?

– Mda... murmură el alene.

Se întîmplă atît de repede, încît Taylor nu avu timp nici măcar să clipească. Întinse mîna, o apucă de ceafă şi o trease spre el. Degetele lui îi răvăşiră părul, făcînd agrafele să zboare care-ncotro. Claia de bucle se revărsă pe spatele ei, acoperindu-i antebraţul. Îşi coborî chipul pînă ajunse cu gura lîngă a ei.

– Am uitat să te sărut.

– A...

Răspunsul ei şoptit suna ca un geamăt. Gura lui o acoperi pe a ei cu un spirit posesiv teribil, retezînd orice alt sunet. Începu s-o sărute lacom. Taylor se agăţă de vestonul lui ca să nu cadă. Iar cînd limba i se strecură înăuntru ca să se frece erotic de a ei, i se păru că se dizolva în braţele lui.

Îl făcea să ardă de dorinţă. Lucas ştia că trebuia să se oprească. Se smuci înapoi, apoi începu să-i desprindă mîinile de pe el. Dar făcu greşeala de a o privi şi, la vederea pasiunii din ochii ei, fu cît pe ce să piardă lupta.

Taylor avea buzele înroşite de atacul lui, iar Lucas nu se putea gîndi decît că voia s-o mai guste o dată.

Taylor n-avea de unde să ştie cît de aproape era de a o duce în pat ca să facă dragoste cu ea. Era prea naivă şi lipsită de experienţă ca să înţeleagă pericolul.

El însă îl înţelegea, nici pomeneală. Era excitat, pulsînd de dorinţă, şi fir-ar să fie, dacă-l mai privea mult cu ochii ăia albaştri şi frumoşi, ştia prea bine ce-avea să se întîmple.

Trebuia să plece naibii de-acolo. Cu acest gînd în minte, o apucă de umeri, o sili să se retragă, apoi se întoarse şi ieşi, închizînd uşa în urma lui.

Taylor rămase cu privirea spre uşa închisă.

– Mamă, Doamne... şopti ea.

Dintr-o dată, simți nevoia să se aşeze. Şi avea nevoie şi de un evantai.

O treceau căldurile.

Porni spre cel mai apropiat fotoliu, cînd auzi altă bătaie în uşă.

Doamne, n-ar mai fi suportat încă o rundă de sărutări! Şi totuşi, se repezi să deschidă. Pe coridor stătea Victoria. Taylor abia îşi putu ascunde dezamăgirea. Îşi invită prietena înăuntru, apoi se grăbi spre fotoliile din dreptul ferestrei.

– Ți-e rău, Taylor? întrebă Victoria, îngrijorată.

– Mă simt foarte bine, serios. De ce întrebi?

– Eşti roşie toată.

Nici nu era de mirare. Într-un efort de a o împiedica să-i pună întrebări jenante, schimbă subiectul.

– Nu putem face cumpărături în după-amiaza asta, anunță ea. Domnul Sherman vrea să vă întîlniți jos, în hol, la ora patru. Trebuie să semnezi nişte hîrtii, Victoria.

– De ce?

– Ți-am spus că deschid un cont pe numele tău. Are nevoie de semnătura ta, ca să poți retrage bani, desigur.

Victoria dădu din cap.

– Îți mulțumesc din nou. Generozitatea ta e... copleşitoare.

Taylor acceptă complimentul, apoi îi spuse de planurile ei pentru după-amiază.

– Am să scriu nişte instrucțiuni pe care vreau să i le dai domnului Sherman, apoi mă duc să-mi văd nepoatele. Plănuisem să le vizitez ieri, dar domnul Ross n-a plecat la întîlnire decît după opt. E mai bine să mergem la cumpărături după ce le văd, ca să le iau şi măsurile pentru hainele pe care trebuie să le cumpăr. Vor avea nevoie de multe haine groase, de iarnă.

– Dar încă nu e nici măcar primăvară, obiectă Victoria.

– Trebuie să ne pregătim din timp. În sălbăticie, nu vom putea cumpăra nimic, aşa că trebuie să luăm la noi cît mai multe posibil. Cred că ar trebui să-ți începi şi tu lista.

Victoria dădu din cap.

– Entuziasmul tău e molipsitor. Redemption înseamnă un început nou pentru mine şi copilul meu. Şi eu simt că acolo vom fi în deplină siguranță. Ce contradicție! Vor fi animale sălbatice, vreme aspră, indieni ostili şi Dumnezeu mai ştie ce – şi, cinstit, Taylor, abia aştept să începem. Cred c-am să mă întorc în camera mea ca să-mi fac lista imediat după prînz. Vrei să vii cu mine la Salonul Doamnelor? Aş vrea să mănînc un biscuit, ca să-mi liniştesc stomacul. Am impresia că-mi vin greturile matinale la orele amiezei.

Taylor o însoți cu plăcere. Stătură împreună o oră şi, imediat ce terminară de mîncat, Taylor îi spuse despre drumul pînă la destinație. Victoria se miră să afle că aveau să parcurgă o bună distanță cu vaporul, pe Missouri.

– Trebuie să reținem să cumpărăm şi hărți, cînd mergem la cumpărături, adăugă Taylor.

– Vrei să-mi explici ceva, te rog? Unchiul tău Andrew... E fratele mai tînăr al bunicii tale, da?

– Da.

– Ştie că vrei să creşti fetițele ca şi cum ar fi ale tale?

Taylor ridică din umeri.

– Nu sînt sigură dacă ştie sau nu. Uneori, unchiul uită unele lucruri.

– Ar uita şi de nepoatele lui?

– Poate.

– A citit şi el toate romanele alea despre sălbăticie pe care le-ai citit tu?

Taylor zîmbi.

– A, da, îi plăceau aproape la fel de mult. Ne contraziceam în legătură cu viața de-acolo. Eu îi spuneam că m-aş duce, într-o zi, iar el nu ştia dacă avea destul curaj.

– Şi de-asta a construit bordeiul?

– Da. Amîndoi am citit că pionierii locuiau adesea în bordeie de pămînt, aşa că şi-a pus servitorii să construiască unul pentru mine. L-au făcut chiar în curtea din fața casei. Nu m-am aşteptat să insiste să locuiesc acolo, dar a făcut-o, adăugă ea rîzînd. Aşa că m-am in-

stalat şi am stat aproape o lună. La început, a fost îngrozitor. De fiecare dată cînd ploua, îmi cădea în cap noroi din...

Victoria o întrerupse:

– Vrei să spui că şi acoperişul era făcut din pămînt?

Taylor dădu din cap.

– Tot acoperişul era din chirpici. Şi pe jos era pămînt, iar cînd ploua, se făcea noroi. Aveam o singură fereastră, fără geam. Puteau să intre toate gîngăniile.

– Sună îngrozitor, replică Victoria. Va trebui să locuim într- un bordei, ce crezi?

– Dacă e după mine, nu, îi promise Taylor. Dar, dacă pentru scurt timp n-avem încotro, o s-o facem. Am învăţat cum să fac dintr-un bordei un cămin. Acum, că stau să mă gîndesc, am învăţat destul de multe. După un timp, n-a mai fost atît de oribil. Pe la sfîrşitul lui iunie, acoperişul se transformase într-o grădină de flori fermecătoare, roz, mov şi roşii. Se revărsau pe de lături ca viţa-de-vie. De la distanţă, bordeiul arăta incredibil de frumos. Înăuntru, însă, mă simţeam cam ca şi cum aş fi locuit într-un ghiveci de flori.

– Sper să avem podele de lemn şi un acoperiş adevărat, într-o zi. Totuşi, n-am să mă plîng nici dacă trebuie să locuim într-un ghiveci de flori. Îţi promit că n-am să suflu o vorbă.

– Nici nu va fi nevoie, replică Taylor. Am să mă plîng eu destul, pentru amîndouă.

Cele două prietene continuară să-şi facă

planuri cîteva minute. Apoi se întoarseră în camerele lor. Victoria era nerăbdătoare să-şi înceapă lista. Taylor voia să-i scrie o scrisoare domnului Sherman, cu instrucţiunile.

Trebuia să pună totul la punct înainte de a porni spre ţinuturile sălbatice. Munci la scrisoare destul de mult, iar cînd fu mulţumită de conţinut, o semnă, apoi luă încă o coală de hîrtie.

Ştia că trebuia să fie cît mai clară şi concisă posibil. Documentul trebuia să reziste în orice tribunal, şi prin urmare, să fie complet inteligibil. Nu putea scrie cereri sau explicaţii nebuloase.

Oftă. Nu lucra cu plăcere.

Se pomeni imaginîndu-şi să participa la un bal elegant din Londra şi fu cît pe ce să izbucnească în rîs.

Ce direcţie neaşteptată luase viaţa ei!

Oftă din nou, apoi reveni asupra hîrtiei, lăsînd în urmă visul cu ochii deschişi, şi tot trecutul. Luă tocul, îl înmuie în călimară şi începu să-şi scrie testamentul.

Capitolul 10

Frica e la fel de rea cum e căderea.
William Shakespeare, „Cymbeline"

Lucas adormi aşteptînd-o pe Taylor. Voise să se ducă în camera Victoriei şi să-şi aducă soţia înapoi în patul lor, apoi se răzgîndise.

Taylor ştia cît era ceasul şi, dacă voia să stea de vorbă cu prietena ei jumătate din noapte, el n-avea nimic împotrivă.

Totuşi, îl deranja. Taylor avea nevoie de odihnă, iar el avea nevoie de ea, în pat lîngă el. Cînd dormea, era vulnerabil. Avea mereu acelaşi coşmar, care-i dădea senzaţia că era sfîşiat de viu. Neschimbat, în fiecare noapte. Pînă cînd o găsise pe Taylor. Lucas nu ştia cum se întîmplase, dar ea devenise şamanul lui personal. Cînd dormea lîngă el, în vise nu se mai strecurau demonii. Dacă ar fi fost un prostănac cu capul plin de fantezii, ar fi crezut că bunătatea şi puritatea ei sufletească ţineau coşmarurile la distanţă.

Clătină din cap, încercînd fără succes să-şi alunge aceste gînduri. Lucas era un realist. Ştia că n-avea nici un rost să îmbrăţişeze ase-

menea speranțe deşarte. Oftă adînc. Poate că Hunter avea dreptate, la urma urmei. Poate fusese cruțat cu un anume motiv. Prietenul lui era singurul căruia Lucas i se confesase după război.

Hunter ştia totul despre uciderea oamenilor din unitatea lui. Toți ceilalți soldați avuseseră familii care-i aşteptau acasă. Lucas nu avusese pe nimeni. Dintre toți, el era cel mai nevrednic. Se născuse bastard şi trăise aproape toată viața ca un bastard. N-ar fi trebuit să supraviețuiască.

Şi totuşi, fusese singurul care scăpase cu viață. Hunter insista că exista un motiv, iar timpul şi Dumnezeu avea să i-l dezvăluie în cele din urmă. Timpul, Lucas îl înțelegea.

De Dumnezeu, însă, nu era la fel de sigur. Credea în existența Lui, dar nu putea nici măcar să-i deducă raționamentele. Şi, într-un colț al minții, încă mai nutrea convingerea din copilărie că Dumnezeu uitase complet de el.

Dacă propria lui mamă nu-l putuse iubi, cum ar fi putut Dumnezeu?

Lucas refuză să se mai gîndească. Trecutul era mort şi îngropat. Şi unde naiba întîrzia Taylor? Era trecut de miezul nopții. Adormi cu gîndul la soția lui.

Lucas se trezi în secunda cînd auzi cheia în broască, dar rămase cu ochii închişi.

Peste cîteva clipe, uşa se trînti, făcîndu-l să se încrunte.

Lui Taylor nu-i stătea în fire să trîntească uşile.

Ceva era în neregulă. Se ridică în capul oaselor şi tocmai se dădea jos din pat, cînd Taylor apăru de după colţul alcovului. O singură privire la faţa ei îl înştiinţă că se întîmplase ceva îngrozitor.

Arăta înnebunită. Întrucît fusese la Victoria, presupuse că era vreo problemă cu prietena ei. Taylor nu-i lăsă timp să-i pună vreo întrebare.

– Ai pistolul la tine?

Nu-şi putu ascunde uimirea.

– Da, de ce?

– Trebuie să vii cu mine. Repede, Lucas. Încalţă-te şi ia-ţi pistoalele. Am şi eu unul, în valiză. Slavă Domnului că nu l-am pus în vreun cufăr.

Alergă la dulap şi găsi arma pe fundul geamantanului. Deasupra stătea cutiuţa cu muniţie. Se ridică, dar era atît de agitată, încît scăpă şi pistolul, şi cutia. Ridică arma mai întîi, o băgă în buzunarul mantoului, apoi luă şi muniţia. Cutia se deschisese, iar cartuşele se risipiră care-ncotro. Taylor îngenunche, adună o mînă şi le puse în celălalt buzunar. Pe celelalte le lăsă pe covor. Lucas o privea de lîngă alcov. O auzi mormăind ceva, dar nu înţelese toate cuvintele. Ceva în legătură cu nişte şobolani...

– Taylor, ce se întîmplă?

– Încalţă-te, îi ordonă ea din nou. Trebuie să ne grăbim.

N-avea să plece nicăieri pînă nu-i explica.

Se vedea clar că tremura de frică. Dacă îl făcuse cineva vreun rău, Lucas n-avea nevoie de nici un pistol. L-ar fi omorît pe ticălos cu mîinile goale. Taylor îi văzu vestonul la picioarele patului, îl luă în mîini şi i-l aruncă.

– Nu sta degeaba, pentru Dumnezeu! Ia-ţi pistoalele. S-ar putea să ai nevoie de două. O să-ţi spună unde le-a ascuns. Ai să-l faci tu să-ţi spună. Nu-l putem lăsa să scape. Altfel, n-am să le mai găsesc niciodată.

Vorbea încălecînd cuvintele. Lucas n-o mai văzuse niciodată purtîndu-se aşa.

Parcă şi-ar fi pierdut mințile. În ochii ei se citea teroarea. Acum suspina şi-l trăgea de braţ, scîncind un cuvînt, răcnindu-l pe următorul, poruncind şi implorînd în acelaşi timp.

Îngenunche şi încercă să-l încalţe. Lucas o apucă de braţe şi o ridică.

– Încearcă să te calmezi, Taylor. Pe cine n-ai să găseşti?

Vorbea încet, liniştitor. Taylor răspunse strigînd:

– Copilaşii mei! Mi-a ascuns copiii. Te rog, Lucas, ajută-mă. Fac orice, numai să m-ajuţi.

O cuprinse cu braţele şi o strînse la piept.

– Ascultă-mă. Am să te ajut. E-n regulă? Şi acum, calmează- te. N-are nici un sens ce vorbeşti.

Fără să-şi poată stăpîni exasperarea, adăugă:

– Tu nu ai copii.

– Ba am, ba am! ţipă ea. Am doi copii. Mi

i-a luat. Sora mea... a murit, şl eu, o, Doamne, te rog, ai încredere-n mine. Am să-ți spun totul, pe drum. Ştiu c-o să fugă. Nu putem risca.

În timp ce-l ruga, îl trăgea de cămaşă. În sfîrşit, Lucas îi percepu urgența. Nu mai pierdu timpul cu întrebări. Îşi luă armele, se asigură că erau încărcate, apoi îşi puse centura cu tecile. Ştia că vestonul nu acoperea pistoalele, aşa că-şi luă mantaua neagră de ploaie.

Taylor alergă după el, cu pantofii. Lucas se încălță lîngă uşă, apoi o luă de mînă şi porniră pe coridor.

– Să faci bine să vorbeşti cu şir, Taylor, spuse el pe un ton amenințător.

Mantaua neagră, cu gulerul ridicat, îl făcea să arate şi mai impresionant.

Dintr-o dată, semăna foarte mult cu un pistolar. Taylor începu să aibă o licărire de speranță. Răceala din ochii lui şi expresia rea de pe față o încurajau.

Şi totul, numai fiindcă era de partea ei. Avea nevoie de un om rece şi rău. Lucas, vrînd nevrînd, tocmai devenise răzbunătorul ei.

– Mai repede, te rog, îl imploră.

Alerga deja ca să țină pasul cu el. Era prea îngrozită ca să- şi dea seama ce spunea. Nici măcar nu-şi dădu seama că plîngea, pînă cînd el îi spuse să înceteze.

Nu mai scoase o vorbă pînă cînd ieşiră din hotel. Taylor îi dădu adresa birjarului care aştepta în fața intrării.

– Fort Hill? Nu fac curse-n partea aia a ora-

şului, anunţă vizitiul. Prea periculos, adăugă el, dînd din cap spre Lucas.

Cînd birjaul refuză cererea şi a doua oară, muşchii din fălcile lui Lucas se încleştară. Taylor promise să tripleze taxa, dar cel care-l convinse să coopereze fu soţul ei. Îl apucă de haină şi aproape că-l aruncă de pe capră.

– Mînă, sau mîn eu. Oricum, plecăm în zece secunde fix. Taylor, treci în trăsură.

Vizitiul înţelese imediat situaţia.

– Vă duc eu, se bîlbîi el. Da' după ce-ajungem acolo, n-am să mai aştept.

Lucas nu stătu la discuţii. Se urcă în trăsură, aşezîndu-se vizavi de soţia lui.

Taylor scosese pistolul. Observă că era un Colt, lucios şi nepătat ca unul nou, din vitrină. Pesemne că tocmai îl cumpărase.

Cartuşele erau în ţeavă. Sub ochii lui, Taylor scoase cu mişcări agile butoiaşul, îl încărcă şi-l închise la loc. Apoi vîrî pistolul în buzunar şi-şi împreună mîinile.

Lucas era uluit. Simplul fapt că avea pistol îl surprinsese, dar felul cum îl mînuia era de-a dreptul uluitor. Încărcase şi pregătise arma în mai puţin de un minut... şi cu nişte mîini care-i tremurau violent.

– Ştii să tragi? o întrebă.

– Da.

– Unchiul tău, Andrew, te-a învăţat, nu-i aşa? Nu glumeai cînd ai spus că te-a învăţat să cînţi la pian şi să tragi cu pistolul. Acum îmi amintesc.

– Nu, nu glumeam. E colecționar de arme. Le demontează şi le asamblează la loc. Eu sînt prea stîngace şi înceată cu pistoalele cu şase gloanțe, dar...

N-o lăsă să termine. Voia să-i spună că ochea extrem de precis, iar după părerea ei asta compensa încetineala. Unchiul ei îi spusese că avea ochi de vultur, şi că nu conta cît timp trecea pînă ochea. Bărbații, o instruise el, aveau nevoie de viteză, căci le plăcea să se dueleze cu pistoalele. Femeile era de ajuns să țintească bine.

– Dă-mi pistolul, Taylor. Pînă la urmă, ai să te împuşti singură, din neatenție. Nu trebuie să umbli cu un pistol încărcat.

– Nu-i poți spune vizitiului să meargă mai repede?

Lucas se aplecă pe fereastră, srtrigă ordinul, apoi se rezemă iar de spătar, picior peste picior, cu brațele încrucişate pe piept.

Părea relaxat, dar Taylor nu se lăsă amăgită. În ochi şi glas i se citea furia.

– Înțeleg că astă seară ai fost la Fort Hill, nu în camera Victoriei.

– Da.

Deşi ştiuse că avea să recunoască aceea grozăvie, răspunsul ei îl înfurie totuşi.

– Cine te-a însoțit?

– M-am dus singură.

Ghicise deja şi acest răspuns, iar acum îi venea s-o strîngă de gît. Încercă să-şi alunge din minte imaginea ei umblînd prin cel mai pe-

riculos cartier al oraşului. I-ar fi fost mai uşor să accepte ideea că fusese în Sodoma şi Gomora.

– Ai idee în ce pericol te-ai băgat?

Nu ridicase tonul. De cînd îl ştia, Lucas nu strigase niciodată. Nu avea nevoie. Tăişul de brici din glasul lui era la fel de eficient ca un muget asurzitor. Taylor aproape că tresări. Se stăpîni la timp.

– Începe să-mi explici, Taylor, îi ordonă el. Şi să nu omiţi nimic.

Nu ştia cu ce să înceapă, nici cît de mult să-i spună. Încă mai era într-o asemenea panică, încît abia reuşea să gîndească limpede.

Îşi încleştă mîinile laolaltă, îl imploră să aibă răbdare cu ea, apoi îi spuse aproape totul.

– M-am dus să-i vizitez pe copiii surorii mele, începu ea. Marian a murit acum un an şi jumătate. Era bolnavă de tuberculoză de cîţiva ani, şi o epidemie neaşteptată de gripă care s-a răspîndit prin Boston...

– Da? o îndemnă el, după ce o aşteptase un moment să continue.

– Marian nu era prea puternică. A răcit, şi i-a prins pieptul. A murit după o lună de boală. Fetele au rămas în seama lui George, soţul ei.

– Şi? întrebă Lucas din nou, după alt minut de aşteptare.

– George a căzut la pat acum cîteva săptămîni. Întrucît în zonă era o epidemie de holeră, presupunem că de-aia a murit, dar nu sîntem siguri. Doamna Bartlesmith ne-a scris ştirea.

– Şi cine e doamna Bartlesmith?

– Doica fetiţelor. A promis să stea cu ele pînă ajungeam eu la Boston.

– Continuă.

– M-am dus la adresa unde scrisesem, dar doamna Bartlesmith nu era acolo. Femeia care mi-a deschis a fost înţelegătoare şi a încercat să mă ajute. Nu ştia ce s-a întîmplat cu doica, nici cu fetiţele. Mi-a făcut un ceai, apoi a căutat printre hîrtii pînă a găsit numele şi adresa unui cuplu, Henry şi Pearl Westley. Lucraseră pentru cumnatul meu. Femeia fusese bucătăreasă, iar bărbatul lucra pe lîngă casă. Soţii Westley speraseră să-i angajeze şi noii chiriaşi, dar femeia mi-a spus că n-avea nevoie de ei. A zis că amîndoi duhneau a whisky. Le-a spus că serviciile lor nu-i erau necesare, însă Pearl a insistat să-i păstreze numele şi adresa, în caz că se răzgîndea.

– Şi te-ai dus la familia Westley în căutarea fetiţelor, completă Lucas.

Taylor dădu din cap.

– Nu mă aşteptam să le găsesc acolo. Speram doar ca soţii Westley să ştie unde le-a dus doamna Bartlesmith.

– Aşa că te-ai dus în Fort Hill?

– Da. Era tocmai în cealaltă parte a oraşului, şi pînă am găsit adresa, se întunecase. Mulţumesc lui Dumnezeu că vizitiul nu m-a lăsat singură. M-a avertizat să mă grăbesc şi mi-a promis că mă aşteaptă. La uşă a răspuns Henry Westley. Mi-a spus că doamna Bartles-

mith murise. Nu mi-a spus cînd sau cum. Era acolo şi soţia lui. Stătea ascunsă în cealaltă cameră. Tot zbiera la bărbatul ei să scape de mine. Amîndoi erau beţi. Vocea lui Pearl Westley suna îngrozitor de împleticit. Şi părea speriată. El însă nu era speriat. Era... insolent şi plin de ură. A strigat la nevastă-sa că n-avea ce face, că oricum era prea tîrziu. Se comporta extrem de sfidător.

– Ai fost în casă?

– Nu. Am stat pe verandă.

– Slavă Domnului că ai avut destulă minte să nu intri în casă.

– Era o magherniţă, nu o casă, preciză Taylor, cu vocea tremurîndu-i de oroare. Henry şi Pearl se prefăceau amîndoi că n-auziseră niciodată de fetiţe. Minţeau, desigur.

– Ai mai văzut sau auzit şi pe altcineva?

Taylor clătină din cap.

– S-ar putea să mai fi fost cineva la etaj, dar n-am mai auzit pe nimeni.

Începu să plîngă. Era furioasă pe sine că-şi arăta aşa slăbiciunea în faţa soţului ei, dar nu putea să se controleze. Lucas începu să-şi caute prin buzunare batista pe care era destul de sigur c-o lăsase în camera de hotel, dar Taylor îl opri, apucîndu-l de mînă.

– Nu sînt alarmistă, Lucas. Distingeam spaima în vocea lui Pearl. Şi insolenţa lui era suspectă. Oamenii ăştia doi ştiu unde sînt fetele. Ai să-i faci să-ţi spună, nu-i aşa? Ai să-mi găseşti nepoatele.

– Da, am să ți le găsesc, promise el, într-o şoaptă liniştitoare. Nu s-ar putea ca doamna Bartlesmith să fi dus copiii la cineva dintre rudele tale?

Taylor clătină din cap.

– De ce s-ar fi prefăcut soții Westley că nu auziseră niciodată despre ele? Amîndoi lucraseră pentru cumnatul meu. Sigur că le cunoşteau. Ascund ceva. Dacă li se întîmplă ceva fetițelor, dacă au pățit ceva, sau...

– Termină, ordonă el. Nu-ți lăsa imaginația să-ți controleze gîndurile. Trebuie să-ți păstrezi calmul.

– Da, ai dreptate, fu ea de acord. Trebuie să rămîn calmă. Voi face tot ce-mi spui tu să fac. Lasă-mă numai să te ajut.

Se rezemă de spătar şi-şi împreună iar mîinile în poală. Încerca să pară calmă. Îi era cu neputință.

– Vreau să stai aici şi să mă aştepți, cu uşile zăvorîte, continuă Lucas.

Nu-l contrazise. Nu avea de gînd să stea ascunsă în trăsură, lăsîndu-l să se descurce singur cu soții Westley. Erau nişte oameni răi şi imprevizibili. Lucas putea avea nevoie de ajutorul ei, şi trebuia să-i fie alături.

Nu voia să-l mintă, aşa că tăcu. Un moment mai tîrziu, se uită pe fereastră ca să vadă dacă se apropiau de destinație, iar cînd văzu că treceau prin dreptul unor case dărăpănate şi deloc respectabile, îşi dădu seama că nu mai aveau mult. Şi mirosul din aer se stricase. Erau

aproape, într-adevăr. Îşi încleştă mîinile, nervoasă. Apoi începu să se roage.

– Bunica ta ştia că soţul surorii tale a murit?

– Da. I-am spus imediat ce a sosit scrisoarea.

– Şi pe urmă ce-ai făcut?

– I-am scris doamnei Bartlesmith, după ce Doamna şi-a formulat planul.

Lucas aşteptă continuarea explicaţiei, iar cînd Taylor nu mai adăugă nimic, o întrebă:

– Care era planul?

– Tu.

Nu înţelegea. I se citea în expresia încruntată. Taylor nici nu se gîndea să-l lămurească. Avea să înţeleagă totul mai tîrziu, după ce găseau copiii.

– Cînd eram mică, Marian mă apăra. Era îngerul meu păzitor. Voi face tot ce e necesar ca să-i protejez şi eu fiicele. Răspund de ele.

– De ce anume te apăra Marian?

– De un şarpe.

– Malcolm.

– Da, şopti ea. De Malcolm.

Nu voia să vorbească despre el. Voia să se concentreze numai asupra fetiţelor.

– Ce-o să se întîmple cu nepoatele tale acum, că le-au murit amîndoi părinţii? Le vor lua rudele tatălui lor, sau te gîndeşti să le duci înapoi în Anglia?

Taylor nu-i dădu un răspuns direct.

– Fetiţele vor avea nevoie de cineva care să le iubească, să le îngrijească şi să le înveţe să

fie bune, bînde şi generoase, ca mama lor. Au nevoie de un protector. Trebuie să fie ferite de toate năpîrcile din lume. E dreptul lor, Lucas.

Şi responsabilitatea mea, adăugă în gînd.

O întrebase dacă se gîndea să le ducă înapoi în Anglia. Nici o şansă, naibii! îi venea să strige. Avea să le ducă departe, cît mai departe de Anglia posibil. Totuşi, nu-i spuse. Ştia că în sălbăticie pîndeau pericole, iar Lucas ar fi avertizat-o că nu era un loc potrivit pentru copii. Dumnezeu îi era martor că se gîndise la toate problemele. Totuşi, oricum ar fi privit situaţia, ajungea mereu la aceeaşi concluzie.

Gemenelor le-ar fi fost mult mai bine la frontieră, decît înapoi în Anglia, la discreţia lui Malcolm. Pericolul reprezentat de el era mult mai mare. Era sigură că vîrsta înaintată nu-i astîmpărase poftele. În fond, şerpii rămîn şerpi pînă în ziua cînd se usucă şi mor. Iar Malcolm, cu zece ani mai mic decît tatăl ei, încă nu împlinise cincizeci. Îi mai rămăseseră destul ani de desfrîu.

Trăsura încetinea. Taylor se uită iar pe fereastră, ca să vadă dacă recunoştea zona. Luna lumina destul de puternic ca să citească unele tăbliţe. Casele, sau mai bine zis cocioabele, erau atît de apropiate între ele încît păreau să se atingă. Străzile erau pustii, poate datorită ceasului tîrziu, desigur, dar şi pentru că începuse să burniţeze, umezeala fiind însoţită de un vînt rece de martie.

Casa familiei Westley apăru. Avea luminile

aprinse la toate ferestrele. Soţii Westley erau încă acolo, căci Taylor zări o siluetă prin perdeaua de la etaj. Cineva circula agitat prin cameră.

Fu cît pe ce să plîngă de uşurare. Încă nu apucaseră să fugă.

– Mai sînt aici, spuse ea. Uite. Prin fereastra de la etaj se vede o femeie. Aleargă încoace şi-ncolo.

Ca un şobolan în cursă, adăugă ea în sinea ei.

– Pare să împacheteze nişte bagaje, replică el; deschise uşa şi o împinse uşor pe Taylor la loc pe banchetă. Orice-ai vedea sau ai auzi, rămîi aici. Promite-mi.

– Da, se învoi ea, am să stau în trăsură. Dacă n-ai nevoie de mine, se grăbi să adauge.

Lucas dădu să coboare. Îl prinse de braţ.

– Ai grijă, îi mai şopti.

Dînd din cap, Lucas ieşi din trăsură, apoi închise uşa în urma lui. Taylor se aplecă pe fereastră.

– Eu, în locul tău, n-aş avea încredere în birjar, şopti ea. Mă aştept să plece în timp ce eşti înăuntru.

– N-o să plece, îi promise Lucas.

Se aplecă spre Taylor, îi atinse gura cu a lui, apoi se întoarse şi porni spre capră, unde vizitiul stătea nemulţumit.

– Soţia mea va aştepta în trăsură pînă mă întorc.

Birjarul clătină din cap.

– Atunci, mai bine să coboare. N-am chef s-aştept prin părţile astea. Nu-i sigur.

Lucas se prefăcu că nu-l auzise. Îi făcu semn să se aplece ca să-l audă mai bine.

– Cînd te trezeşti, poţi să ne duci înapoi la hotel.

Şi, fără să-i lase timp să cugete la sensul acestor cuvinte, îi dădu un pumn drept în falcă. Omul căzu pe capră.

Taylor nu văzuse cele întîmplate. Trase concluzia că Lucas îl convinsese să-i aştepte. Îl privi cum traversa strada cu pămînt bătătorit. Urcă treptele casei, traversă veranda şubredă, dar cînd ajunse la uşă nu ciocăni. Apăsă mai întîi pe clanţă, apoi împinse cu umărul, smulgînd uşa din ţîţîni, şi dispăru înăuntru.

Începu să se roage. Absenţa lui Lucas se prelungea. Părea să nu se mai sfîrşească. De două ori întinse mîna spre clanţa uşii, şi tot de două ori se opri. Îşi dăduse cuvîntul că avea să stea pe loc şi, dacă n-auzea vreun foc de armă, ştia că avea să se ţină de promisiune. Scoase pistolul din buzunar, ca să-l aibă pregătit în poală. Îşi dădea seama că mîinile-i tremurau, dar nu ştia dacă de frică sau de furie.

Auzi o trosnitură, urmată de un zgomot de sticlă spartă. Îşi imagină o vază trîntită în capul lui Lucas. Nu mai putea sta locului nici o secundă. Deschise uşa şi sări pe trotuar. Porni spre casă, apoi se opri, cînd Lucas apăru în uşă.

– Mulţumescu-Ţi Ţie, Doamne, şopti ea.

Îl auzi pe birjar gemînd. Părea să se simtă rău.

– Plecăm imediat, prietene! îi strigă ea.

Nu se întoarse să-l privească. Era atentă numai la soțul ei. Încerca să distingă din expresia lui dacă aducea veşti bune sau proaste.

Lucas nu dădea nici un semn. Tocmai ajunsese la stradă, cînd deodată în uşa casei apăru o siluetă. Era un bărbat, iar cînd se mişcă în lumină, Taylor îl recunoscu pe Henry Westley. Era clar că Lucas îl pocnise în nas, căci sîngele-i şiroia peste gură şi bărbie. Îl văzu cum se ştergea cu dosul mîinii stîngi. Dreapta şi-o ținea la spate. Se uita după Lucas cu o privire plină de ură, iar cînd ridică mîna dreaptă, Taylor zări pistolul. În continuare, totul păru să se întîmple cu încetinitorul, deşi se sfîrşi în mai puțin de două secunde. Westley ridică pistolul şi ochi. Îl ținea pe Lucas, iar intențiile lui erau clare. Voia să-l împuşte în spate.

Nu avea timp nici măcar să-l avertizeze. Taylor ochi chiar în timp ce Lucas se răsucea brusc. Trase cu o fracțiune de secundă înaintea ei. Glonțul lui Taylor îl nimeri pe Westley în umărul stîng. Lucas ținti mai precis. Îi zbură pistolul din mînă.

Împuşcăturile îl treziră pe vizitiu din toropeală. Se îndreptă pe capră, luă hățurile şi tocmai se pregătea să dea bice cailor, cînd Lucas ajunse la trăsură.

Deschise larg uşa, o aruncă pe Taylor înăuntru, apoi o urmă. Uşa se închise de la sine,

în timp ce vehiculul dădea colțul, înclinîndu-se pe două roți.

Taylor se îndreptă pe banchetă, în fața soțului ei. Era atît de zguduită încît nici măcar nu-şi dădea seama că încă mai ținea pistolul în mînă, îndreptat spre Lucas. Acesta i-l luă înainte ca trăsura să treacă peste vreun hop, făcînd-o pe Taylor să-l transforme în eunuc. Puse pistolul în buzunar, apoi se rezemă şi oftă lung, obosit.

– De unde-ai ştiut? întrebă în şoaptă Taylor.

– Ce să ştiu? i-o întoarse el, vorbind mult mai tare.

– Că Westley voia să te împuşte. Nici măcar n-am avut timp să strig... dar tu ai ştiut că era acolo. Din instinct? I-ai simțit prezența în spatele tău?

Lucas clătină din cap.

– M-ai prevenit tu.

– Cum?

– Te priveam. Expresia ta îmi spunea tot ce aveam nevoie să ştiu. Iar cînd ai ridicat mîna...

Nu-l lăsă să termine.

– L-ai împuşcat înaintea mea.

– Da.

– Ar fi trebuit să-l omor.

– Ai fi putut, dar n-ai făcut-o. E foarte simplu, Taylor. Ai preferat să n-o faci.

– La fel ca tine.

– Da, dar din cu totul alt motiv.

Înainte de a apuca să-l întrebe, începu să-i explice:

– Nu l-ai omorît din motive morale, cred, iar eu l-am lăsat în viață fiindcă nu voiam să avem încurcături cu autoritățile. Moartea lui ar fi complicat lucrurile. La Boston e altfel decît în munți.

– În ce sens?

– În Montana nu dai socoteală în fața nimănui. Viața e încă... necomplicată.

– Nelegiuită, vrei să spui.

Lucas clătină din cap.

– Nu, nu e nelegiuită. Dar acolo legile sînt altfel. De cele mai multe ori,sînt drepte. Uneori, nu sînt.

Trăgea de timp, fiindcă nu ştia cum să-i spună ceea ce aflase. Avea să-i frîngă inima, şi nu găsea nici o cale de a-i uşura chinurile.

– Detest mirosul ăsta, izbucni ea.

– Care miros?

– Al prafului de puşcă. Îşi rămîne pe mîini şi în haine ore întregi. Nici săpunul nu-l şterge. Nu pot să-l sufăr.

Lucas ridică din umeri.

– Nu l-am observat niciodată.

După ce trase adînc aer în piept, Taylor şopti, cu o voce încordată:

– Ai aflat ceva?

– Da.

Se aplecă înainte şi-i luă mîinile într-ale lui.

– Femeia care avea grijă de copii...

– Doamna Bartlesmith?

Lucas dădu din cap.

– Da. A mnurit. Dar nu de holeră. După cîte spune nevasta lui Westley, femeia a căzut de

pe picioare şi a murit încă înainte să atingă podeaua. Avea probleme cu inima.

– Şi copiii?

– Westley a recunoscut că au luat din casă toate bunurile de valoare şi le-au vîndut. Au luat şi fetiţele cu ei.

– Înţeleg... şopti ea, strîngîndu-i mîinile.

Lucas nu suporta să-i vadă durerea.

– Ascultă-mă, Taylor. O să le găsim. Înţelegi ce-ţi spun? Le vom găsi.

– O, Doamne...

Îşi dădea seama că Lucas încă nu-i spusese totul, şi dintr-o dată îi fu prea frică să-l întrebe.

– Nu mai sînt la familia Westley.

– Mai trăiesc?

– Da, răspunse el cu o convingere care-i mai aduse inima la loc.

– Atunci, unde sînt? Ce-au făcut cu copilaşii mei?

Lucas îi eliberă mîinile şi o cuprinse în braţe. Şi-o aşeză pe genunchi, ţinînd-o strîns. Nu o consola numai. Pur şi simplu nu voia să-i vadă expresia cînd îi spunea ce făcuseră ticăloşii ăia doi.

– O să le găsim, îi promise el din nou.

– Spune-mi, Lucas. Undesînt fetiţele? Ce le-au făcut?

Nu putea să îndulcească adevărul.

– Le-au vîndut.

Capitolul 11

Lumea s-a înrăit atît de mult, încît coțofenele pradă unde vulturii nu cutează.
William Shakespeare, „Richard al III-lea"

Multă vreme, Taylor nu scoase o vorbă. Era prea şocată ca să mai aibă vreo reacție. Apoi o cuprinse o furie cum nu mai simțise niciodată. Îi invada mintea, inima, sufletul. Devenise rigidă de mînie. Îi venea să-i ucidă pe Henry şi Pearl Westley, iar în acele momene cumplite de disperare şi furie oarbă îşi spuse că ar fi fost capabilă de o crimă premeditată, cu sînge rece. Voia să scape lumea de bestiile acelea spurcate şi bune numai de rele, şi să le trimită în focul iadului unde le era locul.

În sfîrşit, rațiunea avu cîştig de cauză. Cu siguranță, diavolul i-ar fi mulțumit că-i mai dăruia două suflete, dar atunci şi-ar fi oferit şi propriul suflet. Crima era un păcat de moarte. Doamne Sfinte, îşi dorea să nu fi avut conştiință. Voia să-i facă pe cei doi Westley să sufere la fel cum suferea ea, dar în adîncul inimii ştia că nu putea să devină şi juriu, şi judecător, şi să-i omoare.

Voia să se rezeme de pieptul soțului ei, să-l cuprindă cu brațele pe după gît şi să-i ceară sprijinul.

Dintr-o dată, tînjea să depindă de puterea lui, dar ideea o copleşea atît de tare, încît se ridică imediat de pe genunchii lui şi se aşeză pe bancheta din față. Îşi aranjă faldurile fustei, rugîndu-se tot timpul să-şi recapete cît ce cît calmul.

– Acum trebuie să fiu tare. Pot plînge mai tîrziu.

Nu-şi dădu seama că şoptise cu voce tare cuvintele decît cînd Lucas îi dădu dreptate.

– O să le luăm înapoi, Taylor.

Părea atît de sigur, încît îi mai veni inima la loc. Se rugă ca micuțele să nu fie maltratate. *Apără-le, Doamne,* imploră ea în gînd. *Te rog, apără-le.*

Dintr-o dată, îşi dădu seama că Lucas îi vorbea, şi încercă să se concentreze asupra cuvintelor lui. Voia să-i telegrafieze prietenului său? De ce. Se aplecă înainte şi-l rugă s-o ia de la început.

– Fetițele au fost duse la Cincinnati, îi explică el pentru a doua oară. Acolo e un cumpărător.

Care aşteaptă, adăugă el în gînd.

– De cît timp?

– De două zile.

– O, Doamne, acum ar putea fi oriunde.

Lucas clătină din cap.

– Trenul face patruzeci şi opt de ore pînă la

Cincinnati, Taylor. Dacă avem noroc, prietenul meu va aştepta la gară.

– Dar dacă n-au plecat cu trenul?

– Atunci le va lua mai mult drumul.

– Într-adevăr.

– Imediat ce ajuntem la hotel, am să-i telegrafiez lui Hunter.

– E în Cincinnati?

– Nu, dar destul de aproape.

– Eşti sigur că-l poţi găsi?

Lucas dădu din cap.

– Dacă nepoatele tale nu sînt în tren, vom avea nevoie de Hunter mai mult decît oricînd. E al doilea dintre cei mai buni căutători de urme din state şi teritorii la un loc.

– Şi cel mai bun cine-i? întrebă ea, gîndindu-se că poate ar fi fost bine ca Lucas să-l angajeze şi pe acel domn. Cu cît puneau mai mulţi experţi să caute, cu atît aveau şanse mai mari să le găsească pe micuţe înainte de a li se întîmpla ceva.

– Eu sînt.

Oftă uşurată.

– În timp ce-i telegrafiezi prietenului tău, eu am să iau mersul trenurilor şi-i voi cere recepţionerei să ne cumpere bilete. Trebuie să plecăm cît mai curînd posibil.

Lucas ştia că degeaba i-ar fi cerut să aştepte la Boston. Oraşul Cincinnati putea foarte bine să fie doar o escală şi nimic mai mult. Exista posibilitatea ca fetiţele să fi ajuns deja acolo.

Westley spusese că plecaseră de două zile... patruzeci şi opt de ore. Da, puteau să fi ajuns deja la Cincinnati, iar de-acolo s-o fi luat în orice direcţie.

Dacă se îndreptau spre colinele din Kentucky sau către ţinuturile sălbatice de dincolo de valea Ohio, Lucas avea să insiste ca Taylor să rămînă în Cincinnati şi să aştepte acolo. Era un oraş sigur şi civilizat.

Dacă aveau timp, urma să angajeze pe cineva ca să aibă grijă de ea.

– N-ar trebui să stai singură.

– Poftim?

– Nimic.

– Lucas, vin şi eu cu tine. Le vom găsi împreună. N-am să te încurc.

– Nu te-am contrazis. Poţi să vii cu mine.

– Îţi mulţumesc.

Închise ochii. Dintr-o dată, o străbătea un tremur prin tot trupul.

– De ce există atîta răutate pe lume?

Lucas o privi mult timp, înainte de a răspunde:

– Pentru că există atît de multă bunătate.

Taylor deschise ochii şi-l privi.

– Nu înţeleg, recunoscu ea. Vrei să spun că dacă există una, trebuie să fie şi cealaltă?

– Aşa se pare.

Clătină din cap:

– În clipa asta, nu văd bunătate nicăieri.

– Eu, da, replică el morocănos. O am în faţa ochilor.

Taylor nu înțelese ce voia să spună. Un timp, stătură în tăcere.

– Ce-ai să faci cu Victoria? întrebă Lucas în cele din urmă.

– Am să mă duc la ea în noaptea asta şi-am să-i explic totul.

Multă vreme, nici unul dintre ei nu scoase o vorbă. Lucas era preocupat să pregătească planul de acțiune şi să enumere lucrurile de care aveau nevoie pe drum. Taylor era ocupată să se roage pentru fetițe.

– Lucas?

– Da?

– Ştiu că lupta asta nu-i a ta. Eu răspund de fetițe, nu tu. Vreau să ştii cît de recunoscătoare-ți sînt că mă ajuți.

Înainte ca el să-i poată răspunde, continuă:

– Îi pare foarte rău că ai fost nevoit să ajungi în situația asta. Te-ai ales cu mai mult decît te aşteptaseşi, însurîndu-te cu mine, nu-i aşa? Ar trebui să primeşti măcar o compensație, şi imediat ce...

Lucas o întrerupse:

– Dacă-mi oferi bani pentru serviciile mele, am să te strîng de gît.

Furia lui o bucura. Acum avea nevoie de un campion, iar Lucas dovedea că el era acela.

– Iartă-mă, spuse ea, n-am vrut să te jignesc. Îți sînt recunoscătoare, repetă.

Îşi dădea seama după expresia lui că nu voia să audă de recunoştința ei, aşa că schimbă subiectul.

– Copiii nu sînt proprietăți materiale.

– Nu sînt, într-adevăr.

– Majoritatea adulților cred că aşa ceva ar fi. Cu siguranță, nu cred că şi copiii au drepturi – dar au, nu-i aşa?

Lucas dădu din cap.

– Ar trebui să aibă dreptul la nişte părinți iubitori şi care să-i apere.

– Da, şopti ea.

Apoi, în minte îi veni un alt subiect.

– Oare soții Westley se vor duce la autorități ca să ne reclame?

– Ce să reclame?

– Că i-am rănit. Amîndoi am tras în Henry Westley.

Ideea îl făcu pe Lucas să pufnească.

– Ar trebui să dea nişte explicații cam complicate. Tu vrei să anunțăm autoritățile?

– Nu. Nu ne-ar folosi la nimic. Georgie şi Allie au fost luate deja. Am pierde prea mult timp explicînd şi scriind hîrtii şi... Doar dacă nu cumva crezi tu că ar fi mai bine, Lucas.

Tendința lui naturală era să nu aibă încredere în nimeni care purta insignă. Simbolul îi dădea omului prea multă putere, iar puterea, ştia din experiență, era ca apa oceanului pentru un om însetat. O sorbitură îl făcea să dorească mai mult, şi mai mult, pînă devenea o poftă nesățioasă. Puterea rareori eleva oamenii, şi de cele mai multe ori îi corupea.

– Ar putea să se complice lucrurile, şi nu prea vreau să-mi sufle-n ceafă oamenii legii în

timp ce-ți caut nepoatele. Răspunde-mi la o întrebare.

– Ce anume?

– Victoria ştie despre ele?

– Da.

– Mie de ce nu mi-ai spus?

Nu-i răspunse.

– Ai încredere în mine? insistă Lucas.

Taylor ezită aproape un minut înainte să vorbească.

– Cred că da. Da, am, adăugă ea, cu mai multă convingere. Doamna mi-a spus că pot avea.

– Şi dacă Doamna nu ți-ar fi spus?

– Eşti bărbat, Lucas.

– Şi ce-i cu asta?

– În mod normal, bărbații nu sînt demni de încredere. Victoria şi cu mine am învățat amîndouă lecția asta importantă. Totuşi, tu nu eşti ca alți bărbați. Nu semeni în nici un caz cu fratele tău după tată. William, abia acum îmi dau seama, e un om slab. Tu eşti tocmai contrariul. Ai să le găseşti, nu-i aşa? Mai spune-mi o dată. Am să te cred.

Schimbarea de subiect nu-l deranjă. Îi promise din nou.

– Crezi că au pățit ceva?

Deznădejdea din vocea ei îi frîngea inima. Cînd îi răspunse, vorbi mai repezit decît ar fi vrut.

– Nu-ți îngădui să te gîndeşti la asemenea lucruri. Concentrează-te numai asupra luării lor

înapoi. Altfel, ai să-ți pierzi mințile.

Taylor încercă să-i urmeze sfatul. De fiecare dată cînd îi trecea prin cap cîte un gînd îngrozitor, îl alunga. Îşi făcu în minte o listă a tuturor lucrurilor de care avea nevoie la drum.

Cînd ajunseră în sfîrşit la hotel, Taylor se repezi în căutarea recepționerei. Primi un mers al trenurilor şi, cînd citi că tocmai plecase un tren, îi veni să urle.

Următorul pleca abia a doua zi dimineața, la ora zece. Un mesager fu expediat la gară cu bani ca să cumpere bilete. Managerul propuse să telegrafieze la hotelul lor din Cincinnati pentru cameră, iar Taylor acceptă. Îi ceru să rezerve încă o cameră pentru prietena ei.

Toate aceste pregătiri o ajutau să-şi păstreze calmul.

Se duse grăbită în camera ei, îşi făcu bagajele, apoi găsi bonurile pentru cufere şi se duse cu ele în camera Victoriei.

Era aproape ora două noaptea.

Victoria abia îşi putea ține ochii deschişi, dar numai pînă cînd Taylor îi spuse ce se întîmplase. Vestea avu acelaşi efect cu un pahar de apă rece aruncat în față.

– Bieții copilaşi, şopti ea, cu ochii în lacrimi. Vin şi eu cu tine, adăugă aproape imediat. Am să te ajut oricum pot.

Lui Taylor nu-i trecuse nici o clipă prin cap că s-ar fi putut ca Victoria să n-o ajute. Avea deplină încredere în prietena ei.

Îi dădu bonurile cuferelor şi o instrui să vină

după ei la Cincinnati cu primul tren, explicîndu-i că-i rezervase deja camera, căci sperase ca prietena ei să se ocupe de bagaje, apoi s-o urmeze.

– Mă rog să fie la Cincinnati, spuse Taylor. Cred că nepoatele mele se îndreaptă spre vest. Vreau să cred că vor fi uşor de găsit. Dacă au fost duse la New York, unde sînt hoarde întregi de oameni, va fi mai greu să le găsim.

– Cu ce altceva mai pot să te ajut?

– Du-te mîine la bancă şi retrage cît mai mulți bani posibil. Adu-i cu tine. Am să-ți semnez o delegație dimineață, înainte de a pleca. Şi te rog, nu le spune lui Sherman şi Summers unde mergi.

– Bine, n-am să le spun, îi promise Victoria.

Îşi îmbrățişă prietena, urîndu-i drum bun, apoi îşi aminti lista de lucruri pe care Taylor voise să le cumpere din Boston.

– Dă-mi lista, i-o ceru ea. Dacă tot am să mai stau la Boston o zi ca să scot banii de la bancă, pot să-ți fac şi cumpărăturile.

– Da, desigur. Am să ți-o dau dimineață.

Dădu să plece, apoi se întoarse iar.

– Ar mai trebui şi să ceri personalului să-ți mute lucrurile în camera noastră.

– De ce?

– E mai frumoasă.

Deschise uşa şi, în timp ce pornea pe culoar, mai spuse:

– Meriți să profiți de lux, Victoria. Voiam să fac schimb de camere cu tine, după plecarea

lui Lucas. Mi-ar face plăcere să ştiu că mîine seară ai să dormi acolo.

– Şi eu am să mă bucur să ştiu că pînă atunci le-ai găsit pe micuțe.

Taylor clătină din cap.

– Lucas a spus că drumul pînă la Cincinnati durează patruzeci şi opt de ore. N-am să-ți pot telegrafia, pentru că atunci vei fi deja în tren. Trebuie să aştepți pînă ajungi acolo. Să ai grijă, dragă prietenă.

– Încearcă să dormi şi tu puțin la noapte! strigă Victoria pe urmele ei.

I-o propusese cu gînduri bune, iar Taylor acceptă, de formă, să încerce. Nu-şi putea imagina cum ar fi reuşit să doarmă, dar nu voia nici ca Victoria să-şi facă griji pentru ea.

Nu peste mult, Lucas reveni în camera lor. Încuie uşa, apoi se rezemă de marginea ei, în timp ce scotea din buzunar pistolul lui Taylor şi-l descărca.

Puse pistolul şi cartuşele pe masă. Apoi îşi împachetă lucrurile. Termină în cîteva minute.

– Vino la culcare, Taylor, îi ordonă el. Mîine vom avea o zi grea.

În drum spre baie, începu să se dezbrace. Taylor clătină din cap.

– Încă nu.

Se duse la fereastră şi rămase acolo, cu privirea afară, în noapte.

Lucas n-o mai contrazise. Probabil avea nevoie de cîteva minute de singurătate, ca să se calmeze.

Le numea pe gemene copiii ei. Lucas nu ştia ce planuri de viitor avea. Pentru moment, nu-l preocupa decît prezentul.

Copiii. S-ar fi dus şi în iad dacă n-avea încotro, ca să salveze acele suflete nevinovate.

De data asta, răul nu va mai învinge.

Lucas repeta în sinea lui acest legămînt la nesfîrşit, în drum spre Cincinnati. Nu ştia dacă era o rugăciune sau o provocare pentru Dumnezeu. Numai de un lucru era sigur. Avea să aducă fetiţele înapoi.

Hunter îi aştepta la gară. Lucas luă prezenţa lui ca pe un semn că norocul, şi Dumnezeu poate, erau de partea lor. Prietenul lui părea recent venit de pe drum.

Cămaşa sa bej şi pantalonii erau acoperiţi cu un strat de praf. Purta o centură cu pistoale similară cu a lui Lucas, preferinţă care în Vest era considrată puţin cam ciudată, Majoritatea pistolarilor şi a muntenilor îşi ţineau pistoalele în buzunare sau în cureaua pantalonilor.

Prietenul lui era la fel de înalt ca Lucas. Slab ca o trestie, avea un păr negru-albăstrui şi ochi căprui. Moştenise coloraţia de la mama sa, o indiancă din tribul Crow, precum şi dispoziţia.

Era blînd la vorbă, nu se enerva decît rareori, şi avea un cod moral la înălţimea căruia oamenii nu puteau nici măcar spera să se ridice vreodată. La fel ca Lucas, Hunter fusese ostracizat în copilărie. Lucas era disprețuit fiind

bastard şi orfan; Hunter era tratat cu dispreţ pentru că avea sînge amestecat, cum spuneau ignoranţii. Se împrieteniseră din singurătate şi necesitate, cînd erau băieţi. Prietenia lor se întărise cu anii şi cu ajutorul asprimilor vieţii. Hunter revenise la izolarea din munţi înaintea lui Lucas, dar după război Lucas i se alăturase. Îşi erau loiali unul altuia şi fiecare îi salvase de mai multe ori pielea celuilalt. Hunter era singurul om pe care Lucas îl lăsa vreodată să stea la spatele lui, iar Lucas era unul dintre puţini oameni cu care Hunter vorbea vreodată, atît de închis în sine devenise de-a lungul anilor.

Taylor îi aruncă o singură privire şi, intimidată, se trase mai aproape de Lucas. Domnul Hunter părea dur şi rău. Nici nu şi-ar fi putut dori mai mult.

Cînd Lucas făcu prezentările, Hunter îşi înclină pălăria, salutînd-o:

– Doamnă...

Apoi se întoarse spre soţul ei.

– Două posibilităţi.

Lucas dădu din cap. O luă pe Taylor de cot şi încercă s-o conducă înainte, dar Taylor nici nu se gîndea să facă un pas înainte de a-şi exprima recunoştinţa faţă de prietenul lui.

– Lucas mi-a pus că rareori vă părăsiţi casa din munţi, domnule Hunter. Probabil mă credeţi foarte proastă, dar cred că Dumnezeu v-a trimis cu treburile care v-au adus atît de aproape de Cincinnati. Aveam nevoie de încă un om puternic, deştept şi descurcăreţ, aşa că El v-a

trimis pe dumneavoastră la noi. Aş dori să vă mulţumesc încă de pe-acum pentru orice ajutor ne puteţi da.

Hunter fu surprins de cuvintele ei şi nu ştiu ce să răspundă.

Felul cum îl acceptase, atît de repede şi fără nici o rezervă vizibilă, îl uimea. Nu făcu decît s-o privească, aşteptînd să audă ce avea de spus în continuare.

Taylor nu-l lăsă să aştepte mult.

– Lucas mi-a spus căsînteţi al doilea dintre cei mai buni căutători de urme din America.

După ce făcu această afirmaţie, se lăsă condusă de soţul ei spre ieşirea din gară. Hunter porni cu ei.

– Al doilea? întrebă el. Cine-i primul?

Zîmbind, Taylor răspunse:

– Lucas e primul. Chiar el mi-a spus.

Hunter nu ştia dacă glumea cu el sau era sinceră. Era de datoria lui să clarifice lucrurile.

– Lucas a înţeles pe dos, doamnă. El e al doilea, declară el, dînd din cap pentru a-şi întări cuvintele.

Lucas interveni:

– O s-o lăsăm pe Taylor la hotel, şi pe urmă...

– Vreau să vin şi eu cu voi, îl întrerupse Taylor.

Soţul ei clătină din cap.

– Trebuie să dormi. Abia te mai ţii pe picioare. Eu am dormit în tren. Tu, nu.

– Lucas, mă simt în putere. Serios.

– Arăți ca dracu'. Dacă nu te odihnești puțin, o să ți se facă rău.

Discuția ar fi continuat, dar Hunter îi puse capăt cu un fapt incontestabil:

– O să ne încetiniți.

– Atunci aştept la hotel, replică imediat Taylor.

Murea de ciudă că rămînea în urmă, dar le înțelegea judecata. Aveau să se ducă în locuri unde o doamnă n-ar fi fost binevenită. Acest fapt n-o deranja, dar ştia că Lucas şi-ar fi petrecut mai tot timpul supraveghind-o pe ea, în loc să se concentreze asupra găsirii fetițelor.

Nu fu neovie să-i mai spună lui Lucas să-şi ia pistoalele. După. ce-i aruncă valiza pe patul camerei de hotel, Lucas îşi încărcă armele, îşi luă centura şi se încinse cu ea în drum spre uşă. Nici măcar nu pierdu timpul luîndu-şi rămas bun.

Taylor se agită timp de peste o oră, apoi se hotărî să se ocupe de lucruri mărunte ca să aibă o ocupație. Făcu o baie, se spălă pe cap, îşi despachetă hainele şi se întinse pe pat, în halat. Se gîndea să se odihnească un minut, două, apoi să se îmbrace din nou.

Dormi buştean patru, cinci ore. Cînd se trezi, era dezorientată. Avu nevoie de un minut întreg ca să-şi dea seama unde se afla.

O parte din buimăceala ei era cauzată şi de faptul că era într- o cameră aproape aidoma celei de la Boston. Se vedea clar că patronii hotelului construiseră o reproducere identică.

Culorile însă erau puțin diferite. Această cameră era decorată în nuanțe de auriu pal cu accente albe. De asenenea, în stînga dulapului se aflau două uşi. Una ducea în baie, iar a doua, în camera rezervată pentru Victoria.

Taylor se bucură că a doua cameră era atît de aproape. Şi Victoriei avea să-i placă. Ar fi trebuit să-i spună să telegrafieze anunțînd ora sosirii, dar fusese atît de preocupată încît nu avusese timp să se gîndească la asemenea detalii.

Dintr-o dată, începu să-i ghiorăie stomacul. Nu mîncase de mult, dar gîndul la mîncare făcea să-i vină rău.

Era prea agitată ca să mănînce, aşa să se plimbă mai departe, rugîndu-se. Afară era întuneric beznă, căci luna fusese acoperită de nişte nori groşi de ploaie.

Unde erau Lucas şi Hunter? Găsiseră fetițele?

Existau două posibilități. Nu aşa spusese Hunter, la gară? O, de ce nu-i ceruse mai multe explicații? Pentru că se purtase ca un şoricel speriat, de-aia. O intimidase. Dar mai bine să nu insiste asupra propriilor ei defecte, şi mai bine să se concentreze asupra şansei de a fi găsit fetițele. Poate că tocmai erau în drum spre hotel, cu ele în brațe.

Peste cîteva ore, cînd se întoarseră, Lucas şi Hunter erau singuri.

Deşi lui Taylor îi venea să-i dea pe amîndoi

afară, pentru a-şi continua căutarea, raţiunea avu cîştig de cauză. Amîndoi arătau epuizaţi.

– Plecaţi iar curînd? întrebă ea.

– După un timp, răspunse Lucas. Acolo e un pat, îi arătă el prietenului său.

Hunter dădu din cap şi dispăru în al doilea dormitor. Lucas porni spre alcovul unde se găsea patul lor.

– Aţi aflat ceva? Cît de cît?

Lucas îşi scoase centura, o agăţă de un colţ al patului, apoi începu să-şi descheie cămaşa. Hainele îi miroseau a praf de puşcă.

– Ai tras cu pistolul.

Parcă nici n-ar fi auzit-o.

– Vom începe din nou, dimineaţă. Mai avem de verificat vreo două variante.

– Crezi că mai sînt în Cincinnati?

Taylor îşi frîngea mîinile, încercînd zadarnic să-şi păstreze calmul. Nu ştiau dacă mai erau în oraş sau nu. Toate căile cercetate pînă atunci se înfundaseră. Totuşi, Lucas prefera să nu-i spună.

– O să le găsim, zise el.

Taylor se aşează pe marginea patului, în timp ce Lucas intra în baie. Reveni peste cîteva minute, mai înviorat. Acum mirosea a săpun, dar aroma acrişoară a pulberii arse continua să se simtă. Ciudat, lui Taylor nu-i displăcea deloc; dar îi amintea că trăsese cu pistolul.

– A trebuti să omorîţi pe cineva?

Soţul ei era tot mai exasperat de întrebările ei.

– Nu, răspunse el repezit.

Taylor nu se lăsă intimidată.

– Dar ai tras.

– Da.

– De ce?

– Ca să atrag puțină atenție.

Începea să nu mai suporte jumătățile lui de răspunsuri şi se gîndi să i-o spună, apoi se răzgîndi. Nu voia să se certe cu el. Lucas era obosit. Avea nevoie de odihnă, ca să poată porni iar în căutarea fetelor.

– N-o să vă dați bătuți, nu-i aşa? izbucni ea îngrijorată, încleştîndu-şi mîinile în aşteptarea răspunsului.

Expresia de pe chipul lui o înştiință să nu-i plăcea întrebarea. Imediat, ghici şi motivul.

– Iar te-am jignit?

Lucas dădu din cap.

– Iartă-mă, şopti ea.

Scuzele ei nu părură să-l împace. Taylor oftă şi-i făcu loc să desfacă aşternutul.

Doamne, cît mai voia să creadă în el! Ar fi trebuit să îngenuncheze şi să-i mulțumească lui Dumnezeu că i-l dăduse pe Lucas Ross. Ce s-ar fi făcut fără ajutorul lui? Era într-adevăr Făt-Frumosul ei – şi nu ştiuse Doamna tot timpul acest lucru?

Totuşi, era prea nervoasă ca să se culce, aşa că se hotărî să se ducă în cealaltă cameră, pentru ca soțul ei să poată dormi în liniște. Dar nu făcu decît un pas spre uşă, cînd Lucas o luă în brațe şi o trase după el pe pat.

– Vrei să crezi că n-am să mă las păgubaş, dar totuşi te temi că s-ar putea s-o fac, aşa e?

– Dacă spui că n-ai să te laşi, te cred.

Lucas îl înlătură uşor părul de pe frunte.

– Ştii ce-am să fac?

Taylor clătină din cap.

– Am să-ţi spun o poveste ca să adormi.

Ce-l apucase? Dintr-o dată, era atît de blînd şi tandru cu ea...

– Trebuie să te odihneşti, Lucas. Nu te preocupa de temerile mele.

Lucas se aplecă s-o sărute. Apoi se întoarse pe o parte, o cuprinse în braţe şi-i şopti la ureche:

– A fost odată ca niciodată...

Îi povesti depre un băiat căruia un indian îi furase singurul lucru pe care-l avea. Comoara lui era un cuţit vechi şi tocit pe care-l folosea la vînătoare şi, deşi nu valora nimic, pentru băiat avea o foarte mare importanţă.

Taylor întoarse capul spre el. Ar fi vrut să-l întrebe de unde avea băiatul cuţitul şi de ce era singurul lui lucru, dar Lucas îi puse degetele pe gură, făcînd-o să tacă. Apoi continuă să-şi depene povestea. Băiatul, îi spuse el, a plecat să-şi caute cuţitul.

S-a ţinut după indieni pînă la locul lor de iernat. Cu siguranţă, eforturile pe care le făcea băiatul ca să-şi recapete cuţitul erau exagerate, căci povestea spunea că-l urmărise pe indian din Kentucky pînă-n mijlocul văii Ohio. Taylor era sigură că Lucas inventa povestea din mers.

Nimeni, şi cu atît mai puţin un băiat tînăr şi lipsit de experienţă, n-ar fi petrecut un an şi jumătate alergînd după un cuţit de nici un folos.

Fără îndoială însă, Lucas ştia să povestească. Era captivată. Probele de curaj pe care le dădea băiatul pe drum erau fascinante. Rîse în hohote cînd îl auzi cum îl fugărise un urs negru, făcînd-l să se urce într-un copac.

– Urşii pot să se cațăre în copaci, îi aminti ea.

Se întreba cum avea să-l scoată pe băiatul fictiv din dilema aceea.

Lucas nu-i dădu detalii. Îi spuse pur şi simplu că băiatul fusese silit să omoare ursul înainte de a-şi continua drumul.

Taylor nu protestă. N-ar fi fost politicos. Iar povestea nu se sfîrşi aşa cum se aşteptase, cu băiatul primindu-şi comoara. Lucas nu-i spuse decît că în cele din urmă îl găsise pe indian.

Cuţitul, presupuse ea, se pierduse pentru totdeauna, iar morala poveştii consta într-o lecţie de curaj. Desigur, avea o gîndire prea practică pentru a crede că se întîmplase în realitate.

Îşi aminti cît de obosit era Lucas cînd îl auzi căscînd.

Se aplecă spre ea şi o sărută de noapte bună. Gura lui stărui peste a ei, iar cînd în sfîrşit se retrase, Taylor tremura de dorinţă.

Dar n-avea să i-o îndeplinească. O strînse iar lîngă el şi închise ochii.

Îi plăcea să adoarmă inspirîndu-i mirosul. Şi ţinînd-o la piept. Trupurile lor se potriveau per-

fect unul lîngă altul. Fu ultimul lui gînd înainte de a adormi.

Taylor se trezi peste o oră. Coborî încet din pat şi trecu în camera cealaltă. Fără să ştie de ce, simţea nevoia să vadă de Hunter, poate doar ca să se asigure că mai era acolo.

Nu făcu nici un sunet cînd intră. Hunter era la locul lui. Dormea adînc peste cuvertură. Fiind atît de înalt, se culcase în diagonală, pe burtă, cu o mînă lîngă el şi cealaltă sub pernă. Era desculţ şi cu pieptul gol.

Taylor simţi frigul din cameră cînd începu să tremure. O fereastră era deschisă, iar vîntul umfla perdelele.

Presupuse că Hunter voise puţin aer, dar nu se aşteptase ca în cameră să se facă atît de frig. Cît mai încet posibil, se duse la fereastră şi o închise pe jumătate.

Apoi luă o pătură din dulap şi-l acoperi pe prietenul lui Lucas. Îi observă cicatricele de pe spate şi umeri şi se întrebă de unde le avea. Mîna lui se mişcă uşor lîngă pernă, dar Taylor nu crezu că-l trezise. Cînd termină, tremura, şi se întoarse în patul ei, ca să se încălzească lîngă Lucas.

În clipa cînd ieşi, Hunter îşi puse mîna la loc pe patul pistolului pe care-l ascunsese sub pernă. Se trezise în clipa cînd Taylor trecuse pragul şi stătuse treaz în tot timpul cît ea îşi făcuse de lucru cu el. Micul ei gest de bunătate îl uluia. Era delicat, plin de grijă şi considerație.

Şi prostesc al naibii. Ar fi putut să-i zboare creierii... Ba nu, n-ar fi împuşcat-o accidental. Oftă. Ştiuse tot timpul că era Taylor. Îi auzise foşnetul cămăşii, apoi simţise mirosul slab de flori, cînd se aplecase peste el să-l acopere şi-i simţise pe piele atingerea blîndă, feminină, cînd îi potrivise pătura în jurul trupului.

Nu-şi putea ignora reacţia. Plăcerea nu voia să-l părăsească. Se simţea... mîngîiat, şi nu putea face nimic. Ar fi vrut să zîmbească la gîndul acelei fapte simple şi pline de consideraţie. Pentru el era o experienţă nouă şi aproape copleşitoare.

Ei, dacă asta nu le întrecea pe toate! Hunter adormi cu un zîmbet în inimă.

Dimineaţa sosi prea devreme. Taylor se trezi cu o pernă în braţe. Era singură în pat. După tăcerea din jur, îşi dădu seama că Lucas şi Hunter plecaseră deja.

Mai stătu în pat cîteva minute, formulîndu-şi planurile pentru acea zi. Primul lucru era să consulte mersul trenurilor şi să afle cînd era posibil să vină Victoria. Dacă totul mersese conform planului, prietena ei ar fi trebuit să vină cu trenul de ora patru.

Gîndurile i se tot întorceau la gemene. Oare erau îngrijite? Primeau destulă mîncare? Le era cald? O, Doamne, dacă sufereau, chiar în clipa aceea, în timp ce ea...

Taylor îşi alungă aceste gînduri, rugîndu-se ca Dumnezeu şi îngerii Lui păzitori să aibă grijă

de fetițe pînă le găsea ea. Ştia că şi-ar fi ieşit din minți dacă stăruia asupra tuturor acelor posibilități cumplite, aşa că încerca înnebunită să se gîndească la ceva plăcut.

Îi veni în minte povestea lui Lucas. Era o diversiune binevenită. Şi plină de baliverne, îşi spuse ea, clătinînd din cap. Îi spusese într-adevăr o poveste de adormit copiii şi acum, cînd avea timp să se gîndească, decise că fie o tachinase, fie avea părerea greşită că era o naivă care ar fi crezut tot ce-i spunea. Nu era naivă, şi avea să i-o spună cînd se întorcea la hotel. Băiatul din poveste scăpase de un urs şi de o furtună care scotea copacii din rădăcini şi-i arunca peste o vale.

Cine-ar fi putut măcar să-şi imagineze aşa ceva? A, da, îşi amintea că băiatul fusese şi cît pe ce să se înece, şi împărțise pluta aceea improvizată cu un... Cum se numea... Chibzui un minut, două, apoi zîmbi, amintindu-şi.

O pisică de munte, îi spusese Lucas. Lupta pentru supraviețuire o făcuse să fie prea ocupată ca să-l atace pe băiat.

Iar dacă ea credea că toate acestea erau nişte aiureli, probabil ar fi încercat s-o convingă că noroiul era la fel de valoros ca aurul.

Nu fusese doar o simplă povestire despre curaj. Nu-i spunea doar să aibă curaj, îi explica şi că unii oameni nu se dau bătuți niciodată. Era o parabolă semnificativă.

Aşa să-i ajute Dumnezeu, iar o podideau lacrimile. Lucas Ross era un om uşor de iubit.

– Destul, şopti ea, ca să-şi potolească gîndurile. Dacă nu avea grijă, avea să-nceapă să-şi dorească un lucru pe care nu putea să-l aibă niciodată.

Împinse perna într-o parte, îşi coborî picioarele din pat şi dădu să se ridice. Atunci zări cuțitul. Era pe noptieră. Nu-şi putea imagina cum ajunsese acolo.

Apoi urmă recunoaşterea. Dintr-o dată, sufletul i se umplu de speranță. Privi lung cuțitul. Nu era nevoie să-l atingă. Ştia că era un cuțit vechi şi tocit, bun de nimic, pe care un băiat l-ar fi folosit la vînătoare.

Lucas era băiatul din povestire, dar o înflorise, desigur, ca s-o facă mai interesantă.

Şi pentru a avea mai mult efect, îşi dădu ea seama.

Nu conta. Înțelesese mesajul. În dimineața aceea, Lucas îi răspunsese la întrebarea din seara trecută.

Nu se dădea bătut niciodată.

Capitolul 12

Natura veştilor proaste îl infectează pe cel ce le spune.

William Shakespeare, „Antoniu şi Cleopatra"

Victoria nu era în trenul de ora patru. Taylor aşteptă în gară pînă plecară toţi pasagerii. Era dezamăgită, dar nu şi îngrijorată. Ar fi trebuit ca totul să meargă perfect pentru ca Victoria să-şi termine treburile din Boston atît de repede. Mîine, îşi spuse ea. Prietena ei urma să sosească a doua zi.

În timp ce aştepta, cîţiva bărbaţi încercară s-o acosteze. O simplă admonestare de a se comporta ca un gentleman îl descurajă pe unul. Alţi doi nu se lăsară cu una, cu două. Pînă la urmă, Taylor trebui să fie de-a dreptul grosolană. Nu părea să-i deranjeze. Se alarmă abia cînd o urmăriră afară din gară. Se amestecă prin mulţimea de pe stradă, uitîndu-se mereu peste umăr ca să vadă dacă nu veneau după ea.

Cei doi n-o slăbeau o clipă şi păreau foarte hotărîţi. Aveau hainele murdare. Şi feţele la fel. Cel mai înalt tot plesnea din buze.

Purta o pălărie cu boruri largi, lăsată pe frunte. Celălalt tot pufnea şi chicotea. Pe Taylor începea s-o cuprindă panica. Căută înnebunită în jur o scăpare.

Făcuse deja o greşeală prostească îndepărtîndu-se de gară. Birjarii erau acolo, aşteptîndu-şi clienţii, şi de ce Dumnezeu nu sărise într-o trăsură cînd avusese ocazia? Mulţimea se rărea tot mai mult. La prima intersecţie, unii o luară la dreapta, alţii la stînga, şi doar un cuplu vîrstnic îşi continuă drumul înainte.

Taylor se hotărî să-i urmeze pe cei doi bătrîni. Nu voia s-o ia pe străzi lăturalnice. Nu numai că s-ar fi rătăcit, dar exista şi riscul de a nimeri într-o fundătură.

Îi simţea pe cei doi derbedei apropiindu-se. Îşi ridică poalele şi traversă grăbită strada. Avea grijă să menţină cuplul vîrstnic între ea şi urmăritori. Văzu în faţă cîteva magazine şi se mai linişti. Se hotărî să intre într- unul şi să ceară ajutor.

Păcat că nu se gîndise să-şi ia cu ea pistolul. Cincinnati fiind un oraş atît de civilizat, nu se gîndise că ar fi putut avea nevoie de protecţie. Doar oamenii de-acolo erau decenţi, pentru numele lui Dumnezeu. Ţărănoii din urma ei nu se gîndiseră la asta?

Se întoarse să vadă cît de departe erau şi văzu că perechea vîrstnică o luase pe o alee laterală. Dintr-o dată, rămăsese singură pe toată strada. Îl auzi pe unul dintre huligani chicotind. I se întoarse stomacul pe dos.

Era speriată, dar şi furioasă. N-avea de gînd să devină o victimă. Pe toţi sfinţii, avea să ţipe, să muşte, să dea cu picioarele şi să facă destulă gălăgie ca să atragă mulţimea.

Unde erau toţi poliţaii cînd aveai nevoie de ei?

Numai o minune ar mai fi putut-o salva. O mică minune, se grăbi ea să rectifice, nimic spectaculos, doar un miracol abia observat. Te rog, Doamne, Te rog...

Dumnezeu îi răspunse. Miracolul era doar la un cvartal distanţă. Un magazin de arme. Taylor abia îşi terminase rugăciunea, cînd văzu firma vopsită în culori vii legănată de vînt, în văzul tuturor.

Cerul să-l binecuvînteze pe domnul Colt, îşi spuse Taylor cînd ajunse la destinaţie şi văzu pistoalele din vitrină. Cu un oftat de plăcere, intră grăbită.

Clopoţelul de la uşă îl anunţă pe vînzător că avea un client. Părea să fie singura persoană din magazin. Salută cu un zîmbet şi merse grăbită spre tejgheaua din fund.

La prima vedere, vînzătorul arăta destul de înfricoşător. Bietul om scăpase dintr-un incendiu, căci avea faţa, gîtul şi mîinile acoperite cu cicatricele unor arsuri grave. Sprîncene nu mai avea deloc. Din cauza acestor urme, nu-i putea aprecia vîrsta. Totuşi, pe cap avea un păr şaten bogat, înspicat cu argintiu, aşa că-i dădu vreo patruzeci de ani. Purta ochelari cu lentile groase şi rame de sîrmă. Îi tot alunecau în jos

pe rădăcina îngustă a nasului, iar el şi-i împingea mereu la loc.

Se vedea clar că era stînjenit din cauza felului cum arăta. Îşi feri faţa şi o întrebă cu glas sacadat şi serios dacă avea nevoie de ceva.

– Da, mulţumesc, răspunse Taylor. Aş dori să văd Coltul de pe raftul din spatele dumneavoastră.

Omul îi dădu pistolul, apoi luă şi o cutie mică de muniţie. O puse pe tejghea, lîngă armă.

– Aici nu ţinem pistoalele încărcate, explică el.

Taylor deschise cutia, apoi luă pistolul. Înainte ca vînzătorul s-o oprească, încărcă arma.

– Ce faceţi, domnişoară? întrebă omul, alarmat.

Drept răspuns, Taylor îi zîmbi larg. Tocmai voia să-i explice, cînd auzi clopoţelul în spatele ei.

– Aţi încărcat pistolul... se bîlbîi vînzătorul.

Taylor dădu din cap.

– Da, slavă Domnului, şi tocmai la timp. Mă scuzaţi o clipă?

Nu-i dădu timp să răspundă. Se întoarse, tocmai cînd cei doi huligani porneau spre ea. Podelele de lemn scîrţîiau sub cizmele lor.

Se opriră brusc cînd văzură pistolul din mîna ei.

– Nu-i încărcat, Elwin, spuse cel mai scund dintre ei.

Apoi o privi pe Taylor cu un zîmbet răută-

cios, care dezvălui faptul că-i lipseau cam mulți dinți. Fără îndoială, era cel mai dezgustător individ pe care-l văzuse vreodată.

– Face mişto de noi, Wliburn, replică amicul lui.

Omul numit Elwin se uită prin magazin, apoi îl înghionti pe celălalt.

– Ce de pistoale fandosite aici-şa, remarcă el, cu un nou chicotit sonor.

Wilburn dădu din cap.

– Lucrezi singur acilea? strigă el la vînzător.

– Pă bune că da, speculă Elwin.

Vînzătorul dădu să se aplece sub tejghea.

– Stai aşa, nu te mişca! răcni Wilburn, apoi se întoare spre Elwin. Putem să şi umflăm cîte ceva, dacă tot sîntem acilea. Tre' s-aibe o magazie-n fund. Acolea putem s-o facem poştă şi pe do'nşoara.

Elwin pufni din nou. Taylor murea să-l împuşte.

– Măiculiță, şopti vînzătorul în spatele ei.

Fără să-şi ia ochii de la golanii din fața ei, Taylor încercă să-l liniştească:

– O să fie-n regulă, domnule.

– Ba pentru matale n-o să fie deloc în regulă, duducă, replică tărăgănat Elwin.

Îşi înghionti acolitul în coaste, cu un chicotit gros. Pălăria i se lăsă şi mai jos pe frunte. Taylor nu-i vedea ochii, dar bănuia că erau la fel de urîți ca restul înfățişării lui.

Făcură un pas spre ea. Taylor trase cocoşul armei. Elwin se opri, rînjind, îşi trase pălăria

mai pe spate, apoi făcu încă un pas.

Taylor i-o zbură de pe cap dintr-un singur foc. Individul scoase un urlet. Ecoul detunăturii îi acoperi glasul, reverberînd prin magazin. Geamul vitrinei se sparse. Glonțul se înfipse în uşa din spatele banditului.

Elvin arăta năucit. Lui Taylor i se părea o reacție foarte firească.

– Te-a nimerit, Elwin? întrebă Wilburn.

Elwin clătină din cap.

– Nici nu m-a atins, se lăudă el.

– Nu făcea mişto, şopti amicul lui.

Roşu la față, Wilbur mai făcu un pas spre ea. Taylor îi găuri vîrful cizmei.

Apoi, Elwin încercă şi el. Taylor începea să-şi piardă răbdarea. Îi făcu şi lui o gaură în cizmă. Individul sări înapoi şi-şi privi piciorul, mişcîndu-şi degetele ca să se asigure că erau la locul lor, apoi se încruntă la femeia care-i distrusese cizma.

– Nnț, nu face mişto, îi spuse el celuilalt. Tre' să sărim pe ea.

Taylor oftă dramatic.

– Sînt proşti făcuți grămadă, nu-i aşa? îl întrebă ea pe vînzător.

Din spatele ei se auzi un chicotit.

– Da, într-adevăr.

Comentariile lor nu-l încîntau deloc pe Elwin. Era roşu la față ca o pătlăgică. Duse mîna la buzunar. Taylor trase din nou cocoşul.

– Tre' să-i luăm pistolu' cu forța, hotărî Wilburn.

Elwin clătină din cap.

– Ia-te tu la trîntă cu ea, mormăi el. Nu vezi că-i gata să tragă iar? Mi-a luat în cătare bijuteriile de familie. E nebună, Wliburn. De unde să ştii ce-o să facă? Cu următoru' glonţ, poate-o să ne şi nimerească.

Se sfătuiră cîteva secunde, înainte de a bătea în retragere.

– N-o să te uităm, promise Elwin.

– Punem noi mîna pe tine! adăugă şi Wilburn.

În clipa aceea, vînzătorul ridică puşca încărcată pe care o ţinuse ascunsă pe raftul de jos şi strigă un avertisment:

– Am să vă-mpuşc eu pe amîndoi, dacă n-am încotro. Şi-acum, la perete cu voi şi mîinile sus, să vi le văd.

Taylor se întoarse spre el.

– Cît cereţi pe pistolul ăsta? M-am ataşat de el. Aş vrea să- l cumpăr, domnule.

Vînzătorul clătină din cap.

– Puteţi să-l luaţi pe gratis. M-aţi salvat de un jaf şi cred că şi de la moarte. Vă sînt dator, domnişoară. Dacă-mi spuneţi numele şi adresa dumneavoastră, am să mi le trec în registru. Fiecare Colt e înregistrat, înţelegeţi, cu număr propriu. E o cale de a şti cui îi aparţine arma.

– Mă numesc Taylor Ross, răspunse ea. Locuiesc la Cincinnati Hamilton House, şi vă mulţumesc pentru acest cadou.

Vînzătorul îşi ţinea puşca spre cei doi bandiţi, care acum se retrăseseră lîngă perete.

Taylor îşi vîrî pistolul în buzunarul mantoului. Porni spre uşă, ocolindu-i cît mai departe.

– Aveţi dumneavoastră grijă să mai stea un timp aici? N-am chef să se ia iar după mine.

– Nu vă faceţi probleme, domnişoară. Imediat ce vine colegul meu, îl trimit să cheme autorităţile.

– Atunci, bună ziua, salută ea, deschizînd uşa.

– Domnişoară? strigă vînzătorul.

Taylor se opri în prag.

– Da?

– Unde-aţi învăţat să trageţi aşa?

– În Scoţia.

În timp ce închidea uşa în urma ei, auzi răspunsul:

– Ei, nu, că asta le-ntrece pe toate!

Taylor merse pe jos pînă la hotel. Se opri la prima biserică catolică şi intră să aprindă o lumînare pentru Doamna.

Stătu în strană aproape o oră. Mai întîi se rugă, apoi discută pe îndelete cu bunica ei. După vizita la biserică, se simţi mai bine şi categoric mai stăpînă pe situaţie. Nu ştia dacă datorită rugăciunilor sau pentru că avea pistolul în buzunar.

Ajunse la Hamilton House la ora cinei. Oricît îi repugna gîndul la mîncare, ştia că trebuia să mănînce ceva. Deja îi era greaţă.

Se duse la Salonul Doamnelor, ocupă o masă dintr-un colţ şi comandă supă, doi biscuiţi

şi un ceainic. După ce-şi termină masa frugală, se simți mai întremată. Adormi pe canapeaua din cameră, aşteptîndu-l pe Lucas.

Nu se trezi pînă a doua zi dimineața. Constată că era în pat. Probabil Lucas o dusese în brațe pînă acolo. Se schimbase şi de haine, căci cămaşa pe care o purtase în ajun era pe spătarul unui scaun.

Încă mai căutau copiii. De ce dura atît de mult? Taylor încercă să nu-şi piardă curajul. Se îmbrăcă, apoi se duse la masă să scrie o listă a lucrurilor pe care le putea face ca să-i ajute.

Redactă un anunț pe care să-l publice în ziarele locale, apoi se gîndi să angajeze cîțiva detectivi particulari. Probabil că administrația hotelului îi putea recomanda unii buni.

Se mai gîndi să tipărească şi afişe şi să le aplice prin oraş, oferind o recompensă substanțială pentru orice informații despre gemene.

Dacă mai erau în oraş...

Se ruga ca prietena ei să fie în trenul de la ora patru. Era aproape trei şi jumătate. Se duse la dulap să-şi ia mantoul. Apoi încărcă pistolul, îl vîrî în buzunar, şi tocmai îşi punea mantoul pe ea, cînd uşa se deschise şi intrară Lucas şi Hunter. Fu încîntată să-i vadă, pînă le privi fețele. Amîndoi erau dezamăgiți.

– Nu le-ați găsit, aşa-i?

Lucas clătină din cap. Închise uşa în urma lui şi se rezemă de ea.

– Nu încă.

Părea epuizat. I se vedea oboseala în jurul ochilor şi se simţea în glas.

Taylor vru să-i spună că nu trebuia să se descurajeze, dar se opri înainte de a exprima o nouă insulă.

– Trebuie să dormi, domnule Ross, spuse ea. Odihna îţi va limpezi capul. Nu ţi-e foame? Pe masa de-acolo e un biscuit.

Îşi dădu seama cît de inadecvată suna oferta imediat ce o făcu.

– Mă duc cu plăcere să vă aduc la amîndoi ceva mai consistent de mîncare.

Se întoarse spre Hunter. Acesta stătea rezemat de un dulap, privind-o.

– Dumneata ce-ai dori, Hunter?

– Am să-mi iau ceva mai tîrziu, replică el.

Lucas arăta frînt de oboseală. Hunter clătină din cap spre prietenul său.

– N-ai putut niciodată să ţii pasul cu mine, aşa-i?

– N-am putut pe dracu', replică Lucas.

Hunter pufni. Se întoarse spre Taylor.

– Avem o singură pistă care poate fi de folos. Aşteptăm veşti.

– *Poate* fi de folos, sublinie Lucas, pentru ca Taylor să nu-şi facă prea mari speranţe. Nu voia s-o vadă iar dezamăgită.

– Ar trebui să ştim nu peste mult, interveni Hunter.

– Unde te duci? întrebă Lucas, care abia acum observase că avea mantoul pe ea.

Întrebarea lui îi aminti.

– La gară, să văd dacă nu vine Victoria cu trenul de ora patru.

Hunter porni spre ea. Dintr-o dată, se opri şi întoarse capul spre Lucas.

– Are un pistol în buzunar, îi spuse el. Poartă unul tot timpul?

– Cincinnati e mult mai periculos decît mă aşteptasem, îi explică Taylor. Ieri, abia am scăpat. De unde-ai ştiut că am un pistol în buzunar?

– După umflătură.

Îl felicită pentru spiritul de observaţie, apoi scoase pistolul ca să i-l arate.

– L-am primit în dar, adăugă ea.

Lucas era atît de obosit, încît abia dădea atenţie conversaţiei. Ar fi trebuit să doarmă opt ore, dar ştia că nu avea timp pentru un asemenea lux. Pistele erau calde încă, şi dacă voiau să le găsească pe nepoatele lui Taylor, trebuia să se grăbească.

Instinctul îi spunea că erau încă în oraş. Şi Hunter simţea la fel. Interogase un om cam beat, dar încă destul de coerent, care jurase că le văzuse cu fraţii Border, în urmă cu doar două zile.

Fraţii Border. Lui Lucas i se încreţea pielea doar auzind numele. Cei doi erau răi ca Satan, vicleni ca şacalii şi irascibili ca şerpii cu clopoţei. Lucas abia aştepta să pună mîna pe ei. Cîndva, făcuseră comerţ cu prostituate.

Cel mai tînăr dintre fraţi îşi descoperise plăcerea de a tăia femeile, şi nu peste mult măce-

lăria lui pusese capăt afacerii. Trecuseră la alt negoț profitabil. Făceau trafic cu orice, iar acum se specializaseră pe copii. Preferau orfanii, îi spusese omul lui Hunter, ca să scape de complicații. Cei mai norocoşi erau vînduți cuplurilor din sălbăticie care aveau nevoie de ajutor la ferme. Copiii mai drăgălaşi aveau mai puțin noroc, căci existau bărbați cu... Cum spusese? Pofte neobişnuite. .

O, da, frații Border. Meritau să moară încet şi în chinuri, iar Lucas simțea că era omul cel mai potrivit ca să-i pedepsească. Dar probabil că Hunter avea să-i creeze probleme. Jurase deja că avea să-i jupuiască de vii.

Nu încăpea nici o îndoială. Într-un fel sau altul, de mîna lui Lucas sau de cuțitul lui Hunter, frații Border aveau să moară. Urma să se facă dreptate.

– Pistolul e înregistrat cu numărul său propriu, special, tocmai îi explica Taylor lui Nikki. Dar ştiai că pe fiecare piesă, înainte de a fi montată, se gravează același număr? Dacă se găseşte doar o parte din pistol, tot se poate citi numărul.

Hunter dădu din cap.

– De cîte ori spui că ai tras?

– De trei ori, răspunse ea. N-am avut nici o problemă, Hunter. N- a trebuit să-mi corectez deloc ținta. E mult mai bun decît modelele vechi. Trebuie să-l încerci şi dumneata cîndva.

Hunter îi dădu pistolul lui Lucas.

– E mai uşor, remarcă el.

– E încărcat? întrebă Lucas.

Cu un zîmbet, Hunter răspunse:

– După aventura de ieri, cred că e.

– L-am curățat aseară, iar azi-dimineață l-am încărcat din nou, îi spuse Taylor soțului ei.

Apoi încercă să-şi ia pistolul înapoi. Lucas nu i-l dădu.

– N-ai nevoie de ăsta, observă el.

Hunter zîmbea din nou. Lui Lucas îi scăpa ceva, dar era prea obosit ca să ghicească. Era conştient doar de un singur lucru. Prietenul lui nu zîmbise atît de mult nici în tot timpul de cînd îl cunoştea.

– N-ai ascultat? întrebă Hunter.

– Cred că nu.

– Are nevoie de pistol.

– Nu e pistolul pe care-l aveai în Boston, remarcă Lucas, care abia acum observase diferențele dintre cele două arme. Ăsta-i nou. De unde-l ai?

– Nu eşti atent la ce vorbim?

– Nu.

Taylor oftă. Bietul ei soț era atît de obosit, încît nu mai putea să se concentreze.

– Trebuie să dormi, domnule Ross. Dă-mi pistolul înapoi. Îl am de la un magazin de arme, desigur. Cerule, dacă nu mă grăbesc, am să întîrzii la gară.

– Mai ai destul timp, replică Lucas.

Dintr-o dată, îşi dădu seama că iar îl numea „domnule Ross". Se încruntă şi privi din nou Coltul lucitor pe care-l ținea în mînă.

– E frumos, constată el. De ce l-ai cumpărat?

– L-am primit în dar.

– De ce?

– De ce, ce?

Lucas făcu un efort să nu-şi piardă răbdarea.

– De ce l-ai primit în dar?

Tonul lui nu-i plăcea deloc lui Taylor. Era răstit. Nu-i plăcea nici cum o privea. Îi amintea de un avocat care încearcă să dovedească un motiv ascuns.

Deveni rigidă. Era soţia lui, nu o acuzată. Dar iritarea nu-i dură mult. Se simţea vinovată, pentru că Lucas părea gata să cadă de pe picioare. Ar fi trebuit să fie mai înţelegătoare cu el.

– Nu e ceva important, declară ea. Doamne, arăţi frînt. Ce-ar fi să-ţi fac patul?

O fi fost el frînt, dar era la fel de ager ca întotdeauna. O prinse de braţ înainte de a face un pas.

– De ce l-ai primit în dar? o întrebă din nou.

Taylor oftă.

– Proprietarul mi-a fost... recunoscător.

– De ce?

Fălcile lui strînse arătau clar că n-avea să se oprească pînă nu afla toate răsunsurile.

– A avut loc o mică alternacţie neînsemnată în magazin şi s-a făcut aluzie la un posibil jaf, ridică ea din umeri. Atîta tot.

– Elwin şi Wilburn, interveni Hunter, zîmbind

ca un bandit gol care se scaldă în monede de aur.

– Cine naiba-s Wellen şi Elburn ăştia?

– Îi cheamă Elwin şi Wilburn, îl corectă prietenul lui.

– Aştept o explicaţie, Taylor.

– S-ar putea să te enervezi.

Era cam tîrziu pentru grija asta. Lucas arăta deja foarte nervos.

– Sînt cei doi care au urmărit-o ieri pe Taylor de la gară. Mi-a spus că s-a rugat pentru un miracol, şi Dumnezeu i-a dăruit unul.

– Nu zău? întrebă Lucas, cu glasul suspect de scăzut.

Hunter abia aştepta să-i explice.

– Un magazin de arme.

Lucas dădu din cap.

– Înţeleg.

– Îţi tresaltă pleoapa, remarcă Hunter.

Lucas îl ignoră. Era atent la soţia lui. Aceasta îi zîmbi dulce şi încercă să se poarte ca şi cum nu s-ar fi întîmplat nimic neobişnuit.

– Şi? o îndemnă el.

– Şi nu mai e nimic de spus.

Hunter nu era de aceeaşi părere. Îi spuse lui Lucas toată povestea.

Aşa cum bănuise Taylor, Lucas n-o luă deloc uşor. O strîngea atît de tare de braţ, încît începea s-o doară.

Cînd prietenul lui cel devenit atît de vorbăreţ termină de dat şi ultimul detaliu, faţa lui Lucas erau încleştate mai-mai să trosnească, iar

pleoapa stîngă i se mişca pradă unui tic vizibil.

Pe Taylor o fascina.

– Ai idee ce ţi s-ar fi putut întîmpla?

Se aşteptase la această întrebare.

– Dacă n-ai fi atît de obosit, ţi-ai da seama că mi-am folosit mintea ca să scap dintr-o situaţie îngrijorătoare. M-ai lăuda, domnule.

Ticul i se intensifica. Da, ar fi trebuit s-o felicite. Totuşi, n- o făcu. O trase spre canapea, o sili să se aşeze, apoi se aplecă spre ea, încercînd s-o sperie.

Nu ridică tonul, ceea ce făcea ca predica să fie şi mai neplăcută. Îi descrie în detalii foarte vii şi pitoreşti ceea ce-ar fi putut să i se întîmple. Zugrăvi o imagine înfiorătoare. Taylor devenise albă ca zăpada la faţă, cînd Lucas termină de înşirat toate ororile pe care ar fi putut fi silită să le îndure... înainte de a fi omorîtă.

Lucas o omorîse şi o îngropase pe un drum de ţară izolat, iar cînd termină cu nedelicatele sale metode de teroare, o puse să recunoască faptul că făcuse cîteva greşeli prosteşti.

– Nu trebuia să te duci singură.

– Nu, n-ar fi trebuit, se grăbi ea să-i dea dreptate, cu capul plecat.

Lucas avu impresia că era spăşită şi poate chiar cam supusă. Imediat, intră la bănuieli. De cînd o cunoştea, observase cît de încăpăţînată şi îndărătnică era. Dar supusă? Niciodată.

Oboseala îl făcea să fie şi mai furios. Ştia că reacţiona exagerat. Nu-i păsa.

Gîndul că Taylor trecuse printr-un asemenea pericol îl înfuria cu atît mai mult, cu cît îl speria îngrozitor. Dacă i se întîmpla ceva, nu ştia ce-ar fi făcut.

– I-am promis bunicii tale să te ţin în siguranţă pînă te aşezi la casa ta... Unde mama dracului ai să te aşezi? Ai să- ţi duci nepoatele la rudele tatălui lor? Doar nu te gîndeai să te întorci cu ele în Anglia, nu? Nu, sigur că nu te gîndeai. De Boston ce zici?

Taylor ridică din umeri. Gestul ei îl făcu să-i vină s-o strîngă de gît. Şi pe urmă, s-o sărute. Clătină din cap.

– Nu-s un sfînt, mormăi el.

Taylor nu-l privi cînd îi dădu dreptate.

– Nu, domnule, în nici un caz nu eşti un sfînt.

– Cît timp mai trebuie să...

Nu termină întrebarea.

– ...să mă mai suporţi? completă ea, într-o şoaptă la fel de înceată ca a lui.

Nu, nu asta voise s-o întrebe, dar noroc că se oprise la timp. Voia să ştie cît trebuia să se mai abţină. Rolul de eunuc îşi lua tributul. Nu era făcut din piatră. Taylor nu era în stare să înţeleagă?

Oftă. Sigur că nu înţelegea. Era foarte isteaţă în multe privinţe, dar cînd venea vorba de patul conjugal, rămînea inocentă ca o... fecioară, exact aşa cum trebuia.

Tensiunea din cameră devenea insuportabilă.

Hunter se dusese alături, ca să-i lase singuri.

– Îți răspund cu plăcere la întrebare, declară Taylor cu o voce care tremura de furie. Ai să mă mai suporți pînă-mi găseşti copiii. Nimic mai simplu. Găseşte-mi fetițele, şi pe urmă poți să pleci.

Dintr-o dată, sări în picioare. Îşi propti mîinile în şolduri, privindu-l încruntată.

– Poți să te duci unde te-o purta vîntul, domnule Ross, dacă aşa vrei.

Hunter reapăruse în uşă. Întrucît Taylor nu-i dădea atenție, îşi îngădui să zîmbească. Doamne, cînd avea draci, devenea cea mai drăguță fată pe care o văzuse în viața lui. Se întreba dacă Lucas ştia ce noroc avea că o luase de soție. Nu era numai frumoasă, ci şi curajoasă. Hunter o găsea o combinație foarte atrăgătoare.

Nu voia să-i întrerupă, dar văzuse cît era de tîrziu şi se gîndea să se ducă la gară ca s-o ia pe prietena ei.

Însă probabil trebuia să aştepte pînă cînd doamna Ross îi trăgea domnului Ross săpuneala cuvenită.

Taylor se uita numai la soțul ei. Era hotărîtă să-l facă să înțeleagă ce simțea şi de ce. Mintea îi alerga de la un argument la altul.

– Ceea ce vrea fiecare din noi n-are nici o importanță, începu ea. Trebuie să punem copiii pe primul plan.

Ca orice adult, adăugă în şoaptă.

Apoi îşi aminti un incident din trecutul ei care i-ar fi explicat cel mai bine atitudinea.

– Am văzut o femeie lovind un băiat peste faţă. Era la tîrgul anual de pe moşia bunicii mele. Femeia a dat cu pumnul, atît de tare încît puştiul a zburat prin aer. A căzut în noroi. Mare minune că nu i s-a rupt gîtul.

Lucas nu avu nici o reacţie. Aştepta să asculte pînă la capăt.

– Erau destul oameni în jur, dar nimeni n-a făcut nimic. Băiatul avea doar doisprezece ani. Cineva ar fi trebuit să-l salveze. Fusese un act de cruzime şi răutate din partea femeii.

– Şi numai tu ai făcut ceva, nu-i aşa?

– Fii sigur! Femeia era în slujba bunicii mele. Am pus-o să-mi promită că n-o să-l mai bată pe băiat. Am ameninţat-o că Doamna o va da afară dacă mai ridică mîna la el.

– Cîţi ani aveai?

– Zece.

– Erai foarte mică pentru...

– Vîrsta mea n-are nici o importanţă în povestea asta, îl întrerupse ea. Femeia mi-a spus că băiatul îi era rudă îndepărtată şi trebuie să-l ia în grija ei şi să-i dea de mîncare. Nu-l voia şi în nici un caz nu-l iubea. Am avut grijă ca băiatul să nu mai pătească nimic. Pentru mine, numai asta conta.

– Şi cum ai rezolvat asta?

– L-am luat acasă cu mine.

Lucas zîmbi. Sigur că-l luase cu ea acasă. Nu şi-o putea imagina pe Taylor făcînd mai pu-

ţin de-atît, încă de la frageda vîrstă de zece ani.

– Aş dori să-l cunosc într-o zi, spuse el.

– L-ai şi cunoscut, domnule Ross. Thomas s-a ocupat de pregătirile nunţii noastre. A avut grijă să nu fie nici o problemă. S-a descurcat de minune.

Lucas îşi amintea de el.

– Era valetul bunicii tale.

– Într-adevăr. Domnule Ross, singurul motiv pentru care ţi-am povestit acest incident a fost de a te ajuta să înţelegi că nu contează dacă ai probleme sau greutăţi, ori trebuie să mă suporţi, cum cu atîta elocvenţă ai afirmat. Noi doi, şi Hunter, avem aceeaşi responsabilitate. Este obligaţia noastră, ba chiar datoria noastră sacră, să-i apărăm de rele pe cei nevinovaţi. Nu pot să iau fetele acasă şi să le ocrotesc pînă nu le găseşti.

– Ţi-am dat deja cuvîntul meu că le voi găsi. Acum sugerezi că s-ar putea să te abandonez?

Îşi dădea seama că Lucas începuse să se înfurie. Nu-i păsa.

– M-ai întrebat cît timp trebuie să mă mai suporţi, îi aminti ea.

– Ba nu. Ai presupus, doar, că asta voiam să te întreb. Nu te repezi să tragi concluzii. De obicei, sînt greşite.

Porni înainte, pînă ajunse de cealaltă parte a mesei.

– Şi să nu-mi spui niciodată ce pot să fac sau nu. În privinţa copilor, sînt de aceeaşi pă-

rere. Îmi recunosc responsabilitățile, şi Hunter la fel. Părem noi gata să ne lăsăm păgubaşi?

Taylor clătină din cap.

– Nu voiai să mă întrebi cît timp ai să mă mai suporți?

– Nu.

Se simțea ca o proastă. Obrajii i se înroşiseră de ruşine. Dumnezeule mare, îi ținuse o predică, îl şi insultase, şi n- ar fi rezolvat nimic doar spunîndu-i că-i părea rău.

– Am să te plătesc, izbucni ea.

– Ce-ai spus?

Era sigur că nu auzise bine. Nu l-ar fi jignit deliberat din nou, sugerîndu-i că ar fi luat bani pentru că făcea ceea ce tocmai ea subliniase că era datoria lui sacră.

– Am să-ți dau tot ce vrei, se repezi să-i explice, dînd din cap pentru a-şi întări cuvintele.

Ticul pleoapei stîngi revenise. Era clar că oferta ei nu-l mulțumea. Taylor nu mai înțelegea nimic.

– N-am vrut să te ofensez, domnule. Nu eram decît practică. Ştiu că vei găsi gemenele, cu sau fără compensații. Sincer, n-ai nici un motiv să fii ofuscat.

– Ofuscat? repetă el cuvîntul, aproape înecîndu-se.

– Of, cum poate un bărbat să se înfurie doar pentru o problemă atît de practică, îşi agită ea mîna prin aer. Uită că ți-am oferit ceva.

– Prea tîrziu.

Taylor oftă. Îi rănise mîndria, şi numai ea putea s-o dreagă. Problema era simplă; soluția, însă, îi scăpa. Nu ştia cum să-l calmeze.

Domnul Ross părea să fie jignit de tot ce-i spunea.

Probabil trebuia să-l informeze că era cam hipersensibil, dar el i-o luă înainte.

– Îți primesc oferta.

Nu fu singura surprinsă de replica lui. Hunter înălță şi el o sprînceană. Era uluit.

– Primeşti? întrebă ea.

– Da, primesc. Ai spus că pot primi tot ce-mi doresc, nu-i aşa?

– Da.

Se grăbi să adauge:

– După ce găsim fetițele.

– Desigur.

Lucas îi zîmbi larg, apoi se întoarse spre Hunter:

– Nu vrei să vii cu mine pînă la gară? La întoarcere, putem lua şi ceva de mîncare.

Hunter se uită la ceas, înainte de a răspunde:

– Întîlnirea e stabilită pentru şase.

– Vom fi înapoi pîn-atunci.

Lucas porni spre uşă. Taylor o luă la fugă după el, ocolind masa. Îl luă de braț şi-i ceru să se oprească.

– Ştii ce anume doreşti? îl întrebă ea.

– Da, ştiu perfect ce doresc.

Hunter deschise uşa şi ieşi pe coridor. Lucas încercă să-l urmeze.

Taylor îl ținu pe loc.

– Pentru numele lui Dumnezeu, începu ea. Dacă ştii ce doreşti, fii bun şi spune-mi.

Lucas se întoarse s-o privească. Voia să-i vadă expresia cînd auzea.

– Îmi doresc...

Se aplecă şi o sărută apăsat.

– ...o noapte a nunții.

Capitolul 13

Iubirea căutată e bună, dar cînd se dă necăutată e şi mai bună.

William Shakespeare, „A douăsprezecea noapte"

O amuţise. Cînd Taylor îşi reveni, Lucas ieşise din cameră şi se afla pe la jumătatea coridorului. O luă la fugă, deschise uşa mai-mai s-o smulgă din balamale şi strigă după el:

– Ţi-ai ieşit din minţi?

Nu se întoarse spre ea cînd îi răspunse.

– Probabil! strigă el, pe un ton enervant de vesel.

Taylor se rezemă de tocul uşii, vlăguită. Întrebarea ei atrăsese curiozitatea altor cîţiva clienţi ai hotelului. Pe culoar se deschiseră trei uşi. O femeie şi doi bărbaţi scoaseră capetele, să vadă ce era cu gălăgia. Lucas şi Hunter tocmai dispăreau pe scară. Taylor se gîndi să-şi prezinte scuzele, apoi se răzgîndi. Reveni în cameră şi închise uşa.

Se prăbuşi în cel mai apropiat fotoliu, încercînd să chibzuiască la scandaloasa cerere a domnului Ross. Sau, poate, era o poruncă? Oftă. Sunase a poruncă, fără îndoială.

Nu-şi dădea seama cum s-ar fi complicat lururile dacă deveneau intimi? Nici nu voia să se gîndească. Ce mai om! Ce naiba se întîmpla cu el? Uitase că nu voia să se însoare?

– Şarjează, şopti ea.

Această posibilitate o umplu de uşurare, căci o noapte nupţială petrecută cu Lucas Ross ar fi complicat totul.

Nu-i aşa?

Doamne, abia putea să mai respire. Imaginea domnului Ross în pat cu ea, fără pantaloni, îi făcea inima să se oprească în loc. Cu siguranţă şarjase. Nici el n-avea nevoie de complicaţii. Sau de obligaţii, adăugă ea, dînd din cap.

Făcu un efort să nu se mai gîndească la soţul ei. Avea probleme mai importante de rezolvat.

Ca, de pildă, Victoria. Întrucît Hunter ocupase dormitorul alăturat, Taylor se hotărî să rezerve altă cameră pentru prietena ei. Trase de cordonul clopoţelului. Cu ajutorul unui sistem complicat de pîrghii instalate prin tot hotelul, la recepţie fu coborîtă o plăcuţă cu numărul camerei. În nici zece minute, un angajat plin de solicitudine se prezentă la uşă.

Lucas şi Hunter reveniră la hotel peste un ceas. Trenul avea patru ore întîrziere. Mîncară ceva pe fugă, apoi plecară la întîlnirea cu omul despre care sperau că avea să-i ducă la gemene. Lucas o asigură pe Taylor că sau el, sau Hunter, avea s-o aştepte pe Victoria.

Adăugă, încruntîndu-se semnificativ, că Taylor trebuia să rămînă în cameră.

Îl întrebă dacă să vină şi ea la întîlnire. Soţul ei îi spuse că nu era în toate minţile – semn clar că n-avea să fie rezonabil.

Lucas îşi căuta chimirul cu bani. Omul cu care aveau întîlnire urma să ceară ceva în schimbul faptului că-şi dădea de gol complicii. Găsi banii, apoi se întoarse spre soţia lui. Cînd îi văzu expresia, fu cît pe ce să zîmbească. Doamne, iritată mai era! Îi spuse iar că nu putea veni cu ei, dar pe un ton mai blînd, explicîndu-i că s-ar fi putut ca respectivul să nu vorbească la fel de liber dacă era de faţă şi o femeie.

Era o scuză jalnică. Nu-i păsa. Vrînd, nevrînd, Taylor trebuia să-i aştepte.

Plecă peste cîteva minute. Hunter îl urmă pînă la uşă, unde se întoarse şi-i ordonă să ţină încuiat pînă se întorceau.

– Să nu primeşti pe nimeni înăuntru, indiferent de motiv. Ai înţeles?

– Da, desigur.

Dădu să iasă, apoi se opri din nou.

– Are destule pe cap. Nu trebuie să-şi mai facă griji şi pentru tine.

– Şi dumneata ai multe pe cap, domnule Hunter. N-am să deschid nimănui, promit.

Hunter închise uşa, aşteptă să audă zăvorul tras, apoi plecă.

Lucas îl aştepta lîngă scară. Aveau întîlnire cu omul în holului hotelului, şi sperau să

primească toate informațiile necesare.

Se numea Morris Peterson. Nu părea un om rău, căci îi detesta pe frații Border la fel de tare ca Lucas şi Hunter.

Nu obişnuia să vîndă oamenii, dar nu-l deranja cu nimic să primească bani pentru informațiile pe care le oferea. În fond, îşi asuma un risc, iar dacă frații Border aflau că-i turnase, sigur i-ar fi tăiat beregata.

Lucas îi dădu banii. Stăteau în colțul holului. Acesta era plin de oameni şi nimeni nu le dădea atenție. Morris tot insista să se ascundă după trupul masiv al lui Lucas.

– Pot să vă dau un nume, şopti el. Boyd, adăugă, dînd din cap. Bea în fiecare seară la cîrciuma de la colțul străzii Hickery. Ați auzit de ea?

– O s-o găsim, răspunse Hunter. Ce ne poate spune acest Boyd?

– Aseară, se lăuda cu banii pe care avea să-i cîştige, continuă în şoaptă Morris Peterson. L-am auzit spunînd c-o să primească de două ori mai mult. Şi pe urmă, a început să rîdă în hohote... ca şi cum ar fi ştiut un secret. Cred că se referea la gemenele despre care întrebați.

– De obicei, cînd începe să bea?

– După ce se întunecă.

– Şi altceva?

Peterson clătină din cap. Vîrî în buzunar banii primiți de la Lucas şi plecă.

– Poate fi altă pistă falsă, murmură Hunter.

– Poate, fu Lucas de acord. Dar, ştii... Am un presentiment...

Hunter zîmbi.

– Şi eu îl am, recunoscu el. Instinctul îmi spune că Boyd ne va duce la Borderi.

– E şase şi ceva. Eu mă întorc sus, să dorm o oră. După ce o aduc pe Victoria la hotel, mergem amîndoi să-l căutăm pe Boyd.

– Mă duc eu după Victoria. Tu poţi dormi pînă mă întorc.

– Şi tu? Nu eşti obosit?

– Eu n-am mers patruzeci de ore cu trenul, ca tine. Cum arată prietena lui Taylor?

– Păr roşcat, ochi verzi.

Hunter dădu din cap, reţinînd informaţia.

– Cred că pînă atunci mă duc să caut şi cîrciuma aia, ca să cîştigăm timp.

Porniră în direcţii opuse. În cameră, Lucas îi povesti lui Taylor ce se întîmplase, în timp ce-şi scotea cămaşa şi pantofii. Peste cinci minute, dormea adînc, culcat peste cuvertură.

Hunter găsi cîrciuma, apoi se întoarse la gară. Pînă ajunse acolo, coborîseră din tren toţi pasagerii. Îi spuse birjarului să aştepte şi porni în căutarea Victoriei.

Păr roşcat şi ochi verzi. Destul de uşor de recunoscut, îşi spuse el. Totuşi, fu cît pe ce să n-o observe. Stătea ascunsă după trei cufere gigantice, toate la un loc mari cît o trăsură. Erau îngrămădite unul peste altul, şi dacă n-ar fi zărit poala unei fuste cînd se întorcea să plece, ar fi crezut că nu fusese în tren.

Gara era aproape pustie. Unul dintre hamali plecase în căutarea unei căruțe destul de solide ca să care cuferele. Victoria era sigură că omul uitase de ea. Se ruga să se înșele, căci era prea obosită și bolnavă ca să facă mai mult decît să aștepte, rezemată de cufere.

Avea niște grețuri îngrozitoare. N-ar fi trebuit să mănînce merele. Erau verzi, complet necoapte, dar îi fusese foame și simțea un gol în stomac. Crezuse, ca o proastă, că aveau să-i facă bine.

Se întîmplase tocmai invers. Din clipă-n clipă îi venea să verse, Stătea nemișcată, temîndu-se că orice mișcare i-ar fi agravat boala și rugîndu-se să nu se facă de rîs.

O lady nu vărsa în locuri publice.

– Victoria Helmit?

Auzindu-și numele, se întoarse. Apoi făcu un pas înapoi. Omul care-i vorbise îi tăia respirația. Și o băga în toți sperieții. Arăta extrem de periculos – pînă cînd zîmbea. Atunci, devenea chipeș. Avea o înfățișare aspră și tenebroasă. Părul îi era negru ca noaptea, și ochii la fel. Privirea-i era pătrunzătoare, hainele boțite, și avea mare nevoie să se bărbierească.

Cine Dumnezeu era?

Omul îi repetă numele. Nici nu era sigură dacă dăduse din cap ca răspuns. Își simțea fierea în gît. Trase adînc aer în piept și încercă să stea dreaptă.

Hunter avea impresia că se temea de el. Era drăguță, cu ochii aceia mari și verzi și părul

ca flacăra. Acum îi stătea ca o claie de cîrlionți. Panglica albă cu pătrățele albastre, de la spate, i se desfăcuse.

– Mă numesc Hunter, îi spuse el. Sînt prieten cu Lucas Ross. Am să te duc la hotel. Toate cuferele astea sînt ale dumitale?

Nu-i putu răspunde. Își simțea gîtul uscat ca pergamentul. Înghiți în sec şi căută să-şi recapete graiul.

Simțea gustul fierii. O, Doamne, în orice moment putea să verse. Trase adînc aer în piept, de mai multe ori, pentru a amîna inevitabilul.

Hunter nu înțelegea ce o apucase. Ştia că majoritatea femeilor erau cam nervoase în preajma lui, dar reacția ei era mai mult decît nervozitate. Se holba la el cu nişte ochi, de parcă ar fi avut în față un gargui.

La naiba, nu era chiar arătos, nu?

Cu un efort, îşi ținu răbdarea. Apoi se prezentă din noi, încercînd s-o calmeze:

– Mă numesc Hunter...

– Eu...

Se înecă înainte de a spune mai mult.

– Da? întrebă el, dîndu-şi toată silința să fie rezonabil.

Victoria privi la stînga, apoi la dreapta. Era clar că se uita după o cale de scăpare.

– Ce-ar fi să te urc într-o trăsură, iar eu să iau alta pînă la hotel? Aşa ai fi mulțumită?

Scutură înnebunită din cap. Cînd începu să gîfîie iar, Hunter îşi pierdu răbdarea.

– Ascultă, cucoană, nu vreau decît să-i fac lui Lucas o favoare. Dacă nu...

Victoria îl apucă de braţ. Fu atît de surprins, încît uită ce voia să spună.

Îi înţelese comportamentul bizar un moment mai tîrziu, dar era prea tîrziu.

– Anm să vărs.

Şi o făcu. Drept peste perechea lui de cizme favorite.

Hunter bătu la uşa camerei lui Lucas, apoi se aplecă să se descalţe. Îşi lăsă cizmele la uşă.

Le deschise Taylor. În clipa cînd Victoria o văzu, izbucni în lacrimi.

Lucas tocmai îşi încheia cămaşa. Intră în cameră tocmai cînd Victoria se arunca în braţele lui Taylor.

– Ce s-a întîmplat? De ce eşti aşa de tulburată, Victoria? întrebă Taylor, strîngînd-o în braţe, în timp ce se uita încruntată peste umărul ei spre Hunter, ca şi cum el ar fi fost de vină.

Hunter se încruntă şi el. Taylor observă că era descălţat.

– Nu mă simt prea bine, mărturisi Victoria.

– Ce-i cu cizmele tale? îl întrebă Lucas pe Hunter.

Hunter intră cu paşi mari, bombănind:

– Nimic.

– Eşti obosită, îi spuse Taylor Victoriei. După ce faci o baie şi tragi un pui de somn, ai

să-ți revii. Vino în dormitor, şi- am să te ajut să te instalezi.

Hunter se oprise în mijlocul camerei, privind-o încruntat pe Victoria. Aşteptă ca Taylor s-o ducă în camera alăturată, apoi se întoarse spre Lucas.

– Ce s-a întîmplat? îl întrebă acesta.

– M-am prezentat.

– Şi?

– Şi a vărsat pe mine.

Lucas zîmbi. Îi venea să rîdă, dar nu îndrăznea. Hunter l-ar fi omorît. Se întoarse, tuşind ca să-şi ascundă amuzamentul, apoi îşi vîrî cămaşa în pantaloni.

– Să nu-mi mai ceri să-ți fac favoruri, se răsti Hunter.

Dintr-o dată, rîsul lui Taylor umplu camera. Era clar că prietena ei îi mărturisise ce făcuse. Un moment mai tîrziu, o auziră şi pe Victoria rîzînd.

– N-a fost comic, mormăi Hunter.

– Da' ştiu că te pricepi la femei, comentă Lucas, distrîndu-se copios.

– Birjarul ne-a cerut de patru ori prețul cursei.

– De ce?

– A vărsat şi-n trăsură. N-am putut s-o calmez.

La asta, Lucas rîse de-a binelea. Şi-l imagina pe Hunter încercînd s-o liniştească pe Victoria. Nici unul dintre ei nu ştia să se poarte cu femeile gravide, şi dintr-o dată Lucas fu al dra-

culul de recunoscător că nu se dusese el la gară.

– N-am fost eu de vină, spuse Hunter. Mi-a spus că i s-a făcut rău din cauza mişcării trenului. Doamne, trebuie să fac o baie. Au s-o apuce istericalele dacă intru acolo să-mi iau hainele?

– Taylor ţi-a mutat deja lucrurile în camera ta. E tot pe culoarul ăsta, cu trei uşi mai încolo. Cheia e pe masă.

Hunter nu-şi putu ascunse surprinderea.

– Mi-au dat o cameră în hotelul ăsta elegant?

Întrebarea era grăitoare. Hunter era obişnuit cu prejudecăţile împotriva lui.

– Nu erai aici, ca să semnezi în registru, îi răspunse Lucas. Taylor a închiriat camera pe numele ei.

Ştiau amîndoi că Lucas nu era complet sincer. Administraţia hotelului nu i-ar fi dat niciodată lui Hunter o cameră. Lucas ar fi putut să rezolve, dar Taylor, involuntar, evitase o scenă.

Hunter era gata să treacă la subiecte mai importante.

– Cînd vrei să plecăm?

– Imediat ce eşti gata.

Luă cheia şi ieşi. Reveni în camera lui Lucas peste o jumătate de oră. Între timp, Taylor o ajutase pe Victoria să se instaleze şi curăţase cizmele lui Hunter.

Acesta le găsi aşteptîndu-l lîngă uşă. Arătau ca noi.

Taylor intră în cameră tocmai cînd Hunter se încălța.

– Frumos din partea ta că le-ai dat la curățat, Taylor. Nu credeam că e timp destul.

– Taylor le-a curățat, îi spuse Lucas, privindu-şi soția, care era roşie la față. Te simți bine, Taylor? o întrebă.

– Da, răspunse ea, cu privirea în jos.

Nu-i stătea în fire să fie timidă. Era ceva în neregulă. O luă de mînă şi o duse în dormitor.

– Uită-te la mine.

Taylor nu se grăbi să îndeplinească nici acest ordin.

– De ce nu m-ai întrebat dacă poți veni şi tu cu noi?

Făcu ochii mari, surprinsă.

– M-ai fi lăsat?

Lucas clătină din cap.

– Nu, dar nici măcar n-ai întrebat. Ce-i cu tine?

Soția lui îi ignoră întrebarea.

– Ştii, ar trebui să vin şi eu. Cînd le găsiți, ar fi mai bine să viu acolo. Le va fi frică, Lucas. Vor avea nevoie de mine.

Avea dreptate. Lucas dădu din cap.

– E-n regulă. Cînd le găsim, mă voi întoarce să te aduc şi pe tine.

– Îți mulțumesc.

– Tot nu mi-ai spus ce te deranjează.

Taylor oftă.

– N-ai vorbit serios, nu-i aşa? îl întrebă. Eram sigură, dar simt nevoia s-o aud de la tine.

– Întotdeauna vorbesc serios.

– A, atunci e bine.

– Taylor?

Tocmai voia să se întoarcă. Îi puse mîinile pe umeri, ținînd-o pe loc.

– Da?

– Despre ce vorbim?

– Despre noaptea nunții tale.

Lucas zîmbi. Apoi se aplecă şi o sărută scurt.

– Noaptea nunții noastre, o corectă el.

Părea complet încurcată.

– Nu-ți dai seama cît de mult ai să complici...

Gura lui o amuți. Nu era un sărut blînd. Voia s-o domine. Taylor ştia că o dorea. Şi voia s-o iubească. Dar el s-ar fi lăsat mai curînd spînzurat.

– Uiți de tine, domnule Ross, se bîlbîi ea, roşie în obraji, gîfîind şi străduindu-se să se poarte cuviincios.

O lăsă aşezată pe marginea patului. Peste un moment, Taylor îşi veni în fire. Era efectul fluieratului. Lucas scotea acel sunet arogant, în timp ce ieşea țanțoş pe uşă.

O oră mai tîrziu, Hunter şi Lucas îşi atinseseră scopul. Imediat ce văzuse banii, Boyd îşi desferecase gura. Credea că le făcea un mare serviciu fraților Border, pentru că Hunter insinuase că era posibil să cumpere gemenele.

Boyd era un individ extrem de neplăcut –

aşa cum sînt, de obicei, demonii. Îi lipsea orice simţ moral. Mai era şi urît ca păcatul. Avea o piele groasă, ciupită de vărsat, şi pleoape atît de grele, încît îi atîrnau peste ochi. De fiecare dată cînd Hunter pomenea banii, plescăia din buze, ca şi cum şi-ar fi gustat propria lăcomie.

Lucas abia dacă scoase o vorbă. Se temea să nu-l trădeze tonul. Dezgustul faţă de creatura aşezată în faţa lui îl făcea să ardă tot pe dinăuntru. Bestia aceea cu chip de om discuta calm plăcerile de a se înfrupta din carne fragedă.

Lui Lucas îi venea să-l omoare.

– De unde-ai atîţia bani? îl întrebă Boyd pe Hunter. Eşti metis, nu?

– Din aur, minţi Hunter.

– Găsişi un filon?

Hunter dădu din cap. Boyd rînji.

– Trebe c-a fost unu' mare, remarcă el.

– Mai zi de Borderi, îi ceru Hunter, încercînd să revină la subiect.

– Are deja un cumpărător, spuse Boyd. Da' poate se lasă convinşi să-şi calce cuvîntul. Că de fapt, i-o cumpărătoare.

– O femeie? întrebă Hunter, fără să-şi poată ascunde surprinderea.

Boyd aruncă o privire îngrijorată spre Lucas.

– Pretenu' tău nu prea vorbeşte, aşa-i?

Hunter nu-i răspunse.

– Ai zis că o femeie vrea să le cumpere?

– Pentru bordelu' ei, dădu din cap Boyd. Cel

puțin, așa le-a zis la Borderi. Chiar vrei să plăteşti triplu de cît cere ei?

– Am banii, replică Hunter. Pot să-i folosesc. Dacă gemenele merită, adăugă el. Trebuie să le văd mai întîi.

– Şi-mi dai şi mie partea mea că ți-am spus?

– Am zis deja că da.

– Şi dacă nu-s gemene? întrebă Boyd. Nu am cum să fiu sigur.

Trase o duşcă lungă de whisky, rîgîi sonor, apoi se şterse la gură cu mîneca.

– Nu le-am văzut. Am auzit că frații are două gemene şi pe fratele lor mai mare. Băiatu-i metis. Poate că şi fetele-s. Dacă-i pe-aşa, nici unu' din ei nu merită nici un nickel găurit.

Hunter se întoarse spre Lucas. Mesajul i se citea în ochi. Voia să-l omoare pe ticălos. Nu-l mai suporta, şi auzise deja destul. Duse mîna la cuțit.

Lucas clătină din cap.

– Încă nu.

– Încă nu ce? vru să ştie Boyd.

– Spune-mi unde țin copiii, ordonă Lucas.

Nu-şi mai putea ascunde furia şi nici măcar nu încerca. Boyd nu păru să observe. Era atent numai la banii de pe masă.

Plescăi din buze şi întinse mîna să-i ia. Cuțitul lui Hunter îl opri. Lama se înfipse între degetele lui Boyd.

– Nu te repezi, spuse el, după ce Boyd încetă cu chirăitul.

– Mai întîi, adresa, adăugă Lucas, turnîndu-i încă un pahar.

Boyd se uită încruntat la el, apoi îşi goli paharul. Mai privi cîteva secunde banii, încercînd să se hotărască. Apoi spuse adresa.

– N-o să le ziceţi cum i-aţi găsit, da?

Hunter nu-l mai asculta. Se uita la Lucas, aşteptîndu-i permisiunea să-l omoare pe nenorocit.

Lucas refuză din nou.

– Boyd vine cu noi, explică el. Dacă minte, poţi să-l omori.

– Şi dacă nu minte?

Întrucît Boyd urmărea conversaţia, Lucas minţi:

– Atunci, o să-i dăm şi cealaltă jumătate din bani.

– Am destui aici, se opuse Boyd, cu glasul împleticit de băutură. Nu viu nicăirea cu voi.

Lucas abia reuşi să nu-l înhaţe de gît. Spuse cu o blîndeţe prefăcută:

– Prietenului meu îi place să-şi folosească cuţitul. Ştie să facă nişte crestături foarte interesante.

Hunter înălţă o sprînceană, apoi zîmbi.

– Mulţumesc, se prefăcu el încîntat de acel compliment mincinos.

Boyd începuse să pălească. Pentru Lucas nu era de ajuns. Continuă, ca şi cum ar fi discutat despre vreme.

– Cel mai mult îi place să jupoaie oamenii – de vii, nu-i aşa?

Hunter dădu din cap.

– Ce rost ar avea să-i omor mai întîi? Şi-ar pierde tot hazul.

– Exact, fu Lucas de aceeaşi părere. Ce rost ar mai avea?

Boyd tremura şi se uita îngrijorat prin saloon, după cineva care să-l ajute. Dar nimeni nu-l lua în seamă.

– Da' io-s alb! protestă el.

Hunter zîmbi.

– Mie mi-e totuna, spuse el tărăgănat.

Lucas dădu din cap.

– Chiar tu ai zis-o, Boyd. Prietenul meu e metis, şi deci sălbatic, nu?

Boyd clătină din cap. Nu se putea hotărî. În cele din urmă, pufni:

– N-o să mă duceţi nicăirea. Io stau aciia unde-s acu'. E destui oameni aciia-n saloon. Martori, adăugă el, cu un zîmbet fudul.

Cinci minute mai tîrziu, avea lacrimi în ochi. Era tîrît pe stradă, între Lucas şi Hunter.

Căutară o alee dosnică, şi o găsiră după colţ. Îl lăsară pe Boyd acolo, legat, leşinat şi cu un căluş în gură, după o stivă de lăzi.

– Poate vrem să-l omorîm, dar n-o s-o facem, spuse Lucas.

Lui Hunter nu-i plăcea să i se reamintească adevărul. Mîrîi gros.

– Dacă eram în Teritoriul Montana...

– Tot crimă ar fi, replică Lucas. Cînd terminăm cu toate astea, o să avem grijă ca toată lumea din oraş să ştie că Boyd şi-a vîndut prie-

tenii. Atunci să vezi viață nenorocită pe capul lui.

Hunter se mai înveseli. Îl urmă pe Lucas în lungul străzii principale. Cîteva minute, nici unul nu scoase o vorbă. Apoi, Hunter rupse tăcerea.

– Deci, îmi place să jupoi oamenii de vii, da?

Lucas zîmbi.

– Mi s-a părut o imagine drăguță.

Prietenul său rîse.

– Aşteptările, dădu el din cap. Se aştepta să mă port ca un sălbatic.

Peste douăzeci de minute, găsiră adresa. Era în centrul mahalalei, înconjurată de magherniţe. Haine atîrnau de prăjini rupte, ferestrele erau sparte sau lipseau complet, şi totul mirosea a mizerie. Copiii plîngeau, adulţii strigau. Clădirile dărăpănate erau cenuşii. În jurul lor, pămîntul era acoperit cu gunoaie. Domnea o duhoare insuportabilă.

– Sînt înăuntru. Mi-o spune instinctul, Lucas.

– Şi mie. Mă duc s-o aduc pe Taylor.

– De ce?

– Numai ea va şti cu siguranță dacă sînt nepoatele ei.

Era o scuză jalnică, şi o ştiau amîndoi.

Hunter îşi dădu ochii peste cap.

– Cîte gemene crezi că au Borderii aici? Pentru Dumnezeu, Lucas, oricum o să scoatem copiii din coşmelia asta.

Lucas dădu din cap.

– Ştiu, dar Taylor merită să vină cu noi. I-am promis.

Prietenul său nu-l mai contrazise.

– Eu aştept aici, spuse el, trecînd în umbra dintre două clădiri, de unde putea ține sub ochi ambele uşi ale casei, în caz că Borderii voiau să mute copiii.

La trei străzi distanță, Lucas opri o birjă. Îi ceru vizitiului să-l aştepte în fața hotelului, pînă o lua pe Taylor.

Pe drum, îi explică doar parțial ce se întîmplase. Nu-şi pierdu timpul cu detalii despre Boyd.

Taylor îşi ținea mîinile încleştate. Era încordată şi speriată.

– Spui că fetițele au şi un frate mai mare cu ele?

– Aşa am auzit.

– Atunci, nu pot fi gemenele surorii mele.

– Vrei să ne-ntoarcem?

– În nici un caz! strigă ea. Cum poți să-mi pui o asemenea întrebare? O să salvăm copiii de bestiile alea spurcate. Pe urmă, vom continua să le căutăm pe fetițele mele.

Lucas fu mulțumit de răspunsul ei.

– Vreau să stai între Hunter şi mine tot timpul cît vom fi în casă.

– Da.

– Vei face tot ce-ți spun eu. Fără discuții.

– Fără discuții, îi promise ea.

Lista ordinelor continuă. Taylor înțelegea că voia s-o protejeze.

Îngrijorarea îl făcea să vorbească aspru şi tăios. Era o senzaţie liniştitoare pentru ea.

– Săptămîna viitoare, s-ar putea să fii în drum spre rudele lui George, cu gemenele. Gîndeşte-te la bucuria revederii, Taylor.

Îi oferea o rază de speranţă. Fu surprins cînd Taylor clătină din cap. Se uita pe fereastră, văzînd priveliştea îngrozitoare de afară, aproape fără să fie atentă la ce vorbea Lucas.

Mirosul de varză fiartă şi duhoare umană o îneca.

– Ai cunoscut vreodată o rudă de-ale lui George? o întrebă el.

– Nu, George era orfan. Nu avea nici o rudă. Uite-l pe Hunter! Vine spre noi.

Taylor deschise uşa înainte ca birja să se oprească.

Lucas plăti cursa şi-i oferi birjarului un supliment, dacă-i aştepta. Omul scoase o puşcă de sub capră, şi-o puse pe genunchi şi promise să-i aştepte o jumătate de oră.

În timp ce trecea între Lucas şi Hunter, Taylor vîrî o mînă în buzunar, apucînd patul Coltului.

Urcară tăcuţi treptele şubrede ale casei. Lucas intră primul, apoi Taylor, şi la urmă Hunter.

Apartamentul pe care-l căutau era la etajul doi, în fundul clădirii.

Podelele scîrţîiau, dar din camere se auzea atîta zarvă, încît nu i-ar fi auzit nimeni nici dacă ar fi tropăit.

Cînd ajunseră la uşa apartamentului, Lucas

îi făcu semn lui Taylor să stea lîngă perete, la cîțiva paşi distanță.

Dacă avea loc vreun schimb de focuri, prefera să n-o lovească vreun glonț rătăcit.

Hunter îşi scosese deja unul dintre pistoale. Lucas şi-l pregăti pe al său, dădu din cap spre prietenul lui, apoi deschise uşa cu umărul şi se repeziră amîndoi înăuntru.

Un tînăr de vreo douăzeci de ani dormea pe un divan.

Se trezi cu pistolul lui Hunter la tîmplă.

O femeie de două ori mai vîrstnică decît el veni în fugă, din bucătărie. Purta doar o cămaşă de noapte subțire. Avea părul portocaliu şi fața boită gros. Nu încerca să se acopere. Îşi dezveli dinții spre Hunter şi se năpusti spre el cu unghiile răşchirate, gata să-l zgîrie, dar se opri cînd văzu al doilea pistol îndreptat spre ea.

Se hotărî să încerce altă tactică. Îşi propti mîinile-n şolduri şi-şi repezi pieptul înainte.

– Mă cheamă Shirleen. Îmi fac meseria-n dormitoru' de colo. Ce- ar fi să bagi pistoalele la loc, dulceață? Putem să ne distrăm pe cinste. N-o să te coste decît un dolar, sau doi, dacă vrei cu gura. Merit banii, nu, Charlie?

Omul de pe divan era prea speriat ca să-i răspundă. Nici măcar nu dădu dincap.

– N-ai împuşca o doamnă, nu, dulceață? gînguri ea spre Hunter.

Cu glasul lipsit de orice emoție, Hunter îi răspunse:

– Nu văd nici o doamnă.

Shirleen nu se intimidă. Ochii i se îngustară ca două fante, plini de ură.

– Ai greşit locu', îi spuse ea. Casa asta-i a Borderilor. Nu prea le place să fie furați. O să te taie-n bucăți, dacă te prind. Mai bine întinde-o de-aici cît mai poți.

Hunter nu avu nici o reacție. Între timp, Lucas străbătuse apartamentul. Avea două dormitoare.

Primul era gol şi, după aşternutul murdar, bănui că acolo-şi făcea Shirleen meseria. Uşa celui de-al doilea era încuiată. Vru s-o spargă, dar auzi un plînse de copil. Făcu un pas înapoi. Putea răni copilul, dacă acesta stătea lîngă uşă. Avea nevoie de cheie.

– Sigur ai auzit de Borderi, mormăi Shirleen. Toată lumea a auzit de Billy şi Cyrus, adăugă ea, pufnind în rîs. Tre' că eşti nou în oraş, dulceață, altfel ai şti ce nebunie periculoasă e să furi de la...

– Dă-mi cheia dormitorului.

Lucas i-o ceruse din spatele ei. Femeia tresări violent şi se întoarse. Pînă atunci, nu-şi dăduse seama că erau doi.

Acesta arăta mult mai amenințător decît cel care-l ținea pe Charlie captiv. Cînd se mişca, nu scotea nici un sunet. Numai un om obişnuit să încalce legea ştia să umble ca o umbră. Shirleen se retrase cu un pas, încercînd să-şi ascundă teama.

Atunci intră şi Taylor. Hunter îi spuse să închidă uşa.

Se conformă, apoi se întoarse spre ei.

N-o învrednici decît cu o privire trecătoare pe femeia îmbrăcată sumar. Ochii i se îndreptară spre omul de pe divan. Observă ce făcea şi, întrucît Lucas şi Hunter se uitau la ea, le spuse:

– Vrea să-şi ia pistolul. E sub pernă.

– Ştiu, zîmbi Hunter.

Taylor nu înţelese. Dacă ştia, de ce nu-l oprea?

Lucas, însă, pricepuse. Hunter aştepta un pretext ca să-l omoare.

– Fără împuşcături, îi spuse el.

Hunter se încruntă dezamăgit. Apoi oftă prelung. Învîrti pistolul în mînă şi, înainte ca individul să-i ghicească intenţiile, îl lovi cu patul armei în cap.

Îl împinse pe tînărul leşinat pe jos, apoi scoase pistolul ascuns sub pernă şi-l înfipse la centură.

Dintr-o dată, Shirleen înţelese că străinii nu veniseră la furat. N-o scăpa din ochi pe Taylor. O privi cum traversa camera spre uşa dormitorului.

– Poate că el n-ar omorî o femeie, dar eu aş face-o oricînd. Ai cinci secunde să-mi dai cheia, o preveni Taylor, cu o expresie de gheaţă în ochi.

Shirleen nu mai stătu pe gînduri. Era convinsă că acel înger cu ochii albaştri şi reci ar fi omorît-o.

– Una...

Shirleen alergă la stiva de cutii de sub fereastră, o deschise pe cea de deasupra şi scoase cheia.

– N-am nici o treabă cu picii ăia. Eu doar lucrez aicea, atîta tot. Ce fac Billy şi Cyrus nu mă priveşte.

Lucas îi smulse cheia din mînă, îi făcu semn lui Hunter să stea cu ochii pe ea, apoi descuie uşa. N-o lăsă pe Taylor să intre prima. Voia să se asigure că-n dormitor nu mai era şi altcineva, cu copiii.

Înăuntru era întuneric. Lucas se uită să vadă dacă nu circula vreo umbră, apoi aprinse o lampă.

Zări fetiţele în partea cealaltă a camerei. Dintr-o dată, avu senzaţia că-i exploda inima de uşurare. Şi de furie.

Cele două micuţe dormeau pe podea, în faţa uşii unei debarale. Zăceau îmbrăţişate. Una dintre ele scîncea încet în somn. Lucas nu-i vedea faţa celeilalte. Avea capul cuibărit sub bărbia surorii ei.

Erau foarte frumoase. Atît de mici, încît nu puteau avea nici măcar trei ani. Cea pe care o vedea clar avea aceeaşi colorăţie cu a lui Taylor.

Amîndouă aveau părul de un blond aproape alb. Semănau destul de bine pentru ca oricine să poată crede că erau fiicele ei. Nu încăpea nici o îndoială, ale ei erau.

Îi făcu semn lui Taylor să intre, apoi îşi vîrî pistolul în teacă şi se retrase lîngă uşă. Ştia că

dacă stătea prea aproape de ele, le-ar fi speriat. Voia ca fetițele s-o vadă mai întîi pe Taylor.

– Sînt ale ei, nu-aşa? o auzi pe Shirleen întrebîndu-l pe Hunter.

Taylor nu-i dădea atenție femeii. Intră grăbită în dormitor. Imediat ce zări gemenele, se opri. Mîna i se ridică la gură, şi scoase un geamăt plin de milă, care-i frînse lui Lucas inima. Privind fetițele, se apropie de ele încet.

O lua cu leşin de uşurare şi fericire. Cînd ajunse la ele, plîngea. Îngenunche pe podea, dar nu le atinse aproape un minut. Îşi ținea capul plecat şi mîinile împreunate. Lucas avu impresia că se ruga.

Apoi întinse mîna şi le scutură încet.

– E timpul să mergem acasă, şopti ea.

Una dintre fetițe deschise ochii. Se ridică în capul oaselor, se frecă la ochi şi o privi pe Taylor. Părea curioasă şi doar puțin speriată. Cînd Taylor o mîngîie pe față şi-i zîmbi, îşi vîrî degetul mare în gură şi se aplecă înainte. Încet, Taylor o luă pe genunchi. O strînse la piept gîngurindu- i, iar cînd fetița se relaxă în sfîrşit, întinse mîinile spre sora ei.

Cealaltă geamănă se trezi plîngînd. Imediat ce o văzu pe Taylor, lacrimile i se opriră. Păru s-o recunoască. Taylor ştia că nu era posibil, desigur, căci ultima dată cînd le văzuse gemenele nu mergeau nici măcar de-a buşilea. Fetița întinse mîinile să fie luată în brațe. Taylor o luă în poală lîngă sora ei, cuprinzînd-o strîns.

Nu se mai putea opri din plîns. Legăna gemenele în braţe şi le spunea iar şi iar că totul avea să fie bine. Urma să le ducă acasă.

Una adormi în braţele ei, iar cealaltă se lăsă legănată cîteva minute, apoi începu să se foiască. Voia să se uite la Taylor, iar după ce se răsuci şi-i văzu faţa, îşi scoase degetul din gură şi întinse mîna s-o atingă pe păr.

– Eşti mama mea?

– Da.

– Eşti şi mama lui Allie?

– Da.

Georgiana nu voia să ştie decît atît. Se rezemă de Taylor, îşi luă degetul iar în gură şi închise ochii.

Lucas se aplecă spre soţia lui.

– Sînt bine? o întrebă.

– Cred că da, răspunse ea.

Fetiţele purtau nişte rochiţe de zi albastre, mototolite. Aveau hainele, braţele şi picioarele pline de murdărie. Nu fuseseră îngrijite, dar Taylor fu uşurată să vadă că nu aveau urme de lovituri.

– Hai să le scoatem de-aici, Lucas.

Şi el era de aceeaşi părere. Totuşi, ezita. Se întoarse şi, aplecîndu-se, privi sub pat. Apoi se ridică. Unde era băiatul despre care auzise?

O luă pe una dintre gemene în braţe. Fetiţa îşi lăsă capul pe umărul lui, fără să se trezească. Taylor i-o dădu şi pe cealaltă, apoi se ridică.

Lucas voia s-o întrebe pe femeie unde era

băiatul. Nu-şi putea găsi liniştea pînă nu-i lua pe toţi trei. Intră în living. Hunter ridică trei degete. Lucas clătină din cap.

Apoi, Taylor îi atrase atenţia, atingîndu-l pe braţ.

– Aşteaptă, şopti ea.

Şi se întoarse în dormitor. Ceva nu era în regulă, dar era atît de epuizată de griji şi uşurare, încît nu-şi putea da seama ce anume.

Lucas o urmă.

– Ce e? întrebă el încet, ca să nu trezească fetiţele.

Taylor clătină din cap. Dădu să se întoarcă iar, apoi se opri.

– De ce dormeau pe jos, în faţa debaralei?

Nu-i lăsă timp să se gîndească la acea ciudăţenie. Se duse grăbită la uşa debaralei şi încercă s-o deschidă. Era încuiată.

– Adu femeia aici! îi strigă Lucas lui Hunter.

Peste cîteva secunde, Shirleen apăru în uşă, cu Hunter în spatele ei.

– De ce-i încuiată uşa asta? întrebă Taylor.

Abia suporta să se uite la ea, atît de îngreţoşată era.

– De nimic, bolborosi Shirleen. Aşa stă ea.

Vorbind pripit, adăugă:

– Hainele pentru fetele mata nu-s acolo. Toate-s într-o cutie, lîngă uşa din faţă. Ţi-arăt eu unde-s.

Vru să plece, dar Hunter o opri.

– Deschide debaraua, îi ceru Taylor.

– La ce s-o deşchiz? V-am mai zis o dată,

bodogăni Shirleen. Înăuntru nu-i nimica care să vă-ntereseze.

Părea din ce în ce mai agitată, şi începu să turuie iar, ca să-şi ascundă nervozitatea:

– Borderii credeau că fetele matale-s orfane. Păi da', cu păru' lor alb şi buclat, şi ochii ăia mari ş-albaştri, e clar că tre-să fie-a matale. Bucăţică ruptă mata. Totuşi, Billy şi Cyrus o să vrea să le ţie. Deja şi-au găsit un cumpărător. Io în locu' matale, aş tunde-o d-aici-şa.

– Descuie uşa, ordonă Taylor.

Shirleen ridică din umeri, cu indiferenţă forţată.

– Nu-ş' unde-i cheia.

Şi-şi încrucişă braţele peste mijloc, privind-o sfidător pe Taylor.

– Vrei s-o omor? întrebă Hunter.

Glasul îi era lipsit de orice emoţie, ceea ce-l făcea să sune şi mai înfricoşător.

Shirleen scoase un icnet, ridică privirea spre Hunter, apoi se întoarse către Taylor, ţinîndu-şi respiraţia în aşteptarea răspunsului.

Nu observă cînd Hunter făcu cu ochiul. Taylor, însă, văzu. Înţelese că şarja. Voia s-o zguduie. Taylor o lăsă să se gîndească vreo cîteva secunde, apoi îl privi pe Hunter.

– Da, te rog, răspunse ea pe un ton atît de politicos, de parcă i-ar fi comandat o a doua ceaşcă de cafea unui chelner foarte serviabil.

Prin tot stratul gros se machiaj, faţa lui Shirleen păli vizibil. Cînd simţi mîna lui Hunter pe ceafă, ţipă:

– E aceeaşi cheie de la uşa dormitorului! Merg s-o aduc!

Hunter îi ordonă să stea pe loc, şi scoase cheia din broască, apoi i-o aruncă lui Taylor.

Fata o prinse din zbor, se întoarse şi descuie uşa. O deschise doar puţin şi tocmai se retrăgea ca s-o deschidă pînă la capăt, cînd dintr-o dată uşa păru să-i explodeze-n mînă.

Taylor fu aruncată înapoi de forţa loviturii. Clanţa o nimeri în şold. Se izbi de perete, îşi reveni cît putea de repede şi blocă uşa înainte de a o putea lovi din nou.

Lucas îi strigă să se dea la o parte, în timp ce Hunter îndrepta pistolul spre debara. Înăuntru era întuneric beznă, dar prefera să nu rişte.

Cînd Taylor vru să pornească înainte, Lucas îi spuse să se oprească. Apoi dădu scurt din cap spre Hunter, semn că-l lăsa să rezolve el problema.

Hunter făcu un pas într-o parte, pentru a se apropia de uşă din lateral, dar imediat se opri.

Nu-i venea să creadă ce vedea. Un băieţel, nu mai mare de şase, şapte ani, năvăli afară din carceră.

Abia se distingea, din cauza vitezei cu care se mişca. Numai cînd se opri în mijlocul camerei, privind în jur înnebunit, Hunter şi Lucas reuşiră să-l observe bine.

Taylor stătea în spatele băiatului, aşa că nu-i putea vedea faţa.

Avea un păr aproape negru, lung pînă la umeri. Ochii-i erau de aceeaşi culoare, şi hol-

baţi de spaimă. Stătea rigid, părînd gata s-o zbughească din loc.

Cîteva clipe, nimeni nu scoase o vorbă. Lucas era atît de furios, încît tremura. Numai Dumnezeu ştia cît timp stătuse copilul închis în debara. Nici animalele nu erau tratate cu atîta cruzime.

Hunter era la fel de revoltat. Privind băiatul, se revedea pe sine însuşi, în copilărie. Ardea de dorinţă să se răzbune.

Taylor rămăsese atît de uimită, încît stătea rezemată de perete, trăgîndu-şi respiraţia.

Apoi, enormitatea atrocităţii comise împotriva acelui copil nevinovat o izbi în plin. Ochii i se umplură de lacrimi. Sfinte Dumnezeule din ceruri, cineva trebuia să plătească!

Dar gîndul răzbunării i se risipi repede. Se vedea clar că băieţelul era îngrozit. Avea nevoie de o mîngîiere. Taylor porni spre el, numai cu acest gînd în minte.

Copilul nu-i dădu nici o atenţie. Le văzu pe gemene în braţele lui Lucas, scoase un urlet de furie, apoi îşi lăsă capul în piept şi se repezi spre omul care îndrăznise să le atingă.

Hunter îl prinse tocmai cînd era să lovească şoldul lui Lucas cu fruntea. Copilul începu să dea din mîini şi din picioare, muşcînd şi ţipînd. Ţinîndu-l de mijloc, Hunter îl ridică în aer. Îi prinse repede mîna, cînd îşi dădu seama că voia să-i ia pistolul.

Îi ordonă să se potolească, dar băiatul nu-l luă în seamă.

Neştiind ce să facă în continuare, o privi întrebător pe Taylor.

Fata veni în fugă.

– Lasă-l jos, îi spuse ea lui Hunter.

– I-un pui de sălbatic! strigă Shirleen. Doar vedeţi clar că-i corcit. Se crede apărătoru' la fete. Au trebuit să-l închidă-n cămara aia. Nu lăsa pe nimenea să s-apropie...

Se întrerupse cînd văzu privirea lui Taylor. Furia din ochii aceia angelici o îngrozea. Îşi duse mîna la gît şi inspiră scurt.

– Îşi zice fra-su la' fete, şopti femeia. Minte, fireşte. Uitaţi-vă numa' la el, că se şi vede că nu-s neamuri, adăugă ea, pufnind cu dispreţ.

– E fratele lor, afirmă cu tărie Taylor.

În braţele lui Hunter, băiatul încremeni, ridicînd privirea spre ea.

Taylor dădu din cap. Imediat ce scăpă din strînsoare, copilul încercă să alerge pe lîngă ea ca să ajungă iar la gemene.

Taylor îl luă de mînă şi-l trase alături. Părul brunet îi cădea peste frunte. I-l dădu la o parte cu blîndeţe. Totuşi, băiatul n-o privi, fiind atent numai la Lucas.

– Acum mergem acasă, îi spuse ea.

Copilul îndrăzni să-i arunce o privire.

– N-o să mi le luaţi. Nu vă dau voie.

Îl simţi cum tremura. Cuprinzîndu-l cu braţele, se aplecă să-i vorbească în şoaptă la ureche. Lucas nu auzi ce-i spunea, dar cînd termină, băiatul o privea cu lacrimi în ochi. Taylor îi întinse mîna, iar copilul i-o prinse strîns.

Încă se mai temea să aibă încredere în ea – i se citea în ochi. Încet, Taylor dădu din cap, spunîndu-i fără cuvinte că promisiunea ei fusese sinceră.

Mîna băiatului o strînse şi mai tare pe a ei. Lui Taylor îi venea să plîngă.

– Unde ţi-s pantofii? îl întrebă, cu vocea tremurîndu-i de emoţie.

– N-am. Mi i-au aruncat.

Taylor nu avu nici o reacţie vizibilă.

– O să-ţi luăm alţii, mîine.

Copilul făcu ochii mari de uimire.

Îi zîmbi, apoi se întoarse spre Hunter.

– Acum putem pleca, îi spuse ea. Vrei să-l duci în braţe?

Hunter dădu din cap. Cînd Taylor încercă să-l conducă pe copil spre uşă, acesta se trase înapoi. Era clar că se temea de Hunter şi de Lucas, căci le arunca amîndurora priviri înfricoşate.

Taylor îl cuprinse iar cu braţele şi-i şopti din nou ceva. Nu dură mult, şi băiatul începu să zîmbească.

Dădu drumul mîinii lui Taylor şi porni cu pas ţanţoş, zîmbindu-i lui Lucas cînd trecu pe lîngă el. Nu se mai temea nici de Hunter, căci cînd ajunse la el îl luă de mînă şi-l privi aproape cu veneraţie.

Taylor se uită la Lucas, care înălţă o sprînceană şi arătă spre copil. Zîmbindu-i, soţia lui propuse din nou să plece.

Shirleen îi urmă pînă la uşă. Lucas mergea

ultimul. Cînd trecu prin dreptul divanului, omul care zăcea acolo scoase un geamăt gros. Lucas îşi trecu una dintre fetiţe pe acelaşi braţ cu sora ei, apoi îi trînti individului un pumn în falcă, fără ca măcar să încetinească pasul.

Taylor ceru să rămînă un moment cu Shirleen, dar soţul ei clătină din cap. Atunci, nu făcu decît să se întoarcă spre femeia cea depravată.

– O să am grijă să-ţi petreci restul zilelor în închisoare.

– Io n-am avut nici o treabă cu...

N-o lăsă să termine.

– Ştiai ce se întîmpla. I-ai fi putut ajuta pe copii. N-ai făcut-o.

Porni spre uşă, iar Shirleen fugi în dormitor.

– Ne vom întoarce! strigă Lucas pe urmele ei.

Nu era o ameninţare – doar o promisiune. Coborîră pe scara din spate. Taylor mergea în frunte, cu mîna în buzunar şi degetele strînse pe patul pistolului. Nu se întîmplă nimic. Cînd ajunseră în stradă şi începură s-o traverseze, Taylor se oferi să ia una dintre fetiţe.

Frigul de-afară le trezise. Georgiana se lăsase pe spate în braţele lui Lucas, privindu-l. Alexandra se uita şi ea, dar mai discret. Amîndouă îşi ţineau cîte un deget mare în gură. Georgiana şi-l sugea cu zgomot, iar Alexandra, în tăcere.

– Stau bine aici, îi răspunse Lucas lui Taylor. Ia-mă de braţ.

Hunter o încadră din partea cealaltă. Taylor bătu brațul băiatului, apoi o mîngîie pe una dintre gemene.

Hunter voia să plece din cartier înainte de a se întoarce Borderii. Nu-l încînta ideea de a-i ucide ținînd copilul în brațe.

Lui Lucas îi stătea mintea la cu totul altceva – la tatăl gemenelor. George fusese orfan. Nu avusese nici o rudă.

Iar Taylor ştiuse tot timpul. Binele cel mai mare. Afirmația ei criptică avea în sfîrşit sens.

Marele plan al Doamnei. Îți plac copiii? îl întrebase Taylor. O, da – binele cel mai mare.

– Fir-aş al dracu'!

Şoptise atît de încet, încît numai gemenele îl auziră. Georgiana îşi scoase degetul din gură şi-i zîmbi.

Alexandra îi zîmbi şi ea, dar mai sfios, ținîndu-şi mai departe degetul în gură.

Cînd ajunseră la trăsură, Taylor se urcă prima, apoi Hunter îl aşeză pe băiat, lîngă ea. Lucas i-o dădu pe Georgiana, iar Taylor şi-o aşeză pe genunchi şi întinse mîinile şi după sora ei.

Îl cuprinse şi pe băiat, îşi rezemă capul de spătarul capitonat şi închise ochii, cu un oftat de mulțumire.

Afară, Hunter şi Lucas discutau în contradictoriu. Hunter insista să se întoarcă şi să-i aştepte pe frații Border. Lucas n-avea nimic împotrivă, dar nu voia să rămînă pe din afară şi, de vreme ce n-o putea lăsa pe Taylor singură

cu copiii, îi cerea lui Hunter să vină şi el la hotel. După ce toţi ceilalţi se culcau, aveau să se întoarcă amîndoi ca să-i pedepsească pe ticăloşi.

Taylor puse capăt controversei.

– Copiii ăştia au să-nghețe dacă nu-i ducem mai repede la căldură. Sus în birjă, amîndoi!

Peste un moment, porniră.

Luna lumina destul de puternic ca să se vadă unii pe alţii. Lucas îşi privea soţia.

– Taylor?

Glasul lui era tăios. Neluîndu-l în seamă, Taylor îi zîmbi. Doamne, mulţumită mai era!

– Da?

Privirea lui Lucas se îndreptă spre o fetiţă, apoi şi spre cealaltă. Îi era aproape imposibil să le deosebească. Apoi se încruntă iar la soţia lui.

– Spune-mi un lucru, îi ceru el.

– Da? întrebă din nou Taylor.

Arătînd cu capul spre gemene, Lucas întrebă:

– Care-i cea mai mare, şi care-i binele?

Capitolul 14

Cîte zile trăieşti, spune numai adevărul, să moară dracul de ruşine.

William Shakespeare, „Henry al IV-lea"

Gemenele îşi învinseră sfiala cît ai clipi. Aerul nopţii le înviorase. Vorbiră întruna tot drumul pînă la hotel, cătărîndu-se peste Lucas şi Hunter.

Cei doi nu se consideraseră niciodată familişti. Nu mai avuseseră de-a face cu copii atît de mici şi se simţeau stînjeniţi ţinînd în braţe nişte făpturi aşa de plăpînde.

Fetiţele, însă, nu erau stingherite în preajma celor doi uriaşi. Se îndrăgostiseră de ei ca raţele de apă.

Taylor era atentă la băieţel. Îl întrebă cum îl chema. Copilul îi spuse că nu avea un nume adevărat, sau cel puţin nu şi-l mai amintea, după care, frîngîndu-şi nervos mîinile, îi şopti toate numele care-i fuseseră adresate. Îşi încheie lista cu o ridicare din umeri.

– Cred că poţi să-mi zici Sneak. Aşa-mi zice toată lumea, mai ales.

Taylor era îngrozită, dar îşi ascunse reacţia.

Majoritatea poreclelor pe care i le înşirase erau incredibil de obscene. Noroc era prea mic ca să le înțeleagă sensul.

Lucas şi Hunter ascultau şi ei conversația. Cînd auzi poreclele, Lucas se înfurie iar. Lui Hunter îi venea să omoare pe cineva.

– N-o să mai rostim niciodată cuvintele astea, îi spuse Taylor copilului, într-o şoaptă blîndă. Vreau să uiți pînă şi că le-ai auzit vreodată.

– Atunci cum ai să-mi spui? întrebă el, îngrijorat.

– Nu-ți aminteşti cum te numeau mama şi tatăl tău?

– Mama a murit. Încerc să-mi aduc aminte fața ei, da' am uitat- o. Tată n-am avut.

Hunter se aplecă spre el. Mai întîi îi spuse să nu se teamă, apoi îl întrebă ce se întîmplase după moartea mamei lui.

Copilul ridică din umeri.

– Am început să dorm într-o ladă, după prăvălia lu' Stoley.

– N-ai avut pe nimeni la care să te duci?

Băiatul clătină din cap, apoi se îndreptă pe banchetă, zîmbind.

– Nu mi-e frică de tine, de cînd mi-a zis ea...

Hunter aruncă o privire spre Lucas.

– Ce ți-a spus, fiule?

– Ştiți voi, şopti el.

– Spune-ne oricum, îl încurajă Lucas.

Era curios, desigur. Băiatul se uita la el cu o expresie de adorație, şi voia să ştie de ce.

– A zis că voi doi arătați fioroşi, da-i în regulă, că aşa trebuie, le explică el.

– Trebuie să arătăm fioroşi? repetă Hunter.

– De ce? se interesă şi Lucas.

Băiatul îi răspunse:

– Fiindcă sînteți de toate felurile.

Vorbea de parcă Lucas ar fi ştiut deja acest fapt de la sine înțeles.

Amîndoi o priviră pe Taylor, în aşteptarea unei explicații. Fata nu scoase o vorbă. Nu făcu decît să le susțină privirile, cu un zîmbet dulce.

Lucas era intrigat.

– Cine sînt de toate felurile? întrebă el.

Hunter ridică din umeri.

– Eu încă mai încerc să înțeleg de ce arătăm fioroşi.

Vorbind mai încet, copilul le răspunse:

– Sînteți îngerii mei păzitori.

– Îngerii *ajutători,* îi reaminti Taylor, într-o şoaptă numai de el auzită.

Lucas tuşi, pentru a-şi ascunde rîsul. Hunter clătină din cap.

– Nu sîntem îngeri, mormăi el.

Băiatul se lumină la față.

– Mi-a zis c-o să ziceți că nu sînteți!

– Ei, fiule, acum ascultă aici... începu Lucas.

Taylor îl întrerupse:

– Întîmplător, am în minte două nume minunate pentru tine: Daniel şi Davy, deşi cred că în situația asta ar fi bine să folosim forma David, mai formală. Da, Daniel sau David.

Lucas se rezemă de spătar.

– Iar începe, îi şopti el lui Hunter.

Taylor se apără imediat:

– Sînt nume mîndre şi onorabile, nu?

Lucas dădu din cap. Hunter părea nedumerit. Nu ştia despre obsesia lui Taylor cu muntenii şi legendele lor.

– Daniel şi David, repetă băiatul, încercînd numele.

– Da, confirmă Taylor. Trebuie să te hotărăşti, cu timpul, pe care-l vrei. Înțelegi, e o decizie importantă, fiindcă vei purta acest nume toată viața. Te pot ajuta cu plăcere să alegi unul.

– Cum?

– Am să-ți spun cîte o poveste despre fiecare dintre aceşti oameni curajoşi, înainte să te duci seara la culcare. Una va fi despre Davy Crockett, iar cealaltă, despre Daniel Boone.

– Atunci, am să fiu David sau Davy Crockett, ori Daniel Boone?

– David, preciză ea. E mai cuviincios. Numele tău de familie va fi Ross.

– Pe bune?

Taylor zîmbi.

– Da, pe bune.

– Oamenii ăia n-o să se supere că le iau numele?

– Nu, nu, în nici un caz. Au murit. Nu vor avea nimic împotrivă.

În continuare, îi spuse cine fuseseră şi cît de admirați erau, dacă se scriseseră pînă şi cărți despre ei. Băiatul o asculta captivat.

– Familia nu înseamnă neapărat legături de sînge, îi explică ea. Înseamnă în primul rînd un angajament.

Copilul nu înțelegea, dar nu încercă să-i dea şi alte explicații. Era de ajuns că înțelegea ea însăşi.

Două ore mai tîrziu, toți erau pregătiți pentru culcare. Lucas şi Hunter fură nevoiți să le facă baie gemenelor. David Daniel îşi făcuse deja baia şi se pieptănase. În timp ce se juca în cadă, hainele lui fuseseră spălate şi uscate la spălătoria hotelului.

Hainele gemenelor fuseseră date şi ele la curățat. Taylor tocmai începea să le spele pe fete, cînd Victoria o chemase la ea. Începuse să vomite iar, violent.

Întrucît nici Hunter şi nici Lucas nu voiau să se apropie de ea, Taylor le dădu în primire sarcina spălării gemenelor. Le ordonă să aibă grijă să nu se înece, apoi alergă cu un prosop umed s-o ajute pe Victoria.

Cele două fetițe erau vioaie şi turuiau întruna. Lucas o săpuni pe una, apoi făcu greşeala s-o piardă sub apă. În timp ce o căuta, fetița ieşi la suprafață bolborosind şi chicotind. Săpunul le făcea să fie alunecoase ca nişte purceluşi unşi cu grăsime, iar cînd le scoaseră din cadă, Hunter şi Lucas erau uzi-leoarcă.

Le şterseră cu prosoapele, le puseră lenjerie curată, apoi le aşezară pe patul Victoriei. Rămaseră acolo maximum o secundă. Nu erau

deloc obosite. Lucas şi Hunter, în schimb, erau epuizaţi. Stăteau unul lîngă altul pe canapea, neputincioşi, frînţi de osteneală, întimp ce fetiţele se căţărau pe ei.

Georgiana era cea mai guralivă, deşi nici Alexandra nu se lăsa mai prejos. Puneau întrebări după întrebări, şi dacă nu primeau răspunsul, le repetau ia nesfîrşit. Îşi spuneau Georgie şi Allie. Hunter încă nu ştia să le deosebească, dar Lucas, da.

În timp ce le supravegheau, Taylor ceru un pat pentru camera alăturată şi mai rezervă o cameră la acelaşi etaj, pentru Victoria. În sfîrşit, se simţea din nou în formă. Lucrurile Victoriei fură mutate în camera de lîngă a lui Hunter. David Daniel, îmbrăcat într-o cămaşă de corp a lui Lucas, fu culcat în patul cel nou şi ascultă o povestire cu Davy Crockett şi una cu Daniel Boone. Cînd Taylor se aplecă să-l sărute de noapte bună, dormea adînc.

Gemenele începeau şi ele să obosească. Se înghesuiseră între Lucas şi Hunter. Li se închideau ochii şi-şi ţineau degetul mare în gură. Conversaţia celor doi bărbaţi le adormea treptat.

– Ai auzit-o cînd i-a spus băiatului că-l cheamă Ross? întrebă în şoaptă Hunter.

– Am auzit, răspunse Lucas, prinzînd piciorul lui Georgie înainte de a-l lovi între coapse.

– Ştie ce-şi ia pe cap?

Lucas căscă.

– Se pare că ştie, spuse el tărăgănat.

– Băiatul n-are pe nimeni care să aibă grijă de el. Dar astea două? Le aşteaptă ceva neamuri?

Lucas tocmai voia să-i răspundă la întrebare, cînd Taylor în cameră.

Voia să discute despre aranjamentele de dormit. Lucas se îndreptă. Propunerea ei îi atrăsese atenţia.

Taylor găsea că ar fi fost o idee foarte bună să se culce împreună cu gemenele în patul cel mare, lîngă David Daniel.

Lucas fu nevoit să pună piciorul în prag. Avea să doarmă cu el, şi gata.

– O să lăsăm uşa dintre camere deschisă.

– Şi dacă se trezeşte vreuna dintre ele plîngînd?

– Am s-aud eu, promise Lucas.

Hunter zîmbi.

– Cred c-am să le-aud şi eu, glumi el. Sînt mici, Taylor, dar au vocile puternice. Nu le-ai auzit cînd erau în baie? Făceau o gălăgie, de se-auzea pînă-n holul de jos.

Taylor nu părea prea convinsă. Hunter renunţă. Se întoarse spre prietenul lui şi-i aminti că mai aveau o treabă de făcut. Lucas nu uitase. Se ridică, îi dădu una dintre fetiţe lui Taylor, apoi se aplecă şi o sărută de rămas-bun.

– Unde vă duceţi? întrebă ea. E trecut de zece.

Nu-i răspunse. Hunter i-o dădu şi pe a doua fetiţă. Îi răsuci nasul în joacă, îi făcu celeilalte cu ochiul, apoi îl urmă pe Lucas spre uşă.

– Domnule Ross, spune-mi unde vă duceți! îi ceru Taylor.

– Încuie uşa, Taylor. Nu lăsa pe nimeni să intre.

Nu putea să se ducă după el pentru a-i cere explicații. Avea brațele ocupate cu cele două fetițe care se foiau.

Le puse pe pat, le acoperi, apoi ieşi tiptil din cameră. Cînd ajunse în alcovul din dormitor, se întoarse şi le văzu în spatele ei.

Avu nevoie de trei încercări ca să le facă să rămînă în pat. Allie adormi prima, dar nici Georgie nu întîrzie prea mult.

Peste cîteva minute, Victoria veni în camera ei, să vegheze fetițele în timp ce Taylor făcea şi ea o baie.

După ce-şi luă cămaşa de noapte şi halatul, se aşeză într-unul din fotoliile vecine cu divanul şi se pieptănă, în timp ce ea şi Victoria îşi povesteau toate noutățile. Taylor nu omise nici un detaliu. Descrise pe larg femeia deparavată cu numele de Shirleen şi dezgustătorul bărbat tolănit pe canapea în timp ce David Daniel stătea închis în debara. Victoria fu îngrozitor de indignată.

– De ce n-ai anunțat autoritățile? întrebă ea.

– Prima mea grijă era să iau copiii de-acolo. N-am de gînd să renunț la David Daniel, adăugă Taylor. Dar de vreme ce nu sînt mama lui, după lege, eram îngrijorată că s-ar putea să mi-l ia. Nu puteam să risc.

– Mişeii ăia merită să fie pedepsiți pentru

păcatele lor, declară Victoria. Şi cu fraţii cum rămîne, au să-şi facă de cap în continuare?

Taylor clătină din cap.

– Dacă sînt arestaţi, va avea loc un proces. În America, oricine e considerat nevinovat pînă la proba contrară. Probabil că ar apărea articole în ziare. Ar putea fi menţionate şi gemenele, desigur, şi numele meu.

– Malcolm, şopti Victoria. Te temi de unchiul tău, nu-i aşa?

Prietena ei încuviinţă.

– De la Londra pînă la Cincinnati e drum lung, Taylor.

– Da, sigur că e. Victoria, tu ce-ai face?

– Lucas ce propune?

– Nu i-am spus despre Malcolm.

– Ştiu, dar în legătură cu fraţii Border? Nu crede că ar trebui să fie pedepsiţi?

Taylor se îndreptă în scaun şi-şi lăsă peria în poală.

– Lucas şi Hunter s-au întors acolo, şopti ea.

– De ce?

– Ca să-i aştepte. Dumnezeule mare, sigur o să se-ntîmple vreun necaz.

– Lucas îşi poate purta singur de grijă, şi Hunter la fel. Acum nu mai ai ce face. Au să-i ducă pe cei doi fraţi în faţa autorităţilor.

Taylor nu era atît de sigură că aveau să implice poliţia.

Le văzuse expresiile.

– Există şi posibilitatea ca fraţii să nu vină

acasă în noaptea asta, remarcă Victoria. S-ar putea să-ți faci griji degeaba.

– Poimîine ar trebui să plecăm din Cincinnati. Nu vom sta decît o zi ca să cumpărăm lucrurile de care avem nevoie.

Schimbarea de subiect o luă pe Victoria prin surprindere.

– Da, încuviință ea după un moment. Am cumpărat toate lucrurile pe care mi le-ai scris pe hîrtie.

– Copiii au nevoie de încălțăminte.

– O să le cumpărăm mîine, Taylor, ce Dumnezeu ai să-i spui lui Lucas?

– El şi-a făcut datoria. Probabil va pleca mîine. Chiar am să i-o propun.

Victoria îşi dădu ochii peste cap.

– Chiar crezi că te-ar lăsa singură cu trei copii în oraşul ăsta? Mira-m-aş. Te amăgeşti singură dacă-ți închipui o asemenea absurditate.

Lui Taylor i se înmuiară umerii.

– Bietul domn Ross, şopti ea. N-a cerut nimic din toate astea. Nici măcar nu vrea să fie căsătorit.

– N-o fi vrînd el să fie căsătorit, dar e clar că începe să te placă. Nu mai fi aşa de surprinsă, Taylor. N-ai observat cum se uită la tine?

– Vrei să spui, privirea aia care parcă ar spune „dacă-n-aş-fi-oprit-de-lege-te-aş-strînge-de-gît" pe care mi-o tot aruncă?

Victoria zîmbi.

– Trebuie să recunosc că şi eu am văzut-o

de cîteva ori. Dar cu ajutoarele cum rămîne? Ai spus că vrei să angajezi o bucătăreasă, o dădacă şi o cameristă. Ai timp să le alegi?

Taylor clătină din cap.

– Mai întîi trebuie să dau un anunţ. Nu, nu am timp. Mă tem că o vreme vom fi singure. Poate o să găsim nişte persoane potrivite în Redemption.

Era o speranţă deşartă. Cîte bucătărese puteau să existe într-un oraş cu doar două străzi?

Şi Victoria se gîndea la acelaşi lucru.

– Mi-am îngăduit să cumpăr o carte de bucate, îi spuse ea lui Taylor. Reţetele nu par prea dificile.

Continuară să discute şi despre lucrurile pe care le mai aveau de cumpărat din Cincinnati. Era aproape miezul nopţii cînd Victoria se întoarse în camera ei, după ce se oferi să ajute a doua zi dimineaţa la micul dejun al copiilor.

Taylor era prea nervoasă ca să adoarmă. Se tot gîndea la fraţii Border. Nu era răzbunătoare, dar considera de datoria lor să le oprească activităţile.

Dacă nu făceau ceva, puteau fi în pericol şi alţi copii.

În sfîrşit, puse la punct un plan care i se părea convenabil.

Peste cîteva minute, Lucas intră în cameră. O văzu pe Taylor aşezată la birou, unde scria cu sîrg pe o hîrtie. Era atît de absorbită, încît abia se uită la el.

– Ce faci? o întrebă.

Taylor puse tocul jos şi-l privi.

– Am scris un anunţ. Ofer cinci mii de dolari pentru orice informaţii care vor duce la arestarea şi condamnarea lui Billy şi Cyrus Border. Crezi că ar trebui să ofer mai mult?

Lucas clătină din cap.

– Prietenii lor i-ar vinde pentru mult mai puţin.

– La fel mă gîndeam şi eu. Voi depune banii într-o bancă de-aici şi voi însărcina pe cineva cu plata. Sper ca recompensa să-i facă pe cei doi fraţi să-şi petreacă tot restul vieţii pe fugă.

– Nu vor mai supăra pe nimeni, niciodată.

Taylor sări în picioare.

– Ce s-a întîmplat?

Soţul ei ridică din umeri. Billy şi Cyrus Border erau morţi, dar n-avea de gînd să-i spună. Adevărul putea s-o tulbure. Era o femeie atît de blîndă, încît n-ar fi înţeles.

Fusese o luptă dreaptă, Lucas se asigurase de asta. În cele din urmă, Cyrus încercase să-l împuşte pe Hunter pe la spate.

Lucas îl doborîse, iar Hunter se ocupase de Billy. L-ar fi putut ucide cu sînge rece, dar nu fusese cazul. Îl aşteptase să tragă asupra lui, apoi îl împuşcase drept în inima sa neagră.

Nu voia să vorbească despre asta, nici să se mai gîndească la cei doi şobolani.

– S-au dus, spuse el.

– Vrei să zici să au plecat din oraş?

– S-ar putea spune că da.

Taylor îşi propti mîinile în şolduri.

– Spune-mi tot ce s-a întîmplat în seara asta, îi ceru ea.

– Hunter şi cu mine am rezolvat problema. Asta-i tot ce trebuie să ştii, Taylor. Eşti obosită?

– Nu, dar...

– Bine. Hai la culcare acum.

O luă de mînă şi o trase în alcov. Era desculţ şi fără cămaşă.

Spatele lui lat era bronzat şi fără nici o pată, iar pantalonii-i erau descheiaţi. Taylor îi vedea părul negru şi cîrlionţat prin deschizătură.

Începu să roşească. Spuse primul lucru care-i trecu prin minte:

– N-ar trebui să umbli aşa. Poţi să răceşti. Nu ţi-e frig?

Lucas întinse mîna spre cordonul halatului ei.

– Nu. Adevărul e că mi-e cald.

Îl lăsă să-i scoată halatul. Felul cum o privea făcea s-o ia cu călduri.

– Cred că eşti frînt de oboseală... murmură ea.

Soţul ei clătină din cap.

– Nu sînt obosit deloc.

Taylor se încruntă.

– Dacă nu eşti obosit, şi nici eu nu sînt, de ce ne culcăm?

O lăsă să găsească singură răspunsul la întrebare. Se duse să tragă draperiile. Cînd termină, camera se transformase într-un cocon cald şi intim.

Taylor se aşeză pe marginea patului.

Îşi scoase papucii, apoi se ridică iar.

Voia să vadă ce făceau copiii. Lucas o prinse cînd încercă să treacă pe lîngă el.

– M-am uitat eu la ele. S-au mutat în pat cu băiatul. Toţi trei dorm adînc.

Taylor dădu din cap, apoi se întoarse şi se vîrî în pat. Îşi aranjă perna, se acoperi cu pătura şi-i zîmbi.

Lucas se culcă lîngă ea.

– Ai uitat să faci lampa mai mică, îi şopti ea.

Lucas se întoarse într-o parte, rezemîndu-se în cot, şi o privi.

– N-am uitat.

Voia să-i vadă pasiunea. Voia să se uite în ochii ei cînd îşi găsea împlinirea. Totuşi, nu credea că ar fi fost bine să-i spună adevărul. Îşi ţinea mîinile încleştate, semn că era foarte nervoasă.

Se aplecă s-o sărute. Taylor întoarse capul în partea cealaltă.

– Mai ţii minte prima noapte din Londra, la bal?

Întrebarea îl luă pe nepregătite. Se rezemă de spătar.

– Da, mi-o amintesc. În seara aceea ne-am căsătorit.

– La petrecere, fratele tău după tată ţi-a spus că avusese relaţii intime cu mine. Îţi mai aminteşti cum s-a lăudat?

Lucas se încruntă. Nu înţelegea de ce adusese tocmai acum vorba despre asta.

– Ţin minte, da.

Se întoarse să-l privească.

– N-a fost adevărat, şopti ea. Nici nu s-a atins de mine vreodată. Nici un bărbat nu m-a atins. Am vrut să ştii.

Zîmbetul lui fu plin de tandreţe. Încerca să-i spună că era virgină şi roşea destul ca să-l facă să creadă că pentru ea subiectul era îngrozitor de jenant.

– Ştiam deja, şopti şi el.

– A...

O cuprinse de talie şi se aplecă s-o muşte uşor de lobul urechii.

– Ce faci, domnule Ross?

– Complic lucrurile.

Coborî s-o sărute pe gît. Taylor abia mai putea să respire. N- ar fi trebuit să facă haz pe seama ei. Dacă făceau dragoste, lucrurile se complicau cu siguranţă. Atunci, în nici un caz nu mai putea obţine anularea căsătoriei. Şi divorţul? Voia aşa ceva? O, Doamne, deja se complicaseră!

Adevărul aproape o plesni în faţă. Ea era cea care complica lucrurile, nu Lucas, şi numai fiindcă se îndrăgostea de el.

Era complet dezgustată de sine. Încă nu învăţase lecţia asta? Bărbaţii nu erau demni de încredere. *Cu excepţia lui Lucas,* îi şopti o voce în adîncul ei. În el putea să aibă încredere. Dar ce conta? Şi cum Dumnezeu putea iubi un om care părea gata să vomite ori de cîte ori îi amintea că era măritată cu el?

Se întoarse spre Lucas.

– Domnule Ross?

O cuprinse de bărbie cu o mînă, ridicîndu-i fața spre el.

– Da? întrebă, cu o voce aspră ca nisipul.

Dintr-o dată, Taylor simți nevoia să fie sărutată. *Doar un sărut,* își spuse. Apoi, avea să-i ceară s-o lase în pace.

– Numai unul, șopti ea.

Gura lui o atinse ușor pe a ei.

– Un ce?

Uitase. El era de vină, fiindcă avea niște ochi atît de frumoși. Îi alunga toate gîndurile, cînd o privea cu atîta pasiune. Nu putea decît să-l privească și ea. Voise s-o sărute. Acum își amintea.

– Doar un sărut, se repezi să-i spună, pînă nu uita din nou.

O culcă ușurel pe spate, apoi o acoperi cu trupul lui. Rezemîndu-se în coate, ca să n-o strivească, o privi în ochi.

– Și pe urmă? o întrebă.

– Și pe urmă, ce?

Îi era greu să se concentreze. Părea o reacție plăcută. Știa că o tulbura. Roșea destul de tare ca să-l facă să creadă că-i simțea tăria apăsîndu-i trupul.

Rămase între coapsele ei. Cămașa de noapte i se adunase în jurul șoldurilor. Taylor încerca să și-o tragă în jos și în același timp să nu se miște. O, da, îl simțea, nici vorbă. Și el îi simțea căldura, iar aceasta îl excita și mai mult, pînă cînd dorința și durerea se amestecară, și

nu mai rămase decît nevoia de a se înfige adînc în ea.

– Doar un sărut, şopti Taylor, şi pe urmă, ai să...

Gura lui o făcu să tacă. Era fierbinte şi aspră, la fel ca restul trupului. Taylor gemu din gîtlej şi-l cuprinse de talie. Unghiile ei i se înfipseră în piele. Lucas gemu. Era cel mai excitant sunet pe care-l auzise vreodată.

Iubea totul la el, mirosul, gustul, senzaţia pielii fierbinţi sub degete. Era atît de puternic, încît ar fi putut-o strivi cu uşurinţă, şi totuşi se purta incredibil de blînd de fiecare dată cînd o atingea. Îşi stăpînea puterea. Aceasta o înconjura, o încuraja.

Nu se mai sătura de el. Lucas îi desprinse mîinile din jurul lui, dar numai pentru cîteva secunde. Îi scoase braţele din mînecile cămăşii, apoi îi ceru într-o şoaptă aspră să-l cuprindă din nou. Într-o clipă, o săruta iar. Taylor voia ca sărutul să nu se mai termine, iar cînd în sfîrşit se desprinse de ea, gîfîia sufocată şi se agăţa de el.

Avea senzaţia că plutea într-o baltă de lumină a soarelui. Uitase de orice grijă. Dorinţa o învăluia în extaz. Lucas îi făcuse asta. Un singur sărut, şi-i umpluse mintea cu fluturi.

Era hotărît s-o ia încet. Voia să savureze împreunarea lor – dar, mai important, nu voia s-o sperie. Îi scoase cămaşa de noapte, dar îşi păstrase pe el indispensabilii, şi se întreba peste cît timp Taylor avea să-şi dea seama că

era goală. Se ruga să se întîmple cît mai tîrziu. S-ar fi oprit dacă ea i-o cerea dar, la naiba, nici nu voia să se gîndească la aşa ceva.

Gemu încet, gros, de dorinţă.

Avea cea mai netedă şi mătăsoasă piele pe care o simţise vreodată. Voia s-o guste în întregime. Îşi îngropă faţa în adîncitura gîtului ei şi-i inhală mireasma dulce, în timp ce trecea încet peste ea.

Taylor nu credea că era posibil să simtă şi mai multă plăcere – şi totuşi, cînd gura lui îi acoperi un sfîrc şi începu să sugă, uită pînă şi să mai respire. Plăcerea era atît de intensă, încît o devora. Şi tocmai cînd era sigură că avea să moară de extaz, Lucas se retrase.

Se ridică în picioare, lîngă pat. Aproape un minut, se uitară unul la altul. Lucas îi savura expresia pasională din ochi. Acum erau de un albastru ceţos. Buzele i se umflaseră, pielea-i era înroşită şi, Doamne, era cea mai senzuală femeie din lume.

Spera numai să se poată abţine pînă cînd era pregătită. Mîinile îi tremurau, în timp ce-şi scotea pantalonii, cu mişcări smucite.

Taylor nu-şi putea lua privirea de la faţa lui. Expresia toridă din ochi săi îi făcea inima să palpite nebuneşte. Reacţiona cu fiecare fibră din trup. Aerul nopţii îi înfrigura pielea, dar dogoarea din ea se răspîndea, ajungînd pînă în centrul feminităţii ei. Nu era acoperită nici cu pătura, nici cu cămaşa de noapte. Ar fi trebuit să fie stînjenită, dar nu se simţea aşa. Zăcea

peste cearşafurile răvăşite, privindu-şi soţul fără urmă de sfială.

Necunoscutul o sperias şi, din acest motiv, nu-l privea mai jos de bărbie. Îl mai văzuse pe Lucas gol, dar numai din spate. Din faţă, niciodată.

Curiozitatea învinse. Încet, îşi coborî privirea spre talia lui. Îi văzu părul negru ieşind din deschizătura indispensabililor, dar apoi Lucas se aplecă să şi-i scoată, blocîndu-i vederea.

Apoi o acoperi din nou. Taylor încercă să-şi ţină picioarele apropiate. N-o lăsă. Îşi croi drum cu genunchiul între coapsele ei, şi înainte ca Taylor să se dea la o parte, se lăsă peste ea. O cuprinse în braţe, strîns. Bărbăţia lui dură o apăsa intim pe bazin.

Plăcerea se războia cu frica. Îl simţea uriaş, lipit de trupul ei. I se usca gura. Se încorda lîngă el, trepidînd. Pumnii-i stăteau strînşi pe lîngă trup. Închise ochii, aşteptînd inevitabila durere.

Trecu un minut încheiat, şi el tot nu se mişca. Fierbinţeala din trupul lui o ajuta să se relaxeze. Începu să respire iar şi deschise ochii.

Rezemat în coate, Lucas o privea. Scrîşni din dinţi în faţa incredibilului val de plăcere pe care-l simţi stînd lipit atît de strîns de ea.

Taylor nu-i observa decît tandreţea din ochi. Dintr-o dată, se simţi copleşită de blîndeţea lui. Ridică mîna şi-l mîngîie pe obraz. Taylor îi sărută palma.

Un fior de dorință o luă prin surprindere. Voia s-o sărute iar, tare, pe gură. Voia să-şi folosească limba. Voia...

– Poți să...

Îl privi în ochi, aşteptînd să înțeleagă.

Lucas îi sărută fruntea.

– Pot să ce? o întrebă, cu un glas uscat ca frunzele veştede. Suna incredibil de excitant.

– Poți să mă mai săruți... murmură ea, cu răsuflarea tăiată.

Îşi înclină gura peste a ei, iar buzele i se despărțiră. Limba lui intră, răvăşind, gustînd, dăruind. Îl cuprinse de ceafă, răsfirîndu-şi degetele prin părul lui mătăsos. Nu voia să se mai despartă de el niciodată. Limba ei începu s-o mîngîie pe a lui cu o îndrăzneală care-i surprinse pe amîndoi. Apoi sărutul deveni atît de insistent, încît îşi doreau cu disperare tot mai mult.

Mîinile lui se strecurară între trupurile lor. Îi mîngîie sînii, apoi coborî mai jos. Cu degetele, îi încercui ombilicul. Instinctiv, Taylor se mişcă sub atingere. Lucas îşi schimbă poziția, ținîndu-i tot timpul gura pecetluită cu a lui, apoi mîna îi coborî şi mai jos, pînă găsi ceea ce dorea cel mai mult să atingă. Degetele lui pătrunseră prin părul moale şi cîrlionțat. Îi mîngîie petalele netede ce-i ocroteau virginitatea, apoi începu să-i mîngîie mugurul dorinței, ştiind că o scotea din minți.

Taylor ar fi țipat de plăcere, dacă ar mai fi ținut-o puterile. În schimb, nu putu scoate decît

un scîncet. Nu-şi putea stăpîni mişcările erotice sub mîna lui. Degetele sale erau magice.

Reacţia ei neinhibată îl făcea şi pe Lucas să-şi piardă controlul. Se mişca tot mai aspru, mai hotărît. O apucă de păr, îi trase capul pe spate şi-i pecetlui gura cu a lui. Limba lui i se înfipse în gură în acelaşi timp în care-i pătrundea cu degetul teaca strîmtă. O simţea umedă şi înnebunea. Taylor ţipă, cu gura sub a lui, semn că o durea.

Îşi retrase degetul şi încercă s-o aline cu încă un sărut ameţitor. Apoi, înainte ca Taylor să-şi dea seama ce voia, gura lui înlocui degetele, începînd s-o mîngîie cu limba şi buzele. Gustul ei era îmbătător. Se zvîrcolea sub el, chiar în timp ce-l implora să înceteze acea tortură delicioasă.

Nu se lăsă descurajat. Îşi folosi limba ca să-i aţîţe pasiunea, şi numai cînd Taylor începu să tremure şi să ardă şi să-l roage să vină la ea, o făcu în sfîrşit complet a lui.

Îngenunche între coapsele ei, dar nu o pătrunse imediat. Îi luă mîinile şi i le puse pe trunchiul lui dur.

Taylor gemu încet. Sunetul profund şi guturai, plin de plăcere crudă, o făcea să se simtă euforizată de putere. Începu să-l mîngîie, să-l strîngă. Degetul ei îi frecă vîrful. Simţi umezeala şi se aplecă s-o guste cu gura.

Lucas fu cît pe ce să juiseze. Limba ei îi săgetă peste vîrf, iar buzele moi şi dulci îl cuprinseră. Începu să sugă. Orice urmă de con-

trol al lui Lucas se risipi. Nu voia să ejaculeze în gura ei – nu acum. Dorea ca mai întîi să-i dăruiască împlinirea. Chiar dacă asta-l costa viața.

Mişcările îi deveniră mai brutale, mai necontrolate. O împinse pe spate, îi ridică şoldurile şi, cînd fu gata s-o penetereze, îi ceru să se uite la el.

– Acum sîntem o familie, Taylor. Tu eşti familia mea. Înțelegi?

Îl cuprinse cu brațele şi-l trase spre ea.

– Iubeşte-mă, Lucas, şopti. Te rog.

El încă mai ezita.

– Înțeleg, spuse Taylor.

– O să te doară. Îmi pare rău, puiule. Doamne, ce rău îmi pare...

O sărută, prelung şi apăsat. Limba lui se împereche cu a ei, apoi Lucas încercă să intre încet în teaca ei îngustă. Era un chin. Voia să fie blînd. Nu putea. Trupul lui îşi cerea drepturile, şi nu avea nici o putere în fața acelui instinct primitiv. Îngăduința ei îl împinsese dincolo de limita controlului.

Se repezi adînc, rupîndu-i bariera feciorelnică dintr-o mişcare violentă, şi în sfîrşit fu înfipt compact în ea. Îi captură strigătul cu gura, şi deşi nu i se părea posibil, se afundă şi mai adînc.

Era înconjurat de ea, mîngîiat de strînsoarea ei incredibilă, inundat de o plăcere atît de intensă, încît credea că avea să moară.

Taylor simți o durere arzătoare şi crezu din

toată inima că Taylor tocmai o despicase în două. Atît de tare o durea, încît începu să plîngă. Totuşi, în mai puţin de o secundă, sfîşierea slăbi. Mai rămăsese doar o durere surdă, iar cînd Lucas se aplecă să-i şteargă lacrimile cu sărutări şi începu să-i şoptească dulce cît de frumoasă era, uită cu totul de durere.

Voia să-i lase timp să se deprindă cu el. Hotărîrea de a aştepta dură mai puţin de cîteva secunde. Taylor se mişca agitată sub el, începînd să-i mîngîie umerii. Îl inundau senzaţii după senzaţii. Se retrase încet, apoi se avîntă şi mai adînc. Mişcările ritmice de împerechere deveneau tot mai repezi şi mai puternice. Nu se mai gîndea la nimic, numai să-i aducă împlinirea şi să şi-o afle şi el. Braţele ei îi cuprindeau strîns gîtul. Îi ridică picioarele, pentru a-şi încercui şoldurile cu ele. Apoi, Taylor începu să se mişte o dată cu el. Se arcuia cînd Lucas se retrăgea, pînă cînd ritualul deveni sălbatic, minunat şi însufleţitor. Se mişcau într-o armonie perfectă. Cu fiecare convulsie, el devenea tot mai dur, tot mai plin. Ştia că se apropia de orgasm.

O dorea acolo împreună cu el. Duse mîna între trupurile lor unite şi-i mîngîie mugurul ascuns între faldurile ei catifelate pînă cînd Taylor se încolăci complet în jurul lui, strigîndu-i numele. Tremura din tot trupul. Îi cîntă numele în spasmele orgasmului, şi abia atunci îşi îngădui şi el libertatea de a-l atinge pe al lui. Se repezi

iar înainte şi-şi revărsă sămînța fierbinte în ea. Extazul fu atît de zdrobitor şi sublim, încît crezu că murise şi ajunsese în paradis. Capul îi căzu lîngă gîtul ei. Gemu din adîncul gîtlejului. Inima îi bubuia în piept, şi fu nevoit să respire de mai multe ori, adînc, lacom. Se simțea vlăguit şi puternic în acelaşi timp. Contradicția nu avea nici un sens. Nu era nevoie, căci realitatea era mult mai minunată decît toate fanteziile pe care şi le făcuse.

Taylor îi dăruise perfecțiunea.

Ea, una, avea senzația că ajunsese pînă la stele, iar acum plutea uşor înapoi spre pămînt. Niciodată nu ştiuse că era posibilă o asemenea pasiune. O copleşea, o consuma. Se ținea de soțul ei, simțindu-se ocrotită în brațele lui puternice, pînă cînd bătăile haotice ale inimii i se mai liniştiră şi putu inspira adînc.

Lucas îi zări lacrimile din ochi şi imediat se alarmă.

– N-am putut face aşa încît să nu te doară, iubito. Te mai doare şi acum?

Taylor clătină din cap. Se strînse mai aproape, de el, închizînd ochii.

– A fost minunat, şopti ea.

O strînse şi mai tare. Mărturisirea ei îl făcea să simtă o mulțumire arogantă.

– Nu-i aşa?

Căscă sonor, apoi adăugă:

– A fost perfect.

Adormi peste cîteva minute, cu zîmbetul pe buze.

Taylor avu nevoie de mult mai mult timp ca să se relaxeze. Într-un tîrziu, reveni la realitate. Şi, o dată cu ea, se profilau noi griji, unele peste altele.

La baza tuturor stătea simplul fapt că era îndrăgostită de soţul ei. Acum era vulnerabilă şi, Doamne, cît o mai înspăimînta! Trei copii depindeau de ea. Nu-şi putea lăsa acţiunile să fie guvernate de sentimente.

Lucas se purtase nobil ca un prinţ şi n-ar fi fost onorabil din partea ei să devină dependentă de el.

Trebuia să stea pe propriile picioare. Copiii erau responsabilitatea ei şi numai a ei.

Oare ar fi fost rău să locuiască în apropierea lui? La Redemption.

Pînă şi numele însemna acum pentru ea un liman sigur. Iar Lucas Ross devenise plasa ei de siguranţă. Nu voia să-l prindă în propria ei plasă.

Dar copiii erau pe primul loc şi dacă aveau nevoie de ceva, sau dacă apăreau probleme pe care-i era greu să le rezolve, voia să poată apela la ajutorul lui.

Divorţ...

Cuvîntul îi lăsa un gust amar în gură. Daniel Boone îşi părăsea nevasta tot timpul, uneori pentru ani de zile. Dar doamna Boone nu se plîngea niciodată şi, după numărul de copii pe care-i avea, reieşea că Daniel mai trecea din cînd în cînd pe-acasă. Îşi dorea o soţie.

Lucas, nu.

Taylor închise ochii şi încercă să nu plîngă. Îi datora Făt-Frumosului ei libertatea.

Lucas se trezi iar deasupra ei. Era înainte de crăpatul zorilor, ora lui obişnuită de a se deştepta, dar în acea dimineaţă îi era greu să-şi limpezească mintea. Credea că avea un vis erotic. Nu ştia dacă erau treji sau nu, dar cînd trecu între picioarele ei, Taylor îi atinse erecţia, şi ştiu că dacă nu se împerechea cu ea ar fi murit. O cuprinse în braţe, îi acoperi gura cu a lui şi o pătrunse adînc. Era prea stăpînit de propria lui pasiune ca să mai fie şi subtil.

Taylor nu fu nici ea subtilă. Îl ciupi de umăr şi-i spuse că o durea.

Imediat, se întrerupse. Trase adînc aer în piept, apoi începu să se retragă. Taylor îl opri, încercuindu-i şoldurile cu picioarele şi trăgîndu-l înapoi spre ea.

Lucas îşi lăsă capul pe umărul ei.

– Dacă vrei să te las în pace, trebuie să-mi dai drumul.

Explicaţia i se părea rezonabilă şi nobilă. Drept răspuns, Taylor îl cuprinse pe după gît şi-i sărută lobul urechii.

– Lucas, îi şopti ea numele, ca pe un descîntec. Nu vreau să mă laşi în pace. Nu vreau decît... Vreau...

Lucas se mişcă înăuntrul ei – încet, prelung. Taylor oftă.

– Asta? o întrebă.

– Da.

Îi acoperi gura cu a lui, într-un sărut prelungit, amețitor. Era hotărît să se mişte încet, blînd, chiar dacă simțea că murea.

Promisiunea nu dură decît un minut sau două. După ce începu să se mişte în ea, acceleră de îndată. Durerea fu uitată, înlocuită de o asemenea plăcere încît Taylor era convinsă că inima avea să i se oprească, lăsînd-o să piară de cea mai dulce moarte din toate.

Nu era o amantă pasivă. Pe Lucas îl zguduiau reacțiile ei lipsite de orice inhibiții. Avea gura la fel de sălbatică şi umedă ca a lui, şi-l mîngîia cu aceeaşi curiozitate iubitoare. Îşi găsi împlinirea înaintea lui, iar cînd îl strînse cu picioarele şi-i strigă numele, Lucas se lăsă şi el în voia eliberării. Se strîngeau în brațe, consumați de tremurele repetate ale pasiunii. Apoi, Lucas rămase moleşit peste ea. Aroma dragostei lor umplea aerul din jur. Nu se putea îndura să se desprindă de ea. Doar încă un minut, îşi spuse. Apoi, avea să se ridice. Doar un minut... Peste o secundă, sforăia mulțumit.

Taylor era prea satisfăcută ca să se mişte. Ştia că ar fi trebuit să se scoale, să se spele şi să-şi ia o cămaşă de noapte curată. Nu voia ca gemenele sau David Daniel să-i găsească în pat, fără nimic pe ei. Era o posibilitate prea copleşitoare ca să se gîndească măcar. Da, avea să se scoale. Într-un minut, îşi spuse ea. Se cuibări mai aproape de soțul ei şi căscă sonor. Într-un minut doar...

Capitolul 15

Pasiunea, din cîte văd, se ia.
William Shakespeare, „Julius Caesar"

– Mămica e goală.

Taylor se ridică brusc în capul oaselor, cînd o auzi pe una dintre gemene anunțînd acest lucru. Bănui că era Georgie. Era cea mai slobodă la gură.

Apoi auzi glasul profund al lui Hunter:

– Chiar aşa?

Îi venea să moară. Scoase un geamăt gros şi-şi trase cearşaful peste sîni. Lucas dormea pe burtă. Cînd auzi conversația din camera alăturată, se întoarse pe-o parte şi privi spre intrarea alcovului. Noroc că draperiile erau trase.

– Şi nenea e gol.

Allie făcuse acest anunț important. Era clar că nu voia să se lase mai prejos.

Hunter rîse.

– Era şi timpul! răspunse el, destul de tare pentru ca prietenul lui să-l audă.

Obrajii lui Taylor se aprinseră de jenă. Lucas nu îndrăzni să zîmbească. Îl privi cu o expresie încruntată, ca şi cum el ar fi fost de vină.

Drept răspuns, Lucas căscă, semn că lua totul aşa cum era, apoi o mîngîie pe şira spinării.

Taylor încercă să se dea jos din pat. Lucas o prinse de talie şi o trase înapoi lîngă el.

– Pune-ţi pantalonii, îl imploră ea. O, Doamne, cum am să mai apar în faţa lui Hunter?

– Toate la timpul lor.

Trecu deasupra ei, îi zîmbi şi o sărută. Taylor încercă să se zbată, dar numai cîteva secunde, apoi îl cuprinse de gît şi-l sărută şi ea. Nu se îndura să-i dea drumul. Fu atît de mulţumit de reacţia ei, încît o sărută iar. Apoi se dădu jos din pat şi-şi puse pantalonii.

Intră în camera cealaltă să vadă ce voia Hunter. Era aproape ora opt dimineaţa.

– Băiatul mi-a deschis, explică Hunter, aşezat pe divan, unde le lăsa răbdător pe fete să-l asalteze. Mai întîi, a întrebat cine era, adăugă el pe un ton de laudă. E isteţ.

– Unde-i acum?

– Se îmbracă. Astea două au nevoie de o mînă de ajutor. Taylor s-a trezit?

Lucas dădu din cap. Prietenul lui zîmbi.

– Arăţi ca un om căsătorit.

– Ai fost pe la Victoria? schimbă Lucas intenţionat subiectul.

Imediat, lui Hunter i se strică toată buna dispoziţie.

– Am încercat. Pe cinstea mea. Îţi spun clar, Lucas, nu mă mai apropii de ea. Toate au o limită.

Lucas îşi ascunse zîmbetul.

– Ce s-a mai întîmplat?

– A deschis, a început să icnească, şi mi-a trîntit uşa-n faţă. Ce naiba are?

Allie începuse să ţopăie pe canapea. Lucas o luă în braţe şi-i spuse să se potolească. Georgie nu rămase nici ea mai prejos. Întinse mîinile spre Lucas şi porunci:

– Hopa sus!

Lucas se aplecă şi o ridică pe celălalt braţ. Allie începu să-l tragă de părul de pe piept. Pe Georgie o fascinau ţepii de pe bărbia lui. Îi mîngîie obrazul cu degetele, chiţăind încîntată.

– Ai mutra aia... îi spuse Lucas prietenului său.

– Care mutră?

– Aia care arată că vrei să spui ceva.

Hunter dădu din cap.

– În dimineaţa asta, am întîlnit doi vînători de recompense. Aveau nişte veşti interesante. Caulder a fost văzut pe lîngă Kansas City. Au adunat o poteră şi s-au luat după el, dar a fugit.

– Ce vorbeşti? Poteră? Cînd am plecat eu în Anglia, Caulder tocmai fusese avansat iar. Acum îmi spui că e urmărit. Ce naiba s-a-ntîmplat în lipsa mea?

Lucas ţinea neapărat să ştie totul în legătură cu ticălosul pe care voia să-l omoare. Nu-l lăsase atît de mult timp în viaţă decît datorită aurului pe care-l furase. Spera să-l conducă la comoara ascunsă. Aurul era dovada de care avea nevoie ca să convingă autorităţile. Voia

ca lumea să ştie ce le făcuse Caulder acelor opt oameni onorabili.

Îşi cheltuise aproape toţi banii economisiţi plătind oameni ca să-l urmărească pe Caulder cînd el nu putea. Pînă la urmă însă, ajunsese la capătul răbdării şi, înainte de a pleca în Anglia, hotărîse ca la întoarcere să-l vîneze pe Caulder ca pe un animal ce era şi să-l omoare. Dovezile, ducă-se dracului.

– După cum văd eu lucrurile, fantele ăla de la guvern cu care ai vorbit trebuie să te fi crezut.

– Travis?

– I-ai spus despre aur, nu?

– Da.

– Mie mi-ai zis că nu era un tip rău, îi reaminti Hunter.

Lucas dădu din cap. Travis era un om de treabă. Îl ascultase şi, deşi Lucas îl denunţase pe un ofiţer din armată, Travis îşi folosise autoritatea pentru a schimba datele oficiale. Cei opt dispăruţi fuseseră declaraţi dezertori. Travis îi reabilitase. Lucas ţinea minte unde erau îngropate cadavrele. Se gîndea că ar fi trebuit să fie trimise acasă, la familiile lor. Travis prefera să-i lase acolo unde se aflau. Încă nu ajunseseră la o concluzie.

– Pînă la urmă, Caulder s-a dus să-i ia aurul, nu?

– Şi Travis l-a urmărit, adăugă Hunter.

– La naiba.

Lucas era atît de adîncit în gînduri, încît nu

le auzi pe gemene cînd repetară înjurătura.

– Înțeleg că a scăpat de Travis? mormăi el.

– Da. L-au ajutat niște prieteni. Travis a încasat un glonț, dar n-a fost nimic serios.

– Şi aurul?

– E la Caulder.

Lucas oftă. Allie îl imită, apoi şi Georgie.

– Vînătorii de recompense voiau să-i ajut să dea de urma lui Caulder, continuă Hunter. Se oferă o răsplată mărişoară. Sînt siguri că se îndreaptă spre vest.

– Şi le-ai spus altceva?

– Nu.

Lucas dădu din cap.

– Caulder a luat-o spre nord. O să-l ascundă frate-său.

– La Chicago, confirmă Hunter; amîndoi ştiau că acolo locuia fratele lui.

– Da. Fără îndoială, Caulder e la Chicago.

Taylor intră în cameră tocmai la timp ca să audă ultimele cuvinte ale lui Lucas. Se bucură de diversiune. Îşi ținu capul plecat în timp ce-şi făcea de lucru cu cordonul halatului, mergînd spre soțul ei.

Le sărută pe fetițe spunîndu-le bună dimineața, zîmbi cînd chicotiră, apoi îl întrebă pe Lucas cine era Caulder.

– Nimeni important, minți el. Victoria nu se simte bine în dimineața asta. Poate-ar fi bine să te duci la ea.

– Iar are vărsături, se grăbi Hunter să adauge.

Taylor lăsă gemenele în grija lor şi se duse să vadă ce făcea David Daniel.

Băiatul încerca să-şi facă patul. Îl sărută şi pe el de bună dimineaţa, apoi îl ajută să termine.

David Daniel era foarte serios şi timid în dimineaţa aceea. Taylor se aşeză pe marginea patului şi îl trase lîngă ea.

– Te frămîntă ceva, David?

– Azi sînt Daniel, îi spuse el.

Taylor zîmbi.

– Bine, Daniel. Acum, spune-mi ce te preocupă.

Băieţelul avea cîteva temeri pe suflet, toate referitoare la gemene, iar cea mai importantă era legată de mîncare. Fetiţele trebuiau să mănînce des, îi spuse el lui Taylor, şi întrucît nici una dintre ele nu avea încălţăminte, cum puteau să se ducă la masă, desculţe? Nu voia să rîdă nimeni de surioarele lui.

Taylor îi spuse că aveau să-şi ia micul dejun în cameră. Apoi, trebuia să se ducă la bancă, lăsîndu-i cu Victoria. După aceea, urmau să meargă cu toţii la cumpărături, şi să ia mai întîi pantofi.

Totuşi, Daniel continua să pară îngrijorat.

– Mai e şi altceva?

O luă de mînă, cu privirea în podea.

– Cum trebuie să-ţi spun?

– Cum ai vrea?

– Georgie îţi zice mămică. La toate doamnele care le vede le zice mămică, adăugă el. E

o zăpăcită. Şi Allie ţi-a zis mămică azi. Cred că şi ea-i zăpăcită.

– Vreau să mă numeşti şi tu mămică.

– Atunci poate că trebuie să-ţi zic şi eu, murmură el. Aşa n-au să mai fie zăpăcite, nu? Dacă eu îţi zic cumva şi ele-ţi zic altcumva...

Dorul din glasul lui era sfîşietor.

– Speram să n-ai nimic împotrivă să-mi spui mămică.

– Eşti destul de bătrînă. Nu pari bătrînă ca o mămică.

Nu mai înceta cu grijile. Taylor zîmbi.

– Sînt destul de vîrstnică, îl asigură ea. Acum ne-am înţeles?

Băiatul clătină din cap.

– Tot n-aş trebui să-ţi zic mămică. Sînt prea mare. Acuma am şapte ani. Copiii mici zic mămică. Eu trebuiesc să-ţi zic mamă.

Taylor găsi că era o idee excelentă. Îl cuprinse cu un braţ de umeri, strîns.

– Atunci, mamă să fie, şopti ea.

Acest interludiu calm fusese ultimul moment de linişte din ziua aceea. Lucas n-o lăsă să se ducă singură la bancă. Insistă s-o însoţească.

Totuşi, nu intră împreună cu ea. Era o zi prea frumoasă ca să nu profite de soare. Taylor fu mulţumită. Voia să retragă o sumă mare de bani şi prefera ca Lucas să nu-i pună întrebări. Banii erau pentru călătoria în sălbăticie.

Tranzacţia dură aproape treizeci de minute. Bancherul trebui să aştepte telegrama de confirmare, de la banca din Boston. Scrise adresa

ei temporară în registru şi-i dădu un plic gros, plin cu bancnote noi.

Taylor îl vîrî în buzunar, îl asigură pe bancher că nu avea nevoie de escortă înarmată pînă la hotel, şi se duse afară, unde o aştepta Lucas.

Tocmai ajunseseră la uşa holului, cînd Lucas se întoarse spre ea.

– Avem de vorbit.

– Serios?

– Serios al naibii!

Tonul lui vehement o făcu să-l privească surprinsă.

– În regulă, se învoi ea. Diseară îţi convine, domnule Ross?

– N-am încotro, doamnă Ross.

Dădu scurt din cap, o luă de mînă şi intră cu ea în hotel.

– Despre ce vom vorbi? îl întrebă Taylor, în timp ce urcau scara.

Nu-i venea să creadă că-i putuse pune o asemenea întrebare.

– Despre copii, despre Cincinnati, despre căsnicia noastră. Taylor, ai cea mai vagă idee ce ţi-ai luat pe cap? Va trebui să ne gîndim...

Îl întrerupse:

– Nu trebuie să-ţi mai faci atîtea griji, domnule Ross. Grijile îmbătrînesc omul.

– Am fost înţelegător, nu?

– Da, desigur.

Taylor gîfîia, după efortul de a ţine pasul cu el. Lucas urca treptele cîte două, ca şi cum ar fi

fugit de o mulțime furioasă. Prin hotel circulau destui oameni, dar toți arătau respectabili. Totuși, Taylor își ținea mîna în buzunar, acoperind plicul cu bani.

– Mai încet, îi ceru ea. Te-ai purtat ca un gentleman desăvîrșit... aproape tot timpul. Nu pot ține pasul cu tine, domnule.

– Nici eu cu tine, Taylor.

– Atunci, mergi mai încet, pentru numele lui Dumnezeu!

Lucas înțelese că vorbeau despre două lucruri diferite.

– Voiam să spun că nu pot ține pasul cu prezențiile tale de a mă purta ca un gentleman. Nu-mi stă în fire.

Nu părea să glumească.

– Îți prezinți scuze pentru că te-ai purtat frumos?

– Nu-mi prezint scuze pentru nimic, mormăi el. Îți spun doar că n-o pot ține așa la nesfîrșit.

– Totul a fost o...

– Da.

Taylor înclină capul, ca să nu i se vadă zîmbetul. Părea atît de sincer și onest!

– Dacă nu-ți place să te porți frumos, de ce o faci?

Lucas era pregătit pentru o asemenea întrebare.

– Bunica ta mi-a dat niște bani, iar eu am promis ca în schimb să am grijă de tine. Mai erau și alte condiții, și le-am respectat pe toate.

– Spune-mi una dintre ele, te rog.

Ajunseseră la uşa camerei. Nici unul nu o deschise încă.

– Am stat în aceeaşi cabină cu tine pe vapor. Asta a fost una dintre cererile bunicii tale.

Taylor clătină din cap.

– Mi-ai spus că ţi-a cerut să rezervi doar o cabină. Sînt sigură că n-a vrut şi să dormim în acelaşi pat.

Soţul ei pufni. Ca răspuns, Taylor îşi încrucişă braţele pe piept. Părea pregătit să se ia la harţă, şi dintr-o dată fu încîntată să-i facă pe plac.

– Vrei să spui că purtarea de gentleman a fost tot una dintre condiţiile bunicii tale?

– Da.

– Şi tot condiţie a fost şi aceea de a sta în aceeaşi cameră de hotel, la Boston? Şi aici?

– Nu.

– Atunci?

Lucas nu putu găsi nici un răspuns logic.

– Nu contează unde-am dormit eu, susţinu el. Mă preocupă viitorul, nu trecutul.

Voia ca Taylor să înţeleagă că erau necesare unele schimbări.

Acum erau soţ şi soţie, şi trebuia să fie mai îngăduitoare. De asemenea, trebuia să încerce să-l iubească puţin.

– Noi doi va trebui să stabilim anumite detalii. O să stăm de vorbă după ce culcăm copiii.

Taylor nu-l asculta. Încă se mai gîndea la o remarcă dinainte.

– De ce-ai rămas cu mine în Boston? îl în-

trebă. Dacă stau să mă gîndesc, ai fi putut să pleci imediat ce a acostat corabia.

– Vaporul.

– Poftim?

– Era vapor, nu corabie. Şi am rămas fiindcă aşa ai vrut tu, mai ştii? Erau nişte hîrtii de semnat... pe urmă, a trebuit să găsim copiii... Sau ai uitat?

– N-ai de ce să fii sarcastic, domnule Ross. Neliniştea ta în legătură cu situaţia noastră e foarte clară. Şi cred că-i înţeleg motivele.

– Nu mai spune?

Pleoapa lui stîngă tresărise o dată. Şi încă o dată. Taylor ştia că începea să se enerveze. Puţin îi păsa.

– Da, ştiu ce te deranjază. Te-ai culcat cu mine şi am... devenit intimi.

– Şi asta mă neliniştеşte?

Dădu afirmativ din cap. El clătină în sens negativ. Neliniştе? Pe dracu'! Mai degrabă uşurare. Acum era a lui, şi nu conta dacă voia să-i rămînă soţie sau nu. Faptul era consumat. Nu urma să aibă loc nici o afurisită de anulare, iar dacă mai pomenea, măcar, cuvîntul *divorţ*, probabil şi-ar fi rupt dinţii de cît şi-i încleşta ca să nu strige la ea.

Ticul i se mutase pe obraz. Taylor vedea că era tot mai iritat, şi nu înţelegea de ce. Nu-i spunea decît lucruri pe care le ştia deja.

– Ţi-a spus că dacă devenim intimi se vor complica lucrurile, dar tu n-ai vrut să mă asculţi, nu-i aşa? Iar acum, îţi pare rău. Te simţi

prins într-o cursă. Vrei să te întorci în munții tăi.

Lucas nu ştia cum scăpase conversația aşa de sub control. Toate concluziile ei erau greşite, şi dintr-o dată îşi dădu seama că era posibil să-şi exprime propriile spaime. Se temea că voia s-o abandoneze? Se hotărî să afle.

– Dacă eşti aşa de sigură că vreau să mă întorc în munții mei, de ce n-am făcut-o?

– Datorită copiilor, răspunse ea imediat. Şi, de asemenea, te simți responsabil şi chiar puțin vinovat fiindcă te temi să nu mă gîndesc că vrei să fugi de mine.

Hunter deschise uşa. Taylor îi fu recunoscătoare pentru întrerupere. Intră grăbită.

– O să continuăm discuția asta la noapte, îi promise Lucas.

– Dacă insişti...

O ajunse din urmă şi se aplecă să-i şoptească la ureche:

– Apropo, doamnă Ross, în viața mea nu m-am simțit vinovat de ceva.

Privirea pe care i-o aruncă Taylor îi dădu de înțeles că nu-l credea.

Apoi, începu să pregătească fetițele pentru mersul la cumpărături. Nu păreau să fie deloc traumatizate după calvarul de la frații Border. Taylor fu surprinsă şi uşurată. Aşa cum îi promisese lui Daniel, mai întîi cumpărară încălțăminte. Fiecare copil primi cîte trei perechi. Lui Daniel îi luă haine de la magazinul general cu articole pentru bărbați şi băieți. La plecare, avea o garderobă completă. Cu gemenele nu

merge la fel de simplu. Nu se găseau rochițe de gata. Vînzătoarea îi recomandase elegantul magazin al lui Madame Mason. Avea nu numai materiale, ci şi croitorese.

Madame Mason le luă personal măsurile gemenelor, iar Taylor comandă un sortiment bogat de haine care să fie trimise la poşta din Redemption, Teritoriul Montana. Apoi îi explică patroanei, între patru ochi, că-şi pierduseră toate lucrurile într-un incendiu, iar fetițele aveau mare nevoie de îmbrăcăminte pe loc. N-ar fi fost posibil să le termine imediat cîteva haine?

Madame Mason fu extrem de înțelegătoare şi o chemă pe Taylor să-i arate hainele la mîna a doua pentru familii strîmtorate financiar. Taylor nu se se simțit deloc jignită, iar peste două ore, completase şi garderoba fetițelor. Victoria cumpărase şi ea materiale din care să facă haine pentru copilul ei, cămăşi de noapte şi pături, iar Taylor mai alese trei cămăşi, două perechi de pantaloni şi două curele pentru Daniel.

Luară masa într-un restaurant care servea şi familii, apoi tîrguiră cărți şi hărți. Întrucît copiii fuseseră atît de cuminți, Taylor îi lăsă să-şi aleagă şi cîte o jucărie. Daniel alese un căluț de lemn, iar Georgie şi Allie, păpuşi de cîrpă.

Pe înserat, duseră copiii la cină, în sala de mese a hotelului. Manierele lor la masă erau deplorabile, iar Taylor reținu să înceapă instrucția – a doua zi; acum erau prea somnoroşi ca s-o mai asculte.

Victoria se oferi să le pregătească pentru culare. Pentru că şi ea părea gata să cadă de pe picioare, Taylor o trimise în camera ei.

– Somn uşor, Victoria. Mîine ne aşteaptă o zi şi mai grea.

– Deci, plecăm?

– Dacă reuşesc să pregătesc totul la timp.

– Să-mi fac bagajele din seara asta?

– Sîntem prea obosiți cu toții. O să le facem mîine.

Întîmplător, Taylor coborî ochii şi surprinse privirea lui Daniel. Băiatul părea îngrozit. Ghici imediat motivul.

– Daniel, oriunde mă duc eu, vii şi tu. Niciodată nu v-aş lăsa singuri, pe tine şi surioarele tale. Vom rămîne împreună pentru totdeauna.

– Îmi promiți?

Doamne, solemn mai arăta!

– Da, îți promit.

Copilul dădu din cap, cu convingere.

– Unde plecăm? mai şopti el.

Taylor îi dădu doar un răspuns parțial: îi spuse că mergeau cu trenul.

Daniel fu încîntat. Taylor îi întinse cheia camerei şi-l lăsă să descuie el uşa. Victoria i-o dădu în primire pe Georgie, dar nu plecă imediat.

– Unde s-au dus azi Hunter şi domnul Ross? întrebă ea.

– Nu mi-au spus, replică Taylor. Cred că au nişte treburi de-ale lor.

– Îl vom mai revedea pe Hunter?

– Cred că da. El şi Lucas sînt prieteni de mult. Cred că Hunter locuieşte pe lîngă Redemption. De ce? Vrei să-l mai vezi?

Victoria ridică din umeri.

– Nu mi-a adresat mai mult de zece cuvinte. Ai observat cum se încruntă ori de cîte ori se uită la mine?

Taylor zîmbi.

– I-ai vomat pe cizme, îi aminti ea. Cred că e doar prudent. Şi-n plus, bărbaţii taciturni sînt cei mai buni.

Victoria rîse.

– În privinţa asta, nu cred că Shakespeare a avut dreptate.

Dădu să se urce în camera ei, apoi se opri.

– I-am spus că am fost căsătorită şi că soţul meu a răposat recent. De copil n-am pomenit.

Daniel ţinea cheia invers. Taylor îl ajută s-o introducă în broască, apoi reveni spre prietena ei.

– De ce n-ai spus nimic de copil?

– Nu părea să-l intereseze ce aveam eu de spus. E destul de nepoliticos.

Taylor nu avu timp să-i ia apărarea lui Hunter. Victoria se îndepărtă spre camera ei, iar Daniel descuie în sfîrşit uşa şi se repezi înăuntru.

Gemenele adormeau pe picioare. Taylor îi pregăti pe toţi trei pentru culcare, apoi rămase mult timp cu privirea la copiii adormiţi. Încerca să-şi imagineze cum fusese viaţa lor înainte de a ajunge la monstruoşii fraţi Border.

Lucas o chemă pe nume, în şoaptă. Se întoarse şi-l văzu rezemat de uşă, privind-o. Nu ştia de cîtă vreme stătea acolo. Se apropie de el.

– S-a-ntîmplat ceva cu băiatul? întrebă Lucas.

– Nu, e totul în regulă. Ce crezi, s-ar putea să fie cineva care să-l caute?

– Mă îndoiesc, răspunse el. Nu-şi aminteşte de nici o rudă, şi a trăit mult timp pe străzi. Dacă-l căuta familia, probabil l-ar fi găsit pînă acum. S-ar putea totuşi să fie bine să anunţi autorităţile că e la tine, adăugă el.

– Nu voi lăsa pe nimeni să mi-l ia pe Daniel.

– Te temi că s-ar putea întîmpla asta?

Cînd Taylor dădu din cap, soţul ei oftă. Nu ştia ce sfat să-i mai dea.

– Să ne gîndim la un lucru, îi sugeră el. Cînd atîţia copii au rămas fără casă, în frig...

– Sînt mulţi?

– Prea mulţi.

Vorbea pe un ton deznădăjduit. Trecură în dormitor. Lucas continua s-o ţină de mînă. Nu se putea îndura să-i dea drumul.

– Trebuie să plec mîine, spuse el.

Junghiul de durere care o străbătu o luă prin surprindere. Se aşteptase ca Lucas să plece. Propriile ei planuri depindeau de plecarea lui. Şi atunci, de ce simţea că i se frîngea inima?

– Hunter va rămîne cu tine, Victoria şi copiii.

– Nu e nevoie. O să ne descurcăm.

– Rămîne.

Îi aşteptă acordul. Fără tragere de inimă, Taylor dădu din cap.

– Nu ştiu cît timp am să fiu plecat. S-ar putea să lipsesc trei săptămîni. Hunter te va ajuta să găseşti o locuinţă mai potrivită. Nu mai puteţi sta la hotel, acum, cu copiii. Au nevoie de spaţiu, ca să zburde şi să se joace.

– La ce oră pleci?

– În zori.

Taylor îşi retrase mîna dintr-a lui şi-şi deznodă cordonul halatului.

O privi cum şi-l scotea încet şi-l lăsa să cadă pe pat, în spatele ei.

Făcu un efort să-şi adune gîndurile.

– Dacă ai nevoie de ceva... Ce faci?

– Îţi deschei cămaşa.

Taylor simţea că roşise. Spera ca el să nu observe. Nu voia ca în noaptea aceea să fie timidă sau stingherită.

– Pot să mi-o deschei şi singur.

– Ştiu. Dar vreau s-o fac eu.

Glasul lui Lucas se înăsprise. Sunetul o excita. Degetele ei îi mîngîiară pieptul.

Era o atingere uşoară ca a unui fluture, şi-l scotea din minţi. Îi prinse mîinile, ca să oprească acea dulce tortură.

– Te interesează unde mă duc?

– Vrei să-mi spui? întrebă ea, eliberîndu-şi mîinile dintr-ale lui şi începu să-i descheie nasturii pantalonilor.

Lucas trase adînc aer în piept.

– Taylor... Avem de vorbit. O să mergem dincolo şi...

Uită ce voia să-i spună. Degetele ei se strecurară sub betelia pantalonilor. Coborînd privirea, se uită cum îi desfăcea încet nasturii, unul cîte unul.

– Termină, îi ceru el. E prea devreme. O să te doară.

– Nu contează dacă mă doare, şopti ea. Mîine pleci. Mai avem doar noaptea asta, Lucas.

N-o părăsea pentru totdeauna. Avea să se întoarcă la ea. Nu-l ascultase?

– Doar trei săptămîni, poate numai două.

Nu era sigur că vorbise inteligibil. Gîtlejul i se comprimase dureros, iar inima-i bubuia în urechi. Uită complet că voia să discute cu ea, cînd Taylor îşi scoase cămaşa de noapte.

Dumnezeule mare, frumoasă mai era! De fiecare dată cînd o privea, era uluit de farmecul ei. Şi-o imagină înfăşurîndu-se împrejurul lui, şi în clipa următoare îşi aruncă hainele de pe trup. O luă în braţe, o strînse cu putere şi începu s-o sărute hulpav. Nu mai conta decît prezenţa ei lîngă el. Lumea cu toate problemele sale încetase să mai existe. Mai era numai Taylor. Făcură dragoste sălbatic, intens, cu o poftă nesăţioasă. După ce-şi găsiră împlinirea, rămase cu ea în braţe, ascultîndu-i bătăile inimii.

– Lucas, mă striveşti.

Se întoarse imediat pe o parte şi o trase

lîngă el. Taylor îşi cuibări capul sub bărbia lui. Pe faţă îi şiroiau lacrimi. Nu voia s-o vadă plîngînd.

– Nici un om n-ar trebui să renunţe la visele lui.

Lucas nu ştia dacă-i ceruse opinia, sau îi împărtăşea o părere a ei.

– Ce te face să te gîndeşti la visele altora?

– Mă întreba doar cu voce tare. Chiar şi un om care are responsabilităţi ar trebui să-şi poată urma visele, nu?

– Ce încerci să-mi spui?

– Astă-seară sînt obosită, şopti ea. Vorbesc cam fără şir.

– Cred că va trebui să amînăm discuţia aia pînă după întoarcerea mea.

– Te duci la Chicago, nu-i aşa?

– De unde ştii?

– L-am auzit pe Hunter cînd ţi-a spus că omul pe care-l căutaţi e la Chicago.

– Da.

– Cum îl cheamă?

– N-are nici o importanţă.

– E cel pe care vrei să-l prinzi, nu?

– Pe asta de unde-o mai ştii?

– Pe vapor, mi-ai spus că aveai să te întorci în munţii tăi după ce vei da de urma unui om care ţi-a făcut ceva. Te-am întrebat dacă e un om rău.

Memoria ei îl impresiona. Oftă.

– Iar eu ţi-am spus că e rău.

– Vrei să-l omori, aşa e?

Nu ştia dacă să-i spună adevărul sau s-o mintă. Taylor continuă, trecînd la alt subiect:

– Ai anumite responsabilități.

– Într-adevăr.

Se gîndea la cei opt oameni pe care-i asasinase Caulder. Lucas era singurul care mai rămăsese.

Singurul glas împotriva lui, singurul pistol. Ceilalți fuseseră reduşi la tăcere pentru totdeauna.

Numai el le mai auzea strigătul care cerea dreptate. Şi răzbunare. Avea să-l omoare pe John Caulder, fără discuție.

Şi avea să se simtă bine în timp ce-l privea murind. Acum, legea nu i-ar mai fi fost de nici un folos, nici lui şi nici celor opt.

Închise ochii. Trebuia să facă față trecutului înainte de a putea privi spre viitor. Depusese un jurămînt. Nu putea şi n-avea să şi-l încalce. Ştia prea bine ce însemnau responsabilitățile.

Capitolul 16

Iubirea nu priveşte cu ochii, ci cu mintea.
William Shakespeare, „Nevestele vesele din Windsor"

Taylor se gîndea serios să-şi amîne plecarea cu încă o zi. Pregătirea şi împachetarea tuturor cumpărăturilor avea să ia mai mult timp decît crezuse. Încerca să nu se gîndească la Lucas, dar lacrimile îi tot veneau în ochi, aparent fără nici un motiv. Pînă la urmă, recunoscu adevărul: îi era dor de el.

O, cît ar fi dorit să afle toată povestea omului pe care-l urmărea! Credea că n-ar mai fi îngrijorat-o atît de mult, dacă ştia toate faptele. Aşa, cu cît se gîndea mai mult, cu atît devenea tot mai preocupată.

Grijile i se înmulţeau. Primise o telegramă de la Harry Sherman, bancherul din Boston, informînd-o că unchiul ei Malcolm ceruse în instanţă anularea testamentului mamei lui, sub ruşinosul pretext că nu era în deplinătatea facultăţilor mintale.

Sherman mai adăugase vestea că, pînă cînd hotăra tribunalul, conturile din Anglia nu

mai puteau fi atinse. Avocații lui Malcolm urmau să aibă nevoie de mai mult timp pentru a convinge băncile americane să coopereze.

Victoria tocmai intrase în cameră, la sosirea telegramei. Era alarmată de veste. Taylor nu se mira deloc. Se aşteptase ca unchiul ei să folosească toate metodele posibile pentru ca banii să nu-i scape printre degetele lui Malcolm.

Avu nevoie de cîteva minute ca să descopere cum îi dăduse Sherman de urmă, pînă-şi aminti că-i dăduse bancherului din Cincinnati adresa ei temporară, cînd semnase hîrtiile şi-şi transferase o parte din fonduri.

Vestea locului unde se afla circulase cu viteza fulgerului. Taylor şi Victoria abia stabiliseră să mai aştepte o zi cu plecarea, cînd sosi o a doua telegramă.

Aceasta n-o surprinse, doar, pe Taylor. O sperie îngrozitor. Malcolm îi găsise urma. Dorea s-o informeze că ceruse la tribunalul din Londra custodia asupra nepoatelor lui, şi tocmai i se aprobase petiția. Acum, trimitea o escortă înarmată să ia gemenele şi să le aducă în Anglia.

– Cum a aflat despre Georgie şi Allie? întrebă Victoria. Sperai să nu ştie că tatăl lor a murit, nu?

– Şi-a făcut temele, şopti Taylor; era într-o asemenea panică, încît nu-şi mai putea stăpîni tremurul mîinilor. Doamna le-a nominalizat în testament. Banii lăsați pentru Georgie şi Allie reprezintă o sumă considerabilă. Ca tutore al

or, Malcolm consideră că va avea moştenirea ɜub control. O, Doamne, nu mă pricep deloc la oate detaliile astea legale. Oare autoritățile de ɜici îl vor ajuta să ia copiii? Tribunalele ameri-ɔane au vreun acord cu cele engleze?

– Trebuie să aflăm, răspunse Victoria. Cînd ɜjungem la Redemption. Pot fi gata de plecare n cincisprezece minute.

Părăsiră hotelul o jumătate de oră mai tîr-ɜiu. Taylor lăsă un mesaj pentru Hunter, cum-ɔără bilete de la gară şi, peste doar o oră, erau n drum spre Teritoriul Montana.

Hunter îşi petrecuse toată ziua căutînd o ocuință potrivită în oraş. Se întoarse la hotel ɜeara şi află despre plecarea lui Taylor. Fu ne-ɾoit să citească de două ori răvaşul pe care i-l ăsase, ca să creadă. Îi mulțumea pentru bu-ıătate, îl informa că-l plătise camera, şi-şi în-ɔheia scrisoarea cu dorința de a veni la cină ntr-o seară, după ce ea, Victoria şi copiii se nstalau în noua lor locuință din Redemption.

Hunter se gîndi că-şi pierduse mințile. Îşi ăcu bagajul, lăsă la recepție o scrisoare pentru ʟucas, şi se repezi să prindă următorul tren.

Era îngrozitor de furios. Pe toți sfinții, pînă şi ɔrietenia avea limitele ei. Să alerge după două emei nebune întrecea orice măsură. Lucas îi ɜra dator, iar dacă roşcovana mai vărsa o sin-ɣură dată pe el, putea fi nevoie chiar să-l împu-ʂte pe Lucas, ca să fie chit.

Cînd se urcă în trenul de la miezul nopții, ɜra negru de furie. Ajunsese la concluzia că

niciodată n-ar fi trebuit să devină prieten cu Lucas. Iar dacă ar fi fost ca totul să se ia de la început, sigur nu i-ar fi furat cuțitul ăla tocit şi bun de nimic.

Drumul pînă la Redemption le luă lui Taylor şi alor ei opt săptămîni încheiate. Merseră cu trenul pînă la Sioux City, Iowa. Stătură acolo două zile, pentru ca Taylor să cumpere cîteva lucruri necesare, iar copiii să se poată juca şi zbengui.

Prima pe listă era o căruță mare. Aveau de unde alege, şi o cumpără cît ai clipi. Găsirea a patru cai sănătoşi îi luă mult mai mult. Stătu multă vreme pînă să se hotărască. Costul era scandalos, dar ştia că dacă aştepta să-şi facă tîrguielile din Fort Benton, prețul ar fi urcat pînă la cer.

Hunter le ajunse din urmă tocmai cînd se îmbarcau pe vaporul fluvial *„Midnight Blue"*. Taylor îl alesese pe cel mai încăpător, pentru că, pe lîngă pasageri, lua şi marfă. Costul unei cabine era exorbitant – o sută douăzeci şi cinci de dolari – cum îl informă ea încîntată pe Hunter cînd acesta încercă s-o convingă să se întoarcă.

Lui Hunter nu-i păsa cîți bani cheltuiseră. Îi propuse să-i arunce pe toți. Nu mai avea nevoie de ei, după ce o prindea Lucas. Morții nu aveau ce face cu banii, îi spuse el încruntat.

Pe Taylor n-o impresionau încercările lui de a o speria.

– Poți sau să ne ajuți, sau să pleci, declară ea. Am dori mult să avem parte de compania ta, adăugă, elegant, nu-i aşa, Victoria?

Prietena ei pufni, Hunter începu să se înroşească la față. Victoria veni spre el, îşi încrucişă brațele peste pîntecul care-i crescuse vizibil şi spuse:

– Oricum, mergem la Redemption.

Taylor se ruga să se hotărască să rămînă cu ele. Aveau nevoie de ajutorul lui, de puterea şi protecția lui. Îi dădu Victoriei un ghiont, ca să nu se mai încrunte la Hunter.

Victoria, însă, nici gînd să se potolească.

– Da, ne-ar face plăcere compania ta, spuse ea, dar...

– O să plecați oricum, nu? o întrerupse răstit Hunter.

Dădu din cap. Hunter ştia cînd era învins. Îşi aruncă mîinile în sus deznădăjduit, şi se duse să-şi ia şi el o cabină.

În aceeaşi seară, după ce Taylor şi copiii se culcaseră, Victoria se duse pe punte să ia aer. Cabina lui Hunter era chiar în fața camerei ei. Imediat ce-i auzi uşa, o urmă. Voia să fie sigur că nu i se întîmpla nimic.

Victoria stătea rezemată de parapet, privind stelele. În celălalt capăt al punții stăteau aşezați doi bărbați, fumînd țigări de foi şi privind-o. Nu păruse să-i observe. Unul dintre ei începu să se ridice, aşa că Hunter trecu între ea şi cei doi. Omul se aşeză la loc.

– N-ar trebui să stai aici singură, Victoria, îi

spuse el, pe un ton menit s-o sperie.

– Ai mai văzut vreodată atîtea stele, domnule Hunter?

– Da, îi răspunse, abia stăpînindu-şi zîmbetul. Cînd te-ai hotărît să nu-ți mai fie frică de mine?

Nu-l privi cînd îi dădu răspunsul:

– Cînd mi-am dat seama că dumitale ți-era puțin frică de mine.

Rezemîndu-se de parapet, Hunter privi spre cer.

– Nu ştiu ce ți-a căşunat, femeie. Niciodată nu m-am temut de tine.

N-avea de gînd să-l contrazică. Noaptea era prea frumoasă ca s-o strice cu gîlcevi. Îşi rezemă coatele de copastie, privind spre mal.

– Căpitanul spune că vom face o mie de mile pe zi.

– Va trebui să oprească în fiecare dimineață ca să ia lemne. Vaporul e atît de mare, încît cred că are nevoie de vreo douăzeci şi cinci, treizeci de brațe de lemne pe zi.

– O să putem coborî pe mal ca să ne dezmorțim, în timp ce se adună lemnele?

– Da, răspunse el. Cînd urmează să naşti?

La auzul întrebării, Victoria făcu ochii mari. Era clar că domnul Harrison îi obervase abdomenul.

– În septembrie, răspunse ea.

Cinci minute încheiate, nici unul nu mai scoase o vorbă. Nu era o tăcere stînjenitoare. Hunter îşi mută greutatea de pe un picior pe

altul, atingîndu-i brațul cu al său. Victoria nu se clinti din loc.

– Soțul tău știa că erai însărcinată, înainte de a muri?

– Da.

– Ai idee ce greutăți te așteaptă? Îți va fi greu să naști în sălbăticie, Victoria. Nu te va putea ajuta nimeni, la nevoie. Vei fi singură, iar dacă apar complicații, nimeni n-o să poată face nimic.

– Încerci anume să mă sperii?

– Mai avem timp să ne întoarcem, replică el. Încerc să te fac să înțelegi că-ți va fi mai bine în oraș.

Părea preocupat într-adevăr de soarta ei. Victoria începu să se simtă vinovată că-l mințise în legătură cu așa-zisul ei soț. Hunter era un om bun și cinstit. Nu se cuvenea să-l înșele. Văzuse cum îl ajutase pe domnul Ross să caute copiii.

Îl mințise pentru că nu voia să aibă o părere proastă despre ea, iar asta n-o făcea decît să se simtă și mai vinovată. Propria ei reacție față de Hunter o nedumerea. Opinia lui conta pentru ea mai mult decît ar fi fost firesc. Se simțea atrasă de el și se gîndea că, poate, din cauză că era atît de puternic și impresionant, cu ochii aceia negri și privirea tenebroasă. Avea părul lung aproape pînă la umeri și negru ca blana unei pantere. Îi amintea de acea magnifică felină, căci se mișca la fel de mlădios.

Victoria nu-și dădu seama că se uita la el,

pînă cînd Hunter îi atrase atenția. Atunci se scuză.

– Domnul Ross a spus că bunica dumitale era indiancă.

– Da.

– Mă întrebam...

– Da?

– Toți indienii sînt la fel de chipeşi ca dumneata?

Roşi imediat ce rosti aceste cuvinte. Se simțea ca o proastă. Era o femeie însărcinată, necăsătorită. N-ar fi trebuit să se poarte ca o şcolăriță neştiutoare.

– Nu trebuia să te întreb asta. A fost o îndrăzneală necuvenită din partea mea. N-am vrut să te supăr, adăugă ea grăbită. Şi, desigur, eşti obişnuit să auzi femeile spunîndu-ți...

– Soțul tău era chipeş?

Hunter nu ştia de ce era atît de curios şi ştia că nu se cădea să întrebe.

Era încă în doliu, pentru numele lui Dumnezeu, iar el scormonea prin amintiri dureroase.

– Nu era chipeş, răspunse Victoria. Dar, după cum spunea William, dragostea e oarbă.

– A spus el asta? întrebă el, înțelegînd că William era răposatul ei soț. Nu sînt prea sigur că e adevărat.

– Sigur că e adevărat. William a scris-o cu mîna lui.

Hunter ridică din umeri. Apoi, îi puse ea o întrebare:

– Te interesează ce gîndesc alți oameni despre dumneata?

– Nu.

– Pe mine, da. Uneori, se grăbi să precizeze. Şi nu-mi pasă decît ce gîndesc anumiți oameni despre mine.

Aşa că mint, îşi spuse, oftînd. Dintr-o dată, îşi dori să nu-i fi spus lui Hunter că fusese căsătorită.

– „Mai puternica-mi vinovăție îmi învinge mai puternica intenție", şopti, repetînd unul dintre citatele ei favorite din Shakespeare.

– Ce-ai spus?

Victoria repetă citatul, apoi adăugă:

– Sînt cuvintele lui William, nu ale mele.

Hunter trase concluzia că răposatul ei soț fusese cine ştie ce cărturar.

– Nu contează că eşti în doliu, o preveni el. Te vor curta destui bărbați. Se vor lupta între ei ca să-ți cucerească mîna.

– N-am să mă mărit niciodată.

– Vrei să spui că niciodată n-ai să te mai măriți din nou?

– Da, desigur... se bîlbîi ea. Din nou...

Părea foarte vehementă. Hunter ar fi vrut s-o contrazică. Simplul fapt că-l iubise cu atîta pasiune pe un bărbat nu însemna că n-ar mai fi putut iubi din nou.

– Acolo unde mergem noi, nu preasînt femei, o preveni el. Ce naiba, oameni nu prea sînt. Te vei simți singură. Fac rămăşag că într-un an ai să te măriți. Ține minte ce-ți spun.

Victoria pufni cu dispreț, apoi întrebă:

– Sînt multe femei în Redemption?

– În oraș, nu. Dar sînt două, la o zi călare.

Nu părea să glumească.

– Doar două?

– Ma Browley și sora ei, Alice Browley. Amîndouă merg pe șaizeci de ani.

Victoria oftă. Domnul Hunter începea să devină nervos. Se întrebă ce-l indispusese. Cîteva minute, fusese foarte amabil. Acum, iar era ursuz.

– S-ar putea să mori acolo.

– Poate, fu ea de acord. Ce importanță are pentru dumneata?

– Nici una.

Victoria se retrase de lîngă balustradă.

– Sînt o femeie puternică, domnule Hunter. Riști să ai o dezamăgire.

Și se întoarse în cabină, lăsîndu-l pe punte, lîngă parapet.

Zilele și nopțile decurgeau după același tipic. În fiecare dimineață, *„Midnight Blue"* acosta să îmbarce lemnele pentru ziua respectivă. De obicei, căpitanul le putea cumpăra de la familiile întreprinzătoare care tăiaseră deja lemne și le stivuiseră. În alte zile, pasagerilor bărbați li se cerea să ajute la tăiat și transport.

Într-o dimineață însorită de luni, Hunter îl anunță pe căpitan că a doua zi dimineața aveau să debarce. Apoi se duse să-i spună lui Taylor să-și pregătească bagajele.

– Dar mai avem mult pînă la Fort Benton, îl informă ea.

Hunter avu nevoie de o secundă sau două ca să-şi dea seama că nu glumea. Apoi, se înfurie.

– Plănuiai să mergeţi tocmai pînă la Fort Benton, şi de- acolo, cu căruţa la Redemption?

Taylor se repezi la geamantan şi scoase harta, agitîndu-i-o în faţă.

– După cum arată harta mea, trebuie să ajungem la Fort Benton, iar de-acolo s-o luăm înapoi.

Hunter îi smulse harta din mînă şi o privi. Cel care o desenase trebuia să fi fost beat. Pe toată lungimea rîului Missouri se înşirau forturi, dar numai unul era însemnat pe hartă.

– Voiai să faci peste o sută de mile înapoi?

– Nu, în nici un caz, dar fără drumuri cum se cade, m-am gîndit că... Vrei să spui că o putem lua pe o scurtătură?

Hunter se întoarse spre uşă. Ştia că dacă mai stătea un minut, ar fi început să strige. Femeia aia nici măcar nu ştia încotro s-o ia.

– Să fiţi gata, mai mormăi el, ieşind.

În dimineaţa următoare, echipajul vaporului le desărcă geamantanele, lăzile, cuferele, căruţa şi caii.

Hunter aprecie tot calabalîcul şi conchise că mai aveau nevoie de încă o căruţă. Găsi una potrivită în Jilly Junction, şi împărţi bagajele între amîndouă. Nu era mulţumit de caii pe care-i alesese Taylor dar, după ce-i văzu pe cei ce se

găseau în Jilly, hotărî că alții mai buni n-aveau de unde să ia. Pentru încărcătura pe care o aveau de transportat, mult mai potriviți ar fi fost boii.

Drumul pînă la Redemption dură o săptămînă şi ceva. Peisajele erau magnifice. Peste tot se vedeau culorile primăverii. Flori roşii, roz, violete, portocalii şi albe sclipeau pe covorul verde. Taylor era copleşită de farmecul ținuturilor sălbatice. În fiecare după-amiază, culegea flori pe care nu le mai văzuse niciodată, iar la cină, Hunter îi spunea cum se numeau.

Copiii erau uimiți de animalele pe care le zăreau. Rîseră cînd văzură un catîr, cu urechile lui uriaşe, caraghioase. Georgie fugări o ciută cu coada albă, iar Daniel se lăudă că ajunsese destul de aproape ca să-i atingă unul dintre pui.

Existau şi unele dezavantaje, desigur. Taylor purta mănuşi albe ca să-şi apere mîinile, dar încă din prima zi degetele i se înroşiră de la hățuri. În dimineața următoare, îşi puse nişte mănuşi vechi de lucru de-ale lui Hunter. Erau prea mari, cafenii la culoare şi deloc elegante. Îi plăceau la nebunie.

Daniel fusese cuminte şi ascultător pînă cînd Taylor o mută pe Georgie în căruța lui Hunter. Allie voia să stea lîngă Taylor, ca să țină şi ea hamurile din cînd în cînd. Băiețelul nu putea fi în două locuri în acelaşi timp şi făcu o criză demnă de aplauze, cînd surorile sale fură despărțite. Demonstrația lui de temperament o uimi pe Taylor. Era furios pe ea fiindcă nu voia

să se răzgîndească. Dădu un şut cu piciorul gol în roata căruţei, apoi scoase un urlet de durere care ar fi speriat pînă şi un urs grizzly. Taylor îl luă pe genunchi şi-l linişti, în timp ce Victoria îi freca piciorul îndurerat.

Băiatul, însă, nu se lăsă cu una cu două. Voia să se facă aşa cum spunea el. Pînă la urmă, se ghemui în căruţa lui Taylor şi o oră nu mai vorbi cu nimeni. Fiecare dintre ei avea ciudăţeniile lui. Victoria era plină de energie imediat ce apunea soarele. Daniel insista mereu să doarmă cu cizmele în braţe, iar Georgie vorbea pînă cînd adormea. O legăna sunetul propriei voci.

Hunter devenea certăreţ şi ursuz în fiecare seară. Le reamintea iar şi iar că încă nu era prea tîrziu ca să se întoarcă, iar cînd Taylor şi Victoria nu-i dădeau dreptate, îşi pierdea răbdarea.

De obicei, pe la sfîrşitul fiecărei zile, Taylor avea destule probleme. Braţele şi umerii o dureau de parcă i-ar fi luat foc. Nu avea chef de comentariile lui Hunter şi, în seara dinainte de a ajunge la Redemption, îşi pierdu cumpătul. Îi spuse că îmbătrînise cu douăzeci de ani, că arăta ca o ciumă şi că o durea totul, din creştetul capului pînă-n vîrfurile picioarelor. Nu putea face nimic cu felul cum arăta sau durerile, dar cu comportamentul lui putea face ceva şi, dacă-i mai spunea o singură dată că era nebună, urma să-i arate că avea dreptate. Era prea distrusă ca să se gîndească la o amenin-

țare mai substanțială. Oricum n-ar fi crezut-o.

Probabil Hunter își dăduse seama că fusese prea aspru cu ea, căci a doua zi dimineața n-o trezi la crăpatul zorilor. Taylor și Victoria dormiră pînă după ora nouă. Le deșteptă rîsul lui Georgie.

Hunter dusese copiii la rîu. Stătea așezat pe mal, cu pușca alături, supraveghindu-i. Daniel tocmai își luase pe el pantalonii și ciorapii și se chinuia să-și tragă cizmele.

– În fiecare dimineață, înainte să te încalți, întoarce-ți cizmele și scutură-ți-le bine, îl povățui Hunter.

– De ce?

– Uneori, noaptea se tîrăsc în ele tot felul de lighioane.

Gemenele erau goale-pușcă și ude-leoarcă. Andrew stătea așezată în rîu, pieptănîndu-și păpușa de cîrpă, iar Georgie sărea în loc, împroșcînd cu apă peste tot.

Nici una nu tremura, așa că Taylor presupuse că apa nu era prea rece pentru ele. Dintr-o dată, își dori să fi putut să li se alăture. Jinduia să se spele pe cap și să miroasă a săpun cu parfum de trandafiri, nu a cai și piele argăsită.

Allie o văzu prima, între copaci.

– Mămico! strigă ea. Spăl bebeul!

Taylor zîmbi, făcînd un pas înainte.

– Văd și eu asta, strigă ea.

– Bună dimineața, mamă.

Se întoarse spre fiul ei.

– Bună dimineața, Daniel. Ai dormit bine?

– Azi am să fiu David, o informă el. Şi cred că am dormit bine. Nu m-am trezit.

Taylor porni spre mal. Georgie încerca să-i aducă apă, în căuşul palmelor. Cel puțin, bănuia că era Georgie. Îşi baza această concluzie pe faptul că fata turuia întruna despre felul cum se juca.

Taylor se descălță şi-şi continuă drumul, intrînd în apă, spre marea încîntare a copiilor. Surprins, Hunter izbucni într- un hohot de rîs, pe care Georgie îl imită imediat.

Cînd Taylor se aşează în mijlocul rîului, cu cămaşa de noapte şi halatul pe ea, pînă şi David zîmbi.

Victoria apăru la cotul cărării dintre copaci, aruncă o singură privire spre Taylor şi izbucni şi ea în rîs. Apoi se întoarse la căruțe, luă săpunul şi prosoapele, şi amîndouă spălară gemenele pe cap. David promisese să se spele singur, iar acum îşi curăța scrupulos cizmele.

După ce terminară, Taylor le aşeză pe o pătură lîngă Hunter, apoi se duse după cotul rîului, unde era apa mai adîncă, îşi scoase halatul şi cămaşa şi-şi făcu şi ea baia. Victoria stătea pe mal, cu pistolul prietenei sale în mînă, şi abia după ce Taylor termină şi se îmbrăcă, recunoscu că nu ştia să tragă. Taylor îi promise că avea s-o învețe imediat ce se instalau în noua lor locuință.

Apoi, veni rîndul Victoriei. David apăru să se intereseze ce făceau. Victoria îi strigă atît de

tare încît s-o audă şi Hunter că pe ea n-o grăbea nimeni.

Taylor se aşează pe o pătură, cu pistolul în poală, şi începu să se şteargă pe cap. Privirea îi fu atrasă spre malul opus, unde se zărea o mişcare în tufişuri. Victoria nu vedea nimic în jur, savurîndu-şi baia. Îşi săpunise părul, iar acum şi-l clătea. David, care se plictisise, plecă înapoi să se joace cu surorile lui.

O altă mişcare atrase atenţia lui Taylor. Miji ochii în lumina soarelui, dar nu distinse nimic şi se gîndi că erau doar frunzele, fremătînd în vînt. Apoi văzu ochii. Erau galbeni. Imediat, apăru şi conturul unui trup. Era o felină – fără îndoială, cea mai mare vietate pe care o văzuse Taylor vreodată.

Citise într-unul dintre romane că pisicile nu intrau în apă. Aceasta, însă, părea să nu se teamă că se uda. Încet, Taylor se ridică în picioare şi ochi. Animalul înainta pe furiş. Părea gata să sară. Tocmai cînd Taylor voia s-o strige pe Victoria, o mînă îi acoperi gura.

– Nu scoate nici un sunet şi nu te mişca.

Taylor încremeni. Nici măcar nu dădu din cap. Înţelesese avertismentul: dacă Victoria se ridica, ar fi stat între pisică şi puşca lui Hunter.

Victoria se distra de minune. Alene, se lăsă pe spate, scufundîndu-şi părul în apă, apoi se ridică în picioare. O văzu pe Taylor şi începu să zîmbească, dar imediat îl zări şi pe Hunter. Scoase un mic ţipăt şi-şi acoperi sînii.

Dintr-o dată, îşi dădu seama că cei doi

priveau malul din spatele ei. Hunter avea puşca pregătită. Înnebunită, Victoria se uită din nou la Taylor. Prietena ei articulă mut cuvintele „Stai jos!". Simțind că i se înmuiau genunchii, Victoria se lăsă încet la loc în apă.

Pisica sări, cu boltă. Hunter trase două focuri în succesiune rapidă, deşi era sigur că omorîse felina din primul glonț. Animalul căzu cu un plescăit, doar la un metru de Victoria.

Victoria se repezi afară din apă şi privi fiara care se scufunda încet. Apoi scoase un țipăt prelung şi căzu pe spate, leşinată. Hunter o scoase pe mal, în timp ce femeia, revenindu- şi, scuipa apă şi plîngea. Îl cuprinse cu brațele pe după gît, ținîndu-se de el ca şi cum de asta ar fi depins viața ei. Taylor o acoperi cu o pătură.

Copiii veniră şi ei în fugă să vadă ce se întîmplase. Taylor îi duse înapoi la căruțe. Victoria suspina. Fusese o experiență înspăimîntătoare. Taylor era şi ea cu nervii la pămînt, dar nu-şi pierdu calmul. Îmbrăcă fetițele, şi tocmai le termina de legat şireturile, cînd Allie țipă că-şi uitase păpuşa în apă.

David se oferi s-o aducă.

– Stai aici, Daniel, îi ordonă Taylor. Mă întorc imediat. Allie, termină cu urletele. Merg să-ți aduc bebeul.

– Azi sînt David, îi aminti băiatul. Ai uitat.

Problema asta cu numele începea să scape de sub control. Taylor se întoarse spre el.

– Ce-ar fi să-ți spun Daniel David pînă te

hotărăşti? propuse ea. Mi-ar fi mai uşor să ţin minte?

– Două nume? întrebă fiul ei, zîmbind încîntat.

– Da, două nunme.

– Şi dacă vreau să fiu David Daniel în loc de Daniel David?

Iar începem, îşi spuse Taylor. Îl lăsă pe băiat să se hotărască şi porni spre rîu, bodogănind. Păpuşa zăcea pe o piatră, lîngă mal. Cînd să se aplece după ea, făcu repede un pas înapoi. Un şarpe cu punctişoare maro pe tot trupul stătea încolăcit lîngă jucărie. Scotea un sunet ca de pîrîitoare, privind-o. Taylor încremeni şi vru să-l strige pe Hunter. O auzi pe Allie tînguindu-se în spate, şi dintr-o dată îşi dădu seama că trebuia să ia păpuşa, ca s-o facă să înceteze.

Îşi scoase pistolul din şorţ. Ar fi preferat ca şarpele să plece, pentru a nu trebui să-l omoare, apoi îi veni în minte un alt gînd: dacă l-ar fi lăsat pe Daniel să aducă păpuşa?

Taylor ochi şi ucise şarpele dintr-un singur glonţ. Forţa impactului îl aruncă de pe piatră, în apă.

Hunter tocmai o săruta pe Victoria, în culmea fericirii, cînd împuşcătura îl readuse la realitate. O puse pe Victoria jos, îşi luă puşca şi porni într-acolo.

– Taylor! mugi el.

– Era doar un afurisit de şarpe, domnule Hunter! răspunse Taylor.

– A omorît un şarpe... murmură Victoria, ridicînd o privire sfioasă spre Hunter, pe sub gene.

– Nu, a omorît un afurisit de şarpe, o corectă el.

Victoria dădu din cap.

– Pe mine m-ar fi apucat istericalele. Pe Taylor a luat-o furia. De ce m-ai sărutat?

N-ar fi rezolvat nimic cu o minciună acceptabilă.

– Ca să nu mai plîngi.

– A... oftă ea.

Hunter nu se mai putea opri s-o privească. Doamne, frumoasă mai era! Ochii ei aveau cea mai atrăgătoare nuanţă de verde pe care o văzuse vreodată, iar părul arăta ca o flacără de culoarea bronzului. Peste rădăcina nasului i se întindea o spuză de pistrui. Îşi înfrînă imboldul de a-i săruta.

Îşi pierduse mintile, dacă se gîndea la asemenea lucruri. Un moment, uitase cine era ea şi ce era el. O lady şi un metis. Era o combinaţie imposibilă.

– Ai să stai aici toată ziua?

Furia din glasul lui îi atinse mîndria, iritînd-o.

– Nu, numai pînă ai să-mi dai drumul.

Imediat, Hunter se retrase de lîngă ea şi se întoarse la tabără. Victoria îl urmă, la o distanţă pe care o considera respectabilă.

Peste o jumătate de oră, erau gata de plecare. Allie încă mai era supărată. Abia dacă se atinse de micul dejun. Nu voia ca păpuşa ei să

fie udă. Voia una uscată. Taylor nu putea discuta rațional cu ea. În sfîrşit, prinse păpuşa pe coviltirul căruței, explicîndu-i că soarele avea s-o usuce cît ai zice peşte. Cînd nici această promisiune n-o linişti pe Andrew, Taylor declară că bebeul făcea nani.

Georgie n-o ajuta nici ea. Îşi chinuia sora cu propria ei păpuşă. Încă nu era nici măcar ora amiezei, iar Taylor nu mai rezista.

Aveau să ajungă la Redemption pe înserat, iar acest lucru o îngrijora cel mai tare. Aştepta neliniştită să-i cunoască pe oamenii care dormeau acolo şi să vadă dacă se găsea o locuință convenabilă.

Hunter o alarmă şi mai mult, menționînd în treacăt că Lucas putea fi deja în oraş, aşteptîndu-i. Taylor nu credea că ar fi fost posibil, pînă cînd Hunter o convinse. Dacă-şi rezolvase repede treburile de la Chicago, putea să fi luat trenul de la Cincinnati la Sioux City, apoi un vas fluvial pe Missouri.

– Tot ar fi în urma noastră cu cîteva zile, insistă ea.

Hunter clătină din cap.

– El nu merge cu căruța, nici nu s-ar opri să facă tîrguieli din Sioux City. Călăreşte, Taylor, şi o ia pe toate scurtăturile. Ar putea fi acolo, ba bine că nu.

Taylor se rugă ca Lucas să nu fi ajuns la Redemption înaintea lor. Voia să se instaleze mai întîi, apoi avea să se ocupe şi de el.

Ajunseră la ultima pantă pe la ora două şi

ceva după-amiază. Acum oraşul se vedea clar. Era cuibărit între munții cu creste înzăpezite şi colinele unduitoare. În jur, Maica Natură pictase o panoramă mirifică. Taylor îşi imagină că stropise colinele cu toate culorile de pe paletă.

Cînd ajunsese la Redemption, însă, vopselele i se terminaseră. Prima impresie a lui Taylor fu una de dezamăgire.

Lucas avusese dreptate cînd îi spusese că oraşul nu avea decît douăsprezece, paisprezece clădiri. Fusese pregătită pentru această realitate, însă avu un şoc la vederea urîțeniei. Toate construcțiile erau cafenii şi murdare. Hunter îi conduse în centrul oraşului. Drumul de pămînt desfundat era mărginit cu podişti de lemn. Totul era construit din lemn, iar Taylor încercă să-şi imagineze cît de frumos ar fi arătat oraşul dacă pereții caselor ar fi fost pictați.

– Uite, e şi un magazin general, îi arătă Taylor prietenei sale.

– Iar peste drum de el, un saloon, remarcă Victoria, pe un ton destul de critic.

– Aş prefera să nu fie atîta linişte.

Cele două femei priveau drept înainte. Atrăgeau atenția şi încercau să nu-i ia în seamă pe bărbații care căscau ochii la ele.

Stăteau peste tot – în uşi, la ferestre, lîngă stîlpii de priponit cai – şi toți aveau pe chipuri aceeaşi expresie. Erau stupefiați.

Vestea sosirii femeilor se răspîndi ca fulgerul. Înainte ca grupul cu cele două căruțe să ajungă în fața magazinului general, tot oraşul

ieşise în stradă ca să se uite la ele. Toți cei nouăsprezece locuitori.

Taylor nu ştia ce aşteptau de la ea. Să zîmbească, să-i salute? Sau ar fi fost considerată prea îndrăzneață?

– De ce nu vorbeşte nimeni? întrebă ea în şoaptă.

– Nu le vine să creadă ce văd, răspunse Hunter.

Taylor oftă, îşi impuse să nu fie nervoasă, apoi îşi scoase boneta.

În clipa aceea, se dezlănțui haosul. Toți se îmbulziră înainte. Hunter le făcu semn să se retragă.

O coborî pe Taylor din căruță, apoi se întoarse spre oameni.

– E nevasta lui Ross.

Un bărbat cu cămaşă cadrilată şi pantaloni lăbărțați păşi înainte. Avea o barbă căruntă zburlită, un nas gigantic, şi ochi căprui.

– N-am mai văzut o femeie drăguță de-atîta vreme, c-am şi uitat cum arată.

– Io nicăirea n-am văzut una aşa drăgălaşă ca ăstea două! strigă altul. Că Ma şi Alice Browley nu mai arată ca neşte femei, dă ani dă zile!

– Înapoi, Cleevis, ordonă Hunter. Lăsați femeia să-şi tragă sufletul.

– Vreau să m-apropiu doar atîta, cît să-i simț mirosu', recunoscu Cleevis.

Taylor simți că roşea. Îşi îndreptă umerii şi ieşi de după Hunter. Îl auzi pe omul numit Cle-

evis inspirînd adînc cînd trecu pe lîngă el, apoi scoţînd un strigăt de extaz.

– Trandfiri! Miroasă a trandafiri, oameni buni!

– Ei dacă asta nu le-ntrece pe toate!

La auzul acestui comentariu, Taylor nu-şi putu stăpîni zîmbetul.

Hunter încerca s-o ajute pe Victoria să coboare din căruţă. De fiecare dată cînd întindea braţele spre ea, femeia clătina din cap.

– Nu poţi să şezi acolo toată ziua! se răsti el. N-am să las pe nimeni să-ţi facă ceva.

– Nici nu credeam, şopti ea. Şi-n plus, pot să-mi port şi singură de grijă. Nu mi-e frică.

– Dovedeşte.

Victoria se hotărî s-o facă. îşi scoase boneta, o aruncă în căruţă şi-l lăsă s-o ajute.

Toţi o bombardau pe Taylor cu întrebări.

– Încotro te îndrepţi, doamnă Ross? întrebă un om cu ochelari groşi.

– Am ajuns la destinaţie, domnule, răspunse ea. Ne stabilim aici.

– Roşcovana-i măritată? se interesă un tînăr pistruiat, din mulţime.

Taylor se întoarse spre Victoria, lăsînd-o să răspundă ea la întrebare. Victoria nu-i acorda nici o atenţie. Se agăţase de braţul lui Hunter şi nu-i mai dădea drumul. Acesta încerca să- i desprindă degetele.

– A fost măritată, explică Taylor. Soţul ei a murit acum cîteva luni.

Nimeni nu păru prea întristat la auzul veştii.

Încă înainte de a ocoli căruța, pentru a ajunge lîngă Taylor, Victoria primi trei cereri în căsătorie.

– Sînt în doliu, anunță ea. Şi, întîmplător, urmează şi să fiu mamă.

Nici una dintre afirmațiile ei nu avu vreo influență asupra oamenilor. Habar n-aveau cum o chema, şi totuşi îi cereau mîna. Un gentleman îi spuse că era mai mult decît dispus să-i crească şi copilul.

Victoria se gîndi să-i dea una cu piciorul. Taylor rîse. Georgie abia aştepta să exploreze împrejurimile. Taylor o puse pe podeţul de lemn. Imediat, Georgie se repezi în magazin.

După ce se îndreptă la loc, Taylor făcu un pas grăbit înapoi. Un bărbat într-o salopetă albastră peste tricoul gros de corp, cu mîneci lungi, se strecurase pînă la ea. Era un uriaş înalt de aproape doi metri, cu umeri laţi şi braţe vînjoase. Avea plete castanii şi barbă deasă. Arăta înfricoşător, şi-i flutura pe sub nas un ziar.

Taylor dădu cu palma peste ziar.

– Ce faci, domnule?

– Ştiţi carte?

– Poftim?

Uriaşul mugi încă o dată întrebarea. Lui Taylor începură să-i ţiuie urechile.

– Dacă mă-ntrebaţi dacă ştiu să citesc, răspunsul este da.

Omul scoase un chiuit de bucurie care fu cît pe ce s-a răstoarne pe Taylor de pe picioare.

Victoria îl ocoli cu grijă şi intră în magazin. Cîţiva oameni se luară după ea.

Daniel David coborî din căruţă şi trecu repede lîngă mama lui. Taylor îl prezentă asistenţei.

Hunter o privea cum le spunea că Daniel David era fiul ei. Cineva încercă să spună că nu se putea, dar Taylor insistă categoric:

– Daniel David e fiul meu, iar tatăl lui este Lucas Ross.

Îi măsură cu privirea sfidîndu-i s-o contrazică. Nimeni nu scoase o vorbă. Cîţiva dădură din capete a încuviinţare.

Mulţumită, Taylor aruncă o privire spre Hunter şi-l văzu zîmbind. Apoi se întoarse iar spre fiul ei, sugerîndu-i să intre în magazin şi să vadă dacă avea bomboane de mentă.

– Dar Allie...

– O iau eu, îi promise Taylor.

Băieţelul alergă înăuntru. Taylor se întoarse la căruţă, unde Allie dormea adînc. Hunter dădu din cap, semn că avea să stea de pază. Îi zîmbi, apoi intră în magazin.

Uriaşul o urmă, cu ziarul sub braţ. Victoria vorbea cu proprietarul. I-l prezentă lui Taylor. Omul se numea Frank Michaels şi era în culmea fericirii s-o cunoască.

Avea cam cincizeci de ani, umeri înguşti şi mîini noduroase, şi purta ochelari cu o lentilă crăpată. Zîmbetul şi ochii lui căprui emanau căldură. Îi tot spunea cît de încîntat era, scuturîndu-i mîna la nesfîrşit.

Georgie o tuli spre fundul magazinului, iar peste cîteva secunde apăru şi Allie, lîngă piciorul lui Hunter, privind mulţimea.

– Sprinţară mai e, comentă Frank Michaels. Trebuie să fi fugit ca fulgerul, ca să ocolească aşa de repede pînă-n faţă.

Allie o zări pe Taylor şi alergă la ea, cu păpuşa în mîini. Proprietarul se lăsă pe vine, iar Allie se ascunse imediat după fustele lui Taylor. Imediat, Georgie îşi făcu din nou apariţia. Domnul Michaels clipi din ochi.

– Gemene, şopti el.

– Cîn' aveţi un minuţel liber, tare v-aş fi recunoscător, doamnă Ross, spuse din spatele ei uriaşul.

Taylor se întoarse şi iar se feri de ziarul pe care i-l agita prin faţă.

– Ştiţi să citiţi asta?

– Da, sigur că pot, răspunse ea, încercînd să-şi ascundă exasperarea. Ştiu să citesc de ani de zile.

– Ei, Rolly, abia a ajuns aici. Las-o să-şi tragă răsuflarea. N-o mai deranja cu ziarul ăla, protestă Frank Michaels. Aveţi o familie frumoasă, doamnă Ross.

– Vă mulţumesc, domnule Michaels.

– Mi-ar plăcea la nebunie să mă numiţi Frank.

– Atunci şi dumneata trebuie să-mi spui Taylor.

– Voi fi onorat.

Rolly nu se lăsa cu una cu două.

– Mi-a dat acordu', Frank. Am auzit-o clar.

Taylor nu ştia despre ce vorbea. Înainte de a apuca să-l întrebe, Rolly o luă de mînă şi o trase înapoi în uşă. Lîngă Hunter, se opri, îl privi îngrijorat, apoi îl salută, dînd din cap:

– Hunter.

Hunter fu la fel de ursuz. Se încruntă la Rolly, dădu şi el din cap, şi-i rosti numele pe un ton morocănos:

– Rolly.

Merseră mai departe. Cînd ajunseră pe trepte, Rolly se opri şi mugi spre mulţime:

– Aduceţi lada acilea, băieţi! Avem o ştiutoare de carte!

Izbucniră urale răsunătoare. Taylor fu uimită. O ladă apăru ca din senin şi fu pusă pe podeţ, lîngă ea. O privi, apoi se întoarse iar spre uriaş.

Acesta îi dădu ziarul şi o ajută să se urce pe ladă. Alt om aduse din magazin un balansoar. Rolly dădu din cap spre el, apoi se aşeză.

– Mămico, ce faci? întrebă Georgie.

Taylor o privi, apoi ridică din umeri.

– N-am nici cea mai vagă idee, şopti ea.

– Mama ta o să ne citească ştirile, îi explică Rolly; făcu un gest spre Taylor. Păi, începe.

Taylor îl privi pe Hunter, să vadă ce părere avea. Acesta stătea lîngă uşa magazinului, cu o mutră plictisită şi indiferentă.

Despături ziarul. Era *„Rosewood Herald"*. Nu auzise niciodată de oraşul Rosewood. Apoi observă data.

– Ei, dar ziarul ăsta e vechi de două săptămîni.

– N-are nimica, pentru noi ştirile tot noi o să fie, îi explică Rolly.

– Înainte, primeam multe ziare, de la taberele de mineri din munţi! strigă alt bărbat. Da' la toţi ne place *„Rosewood Herald"*, nu, Rolly?

– Aşa se pare, fu Rolly de acord.

Taylor se hotărî să afle pe ocolite dacă măcar vreunul dintre ei ştia să citească.

– Cine citea ziarul, înainte de a mi se acorda mie onoarea asta?

Toţi îl priviră pe Rolly, în aşteptarea răspunsului.

– Păi, acuma, de citit citea Frank. Pe urmă, i s-au spart ochelarii, şi n-a avut timp să şi-i dreagă.

– Şi mai citea şi Earl! strigă cineva.

Rolly dădu din cap.

– Nu ne plăcea cum citea el. Avea o tuse măgărească care deranja ştirile.

– A citit şi Henry cîndva, îi aminti Frank lui Rolly, din uşă.

– Henry se bîlbîia, replică Rolly. Mă scotea din minţi. Era să-l împuşc.

– Chiar l-ai împuşcat, sublinie Frank.

Taylor făcu ochii mari. Rolly, însă, se grăbi să explice:

– Aia a fost altă socoteală. Hai, începe, îi ordonă el iar lui Taylor.

Privind peste mulţimea de oameni, cu chipurile lor oneste şi nerăbdătoare, şi făcu singu-

rul lucru pe care-l putea face. Începu să citească.

N-o lăsară să sară peste nici o rubrică. Îi pretindeau că citească fiecare cuvînt. Dură aproape patruzeci şi cinci de minute, căci ziarul avea patru pagini, şi în tot acel timp îi mulţumi lui Dumnezeu că Rolly nu-i dăduse *„Denver Post"*. Era întreruptă cu hohote de rîs, la fiecare fragment cît de cît amuzant, şi cu lungi discuţii despre veştile proaste.

Publicul era plin de admiraţie. Cînd termină şi împături ziarul, o aplaudară, cu strigăte de mulţumire. Un om pe care încă nu-l cunoscuse îi spuse că avea o voce plăcută şi frumoasă.

Taylor considera că învăţase două lucruri. Primul, că oamenii jinduiau după veşti din lume. Al doilea, că se temeau de uriaş. Îl ocoleau pe Rolly, deşi ei i se părea destul de inofensiv.

Coborî de pe ladă şi-i înapoie ziarul.

– Poftim, domnule Rolly. Acum, dacă mă scuzi, mai am o mulţime de treburi pînă se înnoptează.

Uriaşul se ridică din balansoar.

– Atuncea, ne vedem duminică?

– Duminică?

– Pentru citit, îi explică el. Harrison aducea ziaru' vinerea sau sîmbăta. O s-aşteptăm pînă duminică.

– Duminică, vi-l citesc cu plăcere, se învoi ea.

Rolly făcu o plecăciune.

– Aş voi să-ţi mulţumesc cum se cuvine, doamnă Ross. Aşa se cade.

Mai multe capete încuviinţară, cu mişcări rapide.

– Ai nevoie de ceva anume? o întrebă el.

– De o locuinţă, domnule Rolly. Nu mi-ai putea spune dacă e vreo casă liberă prin zonă?

Rolly îi zîmbi, apoi se întoarse spre cei din stradă.

– Are nevoie de-o casă, oameni buni. Zice cineva că nu?

Aşteptă un minut, apoi se întoarse spre Taylor.

– Gata, s-a făcut.

– Ce s-a făcut? întrebă ea.

– Casa matale. Mîine începem să ţi-o construim.

Taylor rămase cu gura căscată. Rolly luă balansoarul şi-l duse înăuntru. Cînd trecu pe lîngă ea, îi propuse ca după-amiază să aleagă locul.

Nu glumea. Taylor îi spuse că era foarte generos. Rolly răspunse că nu-l deranja, nici pe al nici pe ceilalţi, iar un gentleman adăugă că nu puteau fi siguri că rămînea la ei decît dacă-i ofereau o locuinţă.

– Nu vrem să te-ascundă Ross în munţi, recunoscu un tînăr cu chip cinstit.

Frank Michaels ascultase şi el lectura ziarului. Parcursese deja ştirile, dar îi plăcea să-i asculte vocea.

– La noapte, puteţi dormi cu toţii în casa lui

Callaghan, propuse el. E bună şi solidă.

– Şi are podele de lemn! strigă unul.

– Callaghan n-o să se întoarcă pînă la vară, preciză Frank.

– Şi n-o să se supere că-i folosim casa?

– Nu-i a lui, îi explică Rolly. Doar că s-a înamorat de ea. I-a alungat pe propitari acu' cîțiva ani. I-au lăsat casa lu' Lewis.

Tînărul cel pistruiat, pe care-l chema Billy, se apropie din nou.

– Ori de cîte ori vine-n oraş, Callaghan stă în casă. Cum o fi intrînd, nimenea nu ştie. Casa are patru ferestre d-alea cu geam, da' nici una nu s-a spart. Sigur nu p-acolo intră. Şi mai are şi ambele două uşi încuiate. I-un muntean bătrîn şi nebun, adăugă el dînd din cap. Mai bine să nu dai ochi cu el.

– Un muntean adevărat? repetă ea în şoaptă.

– Nu cred c-ar trebui să stai acolo decît dacă e de acord şi soțul dumitale, spuse Frank. Unde-i Ross?

– Cu o treabă importantă, răspunse Taylor. E într-adevăr un muntean?

– Cine? întrebă Rolly.

– Acel Callaghan.

– Muntean pe bune, ba bine că nu, confirmă Rolly, dînd din cap.

– Domnul Lewis ar fi de acord să vîndă cada?

– Vrea s-o vîndă, interveni Frank. Cei doi care au plecat l-au făcut agentul lor. Lewis are

hîrtiile, şi dacă o vinde vreodată, o să-şi ţină partea, iar restul o să-l trimită la St. Louis. Acolo s-au dus foştii proprietari. Nu cumva te gîndeşti să cumperi casa, nu?

– Lewis e avocatu' oraşului, adăugă Billy.

Taylor era impresionată că un orăşel atît de mic se lăuda cu un avocat. Apoi, Frank preciză că Lewis nu urmase nici o şcoală. Citise vreo cîteva cărţi, se ţinuse după un avocat în anul cît stătuse în Virginia City, iar cînd se stabilise la Redemption, îşi pusese firmă. Se părea că pe-acolo avocaţii nu aveau nevoie de diplome.

– Biroul domnului Lewis are anumite ore de lucru?

Întrebarea ei îi amuză copios. Cînd se potoliră din rîs, Frank îi spuse că Lewis nu avea nici un birou. Era proprietarul grajdului, iar cînd nu era ocupat cu caii, rezolva toate problemele legale.

– De ce nu vă citeşte el ziarul? întrebă Taylor.

– Cerea prea mulţi bani, răspunse Rolly. Frank, cred c-o să fie în siguranţă. Dacă Callaghan ştie că-i măritată cu Ross, o s-o lase în pace. N-o să se încurce cu el.

Victoria reveni şi ea din magazin, cu gemenele.

– Unde-i David Daniel? se interesă Taylor.

– Îl ajută pe Hunter cu caii. Domnule Rolly, vrei să mă îndrumi, te rog, spre grajdul domnului Lewis?

– Aş fi onorat, doamnă Ross.

Taylor se întoarse spre Victoria, ca să-i povestească pe scurt ce aflase. Victoria păru gata să leşine, atît de încîntată era.

Peste o oră, să vezi şi să nu crezi, Taylor era mîndra proprietărasă a unei case cu etaj, podele de lemn şi patru ferestre elegante, cu geamuri. Ceru şi o sută şaizeci de acri de pămînt, conform Legii Coloniştilor, dar Lewis nu credea că avea să li se aprobe. Victoria era încă supusă britanică, şi nu putea primi pămînt în America. Nu ştia dacă Taylor, fiind măritată cu Lucas, s-ar fi calificat.

Taylor înţelesese imediat că domnul Lewis habar n-avea de chichiţele legii. Pînă şi ea îşi dădea seama că ar fi trebuit să semneze şi Lucas hîrtiile, dar Lewis era gata să înregistreze titlul de proprietate numai pe baza semnăturii ei. Vorbea mult şi stufos, ca să îmbîrlige amănuntele legale şi să-şi ascundă ignoranţa.

Insistă să ia hîrtiile cu ea, ca să le semneze şi soţul ei. Lewis încasă cei douăzeci de dolari pe care i-i dăduse în avans şi o felicită pentru noua ei casă. Nu era sigură că avea deja vreo casă sau nu, dar îi strînse mîna oricum.

Toţi voiau să vadă casa cît mai repede. Hunter o ridică pe Victoria pe capra căruţei, apoi îl aşeză pe Daniel David lîngă ea şi se întoarse spre Taylor, care rămăsese fascinată de apusul soarelui – un portocaliu vibrant, cu irizaţii roşii.

Vocea lui Georgie o readuse la realitate.

– Uite-l şi pe nenea, mămico.

– Pe care nene, iubito? întrebă într-o doară Taylor.

– Pe nenea noastru, mămico, interveni şi Allie.

Taylor încremeni. Dumnezeule mare, cum de nu-l observase? „Nenea lor", cum îl numise Allie, stătea în mijlocul drumului. Distanţa era prea mare ca să-i distingă expresia, dar ghici că era încruntat.

– Acum e-acum! şopti ea.

Îşi îndreptă umerii şi porni spre el. Cu cît se apropia, cu atît se alarma mai mult. În sfîrşit, ajunse destul de aproape ca să-i vadă expresia. O, Doamne, era furios, nici pomeneală. Ochii-i erau reci ca gheaţa.

Nu ştia ce să-i spună. Aruncă o privire spre Hunter şi-i văzu figura fudulă, care parcă spunea: „acum ai păţit-o!" Dacă ar fi fost mai aproape, i-ar fi dat un picior. Îşi continuă drumul spre Lucas şi în sfîrşit se opri, la cîţiva paşi de el.

Se priviră lung cîteva secunde. Taylor observă că era plin de praf. Şi avea barbă. Arăta cu atît mai impresionant – şi minunat.

Se bucura atît de mult că-l revedea, încît îi venea să plîngă, dar ceea ce o amuţi fu faptul că Lucas începea să arate ca un muntean.

– Mămico? o strigă Georgie.

Taylor se trezi din transă. Trase adînc aer în piept, afişă un zîmbet forţat şi-şi privi fetiţele.

– Daţi-i bună-ziua tăticului vostru.

Capitolul 17

Voile şi sorţile noastre nu merg pe acelaşi drum.

William Shakespeare, „Hamlet"

– Ţi-ai ieşit din minţi?

Lucas vorbea într-o şoaptă înceată şi răguşită. Se străduia din răsputeri să-şi stăpînească nervii, dar efortul îşi lua tributul.

Simţea o asemenea nevoie să răcnească, încît îl durea gîtul. Tremura de uşurare pentru că Taylor era în viaţă, şi fierbea de furie fiindcă îşi asumase asemenea riscuri. Dar era nevătămată, îşi spuse el pentru a zecea oară. Avea senzaţia că murise de o mie de ori, făcîndu-şi griji pentru ea şi copii, în timp ce gonea să-i ajungă din urmă.

– Mă aşteptam să fii supărat, începu ea. Dar furia ta e mult mai neplăcută la vedere, decît în minte. Ţi-aş fi recunoscătoare dacă ai încerca să te calmezi.

– Răspunde-mi, doamnă Ross.

Taylor făcu un efort să nu tresară.

– Foarte bine, se învoi ea. Nu, nu mi-am ieşit din minţi. Allie, Georgie şi David Daniel au

tot dreptul să-ți spună tată. Își îndreptă umerii și făcu un pas înainte.

– Și pînă vor fi destul de mari ca să se descurce fără părinți, au nevoie de noi amîndoi.

– De ce-ai venit aici? Ce Dumnezeu ai avut în cap?

– Voiam să fim aproape de tine.

Lucas, nici gînd s-o creadă.

– Am fost la Chicago, îi reaminti el. Știi unde e Chicago, Taylor?

– Da, desigur.

Dădu din cap.

– Așa că, pentru a fi aproape de mine, ați făcut peste o mie de mile în direcția opusă. Am înțeles bine?

– Nu cred că au fost nici pe departe o mie de mile, remarcă Taylor.

– Cînd te-ai hotărît să veniți aici?

Nu credea că ar fi fost o idee bună să-i spună chiar acum adevărul. Părea gata să dea în clocot. Avea chef de ceartă, dar Taylor nici nu se gîndea să-i facă pe plac. Stăteau în mijlocul orașului, pentru numele lui Dumnezeu, și se strîngea lumea în jurul lor.

– Nu vreau să vorbesc despre asta acum, îi spuse. Cînd vom fi singuri, am să-ți răspund cu plăcere la toate întrebările.

– Mîine te duc înapoi, declară el.

Taylor clătină din cap. Nu pleca nicăieri.

Lucas dădu din cap. Plecau la crăpatul zorilor.

– Tăticule, știi ce? Știi ce?

Georgie îl trăgea de cracul pantalonului, repetînd întrebarea pentru a cincea sau a şasea oară.

– Nu, ce?

– Mămica a puşcat un afurisit de şarpe.

Privirea lui se ridică brusc spre Taylor.

– Chiar aşa?

Taylor ridică din umeri.

– Copiii exagerează.

– Sus! strigă Allie, întinzînd mînuţele.

Lucas o luă în braţe şi o întrebă ce altceva mai făcuse mama ei. Gemenele începură s-o pîrască în acelaşi timp. Taylor era uluită ce memorie aveau. Şi copleşită. La fel ar fi fost şi Victoria, dacă afla că Georgie tocmai îi spusese lui Lucas că plîngea şi era goală şi Hunter o săruta totuşi.

Taylor porni spre căruţa unde aşteptau Daniel David, Hunter şi Victoria. O auzi pe Georgie plîngîndu-se că mămica ei n-o lăsase să vadă pisica moartă şi grăbi imediat pasul.

Lucas o urmă. Cînd ajunse la Daniel David, lăsă gemenele jos. Dintr-o dată, băiatul deveni timid, cu privirea în pămînt şi mîinile înfundate în buzunare. Lucas îl ridică în braţe şi- l strînse la piept. Daniel David îl îmbrăţişă la rîndul lui. Lucas îi şopti ceva, iar Daniel zîmbi, dînd din cap. Apoi, Lucas se întoarse spre Hunter, cu copilul pe un braţ.

– Îţi sînt dator.

Prietenul lui era de aceeaşi părere.

– Cu vîrf şi îndesat.

Frank Michaels îl strigă pe Lucas şi coborî treptele. În timpul reîntîlnirii, oamenii stătuseră la distanţă, iar acum voiau să li se alăture. Lucas fu înconjurat de prieteni care-l felicitau pentru căsătorie. Rolly, care observase că Lucas nu-şi sărutase nevasta, îl întrebă dacă aveau probleme. Lewis se putea ocupa de divorţ, dacă era cazul, iar el ar fi început s-o curteze pe Taylor în mai puţin de o lună.

– N-o să fie nici un divorţ! răspunse Lucas cu tărie, privind-o pe Taylor.

Nu-i mai vorbi soţiei lui pînă seara, tîrziu. Îşi făcură tabăra pe o pajişte, la sud de Redemption. Printr-o parte curgea un rîu cu apă limpede, iar tabăra era înconjurată de copaci. Bărbaţii vorbeau încet. Victoria se întoarse spre Taylor.

– Lucas e tot furios, nu-i aşa? întrebă ea în şoaptă.

– O să-i treacă, şopti şi Taylor. Imediat ce-şi dă seama că n-am să-i cer nimic, sînt sigură c-o să se calmeze.

– Nu ne vrea aici. L-am auzit spunîndu-i lui Hunter că mîine o să ne ducă înapoi.

– Nu plecăm nicăieri.

– Ne poate sili?

– Nu, în nici un caz, replică Taylor, apoi schimbă subiectul. Ai observat că de cîteva ore nu mi-a adresat o vorbă?

– Da. Eşti îndrăgostită de el?

– Îl iubesc enorm, şopti ea, privindu-şi soţul, care stătea rezemat ce un trunchi de copac, cu

o mînă pe genunchi, ascultîndu-l pe Hunter, cu o expresie nemulțumită. Cred că mi-am ieşit din minți.

Victoria se tot uita la Hunter. Nu se putea stăpîni. Îşi amintea cît de minunat fusese s-o țină în brațe. Iar cînd o săruta...

Îşi alungă gîndul. Hunter pleca a doua zi.

– „Bărbații ar trebui să fie aşa cum par", murmură ea.

– William? întrebă Taylor.

– Da. E din *„Othello"*. Hunter ar trebui să fie dur, crud şi înfricoşător.

– Asta a fost prima ta impresie despre el?

– Da, şopti ea. Apoi, a început să fie bun, dulce şi plin de considerație.

Vorbea de parcă Hunter ar fi păcălit-o. Taylor o înțelegea.

– Georgie i-a spus lui Lucas că Hunter te-a sărutat.

Victoria roşi. Apoi, Taylor îi povesti şi restul:

– I-a mai spus şi că erai goală.

– O, Doamne!

Acum, chipul Victoriei deveni sîngeriu.

Zîmbind, Taylor o întrebă:

– Ai vrut să te sărute?

Victoria vru să nege, apoi se răzgîndi şi dădu din cap afirmativ.

– Pleacă.

– Eşti sigură?

– Da. Oare de ce simt că mă abandonează? Nu-i aşa că e o reacție ridicolă? Abia dacă îl cunosc.

– Îl cunoşti destul de bine, susţinu Taylor. Din clipa în care am plecat de la Sioux City şi pînă acum, ai stat cu el tot timpul. Şi ai început să te îndrăgosteşti.

– Pleacă, repetă Victoria. Nimic din toate astea nu contează. Sîntem două femei jalnice, nu-i aşa? Nici una dintre noi n-a învăţat din greşelile noastre trecute.

– Doamna îmi tot spunea că nu pot avea oricînd ceea ce doresc. Nu sînt în stare să mă învăţ minte. Oftă, întorcînd capul spre prietena ei.

– Cred că ar trebui să te duci la culcare. Ai nevoie de odihnă.

– Azi am simţit copilul mişcînd. Devine tot mai puternic.

– Şi tu eşti puternică. Ai făcut un drum greu şi nu te-ai plîns nici măcar o dată.

– Nu mi s-a părut prea greu. Hunter mîna caii încet şi, dacă-ţi mai aminteşti, în fiecare după-amiază insista să merg pe jos.

– Mi-aduc aminte că, de cîteva ori, a trebuit să te tragă din căruţă cu forţa.

Victoria ridică din umeri.

– Acum îmi dau seama că nu-mi dorea decît binele.

– Ţi-a spus de ce pleacă?

– Nu vreau să mai vorbim despre el.

Îi aruncă o privire încruntată lui Hunter, apoi se întoarse spre Taylor.

– Crezi că Lucas va dori să vorbească în seara asta cu tine?

– Probabil. Mi-e groază cînd mă gîndesc, recunoscu Taylor. Sincer, nu ştiu ce-am să-i spun. N-ar trebui să fiu nevoită să-l liniştesc, nu?

– Spune-i numai adevărul. Dacă-l iubeşti, trebuie să începi să ai încredere-n el.

– Am încredere în el.

Uşor de zis, greu de făcut... reflectă ea.

Victoria clătină din cap.

– Ai un mod ciudat de a o arăta. Ai încredere-n el că-ţi va apăra copiii, dar nu cred că ai încredere şi din inimă.

– De ce-aş avea?

Taylor îşi dădu seama că ridicase tonul şi imediat reveni la şoaptă, cînd adăugă:

– Nu vrea să fie căsătorit. Cum crezi că ar reacţiona dacă ar şti că-l iubesc?

N-o aşteptă să răspundă.

– Prins ca într-o cursă, şopti ea.

Aruncă o privire încruntată spre Lucas, întrebîndu-se de ce trebuia să fie atît de dificil.

– „Bărbaţii sînt mereu înşelători, cu un picior în mare şi unul pe uscat, niciodată credincioşi aceluiaşi lucru." William, adăugă Victoria, dînd din cap.

– Aici ai nimerit-o, mormăi Taylor.

Victoria oftă sonor.

– N-ar trebui să-ţi dau sfaturi, spuse ea. Dar aş propune ca, dacă Lucas te domină în discuţie şi nu găseşti nici un argument logic, să-l foloseşti pe William.

Taylor se învioră imediat.

– Şi ce citate îmi sugerezi să dau?

Victoria căzu pe gînduri, rozîndu-şi buza de jos. După un minut, spuse:

– Am găsit: „Într-o ceartă falsă nu există virtute adevărată."

Taylor repetă citatul apoi dădu din cap. Victoria mai adăugă unul, pentru eventualitatea că Lucas nu se calma. Taylor îl repetă şi pe al doilea.

Apoi, Victoria îi şopti noapte bună şi urcă în căruţă să se culce. Taylor era prea nervoasă ca să adoarmă. Se hotărî să facă o plimbare. Trebuia să-i explice totul lui Lucas. Doamne, asta însemna să-i spună şi despre Malcolm! Nu ştia dacă avea atîta tărie sau curaj. Porni grăbită spre rîu.

Cei doi bărbaţi o priviră cum se îndepărta. Hunter vorbi cel dintîi:

– Încă nu ţi-a luat faţa foc? Privirea nevestii era destul de arzătoare ca să te pîrlească.

– Şi Victoria se uita la fel la tine, sublinie Lucas. Ai s-o părăseşti?

– Altă cale nu văd. Ce s-a întîmplat la Chicago?

– Caulder se ascundea acasă la frate-său.

– Ştiam asta.

– Nu l-am prins. M-au încurcat doi vînători de recompense. Totuşi, Caulder a fugit imediat. N-a avut timp să-şi facă bagajele.

– A lăsat aurul pe loc.

Lucas dădu din cap.

– I-am telegrafiat lui Travis şi i-am spus

unde era. Caulder crede că eu i-am luat averea.

– Te duci din nou după el?

– Nu va fi nevoie. O să mă caute el pe mine. L-au arestat pe frate-său. O ținea întruna că eu i-am distrus viața lui Caulder. C-o să se răzbune. Îți vine să crezi, Hunter? Ticălosul vorbeşte de răzbunare pentru că l-am lăsat fără carieră şi fără aur. Îi convine să uite c-a ordonat să fie omorîți opt oameni şi i-a privit cum mureau.

– Nouă oameni, îi reaminti Hunter. Trebuia să mori şi tu, mai ştii?

– Mai ştiu.

– Şi încă mai încerci să înțelegi cum de mai eşti în viață nu-i aşa?

Lucas se ridică în picioare.

– Taylor a fiert destul în suc propriu, declară el. Şi sînt foarte curios să aflu ce motive a avut să vină aici. Sigur au să mă scoată din minți.

Taylor stătea la marginea rîului, ascultînd sunetele nopții. Greierii cîntau din răsputeri.

Apoi auzi urletul unui lup singuratic. Părea aproape, aşa că porni înapoi spre căruțe.

Lucas îi tăie calea. Nu scosese nici un sunet. Taylor nu ştia de cît timp stătea acolo, privind-o, de lîngă un copac aflat la nici doi metri distanță. Zgomotele nopții încetară s-o mai sperie. Acum se simțea în siguranță, iar odată cu acest sentiment îi reveni şi curajul.

Puse mîinile la spate şi-şi privi soțul. Încă nu se răsese. Barba îl făcea să arate şi mai

aspru, şi dintr-o dată simți nevoia să-l sărute, ca să-şi frece obrazul de țepii lui.

– Am reflectat mult pe drum încoace, îi spuse Lucas, pe un ton blajin, aproape binevoitor. Şi am ajuns la nişte concluzii foarte interesante. Vrei să le auzi?

– Dacă vrei să mi le spui, replică ea.

Lucas o chemă cu degetul. Taylor mai făcu un pas.

– Tu şi bunica ta ați pus ia cale totul nu-i aşa? N-ai mințit cînd ai spus că eu eram planul tău.

Taylor clătină din cap:

– N-am pus la cale...

N-o lăsă să termine.

– Am fost manipulat din prima zi, aşa e?

– Nu intenționat...

O întrerupse din nou:

– Ba da. Te temeai că dacă mi-o ceri, voi spune nu?

– Ce să-ți cer?

– Să fiu tată.

Îşi răspunsese singur la întrebare. Începea să devină un obicei.

– Sigur că ți-era teamă. Nu aveai deloc încredere în mine, aşa-i?

Cu fiecare întrebare pe care i-o punea, glasul îi devenea puțin mai aspru şi mai intens.

– Ei bine?

– Aştept să-mi aud propriul răspuns, ripostă Taylor. Aş putea la fel de bine să mă duc la căruță, în timp ce tu discuți pentru amîndoi. Îți

închipui că ai ghicit totul, nu?

– Taylor, încerc să înțeleg cum am ajuns să alerg după o soție şi trei copii tocmai pînă la Redemption.

Taylor înclină capul.

– Ştiu că am multe de explicat, şopti ea. Trebuie doar să mă hotărăsc cum.

Şi să-mi găsesc destul curaj, adăugă în sinea ei.

Lucas clătină din cap.

– Nu, nu aşa o s-o facem. Eu îți voi pune întrebările, iar tu ai să le răspunzi. Şi fără răspunsuri pe jumătate, Taylor. Am ajuns la capătul răbdării.

– Da, se învoi ea, am să-ți spun totul.

Ochii i se umplură de lacrimi.

– Şi cînd vei şti adevărul, îți promit că nu voi încerca să te opresc.

– Să mă opreşti de la ce?

– Să pleci.

Lucas se rezemă de copac.

– Asta crezi c-am să fac?

Oftînd, Taylor clătină din cap.

– Nu, şopti ea. N-ai să pleci. Eşti prea onorabil. Dar vei voi să pleci. N-am să te condamn, Lucas.

Părea să aibă inima frîntă. Lucas fu nevoit să reziste imboldului de a o lua în brațe, ca s-o consoleze.

– Ştiați că va trebui să le cresc pe gemene cînd te-ai măritat cu mine?

– Da.

– Ştia şi Doamna?

– Şi ea.

– Cînd aveai de gînd să-mi spui despre Georgie şi Allie?

– La început, vrei să zici?

– Da.

Taylor trase aer în piept. Ştia că n-avea să-i placă răspunsul.

– Nu trebuia să ştii niciodată, şopti ea. Trebuia să ne despărţim la Boston, mai ţii minte? Eu urma să iau fetiţele cu mine.

– Unde?

– Voiam să aleg un oraş, undeva în Vest. O, Lucas, plănuisem totul.

Făcu o pauză, clătinînd din cap la gîndul că putuse fi atît de naivă.

– Era vorba să angajez o menajeră şi o bucătăreasă, şi să-ncerc s-o conving pe doamna Bartlesmith să rămînă cu gemenele, ca dădacă. Dacă nu voia, aveam să angajez altă femeie pricepută. Plănuiam să dispar împreună cu gemenele. Numai Doamna şi cu mine ştiam că George murise. Celorlalte rude nu le-am spus despre tatăl fetiţelor.

Lucas reflectă la aceste informaţii, apoi o întrebă:

– Deci, de fapt, te-ai măritat cu mine numai ca să-ţi protejezi moştenirea?

– Nu, ca să le protejez pe gemene.

– Taylor, dacă nu trebuia nici măcar să ştiu despre ele, cum le-aş fi protejat?

În glasul lui se simţeau furia şi exasperarea.

Instinctiv, Taylor făcu un pas înapoi.

– Tu erai măsura mea de siguranță, îi explică ea. Pe-atunci, nici chiar eu n-am înțeles prea bine. Doamna, însă, ştia. Ea a insistat să ne căsătorim. Aflase totul despre tine. Avea o cutie plină cu hîrtii, în camera ei. Adunase multe informații şi era sigură că, dacă aveam vreodată nevoie de ajutor ca să apăr fetițele, puteam conta pe tine.

Cînd auzi menționate hîrtiile, Lucas se încordă.

– Ai citit şi tu informațiile pe care le adunase?

– Nu, n-am citit hîrtiile. Aveam încredere în bunica mea. Mi-a spus că erai un om onorabil şi curajos. Te-a numit chiar un făt- frumos printre oameni. Am crezut-o.

Lucas se relaxă din nou. Împreunîndu-şi mîinile în față, Taylor coborî privirea în pămînt.

– Tu mi-ai spus despre Redemption, mai ții minte?

– Da, replică el. Îmi puneai multe întrebări şi mă întrebam de ce, dar în nici un caz nu m-am gîndit că intenționai să vii aici.

– Am crezut că aici gemenele vor fi în siguranță. Şi femeile au visele lor, adăugă ea dînd din cap. Toată viața am visat să locuiesc cîndva la frontieră, dar voiam să fiu rezonabilă, să aştept pînă cînd fetele vor mai creşte. Şi pe urmă, situația s-a schimbat.

– Aveai nevoie de ajutorul meu ca să găseşti copiii.

– Da, recunoscu ea. Iar Doamna a murit. Le-a lăsat o moştenire gemenelor, prin testament. Voiam să cred că Malcolm nu le va căuta. De ce i-ar fi păsat de ele? Locuiau cu tatăl lor şi nu erau bani la mijloc.

– Bunica ta a lăsat o sumă considerabilă pentru fiecare fată, iar asta l-a făcut pe Malcolm curios să afle unde erau. Aşa e?

– Acum el e tutorele lor legal. Am primit două telegrame, la Cincinnati. Tu plecaseşi deja spre Chicago.

– Spune-mi mai mult despre ele, îi ordonă el.

– Una era de la bancher, spunîndu-mi că Malcolm contestase testamentul. Pînă nu se rezolvă problema, banii nu pot fi atinşi. Cealaltă telegramă era chiar de la Malcolm. Ştie că tatăl gemenelor a murit. Mi-a spus că instanţa îi acordase custodia legală pentru fete şi că trimitea o escortă armată ca să le aducă la el.

Lucas îi distingea teama din voce şi ar fi vrut s-o strîngă în braţe. Îşi impuse să rămînă pe loc. Era hotărît să afle totul acum, cît timp soţia lui era atît de cooperantă.

– Explică-mi mai departe, Taylor. Ascult.

Taylor îşi încleştă mîinile, rugîndu-se să-i revină curajul. Cu o voce plină de tristeţe, continuă:

– De cînd eram mică, fug încontinuu de unchiul meu. Marian m-a prevenit. Mi-a spus ce ar fi încercat să-mi facă. M-a apărat de demonul acela.

Se întoarse spre el, privindu-l. Căuta semne de dezgust pe chipul lui. Nu găsi nici unul, şi presupuse că Lucas încă nu înţelegea.

– Din ziua aia, am început să dorm cu scrinul tras în dreptul uşii, urmă ea. Şi ţineam un cuţit sub pernă.

Lucas închise ochii. Îl cotropea durerea din vocea ei. Da, ghicise adevărul, şi totuşi confirmarea îl stupefia.

– A încercat vreodată...

Taylor nu-l lăsă să termine întrebarea. Vorbea repede, nerăbdătoare să spună totul pînă nu izbucnea în plîns.

– Desigur, micul scrin nu era un obstacol pentru Malcolm. A intrat în camera mea, într-o noapte. Nu m-am trezit pînă cînd s-a aşezat pe marginea patului. Doamne, ce groază mi-a fost! Am găsit cuţitul sub pernă şi cînd a întins mîna să-mi acopere gura, l-am tăiat.

Trase aer în piept, prelung, cutremurat.

– Nu ştia că aveam o armă, slavă Domnului, altfel sigur mi-ar fi putut-o lua. N-a lipsit mult să-l orbesc. A scos un urlet de durere. Peste tot era sînge.

– Şi pe urmă ce-ai făcut?

– Am fugit şi m-am ascuns sub patul Doamnei. Ea era plecată în noaptea aceea. Nici acum nu ştiu ce minciună i-a spus Malcolm despre felul cum se rănise.

– De ce nu i-ai spus tu?

– Cum aş fi putut? se tîngui ea. Mă simţeam murdărită şi mi-era ruşine. În casa noastră nu

se discutau asemenea lucruri. Fusesem învățată să mă port ca o lady, iar doamnele nu vorbesc despre aşa ceva. Adevărul ar fi omorît-o pe Doamna.

Lucas nu era de aceeaşi părere.

– Ai fost nedreaptă cu ea, Taylor. Poate n-o fi vrut să audă adevărul, dar sigur ar fi făcut ceva.

Acum, la maturitate, Taylor îşi dădea seama că Lucas avea dreptate. Totuşi, spuse:

– Copiii nu gîndesc ca oamenii mari. Eu, cel puțin, n-am făcut- o.

– Şi Marian ce-a făcut?

– N-a putut spune nimănui, numai mie. O, Doamne, nici nu ştiu cît timp a ținut-o aşa. Pînă la urmă s-a măritat cu George şi, după ce s-au născut gemenele, n-a mai vrut decît să părăsească Anglia şi...

– Şi pe Malcolm.

– Da. Nu voia ca fiicele ei să fie în apropierea lui. Iar George voia să şi le crească în America, la el acasă.

Se îndepărtă de Lucas cu un pas.

– Acum ştii totul, spuse ea, pe un ton puțin sfidător.

– Iar ăsta e momentul cînd ar trebui să plec, sau să vreau să plec, dar n-am s-o fac, fiindcă sînt aşa de-al naibii de onorabil?

Taylor dădu din cap.

– Nu plec nicăieri. Vino aici, Taylor. Vreau să te strîng în brațe.

Îl refuză, deşi porni totuşi spre el. Imediat ce

Lucas o atinse, izbucni în lacrimi. Lucas o lăsă să plîngă, ştiind că avea nevoie să se uşureze. Trecu mult pînă cînd Taylor începu în sfîrşit să-şi revină. Rezemată de Lucas, începu să se gîndească la problemele care o mai aşteptau. Oare Malcolm avea să-şi trimită oamenii tocmai pînă la Redemption? Nu ştia, aşa că-l întrebă pe soţul ei.

– Dacă le oferă destui bani, au să vină.

– Aş putea să mă ascund în munţi, şopti ea.

– Ascultă la mine. Ai fugit destul. De-ajuns.

– E tutorele lor! strigă Taylor.

– În Anglia, nu aici.

Se desprinse de el, privindu-l în ochi.

– Adică?

– Vom face la fel ca el. Vom cere la tribunal custodia legală. Tatăl lor a fost american. Şi e clar că voia ca fetele să crească aici. Cînd a murit, locuiau la Boston.

– Autorităţile de aici vor onora o cerere făcută în Anglia?

– Nu şi dacă depunem propria noastră cerere, o asigură el.

– Să nu-l foloseşti pe Lewis! insistă Taylor. Nu se pricepe deloc.

– Cum ai descoperit aşa de repede?

– Am discutat cu el altă problemă legală, în după-amiaza asta.

Înainte ca Lucas să-i ceară şi alte amănunte, schimbă subiectul:

– Vreau să-ţi mulţumesc pentru tot ajutorul, Lucas. Ştiu că ţi-am întors viaţa cu susu-n jos...

N-o lăsă să termine.

– Încă nu-mi mulțumi, Taylor. Mai întîi, vei asculta ce am de spus. Pe urmă, poți hotărî dacă mai vrei să-mi mulțumeşti.

Taylor dădu din cap. Se simțea incredibil de uşurată că Lucas avea s-o ajute în lupta contra lui Malcolm.

– Te ascult cu plăcere, spuse ea.

Şi pe urmă, am să-ți mai mulțumesc o dată, adăugă în gînd.

– Vreau să înțelegi cum vor merge lucrurile de-acum încolo, începu Lucas. Eşti în stare să scoți omul din minți. Ştii asta?

Taylor scutură din cap, nedumerită, făcîndu-l să se încrunte.

– În ultimele săptămîni, am ajuns la capătul răbdării. Nici acum nu-mi vine să cred că ai tîrît după tine trei copii şi o femeie gravidă, peste jumătate din țara asta.

Taylor simți imediat nevoia să se apere.

– N-am tîrît-o pe Victoria. Ea a vrut să vină cu mine.

– Şi crezi că întotdeauna ştii ce e mai bine pentru toată lumea?

– Uneori, cred că da, recunoscu ea. Dar încerc...

– Nu mă întrerupe, se răsti Lucas. Şi ascultă-mă cu atenție. Nu ştii ce e mai bine pentru mine. Ai înțeles?

Se grăbi să dea din cap afirmativ.

– Te-ai dus să vorbeşti cu Lewis pentru divorț?

Întrebarea lui o uimi.

– Nu, în nici un caz! De ce crezi aşa ceva?

– Mi-ai spus că te-ai dus la el cu o problemă legală. La naiba, Taylor, ce voiai să cred?

– Nu vreau să divorțăm, şopti ea.

– Nici n-o s-o facem! se răsti Lucas. Acum, răspunde-mi la altă întrebare: te-ai hotărît să pleci din Cincinnati înainte, sau după ce ai primit telegrama?

– Tocmai mă pregăteam să plec, cînd am primit-o.

Nu înțelegea de ce o întrebase, dar vedea clar că pentru el era foarte important.

– De ce-ai fugit de mine?

Privirea lui Taylor se repezi spre ochii lui. Îi văzu vulnerabilitatea din expresie şi fu uimită.

– Asta ai crezut? Că fugeam de tine? Munții ăştia sînt casa ta. Voiam să fiu cît mai aproape de tine posibil. Ştiam că tu nu m- ai fi adus aici. Mi-ai spus că nu e un loc potrivit pentru o lady. Dar aici este inima ta, aici ți-e locul. O, Lucas, n-ai înțeles? Veneam acasă.

Nu-şi dădea seama dacă-l convinsese că spunea adevărul sau nu. Expresia lui devenise rezervată. Nu mai dădea nimic de gol.

– Chiar voiai să trăieşti aici? o întrebă el, neîncrezător.

Dintr-o dată, Taylor se simți ca o proastă.

– O vreme, mi s-a părut absolut rezonabil, recunoscu ea. Dar am avut timp să mă mai gîndesc. Şi eu m-am gîndit mult, pe drum încoace. Sper chiar şi că m-am maturizat puțin.

Am învățat un lucru interesant. Nu poți crede întotdeauna ce citeşti în cărți. Simplul fapt că scrie acolo nu înseamnă şi că e adevărat.

Spre propria lui surprindere, Lucas zîmbi. Taylor vorbea ca şi cum i-ar fi spus ceva uluitor pentru el.

– Se zice că pisicilor nu le place apa. Am citit că se tem să se ude. Cea care a atacat-o pe Victoria nu părea să ştie că ar fi trebuit să-i fie frică. Iar acum mă gîndesc că, poate, dacă doamna Boone şi-ar fi iubit cu adevărat soțul aşa cum te iubesc eu pe tine, n-ar fi fost mulțumită cînd pleca de lîngă ea. Ar fi trebuit să fie nefericită. Ştiu că eu aşa am fost, cînd ai plecat la Chicago. Încontinuu mă gîndeam numai la tine.

– Uită-te la mine, îi porunci el. Mai spune-mi o dată cuvintele astea.

Şi lasă-mă să încep să trăiesc.

– Am fost nefericită! se plînse Taylor.

Pentru Lucas, acelea erau cele mai dulci şi mai magice cuvinte pe care le auzise vreodată. Rîsul lui răsună în noapte. Era un sunet plin de bucurie. Dintr-o dată, era din nou întreg şi liber.

Taylor nu se aşteptase ca Lucas să fie amuzat. Faptul că rîdea după ce-i dezvăluise nefericirea ei o distrugea. Îl privi încruntată.

– Ascultă, îi ceru Lucas.

Luînd-o de mînă, o trase încet spre el, fără să se oprească pînă cînd Taylor ajunse la pieptul lui.

– Nu aud nimic, şopti ea. Ce să ascult?

Lucas n-avea de gînd să-i explice. În minte, auzise sunetul clar şi puternic. Altceva nu conta.

Era sunetul mulţumitor al apropierii soţiei lui de el. Era nefericită. Lucas nici n-ar fi putut să fie mai fericit. Acum o avea întru totul, şi niciodată n-avea să-i mai dea drumul. Avea s-o facă fericită, şi să-i dăruiască tot ce-şi dorea.

Se aplecă şi-i atinse gura cu a lui. Buzele ei erau dulci, moi şi pline. Aveau gust de mere.

Taylor ridică mîna şi-l mîngîie pe obraz.

Ţepii bărbii lui îi gîdilau gura şi vîrfurile degetelor. Nu-şi dăduse seama cît de mult dorea să-l atingă, pînă cînd Lucas începu să-i muşte mărunt buzele şi s-o excite cu sărutări uşoare.

Trecutul ei nu conta pentru el. Nu fusese ofensat sau dezgustat.

Taylor era surprinsă de uşurarea pe care o simţea. Nu-şi dăduse seama cît de importantă era reacţia lui pentru ea.

Dumnezeule mare, cît îl mai iubea!

– Lucas... du-mă la culcare.

– Taylor?

– Da?

– Noi nu ne vom creşte fiul şi fiicele aşa cum ai fost crescută tu. Niciodată nu se vor teme să ne spună ceva. Nu se vor ruşina cu trupurile lor şi, pe toţi sfinţii, dacă încearcă vreodată cineva să-i atingă, vor şti să urle!

Capitolul 18

Cel ce va face o turtă de grîu trebuie să zăbovească la măcinatul boabelor.
William Shakespeare, „Troilus şi Cressida"

Să-l iubească pe Lucas era uşor. Să se înţeleagă cu un om imposibil ca el era cu totul altceva. Taylor nu-şi dăduse seama cît de încăpăţînat putea fi.

Discutau despre locul unde aveau să locuiască, deşi la drept vorbind numai ea discuta. Lucas îi spusese că aveau să se mute într-un oraş mare şi refuza să-i asculte orice contraargument. Taylor era hotărîtă să rămînă pe loc.

Oricum, timpul era de partea ei. Pe Victoria o epuizase călătoria, şi avea nevoie de odihnă. Tocmai coborîse din căruţă, cînd o auzi pe Taylor spunîndu-i lui Lucas că era bolnavă. Imediat, se urcase înapoi şi se culcase.

Hunter îşi aduna lucrurile, cu gîndul să pornească spre munţi. Imediat ce auzi că Victoria era bolnavă, începu să găsească tot felul de motive pentru care nu putea să plece.

Rolly şi alţi trei oameni din oraş intrară în luminiş, întrerupîndu-i.

– Încă n-am terminat cu discuția asta, îi şopti Taylor soțului ei, înainte de a le zîmbi vizitatorilor.

– Nu avem nici o discuție, replică Lucas. Imediat ce Victoria se va simți mai bine, plecăm.

Georgie şi Allie îi cereau amîndouă să le acorde atenție. Se lăsă pe vine să afle ce voiau.

Hunter stingea focul de la micul dejun, cu ajutorul lui Daniel.

– Ross, Hunter! strigă Rolly, dînd din cap în semn se salut; făcu o plecăciune în fața lui Taylor. 'Neața, doamnă Ross. De vreme ce tot v-ați dus şi v-ați luat o casă, io şi băieții ne gîndeam să mergem şi să vedem de oarece reparații. O s-avem grijă s-o curățăm de lighioane, ca să nu vă fie frică c-ăştia micii calcă pe ceva urît.

Allie îl privea pe uriaş de după piciorul lui Lucas, dar Georgie era mai îndrăzneață. Veni drept în fața lui Rolly şi-l trase de pantalon pînă se uită la ea, apoi întinse brațele şi aşteptă.

Rolly se uită la Taylor, nedumerit.

– Ce vrea?

Georgie răspunse înaintea lui Taylor:

– Sus!

Rolly păru lovit de trăsnet.

– În viața vieților mele n-am ținut un țînc în brațe. Cre' c-aş putea să-ncerc, dacă-mi dai voie, doamnă Ross.

– Desigur, domnule Rolly, răspunse Taylor.

– Numa' Rolly.

Se aplecă şi o ridică uşurel pe Georgie.

– I-uşoară ca fulgu'.

– Taylor, despre ce casă vorbeşte Rolly? întrebă Lucas, pierzîndu-şi răbdarea.

Rolly făcu un pas înainte.

– Şi-a luat o casă. Acuma po' s-o pui jos. Să nu pățească ceva.

Taylor o luă pe Georgie în brațele ei. Oamenii îi zîmbiră fetiței, apoi îşi urmară şeful, spre ieşirea din poiană.

– O să fim gata să vă ajutăm pe după-amiază, doamnă Ross! strigă Rolly.

Taylor trimise fetițele să-l ajute pe Hunter, apoi se întoarse spre soțul ei.

– Ieri am cumpărat o casă. De-asta am fost la Lewis, îi spuse ea grăbită, adăugînd: încă n-am văzut-o, dar sînt sigură că va fi bună. Are podele de lemn şi ferestre cu geam.

În Redemption nu exista decît o singură casă cu geamuri. Lucas înjură sonor.

– Casa lui Callaghan, şopti el. Lewis ți-a vîndut casa nebunului ăluia bătrîn?

Nu striga, dar nici mult nu mai avea. Taylor se grăbi să-l liniştească.

– Nu e casa lui. Chiar dacă vom pleca în curînd, avem nevoie de un loc unde să stăm noaptea.

– Nu.

– Lucas, fii rezonabil.

Făcu un pas spre ea.

– Sînt foarte rezonabil. E nebun, Taylor. Ai

să te trezeşti şi-ai să-l găseşti aşezat la masă, vrînd să-i dai micul dejun. Mirosul lui o să te dea pe spate. Cred că n-a mai făcut o baie de douăzeci de ani. Şi n-o să plece pînă nu vrea el, adăugă, dînd din cap. Iar atunci, va lua cu el jumătate din lucrurile pe care le-ai despachetat.

Taylor îşi ascunse îngrijorarea.

– E periculos? întrebă ea.

Lucas ar fi vrut s-o mintă, apoi alese calea adevărului.

– Nu. N-o să-ţi facă nimic, dar ţie-ţi va veni să-l omori după zece minute. Nici nu încape vorbă: ai să stai pe pajişte.

Victoria auzise discuţia şi se uita le ei pe furiş, din căruţă. Era gata să creadă că Lucas cîştigase. Imediat însă, Taylor înclină balanţa în favoarea ei.

– Prietena mea dragă e bolnavă. Are nevoie de un pat cum se cade. Eşti dispus să ne duci pe toţi acasă la fraţii tăi şi să ne ţii acolo pînă se va simţi mai bine?

Lucas ar fi vrut, dar ştia că nu era o idee bună.

– Ferma e la o zi distanţă, la galop. Cu căruţele şi găsirea drumurilor potrivite pentru ele, drumul ar putea dura şi patru zile.

– Lewis mi-a spus că de obicei Callaghan nu coboară de pe munte decît vara.

– Atunci, vom locui deja în oraş.

– Deci, cu siguranţă, putem sta în casă măcar o noapte.

În sfîrşit, Lucas cedă. O asigură că se îndu-

plecase numai din cauza sănătății Victoriei – şi numai pentru o noapte.

Avu ultimul cuvînt:

– Dacă se simte mai bine, mîine plecăm.

După părerea lui Taylor, casa era minunată ca un palat. Avea cîte o fereastră mare cu geam de fiecare latură a intrării şi încă una la etaj. Livingul era foarte spațios. În dreapta se afla o masă lungă de lemn, cu bănci pe care ar fi încăput pînă la zece, doisprezece adulți. La perete, în spatele mesei, stătea o maşină de gătit neagră de tuci, lîngă o mică firidă cu rafturi şi un bufet lung.

Un mic cămin de piatră se afla în fața uşii. În stînga era un pat şi o saltea despre care Rolly o asigură că fusese aerisită. Iar în colțul camerei, o uşă dădea într-un dormitor. Un pat era pus la perete, cu o ladă alături, şi mai exista încă o fereastră cu geam.

Scara care ducea la etaj era dincolo de vatră. Taylor duse copiii sus, să vadă locul unde aveau să doarmă. Singura ei grijă era că s-ar fi putut să încerce să se cațăre peste balustradă, dar Hunter o asigură că fetele aveau destulă minte ca să n-o facă. În timp ce el le apăra, Georgie îşi prinse capul între două bare ale balustradei. Lucas o dusese pe Victoria înăuntru, în brațe, căci Hunter refuzase să se apropie de ea, iar cînd Georgie începu să se văicărească, o aşeză pe Victoria pe o bancă şi se duse să-i elibereze capul.

Taylor şi Lucas insistară ca Victoria să stea în dormitorul de jos.

– Crezi c-ai să te simți mai bine mîine? o întrebă Lucas.

Victoria o privi pe Taylor, în aşteptarea răspunsului. Văzînd-o că dădea scurt din cap, negativ, îşi duse imediat mîna la frunte şi spuse:

– Sper din tot sufletul, dar tare mă cam îndoiesc.

Hunter începu să se înfurie.

– Eşti bolnavă sau nu eşti? întrebă el.

Victoria fu uluită. Făcu ochii mari şi-şi duse o mînă la gît, în timp ce Hunter se plimba nervos prin cameră.

– Nu pot pleca aşa, cînd sînt îngrijorat pentru tine! se răsti el. Răspunde-mi, femeie! Chiar ți-e rău?

– Îți faci griji pentru mine?

Vocea Victoriei devenise înceată şi sufocată. Ochi-i erau verzi ca smaraldele, şi se umpleau deja de lacrimi.

– Ce simt eu şi ce fac sînt două lucruri diferite, o preveni el. N-au ce să cauți aici.

– De ce nu?

– Fiindcă eşti o lady, de-aia! mormăi Hunter. Şi mai eşti şi grea.

– Am tot dreptul să mă duc unde vreau eu.

– Ba nu-l ai! se încăpățînă el.

– De ce?

– Fiindcă eşti gravidă.

Victoria începea să se înroşească la față de jenă şi iritare. Cine se credea, ca să-i spună ce

avea şi ce n-avea voie să facă?

– „Într-o gîlceavă falsă nu există virtute", domnule Hunter, cită ea. William a scris cuvintele astea.

– Şi ce naiba vor să-nsemne? ridică el tonul. Cît am să mă bucur că scap de tine, Victoria! M-am săturat să mă tot uit cum ţii doliu după soţul tău şi-mi repeţi toate ciudăţeniile pe care ţi le-a spus. Gata, a murit! Tu eşti vie. Mergi înainte şi trăieşte-ţi viaţa.

Victoria rămase cu gura căscată. Credea că William fusese soţul ei? Dar ceea ce o amuţise nu era confuzia, ci furia şi gelozia vizibile din atitudinea lui.

– Nu vreau să pleci, şopti ea.

Hunter nu se putu stăpîni să n-o atingă. Îi puse mîinile pe umeri şi o strînse uşor. Voia să-i bage minţile-n cap. Femeia aia se purta ca şi cum ar fi avut tot dreptul să rămînă acolo.

Pe obrazul ei se prelinse o lacrimă. Hunter i-o prinse cu degetul mare. Voia s-o facă să înţeleagă.

– Bunica mea era din tribul Crow.

– Bunica mea era de neam irlandez.

Îşi dădu seama că trebuia să-i vorbească mai direct.

– Am sînge amestecat, îi reaminti el, încet.

– Şi eu, răspunse imediat Victoria.

Hunter începea să se înfurie iar.

– Ai pe dracu'!

Fără să se intimideze, Victoria îl împunse în piept.

– Sînt pe jumătate irlandeză şi pe jumătate franţuzoaică. Asta-i realitatea.

Renunţînd să mai discute cu ea, fiindcă nu avea nici o logică, Hunter repetă:

– Plec.

Victoria îl apucă de catarama curelei.

– Probabil nu-s îndrăgostită de tine.

– Sper să nu fii.

Se întinse spre el pe vîrfuri. În acelaşi timp, Hunter se aplecă spre ea. Gurile li se întîlniră, iar braţele lui îi cuprinseră talia. O sărută îndelung, apăsat, iar cînd îşi veni în fire, vru să se retragă. Victoria îl privea cu răsuflarea tăiată şi o expresie nedumerită şi visătoare.

– Dă-mi drumul, îi ceru el.

– Poţi să pleci după ce se naşte copilul, spuse ea în acelaşi timp.

– Nici o femeie nu mă-nvaţă pe mine ce să fac.

Victoria se aşeză la loc pe bancă şi-şi lăsă capul în piept.

– Atunci, du-te. N-am nevoie nici de tine, nici de altcineva. Am să mă descurc perfect de una singură, cum am făcut şi pînă acum.

Hunter pufni:

– Şi soţul tău?

Nu-i aşteptă răspunsul. Era sigur că avea să vină iar cu una din fanteziile ei, iar atunci chiar şi-ar fi pierdut cumpătul.

Ajunsese la uşă, cînd o auzi şoptind:

– N-am fost măritată niciodată. E mai bine să laşi o femeie ca mine singură.

Hunter se opri ca trăsnit. Nu se întoarse.

– Atunci, cine e William?

– A fost un mare dramturg. Se numea William Shakespeare. A trăit acum cîteva secole.

După ce rămase pe loc aproape un minut, fără să scoată o vorbă, Hunter ieşi. Victoria se ridică şi alergă în dormitor, plîngînd.

Hunter ajunsese la jumătatea poenii, cînd se opri şi iar căzu pe gînduri. Lucas se pregătea să taie lemne, cînd Georgie trecu în fugă pe lîngă el. O luă în braţe şi o ridică.

– Nu-l deranja pe Hunter acum, îi şopti el.

Apoi apăru şi Daniel. Lucas îl opri şi pe el.

– Lasă-l pe Hunter în pace.

– Ce face? întrebă băiatul.

Lucas zîmbi.

– Se luptă. Din clipă-n clipă, îşi va da seama că e inevitabil. Ce-ar fi să vă duceţi voi să vedeţi ce mai face mama voastră?

Imediat ce-o puse pe Georgie jos, Daniel o luă de mînă şi o duse înapoi în casă.

În sfîrşit, Hunter se hotărî. Se întoarse şi porni spre Lucas.

– Am să mai stau pe-aici un timp, anunţă el.

– Mi-ar prinde bine ajutorul tău.

Hunter dădu din cap. Se bucura că prietenul lui nu-l întreba de ce se răzgîndise. Schimbă repede subiectul:

– Chiar crezi că s-ar putea ca zilele astea să apară Caulder pe- aici?

– Dacă-i închipuie că aurul lui e la mine, o să vină.

– Probabil au să-l prindă înainte de a ajunge în Sioux City.

– S-ar putea, fu Lucas de acord.

– Victoria n-ar trebui să plece nicăieri pînă după ce se naşte copilul. Drumul pînă aici a fost greu pentru ea. Are nevoie de odihnă.

– Propui să rămînem?

– Altă cale nu văd.

Lucas era îngrijorat şi el pentru Victoria, desigur, dar şi pentru soţia şi copiii lui. Sălbăticia nu era un loc potrivit pentru ei. Totuşi, Hunter avea dreptate. Trebuia să stea pe loc pînă cînd Victoria năştea.

A doua zi dimineaţa, Taylor pusese la ferestre perdele albe cu pătrăţele galbene. Da, ştia că plecau. Sigur că ştia. Lucas i-o spusese de cel puţin o sută de ori. Dar ăsta nu era un motiv ca pînă atunci să nu se simtă bine.

Seara, Lucas observă şi faţa de masă, şi vasele puse în ordine, pe rafturi. Pe patul lor era o cuvertură nouă, iar pe consolă, o vază cu flori de cîmp. Casa arăta tot mai mult ca o locuinţă.

Rolly îi lăsă să cumpere balansoarul de la Frank, cu condiţia de a i-l împrumuta duminica după-amiaza, pentru citirea ziarului.

– Tu ai făcut balansoarul ăsta frumos, Rolly? îl întrebă Taylor.

Uriaşul dădu din cap, mormăind:

– Şi ce-i cu asta?

Taylor îi ceru să facă şi un leagăn pentru

copilul Victoriei. Era gata să-i plătească un preț bun, îl asigură ea, şi avea la dispoziție toată vara ca să lucreze.

Rolly îşi frecă bărbia țepoasă şi-i spuse că trebuia să se mai gîndească.

Taylor devenea treptat o adevărată soție, mamă şi femeie de la frontieră. A doua zi dimineața, se trezi din somn cu o oră mai devreme decît de obicei şi făcu micul dejun. Dacă Lucas se mira s-o vadă muncind cu atîta hărnicie, nu arătă.

După ce mîncară, iar copiii se duseră afară cu Victoria, Lucas îi spuse lui Taylor că pleca.

– Un om în trecere prin oraş i-a spus lui Frank că-n Rosewood e un judecător care ascultă cazuri. Dacă mă grăbesc, poate o să avem la timp hîrtiile pentru custodie.

– N-ar trebui să vin şi eu cu tine?

Lucas clătină din cap.

– Nu cred că e nevoie.

Taylor îl ajută să-şi facă bagajul, apoi îl urmă pînă afară. Hunter îşi înşeuase deja calul pentru el. Îi dădu hățurile lui Lucas, apoi plecă, pentru a le lăsa cîteva minute de linişte.

– Te rog, ai grijă.

– O să am, îi promise el, sărutînd-o. După ce obținem custodia gemenelor, voi afla şi ce anume trebuie să facem ca să înfiem legal şi băiatul.

În lipsa lui, Taylor plantă într-o grădină de vară varză, mazăre, ridichi şi ceapă. Rolly veni să-i aducă o surpriză – un al doilea balansoar,

identic cu primul, la care începuse lucrul cu luni în urmă şi nu apucase să-l termine. Se gîndea că poate Victoria voia să se legene în acelaşi timp cu Taylor. Fu încîntată de cadou şi, după ce-l lăudă şi acceptă faptul că Rolly nu voia să primească bani de la ea, oricît ar fi insistat, îi ceru sfatul despre grădina de zarzavaturi.

Rolly o puse să dezgroape toate cepele. Erau îngropate atît de adînc, îi explică el, încît în veci n-ar fi ajuns la suprafaţă. Taylor avu nevoie de două zile de muncă, de la răsăritul pînă la apusul soarelui, ca să-şi termine grădina.

De obicei, Victoria şi Hunter plecau la plimbare după cină, în timp ce Taylor ducea copiii la culcare. Îi povestea lui Daniel despre Daniel Boone şi Davy Crockett.

Scurtase deja numele băiatului la „Daniel" şi, întrucît n-o corecta niciodată, se gîndea că putea să-l aleagă pe acela, deşi el îi spunea că încă nu se hotărîse.

Îşi acoperi fiul cu pătura şi adormi pe saltea, lîngă el. O trezi Hunter. Victoria îl trimisese sus ca să se asigure că Taylor era în casă.

Se ridică în picioare, clătinîndu-se. Hunter o ţinu de braţ în timp ce cobora scara, ca să nu cadă.

– Cît ai de gînd s-o mai ţii aşa? întrebă el.

Taylor se prăbuşi în balansoar şi începu să-şi despletească părul, obosită.

– Cum s-o ţin?

– Munceşti pînă cazi de pe picioare.

– Zău aşa, Taylor, îi dădu dreptate şi Victoria.

– Sînt doar puţin obosită în seara asta, recunoscu Taylor. După ce-mi stabilesc un program, am să rezist mai bine. Acum toate durează de două ori mai mult, pentru că abia le învăţ.

– Vrei să spui că ar trebui să faci anumite treburi în anumite zile? întrebă Victoria.

– Da, desigur. Femeile din sălbăticie au zile stabilite pentru fiecare muncă. Lunea e ziua pentru spălat, marţea, ziua de călcat. Miercurea e ziua de copt, şi...

– Pentru numele lui Dumnezeu, mormăi Hunter. De unde-ai mai auzit şi prostia asta?

Tonul lui, care o ridiculiza vizibil, o făcu să se simtă jignită.

– Am citit în jurnalul doamnei Livingston. Mie mi se pare foarte rezonabil.

Victoria se aşeză pe bancă şi-şi împreună mîinile în poală.

– Te omori singură, îi spuse ea. Ai săpat o grădină, ai despachetat toate cuferele, ai spălat rufele şi ai făcut destul săpun ca să ne ajungă trei ani.

– Da, dar multă vreme nu voi mai avea nimic de făcut, sublinie Taylor.

Prietena ei se întoarse spre Hunter.

– A spus că mîine vrea să facă lumînări. Nu văd ce nevoie avem de ele. Avem felinare destule.

Hunter o privea lung pe Taylor.

– Ce încerci să dovedeşti?

Era prea epuizată ca să-l mintă sau să-i răspundă cu un semiadevăr isteț.

– Că nu sînt atît de fragilă.

Răspunsul ei îl descumpăni. Făcu ochii mari şi fu cît pe ce să zîmbească. În seara aceea, arăta mai mult decît fragilă - părea pe jumătate moartă. Avea pielea palidă ca făina şi cearcăne negre sub ochi.

– Cine-a spus că eşti fragilă? întrebă el, ghicind deja răspunsul.

– Pariez că Lucas, replică Victoria.

Taylor dădu din cap.

– Vreau să-şi dea seama că sînt capabilă să trăiesc aici.

– Şi să nu te mai pună să pleci, dădu din cap Victoria.

– Da.

– Ei, dacă asta nu le... începu Hunter.

Taylor îl întrerupse:

– V-aş mulțumi dacă nici unul dintre voi nu-i va menționa conversația asta soțului meu. Vreau să vadă cu ochii lui că sînt puternică şi hotărîtă... şi fericită, fir-ar să fie! Acum, dacă mă scuzați amîndoi, mă duc la culcare. Am avut o zi grea.

– De ce te mai deranjezi să te culci? întrebă Hunter. Într-o oră, trebuie să te scoli.

– Nu e nevoie să fii sarcastic, mormăi Taylor.

Intră în camera Victoriei să se spele şi să se schimbe. Cînd auzi uşa din față închizîndu-se,

reveni în living. Victoria îi pregătise patul.

– Cum mai merge, cu tine şi Hunter? întrebă Taylor. Vă înțelegeți bine?

– Mai întîi, culcă-te. Pari moartă pe picioare.

Apoi, îi răspunse la întrebare:

– Mă sărută în fiecare seară înainte de culcare. Uneori, de mai multe ori. Nu pare să observe că mă fac tot mai grasă, greoaie şi urîtă.

– Eşti strălucitoare, nu urîtă, şi asta-i tot ce vede.

– Totuşi, spune că va pleca imediat ce se naşte copilul.

– S-ar putea să se răzgîndească.

După ce prietena ei se duse la culcare, Taylor adormi şi ea, cu gîndul la treburile care o aşteptau a doua zi.

În noaptea următoare, sosi Callaghan.

Taylor deschise ochii şi fu cît pe ce să moară de frică. Bătrînul muntean stătea la masă şi-şi îndesa biscuiți în gură, cîte doi în acelaşi timp.

Un zbieret îi veni în gît, şi avu senzația că i se oprise inima în loc. Apoi o izbi mirosul lui, şi ştiu că nu de frică avea să moară. Era urît, rînced şi-i amintea de sconcşi. Îşi ridică pătura peste nas şi gură, privindu-l pe nebun.

Callaghan. Îşi amintea numele. Şi avertismentele lui Lucas, precum şi că nu era periculos. Se ruga la toți sfinții să fi avut dreptate.

Căci arăta destul de periculos, şi sălbatic. Era un om destul de masiv, dar aşa cum stă-

tea, cocoşat peste masă, nu-i putea ghici înălțimea. Purta pantaloni maro din piele de oaie, cămaşă şi cizme negre, cu carîmbi îmblăniți. Părul îi era castaniu, lung şi lățos.

Se întoarse şi o privi. Taylor îi susținu privirea. Frica îi trecuse. Ştia că dacă avea nevoie de ajutor, nu trebuia decît să țipe. Hunter dormea afară, sub stele. Ar fi venit imediat.

Callaghan nu era un maniac bolnav la cap. Avea ochii limpezi ca lumina zilei. În privirea lui se citea curiozitatea – şi încă ceva, care-i puse nervii pe jar imediat. O sclipire clară, în ochii aceia căprui-aurii.

– E, nu țipi?

O întrebase cu un glas gîjîit şi amuzat. Taylor dădu din cap că nu. Callaghan zîmbi, arătîndu-şi dinții albi şi strălucitori, apoi se întoarse iar la farfuria cu biscuiți.

– Ăştia au nevoie de sare.

În sfîrşit, Taylor îşi reveni. Sări din pat, îşi înăță halatul şi se îmbrăcă.

Pistolul ei era pe consolă. Porni pe furiş într-acolo.

– De ce-ai crezut c-aş țipa?

– Cele mai multe țipă, ridică el din umeri.

– Şi pe urmă, ce se întîmplă?

– Bărbații lor mă dau afară. Da' eu afară nu stau. Vin înapoi în casă. Mhm, mereu vin.

– Cînd ai să te întorci în munți?

Îşi luă pistolul, şi abia atunci observă că toate cartuşele erau aliniate în şir lîngă armă. Callaghan era mult mai isteț decît crezuse.

Propria ei reacție o surprinse. Începu să zîmbească.

– Plec cînd oi fi gata.

– Eşti adevărat, nu-i aşa, Callaghan?

– Ce adevărat?

– Un muntean adevărat.

Ocoli încet masa, cu gînd să deschidă uşa. Dacă nu lua o gură de aer curat, avea să leşine.

– Ți-aş mulțumi dacă nu-l chemi pe bărbatu' tău pînă nu-mi termin micul dejun.

– Nu chem pe nimeni, îi promise ea. Vreau doar puțin aer, atîta tot.

Deschise uşa şi ferestrele. Nu folosi prea mult. Se rezemă de tocul uşii şi-l privi pe intrus. Avea manierele unui vier.

– Mîine dimineață o să vreau cafea, anunță el. Şi un mic dejun ca lumea.

Îi tot arunca priviri scurte, ca să-i observe reacția. Taylor zîmbea în continuare.

– Acum poți să țipi dacă vrei. Am terminat, declară Callaghan, ridicîndu-se.

– Pariez că ai o mulțime de povestit despre viața de la munte.

– Mii şi mii.

– Ştii cine-au fost Daniel Boone şi Davy Crockett?

– Nu-s prost, se răsti el. Sigur c-am auzit de ei. Au murit, cucoană. Şi nici nu erau din munții ăştia. Noi, aici, avem poveştile noastre. Oameni ca Tom Howard şi Sparky Dawson şi Montana...

Zbieretul Victoriei îl întrerupse. Taylor sări şi ea cale de-un cot. Nu observase uşa dormitorului deschizîndu-se. Prietena ei îi aruncase o singură privire lui Callaghan şi scosese un ţipăt care-ar fi trezit tot oraşul Redemption.

Taylor se dădu la o parte tocmai la timp. Hunter năvăli pe uşă, cu pistolul scos.

– Callaghan! mugi el.

– 'Neaţa, Hunter.

– E inofensiv, îi şopti Taylor Victoriei. Prietena ei părea gata să leşine.

– M-a trezit mirosul, răspunse ea la fel de încet, icnind.

Taylor îi dădu un prosop să-şi acopere faţa, apoi se duse să-şi ia pistolul.

– Ai zece secunde să ieşi de-aici, ordonă Hunter. Şi dacă te mai văd, te omor.

– Nu pleacă nicăieri.

Taylor fu nevoită să repete, înainte de a fi auzită. Hunter era sigur că nu înţelesese bine.

– Ce-ai spus?

– Că nu pleacă.

Îi venea să rîdă. Hunter o privea uluit.

– Mi-a spus că s-ar întoarce oricum.

Callaghan bătu cu palma în masă şi izbucni în rîs. Se opri la fel de brusc, cînd Taylor îndreptă pistolul spre el.

– Ai să mă împuşti?

– Nu. Dar nu pleci de-aici pînă nu spun eu că poţi să pleci.

Munteanul se întoarse spre Hunter.

– E nebună?

– Cred că da, dădu Hunter din cap.

– E frîntă de oboseală şi nu mai gîndeşte limpede! strigă Victoria, prin prosop. Taylor, ți-ai işit din minți?

– Probabil, răspunse Taylor.

Apoi rîse şi se întoarse spre scară:

– Daniel David?

– Da, mamă?

– Ştii ce-am prins?

– Ce mamă?

– Un muntean adevărat, viu! Hunter, adu copaia.

Capitolul 19

Prințul Întunericului e un gentleman.
William Shakespeare, „Regele Lear"

Lucas lipsi trei săptămîni. Ajunse acasă vineri, spre seară. Hunter îl întîmpină în curte.

Imediat, ştiu că ceva era în neregulă. Calul era transpirat şi cu spume la gură. Lucas nu şi l-ar fi forțat fără motiv.

– Unde-s Taylor şi ceilalți?

– În casă, răspunse Hunter, sînt bine. Ce s-a întîmplat?

– Judecătorul a aprobat. Am hîrtiile semnate.

– Mă bucur să aud că s-a rezolvat, răspunse Hunter, aşteptînd să audă şi restul.

– Am urmărit doi oameni din Rosewood pînă-n South Creek. Erau pistolari plătiți. S-au oprit în Cameron şi au întrebat cum se-ajunge cel mai repede la Redemption. Am luat-o pe scurtătură şi cred că mai au o zi pînă s-ajungă aici.

– Cred că i-a încetinit şi ploaia de-azi-noapte.

– Nenorocitul i-a trimis să ia gemenele.

– Ai să-i spui lui Taylor, sau o rezolvăm noi, fără s-o mai alarmăm?

Lucas nu voia să-şi sperie soţia, dar ştia că trebuia să-i spună.

– Trebuie să fie pregătită. Am să-i spun după cină.

– Cred c-ar fi bine să mergem în oraş şi să vorbim cu Frank.

– N-ar strica, răspunse Lucas, privind lung prin curte. Tocmai zărise în curte un necunoscut îmbrăcat în piele galbenă de oaie.

Omul dădu colţul şi porni spre uşa din faţă. Lumina soarelui în asfinţit îi cădea pe chip, printre frunze, şi era prea departe pentru ca Lucas să-l vadă bine. Totuşi, parcă-l cunoştea de undeva.

– 'Nă seara! salută omul.

Lucas făcu un pas înapoi.

– Callaghan... şopti el, nevenindu-i să creadă.

Continuă să-l privească pînă dispăru în casă, apoi îi rosti numele din nou – mugind, de astă dată.

Hunter izbucni în rîs.

– Nu l-ai recunoscut, aşa-i?

Lucas clătină din cap.

– Ce mama dracului s-a întîmplat cu el?

– Taylor, asta s-a întîmplat. Văd eu de calul tău. Tu du-te-n casă.

Uşa se deschise dintr-o dată şi Taylor ieşi în fugă. O urmau copiii. Victoria se opri în prag, bucuroasă şi uşurată să-l vadă pe Lucas.

– Bine ai venit acasă, şopti Taylor. Ai...?

Lucas dădu din cap.

Apoi o cuprinse în braţe şi o sărută mai-mai să-i taie respiraţia. Cei trei copii îi vorbeau, toţi în acelaşi timp.

Fără tragere de inimă, o lăsă pe Taylor din braţe, şoptindu-i:

– Mai tîrziu...

Apoi se întoarse spre cea mai zgomotoasă dintre ei:

– Da, Georgie?

– Ştii ceva, tăticule?

– Nu, ce?

– Avem un om în casă.

– Am auzit, răspunse Lucas, privind-o pe Taylor.

– Ne spune poveşti în fiecare seară, interveni şi Daniel. Despre munteni adevăraţi. E unul care locuieşte aproape, şi Callaghan zice că poate-am să-l cunosc într-o zi.

– Mămica nu l-a lăsat să se ducă acasă! declară Allie. El mi- a zis!

Taylor se întoarse spre uşă, dar Lucas o apucă de mînă şi o trase înapoi.

– De ce nu l-ai lăsa să se ducă acasă?

– Daniel încă nu şi-a ales un nume, îi explică Taylor. Callaghan doarme afară, Lucas. Nu face nici un rău. Înţeleg de ce nu-ţi place. Mi-a explicat că de ani de zile îţi stă ca un cui în cap.

– Dacă doarme afară, de ce nu fuge în timpul nopţii? întrebă Lucas, exasperat.

– Mămica i-a spus c-o să-l prindă şi-o să-l aducă înapoi, dacă pleacă înainte să-mi aleg eu numele.

– Şi cînd o să se-ntîmple asta, fiule?

– Curînd, promise Taylor.

Lucas strînse din fălci, semn că începea să se înfurie.

– Cina e gata! strigă Callaghan din uşă.

Privindu-l pe Hunter, Lucas îl văzu întorcîndu-se repede, dar nu înainte de a-i observa zîmbetul.

– Mergem în casă? întrebă Taylor.

Lucas îşi putu stăpîni nervii toată seara. Ascultă povestirea scandaloasă pe care Callaghan le-o spunea soției şi fiului său şi-l întrerupse doar de vreo două ori.

– Nu aşa s-a întîmplat! se răsti el. Dacă tot o spui, măcar spune-o bine!

Taylor nu înțelega ce-l apucase. Cînd Lucas porni spre rîu, se duse afară după el.

– E un hoț, Taylor, îi răspunse Lucas înainte ca ea să formuleze întrebarea.

– Cînd era mai tînăr, poate. N-o să fure nimic de la noi.

– Pot tolera aproape orice altceva dar, pe toți sfinții, ce-i al meu, al meu rămîne!

– Cum a fost şi cu cuțitul. Cel pe care l-ai lăsat pe noptieră, la Cincinnati, ca să înțeleg că nu vei renunța să le cauți pe gemene.

– Într-adevăr. Vino aici, doamnă Ross.

Taylor veni în brațele lui şi-l strînse la piept. Bărbia lui Lucas i se rezemă pe creştet.

– Mîine vin nişte oameni, îi spuse el. Unchiul tău i-a trimis.

Strîngînd-o şi mai tare, îi explică planul său şi al lui Hunter, promiţîndu-i că aveau să-i alunge. Nu adăugă faptul că erau pistolari.

Începînd din clipa aceea, Taylor nu le mai scăpă pe gemene din ochi. Vremea fu alături de ea, ploaia făcîndu-le să stea în casă toată dimineaţa şi după-amiaza. Lucas reveni la apusul soarelui. Îi spuse că cei doi plecaseră şi n-aveau să se mai întoarcă.

Frank îi dădu mai multe detalii în duminica următoare, cînd Taylor se duse în oraş ca să citească ziarul.

– Amîndoi ştiau cine sînt Lucas şi Hunter, îi spuse el. N-aveau de gînd să le ţină piept. Şi erau şi guralivi. Se pare că unchiul tău a oferit o recompensă în schimbul nepoatelor.

– Lucas şi cu mine avem acum custodia legală asupra fetelor! protestă Taylor.

Frank se grăbi s-o liniştească:

– Ştim. Nimeni dintre noi nu va sta cu mîinile-n sîn, dacă mai vine cineva. Nu-ţi face griji, Taylor.

Rolly ascultase conversaţia. Cînd terminară, o luă deoparte.

– Am un mic cadou pentru tine, şopti el. Tocmai l-am terminat.

Taylor credea că era un leagăn. Peste o oră, Rolly îl aduse acasă. Taylor îl asigură că-i era foarte recunoscătoare, şi rîdea de bucurie,

nu de altceva. Apoi, îl conduse înăuntru şi alese un loc pentru... al treilea balansoar.

Scaunele fură puse în semicerc, în faţa căminului. Rolly nu se grăbea să plece. Taylor insistă să stea un timp şi-i oferi ceva de băut, dar omul refuză.

– Vrei să mă rogi ceva? îl întrebă ea.

Rolly dădu din cap.

– Mă pregătesc...

Avu nevoie de douăzeci de minute pentru a-şi face curaj. În sfîrşit, mărturisi: voia să înveţe să citească.

Taylor fu uimită şi încîntată. Îl asigură că nimeni n-avea să rîdă de el şi-i promise să păstreze secretul. N-avea să-i spună nici chiar soţului ei.

– Oricum, e timpul ca Daniel să înveţe să citească, spuse ea. Aş putea să vă învăţ pe amîndoi.

Dar Rolly nu voia să-l vadă nici măcar un copil de şapte ani cum se chinuia. Propuse să-i dea lecţii fiului ei seara, iar lui în pauza de masă.

Începură lecţiile de a doua zi. Taylor le spuse tuturor că se ducea pînă-n oraş, ca să se mai dezmorţească şi să-l salute pe Frank.

Callaghan se pregătea de plecare. Le spuse că-l chema muntele, şi deşi îi plăcuse ospitalitatea lui Taylor, stătuse prea mult în vizită. Voia să-şi regăsească solitudinea. Taylor avea să-i ducă dorul, dar ştia că era timpul să plece.

Lucas nu-i mai suporta povestirile. În cele mai multe era vorba despre un om numit Montana. Cînd îi auzea numele, Lucas se încrunta şi ieşea din casă. Reacţia lui îl făcea mereu pe Callaghan să hohotească de rîs, plesnindu-se peste genunchi.

Lui Daniel îl plăcea la nebunia noua lor casă. Se ţinea după Lucas ca un căţeluş şi-i sorbea toate cuvintele. Petreceau mult timp împreună. Oricît de ocupat ar fi fost Lucas, mereu îi acorda fiului său timp şi atenţie.

Taylor spera să-i dăruiască şi ei timpul şi atenţia de care avea nevoie. Pur şi simplu nu-şi mai putea continua programul rigid la nesfîrşit şi, într-o sîmbătă după-amiază, îşi pierdu în sfîrşit controlul. Printr-o ironie, fiul ei cel dulce şi nevinovat fu cauza. Îi spuse numele pe care şi-l alesese.

Callaghan stătea lîngă Daniel, cu mîinile la spate, legănîndu-se pe picioare înainte şi-napoi. Părea să se umfle în pene, cine ştie de ce. Taylor era intrigată.

În sfîrşit, Daniel anunţă că voia să poarte numele acelui muntean aspru şi curajos pe care toţi îl numeau Montana.

Taylor îi înţelegea motivele, dar nu-l găsea totuşi un nume potrivit. Îl întrebă dacă voia într-adevăr să poarte numele unui teritoriu.

– Montana îi spune lumea, dar nu în faţă. Nu-i place numele ăsta, mamă. Callaghan mi-a spus.

Dînd din cap, Taylor aşteptă să-i spună nu-

mele. Daniel se bîlbîia de emoție. Nu-l grăbi. Era un moment important pentru el.

Trase adînc aer în piept şi-şi îndreptă umerii. Apoi, îi spuse numele lui cel nou. Avea să-l cheme Lucas Michael Ross.

Taylor fu nevoită să se aşeze. Fiul ei nu păru să observe cît de uluită era. Se şi repezise să spună una dintre povestirile iui favorite despre Lucas.

– A scos din canion patruzeci de colonişti, în plină iarnă, şi indienii nu le-au făcut nimic, fiindcă...

În timp ce băiatul îşi trăgea respirația, Callaghan se grăbi să completeze:

– Fiindcă le e teamă de el şi îl respectă.

Fiul ei dădu din cap.

– Nu se poate să mă cheme Montana. Fiecare muntean trebuie să-şi cîştige porecla. Uite, lui Callaghan i se spune Ursul – nu-i aşa?

– Ba bine că nu! confirmă Callaghan.

– Şi Rolly mi-a spus o poveste despre tata, mamă. A zis că ştia să caute urmele...

– Fiule, nu cred că mamei tale îi arde de poveşti acum. Mie mi se pare că-i niţeluş cam uimită. Nu ştiai, nu-i aşa, doamnă Ross?

Taylor clătină din cap. Apoi izbucni în rîs. Îşi amintea grupul care-l înconjurase pe soțul ei în holul hotelului din Boston.

Îl băteau pe umeri cu entuziasm şi-l implorau să le strîngă mîna. Crezuse că admirația lor era în legătură cu războiul.

Dumnezeule din ceruri, era măritată cu un

muntean! Şi toată lumea din America părea să ştie cine era! Toată lumea, numai ea nu!

– Callaghan a spus că ne-am încurca dacă ne zici la amîndoi Lucas, continuă fiul ei. A zis că pînă cresc, pot să iau numele al doilea al lui tata. Acuma mă cheamă Michael, mamă... dacă vrei şi tu.

Nu voia să-i strice bucuria. Zîmbi forţat.

– Atunci, Michael să fie.

Callaghan plecă peste cîteva minute, iar fiul ei se duse afară să le spună tuturor noul lui nume. Lucas plecase deja la vînătoare. Mai avea de aşteptat pînă să afle cum se numea de-acum fiul lui.

Multă vreme, Taylor nu se mişcă de la masă. Victoria şi Hunter duseseră gemenele la rîu, să se bălăcească. Lipsiră mai mult de o oră, iar cînd se întoarseră, Taylor era tot la masă.

Victoria făcuse o tocană pentru cină. Anunţă că avea să fie gata peste o oră. Tot arunca priviri îngrijorate spre Taylor. Prietena ei părea foarte tulburată.

Observă că era roşie la faţă şi tremura. Oare din cauza febrei?

Ridicîndu-se, Taylor clătină din cap.

– N-am febră, îi şopti ea Victoriei. Sînt furioasă.

Îşi încinse şorţul pe mijloc, îşi vîrî pistolul în buzunarul acestuia şi porni spre uşă.

– Unde te duci? o întrebă Victoria.

– În grădină. Pe urmă, cred c-am să fac un

drum pînă-n oraş. Vreau să fiu singură o vreme.

I se părea că vorbea pe un ton calm şi rezonabil. Victoria nu era de aceeaşi părere.

– Te doare gîtul? Eşti răguşită.

Taylor nu-i răspunse. În timp ce închidea uşa, prietena ei o întrebă cît avea să lipsească, pentru a nu întîrzia la cină. Îi promise că urma să se întoarcă pînă atunci. Înarmată cu pistolul, ocoli grădina, bombănind la vederea stricăciunilor produse deja de iepuri şi, în sinea ei, urlînd că avea o viaţă atît de nefericită. Lucas înţelese că era ceva în neregulă în prima clipă cînd o zări. Stătea în partea opusă a grădinii, privindu-l, cu o expresie cum niciodată n-o mai văzuse. Părea învinsă.

Îl aşteptă să ajungă la vreo douăzeci de paşi distanţă, şi abia atunci ridică mîna, făcîndu-i semn să se oprească.

– Plec! declară ea, cu voce puternică.

Drept răspuns, Lucas făcu ochii mari. Taylor dădu din cap:

– M-ai auzit, Lucas? Plec.

Lucas încuviinţă scurt.

– Era şi timpul.

Reacţia lui nu făcu decît să-i aţîţe furia şi mai mult.

– Te aşteptai să dau greş, nu-i aşa? Nu eşti deloc surprins.

– Nu, nu sînt surprins. Te-am privit cum te speteai cu munca în ultimele săptămîni şi am văzut ce efect a avut asupra ta.

Îngrijorarea îi înăsprea glasul.

– Ai slăbit şi ai cearcăne sub ochi. Slavă Domnului că ţi-ai venit în fire la timp, pînă nu mureai pe picioare.

Îi venea să urle la el. Nu se stăpîni. Ducă-se dracului controlul. Venise la frontieră ca să fie liberă şi, pe toţi sfinţii, aşa avea să fie.

– Vrei să spui că munca mea grea te-a convins că nu trebuie să stau aici?!

– Taylor, strigi la mine...! remarcă el, părînd de-a dreptul uimit de acest lucru.

Nu pierdu vremea dîndu-i dreptate.

– Să nu-ndrăzneşti să-mi spui că sînt fragilă, Lucas, sau jur pe Dumnezeu c-am să răcnesc la tine pînă mor sau eu, sau tu.

– N-ai ce căuta aici, insistă el.

Se înfuria cu repeziciune, la fel ca ea. Cu cît o privea mai mult, aşa epuizată cum era, cu atît devenea mai furios. Nu-şi dădea seama că ea devenise lumea lui? Dacă i se întîmpla ceva, nu ştia ce-ar fi făcut. Avea responsabilităţi, fir-ar să fie. Copiii depindeau de ea. Şi el la fel. Trebuia să înceapă să-şi poarte singură de grijă, iar Lucas era hotărît s-o oblige.

– Am stat destul cu mîinile-n sîn, îi spuse el. Te-am luat dintr-o sală de bal şi, pe toţi sfinţii, am să te duc înapoi. Tu ar trebui să porţi diamante şi...

Taylor îi risipi concentrarea. Scoase pistolul din buzunarul şorţului, se răsuci în loc şi trase. Glonţul lovi un iepure gras, care fu aruncat înapoi în gard.

Apoi vîrî pistolul la loc şi-şi încrucişă braţele pe piept. Îşi privi încruntată soţul.

– Plec! strigă ea din nou. Ştiai că fiul tău şi-a ales numele? Vrea să-l cheme Lucas Michael Ross. Trebuie să-i spunem Michael. Ce zici de asta, Montana?

Lucas făcu un pas spre ea. Taylor se retrase.

– Toate sînt exagerări, spuse el. Nu-mi place să vorbesc despre ele. Nu merit atîta admiraţie. Sînt doar un bun căutător de urme, atîta tot.

Se prefăcea intenţionat că nu înţelegea ce încerca să-i spună. Expresia lui deveni reţinută. Evident, voia ca Taylor să abandoneze subiectul.

Ea, însă, nici gînd!

– Toată lumea din America ştie cine eşti. Toată lumea, numai nevasta ta nu!

La asta, nu mai avu ce să-i spună. Taylor se simţea trădată. Ştia că avea nevoie să stea un timp singură, ca să hotărască ce trebuia să facă.

– N-am să mai fiu o povară pe capul tău, afirmă ea; îşi ridică fustele şi porni pe cărarea care ducea spre oraş. Iar acum, dacă mă scuzi, plec.

– Du-te, mormăi el. Dar te previn, Taylor: am să-ţi iau urma şi-am să te-aduc înapoi, la mine. Ce-i al meu, al meu rămîne.

Taylor se opri brusc. Panica pe care o distingea în glasul lui o nedumerea. Se întoarse

să-l privească. Îi distinse frica în privire. Nu-i înțelegea reacția, și totuși încercă instinctiv să-l calmeze.

– Mă duc în oraș. Am să mă întorc într-o oră.

Lucas nu-și putu ascunde ușurarea.

Tot drumul pînă-n oraș, Taylor se gîndi la comportamentul lui. O parte din distanță o parcurse în fugă, iar cînd își dădu seama ce făcea, încetini pasul. Încă mai era atît de furioasă din cauza încăpățînării lui, încît nu putea gîndi limpede. Planul său de a-i dovedi că avea curajul și tăria de a trăi în ținuturile sălbatice se întorsese împotriva ei înșăși.

Lucas era un muntean adevărat, mai adevărat decît în toate închipuirile ei, mai adevărat decît realitatea. Dacă nici asta n-o revolta, nu știa ce altceva ar fi putut s-o facă. Lucas știa că îi fascinau Daniel Boone și Davy Crockett. Auzise poveștile pe care i le spunea fiului lor. La naiba, știa ce părere avea despre eroii aceia, și totuși nu-i spusese niciodată că se măritase cu unul asemenea lor.

Simțea că iar îi veneau furiile. Sigur că nu-i spusese. Ar fi trebuit să-i vorbească despre trecutul lui și, Doamne ferește, chiar să-i împărtășească unele dintre experiențele pe care le trăise.

Frustrată, Taylor își aruncă mîinile în sus.

– Mă las păgubașă, mormăi ea.

Apoi izbucni în lacrimi.

Pentru că avea obiceiul să treacă pe la magazinul general, o luă într-acolo. Plînse în timp ce intra prin spate şi cînd îl străbătu, şi întrucît obişnuia şi să-l salute pe Frank, îi făcu cu mîna. Abia cînd ieşi în stradă îşi dădu seama cît de ridicol arătase.

Taylor promisese să se întoarcă într-o oră, dar pierduse noţiunea timpului. Urcă pe colina din spatele oraşului, iar cînd ajunse în vîrf, privi în jos, spre Redemption, îşi propti mîinile în şolduri şi scoase un urlet, ca să se descarce complet. Era o senzaţie atît de mulţumitoare, încît mai răcni o dată. Numai cînd începu s-o doară gîtul se opri.

Ştia că se purta ca o nebună. Nu-i păsa. În jur nu era nimeni care s-o vadă sau s-o audă. Şi n-ar fi contat nici dacă se uitau alţi oameni. Era o femeie liberă. Dacă voia să-şi piardă controlul, atunci, pe toţi sfinţii, avea tot dreptul s-o facă.

Scoase un oftat sonor de satisfacţie şi se aşeză. Mult timp, stătu pe gînduri. O sîcîia reacţia lui Lucas faţă de anunţul ei că pleca. Probabil crezuse că voia să pună capăt căsniciei şi, deşi considera că aceasta era o concluzie ridicolă pentru un om atît de inteligent, ceea ce o nedumerea şi o fascina era faptul că în ochii lui se citise teama. Nu se înşelase. Îi văzuse clar spaima şi panica.

Reacţia lui nu avea nici un sens. Chiar credea că i-ar fi părăsit, de el şi copii? Sau credea că ar fi lăsat copiii cu el, şi de-asta intrase în

panică? Nu, clătină ea din cap, nu era posibil. Lucas ştia că niciodată nu i-ar fi părăsit pe copii. Cum se putuse gîndi că l-ar fi părăsit şi pe el? Îi spusese că-l iubea. Credea că era doar o slăbiciune trecătoare?

Nu gîndise limpede, îşi dădu ea seama, iar aşa ceva nu era deloc caracteristic pentru Lucas. El era întotdeauna un om rezonabil. Şi mai şi ridicase tonul la ea. Or, Lucas nu striga niciodată – niciodată! Nicicînd nu se lăsa pradă emoţiilor.

Pînă azi.

Nu era posibilă decît o singură concluzie, şi deodată, tot ceea ce nu avusese nici un sens, deveni absolut clar.

O iubea.

Fu copleşită de bucurie. Plînse zece minute în şir, înainte de a reuşi să se oprească. Apoi începu să-şi facă griji. Dacă o iubea, de ce nu-i spusese?

Taylor îşi şterse faţa cu poala fustei şi se ridică. Dragostea n-ar fi trebuit să fie tulbure, nu? Poate că Lucas încă nu-şi dădea seama că o iubea. O asemenea posibilitate avea sens, şi întrucît nu putea găsi nici o altă explicaţie logică, trase concluzia că aceasta era.

Doamne, trebuia să aibă răbdare. Ştia că pînă la urmă Lucas avea să înţeleagă totul, şi spera doar să nu fie moartă şi îngropată înainte ca în mintea lui obtuză să se facă lumină. De la iubirea pentru el putea să i se tragă chiar şi moartea. Acest gînd o făcu să zîmbească.

Era timpul să se ducă acasă, Îşi scuturâ frunzele de pe fustă şi porni înapoi spre oraş. Dintr-o dată, se pomeni întrebîndu-se ce făcuse în aceeaşi vreme cu un an în urmă, şi-şi spuse că probabil citise din jurnalul doamnei Livingston. Ce naivă fusese pe-atunci! Doamna Livingston habar n-avea de viaţa în sălbăticie. Nu era nevoie ca lunea să fie ziua pentru spălat, iar femeile nu erau nevoite să muncească pînă căzeau de pe picioare, numai pentru a se dovedi capabile.

Viaţa era prea scurtă pentru nişte programe rigide. Taylor ştia că în cele din urmă avea să se integreze într-o rutină comodă, neistovitoare. Nu avea nevoie să dovedească nimic, nimănui. Voia să aibă o viaţă lungă şi să-şi vadă copiii crescînd şi împlinindu-şi visele.

Îl iubea pe Lucas cu pasiune, dar n-avea să-l lase să-i ia visele. Urma să stea acolo unde era, şi cu asta, gata! Soarele asfinţea. Taylor se opri puţin să admire capodopera lui Dumnezeu, apoi grăbi pasul şi coborî repede în oraş. Uitase de timp. Îi spusese Victoriei că avea să se întoarcă într-o oră, şi deja trecuseră mai mult de două.

O luă pe scurtătura care trecea prin magazinul general, îl salută din mers pe Frank, apoi ieşi grăbită pe uşa de la stradă. Şi se pomeni faţă-n faţă cu unchiul ei, Malcolm.

Aproape se ciocniră piept în piept. Fu atît de uimită la vederea lui, încît se opri în loc.

Malcolm nu părea deloc surprins s-o vadă. O apucă de braț, strîns, şi o trase din dreptul intrării.

Taylor încerca deja să-şi smulgă brațul din mîna lui, cînd o trînti de perete. Se lovi cu capul de scînduri. O străbătu un junghi de durere, dar nu țipă. N-avea să-i dea această satisfacție.

Malcolm era la fel de urît cum şi-l amintea, deşi se îngrăşase considerabil de ultima oară cînd îl văzuse. Părul i se rărea în creştet, iar firele albe i se înmulțiseră. Era îmbrăcat într-un costum negru, cu cămaşă albă, pătată În jurul gulerului şi pe piept. Duhnea a whisky. Da, Malcolm era întru totul la fel de respingător ca pe vremuri.

– Ia-ți mîinile de pe mine! se răsti ea, cu dezgust vizibil.

– Aşa-ți saluți unchiul? gînguri Malcolm.

Avea chipul la cîțiva centimetri de al ei. Taylor privi intenționat cicatricea care-i străbătea pleoapa şi sprînceana. În sfîrşit, Malcolm observă unde se uita şi ridică mîna dreaptă. O lovi peste față, tocmai cînd Frank ieşea din magazin să vadă ce se întîmpla. Scoase un strigăt şi alergă s-o ajute.

Malcolm îl îmbrînci într-o parte şi o trase pe Taylor în magazin. Trînti uşa, o încuie, apoi îşi împinse nepoata spre tejghea.

– Credeai că te poți ascunde de mine în locul ăsta uitat de lume?

Nu-i răspunse.

– Ai fost surprinsă să mă vezi, nu-i aşa?

– Da, recunoscu ea. Ştiam că vei trimite alţi oameni să ia fetele, dar nu mă aşteptam să vii aici.

– Le iau cu mine, anunţă el, bătîndu-se peste buzunarul vestonului. Am hîrtiile care dovedesc că-s ale mele.

– Nu sînt ale nimănui! strigă Taylor. Hîrtiile tale n-au nici o valoare aici. Nu sîntem în Anglia.

Malcolm o privi încruntat, apoi se duse grăbit la uşa din spate, pe care o închise cu zăvorul.

– O să aşteptăm aici, spuse el.

Taylor se uita afară, prin vitrină. Frank nu se vedea nicăieri. Probabil se dusese să-l cheme pe Lucas.

– Aş putea să te omor pentru problemele pe care mi le-ai cauzat. Tu ai fost cu ideea, nu?

Încrucişîndu-şi braţele pe piept, Taylor îl privi cum se plimba agitat prin magazin, încruntîndu-se mereu la ea.

– Care idee?

– Să schimbe testamentul.

Taylor clătină din cap.

– Mama ta nu mi-a spus ce făcuse. Am aflat o dată cu tine, după moartea ei.

Malcolm pufni, neîncrezător.

– Nu plec nicăieri fără gemene. Nu m-aş fi deranjat, dacă n-o convingeai pe căţeaua aia bătrînă să le lase ditamai afurisita de avere puştoaicelor lui Marian. Graţie amestecului tău, acum îmi bat la uşă toţi creditorii din Londra.

– Doamna ți-a achitat toate datoriile, îi aminti ea. Deja te-ai adîncit în altele?

Întrebarea ei nu-l încîntă deloc. Făcu un pas amenințător. Taylor își strecură mîna în buzunarul șorțului, pregătindu-se pentru orice eventualitate.

– Dacă n-am încotro, am să te omor, o amenință el.

– Fă-o, și banii îi vor reveni soțului meu, se bucură ea să-l anunțe.

Malcolm zîmbi.

– Cred că în momentul ăsta e pe moarte. Acum n-am mai angajat nișteiași. Am venit pregătit. Am patru pistolari cu mine.

Cu un efort, Taylor reuși să-și ascundă îngrijorarea.

– Numai patru?

Ridică mîna s-o lovească din nou. Un zgomot provenit de afară îi distrase atenția. Alergă lîngă vitrină și se uită pe furiș. Nu păru să vadă pe nimeni, căci ridică din umeri și se întoarse spre ea, țanțoș ca un păun.

– Toate astea-s numai din vina ta, se răsti el. Dacă se face moarte de om, tu vei fi responsabilă. Vreau fiecare liră care mi se cuvine. Nu pot să mă duc după banii pe care baba aia nebună i-a dat pentru opere de caritate, dar pot lua înapoi ce-a pus deoparte pentru tine și gemene.

– Și cum ai de gînd să faci?

Nu-i dădu timp să răspundă.

– Lasă-mă să ghicesc. Nu va fi nici vina,

nici responsabilitatea ta, dar tot voi muri. Asta e?

– Nu fac decît ce m-ai silit tu să fac.

– De unde-ai avut banii pentru pistolari?

– De la fiica mea. Şi-a vîndut bijuteriile. Îi dau jumătate din moştenire. Jane îți trimite salutări, adăugă el, cu un chicotit.

– Pe-aici se spînzură oamenii pentru crimă, să ştii, îl preveni ea.

Malcolm îşi descheie vestonul şi duse mîna la buzunar.

Taylor strînse patul pistolului, dar nu-l scoase din şorț. Nu voia să-l omoare decît dacă nu mai avea încotro.

Sub cureaua pantalonilor lui, între betelie şi grăsimea de pe burtă, era vîrît un pistol. Totuşi, nu-l atinse. În schimb, scoase o batistă şi începu să-şi şteargă sudoarea de pe frunte.

– E cald ca dracu' aici, mormăi el.

– Taylor! se auzi glasul lui Lucas, într-un muget care făcu să se spargă geamul vitrinei.

Malcolm alergă într-acolo. Se ascunse într-o parte şi privi pe furiş să vadă cine era. Nu stătu drept în fața ferestrei, ca să nu poată fi ochit.

– Cine te strigă? întrebă el în şoapă.

Rîzînd uşurată, Taylor îi răspunse:

– Lucas.

– Nu! răcni Malcolm.

– Ba da. Vrei să-i răspund?

– Taci din gură, fato! Lasă-mă să gîndesc! îi ordonă el.

Privi din nou afară, apoi se lipi de perete, uitîndu-se la ea.

– Înseamnă că a pornit spre oraş înainte să ajungă ei la el. Da, asta trebuie să fie. Sînt pe drum încoace. Am să-l ţin ocupat cu tine, pînă ajung ei aici. Răspunde-i, fir-ai a dracu'! Strigă-l, ca să ştie că nu te-am omorît încă.

– Te-aştepţi să te ajut? întrebă Taylor, nevenindu-i să creadă. Dumnezeule, eşti vrednic de tot dispreţul! Parc-ai fi un şobolan încolţit. Toţi sînteţi încolţiţi, să ştii! Poţi să te şi laşi păgubaş. Pleacă de-aici cît mai poţi!

– Răspunde-i! ţipă din nou Malcolm.

Taylor era hotărîtă să refuze, dar Lucas o strigă iar, şi ştiu că era îngrijorat pentru ea.

– Da, Lucas?

– Eşti bine? o întrebă, cu glasul tremurîndu-i de spaimă.

– Da! N-am nimic!

Trecu aproape un minut, înainte ca Lucas să-i strige din nou:

– Vin înăuntru!

Malcolm se chinuia să-şi scoată pistolul din pantaloni. Nu era atent la ea.

– Spune-i să stea pe loc! răcni el.

– Nu e nevoie să vii înăuntru! strigă Taylor.

Scoase pistolul din buzunarul şorţului şi ochi.

Lucas nu ştia ce să facă. Era atît de speriat în sinea lui, şi atît de furios, încît îi venea să doboare uşa şi să-l omoare pe ticălos cu mîinile goale. Tot drumul pînă în oraş, îşi alungase

din minte posibilitatea ca Taylor să fie deja moartă, iar cînd îi auzise vocea, i se înmuiaseră genunchii şi avusese senzaţia că-i exploda inima în piept.

– Lucas, eşti o ţintă uşoară dacă stai în mijlocul străzii! strigă ea.

Malcolm se uita iar pe fereastră. Luase pistolul în mînă, dar îl ţinea în jos. Încă nu ochise. Numai din acest motiv mai era în viaţă.

– Vin înăuntru! strigă Lucas.

– Nu e nevoie! îl asigură Taylor.

Nu părea speriată. Lucas nu ştia ce să înţeleagă. Imediat, Taylor îl lămuri.

– De ce naiba nu e nevoie? întrebă el.

– Am şorţul pe mine.

Malcolm nu pricepu decît cînd auzi cocoşul pistolului. Se întoarse încet spre el, ridicînd în acelaşi timp arma.

Dintr-un foc, Taylor îi zbură pistolul din mînă. Malcolm scoase un urlet de durere şi se lovi de perete. Uşa zbură din balamale, spartă cu umărul de Lucas. Apoi căzu la podea şi uşa din spate, iar Rolly intră valvîrtej.

Lucas aruncă o privire spre Taylor, ca să se asigure că era nevătămată, apoi se întoarse către Malcolm. Îl ridică, îi trînti un pumn în falcă şi-l aruncă înapoi. Malcolm zbură prin vitrină şi căzu grămadă pe podeţ.

Voia să-l omoare, dar Taylor nu-l lăsă. La început, se gîndi că dacă-l trimitea în Anglia ar fi făcut dreptate. Viaţa pe care avea s-o îndure ca sărăntoc ar fi fost pedeapsa cuvenită. Era

un om falit, ruinat. Dar încă mai avea aceleaşi apetituri, aceleaşi pofte bolnave. Nici un copil n-avea să fie în siguranţă, atîta vreme cît Malcolm cutreiera străzile Londrei.

Iar copiii trebuiau să fie întotdeauna pe locul întîi. Întotdeauna.

Mai bine să fie închis pe viaţă. În cele din urmă, Lucas îi dădu dreptate. N-ar fi fost chiar atît de bine să-i tragă un glonţ în inimă. N-ar fi suferit destul.

Tot oraşul se adunase în faţa magazinului, holbîndu-se la captiv, în timp ce discutau ce să-i facă. Malcolm şedea pe jos, smiorcăindu-se şi blestemînd, în timp ce-şi oblojea mîna rănită de glonţul lui Taylor.

Rolly voia să-l spînzure pe loc. Lucas nu-l lăsă. Clevis şi Eddie propuseră să-l ducă la şeriful din Rosewood, iar de astă dată Lucas se învoi.

– Ce s-a întîmplat cu cei patru pe care i-a angajat Malcolm? întrebă Taylor.

Lucas îi omorîse pe doi cînd încercaseră să-l prindă într-o ambuscadă, iar pe al treilea îl lăsase să plece tîrîş, cu un glonţ în burtă. Totuşi, n-avea de gînd să-i dea detaliile lui Taylor.

Pistolarii îi întinseseră o cursă lîngă rîu. În timp ce Hunter le distrăgea atenţia, trăgînd, Lucas îi luase prin învăluire.

– N-am numărat decît trei.

– Eu am numărat patru, răspunse Hunter, din spatele ei. Taylor se întoarse şi-i zîmbi.

Refuza să se uite la unchiul ei. Acesta o

strigase deja de două ori, dar îl ignorase.

– Vreau să mă duc acasă acum, îi şopti ea soţului ei. Frank, dacă ai nevoie de un geam pentru vitrină, Lucas ţi-l va plăti cu plăcere.

Lucas îi spuse ceva lui Hunter, încet. Taylor nu auzi ce vorbeau, şi nu-l mai aşteptă. Simţea nevoia să se îndepărteze de Malcolm şi să respire aer curat. Îşi luă rămas-bun şi porni spre casă. Lucas o ajunse din urmă la cotul drumului.

Îi spuse ce aflase de la Malcolm.

– Niciodată în viaţa lui nu şi-a asumat nici o răspundere, pentru nimic. Se pricepea foarte bine să-i facă pe ceilalţi să se simtă vinovaţi pentru faptele lui.

– Marian?

– Da. Credea că făcuse ceva rău. O să fie închis?

– Sub acuzaţia de tentativă de omor, îi răspunse Lucas. Da, va fi închis. Taylor?

– Da?

– Lasă...

Glasul îi tremura. Încă-i mai era greu să-şi controleze emoţiile.

– Lucas, nu te mai încrunta la mine.

– În viaţa mea n-am să mal trec prin aşa ceva. Auzi ce-ţi spun, Taylor? Niciodată n-am să mă mai sperii aşa.

– De ce crezi că te-ai speriat? întrebă ea, şi-şi ţinu respiraţia în aşteptarea răspunsului.

– Ce întrebare!

Doamne, imposibil mai putea să fie. Îşi con-

tinuară drumul cîteva minute, înainte ca Taylor să vorbească din nou.

– Cînd am plecat la plimbare, am luat o hotărîre. Am decis să nu vreau să fiu măritată cu un bărbat care nu mă iubeşte.

– Nici nu eşti! replică el, furios.

– Ştiu.

Părea înfiorată de emoție.

– Ai încetat să mă mai iubeşti?

Nu întrebarea, ci tremurul din glasul lui o ului. Chinul care-i frămînta toată ființa era aproape imposibil de privit. Părea gata să fie distrus de răspunsul ei.

– Nu voi înceta niciodată să te iubesc, şopti Taylor, prinzîndu-l strîns de mînă. Cum îmi poți pune o asemenea întrebare? Crezi că dacă spui sau faci ceva ce nu trebuie, n-am să te mai iubesc? Pe Dumnezeu din Ceruri, Lucas, mă scoți din minți! Iubirea mea pentru tine nu e nici condiționată, nici temporară – e veşnică!

– Atunci, nu-mi mai pune întrebări despre trecutul meu! îi ordonă el. Lasă-l în pace, Taylor. M-am săturat să-mi tot fac griji că ai să...

Nu mai continâ. Adevărul ieşise în sfîrşit la iveală. Lucas se temea. Doamne Sfinte, cum de-i luase atît de mult timp să înțeleagă? Îi era ruşine de trecutul lui şi se temea că dacă ştia despre copilăria lui şi anii războiului, înceta să-l mai iubească. Iar această vulnerabilitate n-o făcea decît să-l iubească şi mai mult. Nu voia decît să se arunce în brațele lui şi să plîngă de fericire că o iubea.

Îl strigă. Lucas îşi văzu de drum, fără să-i răspundă. Îl strigă şi a doua oară. Parcă nici n-ar fi auzit-o.

Oftînd, Taylor scoase pistolul. Ochi şi trase într-o piatră aflată la cîţiva paşi în faţa lui.

Lucas se răsuci spre ea.

– Ce mama dracului faci?

– Îţi atrag atenţia.

– Bagă pistolul la loc. Am treabă. Plec, fir-ar să fie!

Taylor îi zîmbi.

– N-ai decît! Dar te previn, am să-ţi dau de urmă şi te voi aduce înapoi acasă, unde ţi-e locul. Te iubesc, Lucas. Eşti tot ce mi-aş fi putut dori de la viaţă.

Lucas se întoarse iar cu spatele. Taylor zbură o bucată din scoarţa unui copac, la un metru distanţă de el.

Apoi îşi vîrî pistolul la loc în şort, îşi ridică fustele, şi o luă la goană spre el. Suspina cînd i se aruncă în braţe.

Lucas tremura de emoţie. Îi spunea încontinuu cît de mult o iubea. Sărutările şi jurămintele lor îl făceau s-o dorească tot mai mult şi mai mult. Taylor încercă să-l tragă spre curte, dar Lucas clătină din cap şi o duse într-un loc izolat, între brazi. Făcură dragoste cu o intensitate şi o pasiune copleşitoare.

Apoi se spălară alene în rîu şi făcură dragoste din nou. Se sărutară şi se mîngîiară în timp ce se îmbrăcau, treabă care le luă foarte multă vreme.

Taylor încă nu voia să se ducă acasă, dar ştia că Victoria avea să fie îngrijorată. Lucas îi spuse că Hunter ştia despre întîrzierea lor.

– De unde ştie că vom întîrzia?

– I-am spus eu, zîmbi Lucas.

Aşezîndu-se lîngă el, Taylor ridică privirea spre stele.

– Sînt înconjurată numai de comori, şopti ea. Stelele sînt diamantele mele, şi stau pe un cobor de smaralde.

– Chiar eşti hotărîtă să rămîi aici?

– O, da...!

– Îți va fi greu. Vor exista momente cînd vei dori să renunți.

– Nu mă îndoiesc.

– Ce-ai să faci?

– Am să urlu.

Lucas rîse.

– Ca azi!

– Într-adevăr.

– Nu eşti fragilă.

Fu atît de bucuroasă că-şi dăduse seama, încît se aplecă spre el şi-l sărută.

– Cînd ai observat?

– Cînd cu iepurele.

Nu înțelese. Trebui să aştepte pînă cînd Lucas se opri din rîs, ca să-i audă explicația.

– M-a convins grija ta pentru grădină, cred.

Şi felul cum scosese pistolul ca să apere ceea ce-i aparținea.

– Ce-i al meu, al meu rămîne.

Îi răspundea cu propriile lui cuvinte.

Lucas dădu din cap:
– Aşa e.

Trei săptămîni mai tîrziu, Rolly veni cu încă un cadou lucrat de mîna lui: al patrulea balansoar.

– Altceva nu mai ştii să faci? îl întrebă Lucas.

– Mie-mi plac balansoarele, replică Rolly.

În seara aceea, după ce copiii se duseră la culcare, cei patru adulţi se aşezară în balansoare şi începură să se legene.

Taylor fu prima care izbucni în rîs. Victoria i se alătură imediat, şi nu peste mult rîdeau şi Hunter şi Lucas.

Făceau atîta gălăgie, încît treziră copiii. Taylor se tamponă la colţurile ochilor, în timp ce le explica micuţilor că rîdea de fericire că aveau atîtea scaune frumoase.

– Cred c-am să-ncep să lucrez la un leagăn, îi spuse Hunter Victoriei.

– Cred că trebuie să mai construiesc o cameră, îi ţinu isonul Lucas, tărăgănat. Dacă lui Rolly nu i se termină curînd lemnul, vom avea nevoie de spaţiu.

Toţi izbucniră din nou în rîs. Gemenele se ghemuiră în braţele tatălui lor.

Nu înţelegeau de ce se amuza aşa toată lumea, dar rîdeau şi ele.

Fiul lui Taylor stătea lîngă ea, spunîndu-şi că părinţii lui erau nebuni.

– Ne distrăm, Daniel, atîta tot, îi explică ea.

– Acum sînt Michael, nu Daniel, mamă. Te rog să ţii minte.

Tonul lui înţepat o ului, apoi izbucni iar în hohote. Îl îmbrăţişă.

– Voi încerca să nu mai uit, Michael.

Îl sărută şi-l trimise la culcare. Apoi, Georgie întrebă:

– Ce mama dracului avem mîine la micul dejun, mămico?

Era clar – Lucas trebuia să-şi revizuiască limbajul.

În timp ce-şi spunea rugăciunile, Taylor îi mulţumi lui Dumnezeu pentru toată fericirea care dăduse peste ea, iar cînd termină, îi şopti un cuvînt de mulţumire Doamnei.

Trebuia să fi ştiut. O, da, sigur ştiuse că Lucas era bărbatul visurilor ei.

Aflase totul despre el, din informaţiile pe care le culesese.

„Să le povesteşti copiilor lucruri frumoase despre mine." Taylor nu uitase cererea Doamnei. Avea să le spună copiilor sute de povestiri despre bunica lor, dar cea care-i plăcea cel mai mult era aceea cu darul pe care-l primise de la bătrîna lady. Avea să le spună povestea întîlnirii ei cu Făt-Frumos.

Sfîrşit

„Această minunată poveste de dragoste a autoarei de bestseller-uri Julie Garwood e plină de umorul, dulceața și senzualitatea care au făcut din ea un nume de referință în literatura romantică..."

Publisher's Weekly

www.miron.ro

MAGAZIN VIRTUAL

Lei: 21,00

ISBN 973878782-3

9 789738 787827